

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRENDA NOVAK

*BRO*SIS*

Bir Yanımız Bahar

Ücretsiz PDF

Bir Yanımız Bahar

*Bir gerçeikle cezalandırılmak mı yoksa
bir yalanla yaşamak mı daha zor?*

Herkesin geçmişinde gizli saklı kalmış, unutmak için çaba sarf ettiği küçük ya da büyük kırklıklar vardır. Adelaide Davies'in hayatını değiştiren, onu sevdiği kasabadan ayıran da lise mezuniyet partisinde yaşanan korkunç bir olaydır.

Aradan uzun yıllar geçtikten sonra Whisky Creek'e bambaşka biri olarak geri dönen Adelaide, zamanla geçmişiyle ve unutamadığı "gençlik aşkı"yla da yüzleşmek durumunda kalır.

Önyargıların, gerçeklerin ve kimi zamanda yalanların ortasında kalan Adelaide, hem özgürlüğün hem de aşkın zorlu yollarında okuyucuyu savaştan kazanmanın mümkün olmadığı bir yolculuğa çıkarıyor.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/martiyayinlari
instagram.com/martiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-186-258-3

9 786051 862583
internetten sipariş: okuoku.com

Bu hikâye ve karakterlerden bir an olsun uzaklaşmak istemeyeceksiniz.

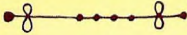
Reader to Reader Reviews

Yine Whisky Creek'teyiz ve yine duygusal, tutku dolu, sımsıcak yaşamlara Brenda Novak sayesinde yol alıyoruz.

Library Journal on Dead Right

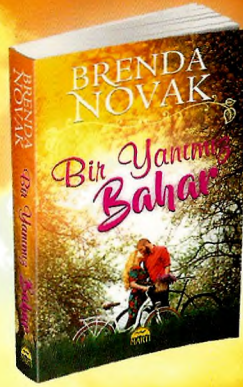
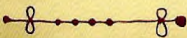
Brenda Novak romanlarında küçük, sevimli kasabanın cazibesini o kadar iyi yansıtıyor ki kendimi onun kitaplarını okumaktan alıkoyamıyorum... Novak asla hayal kırıklığına uğratmaz.

RT Book Reviews

RITA Award

En İyi Çağdaş Romans Ödülü

BRENDANOVAK Bir Yanımın Bahar

New York Times çoksatan yazarı Brenda Novak, kırktan fazla romanıyla romantik türün sevilen yazarlarından. Kişisel internet sitesinde her yıl diyabet hastaları yararına bir açıkartırma düzenleyen yazar, bu proje sayesinde şimdiye kadar bir milyon dolara yakın bağış toplamıştır. Evliliğini ve anne olmasını hayatının en büyük şansı olarak gören Novak, eşi ve beş çocuğuyla birlikte Sacramento'da yaşıyor.

Bir Yanımız Bahar
Home to Whisky Creek
Brenda Novak

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Leyla Savaş
Editör : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

1. Baskı: Mayıs 2017
ISBN: 978-605-186-258-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Brenda Novak

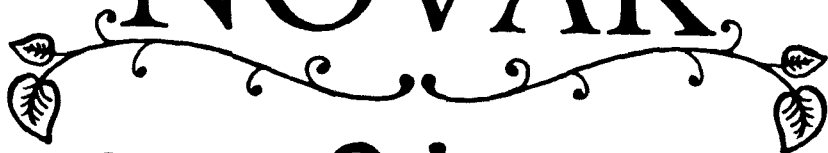
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yıllınlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yıllınlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

BRENDA
NOVAK

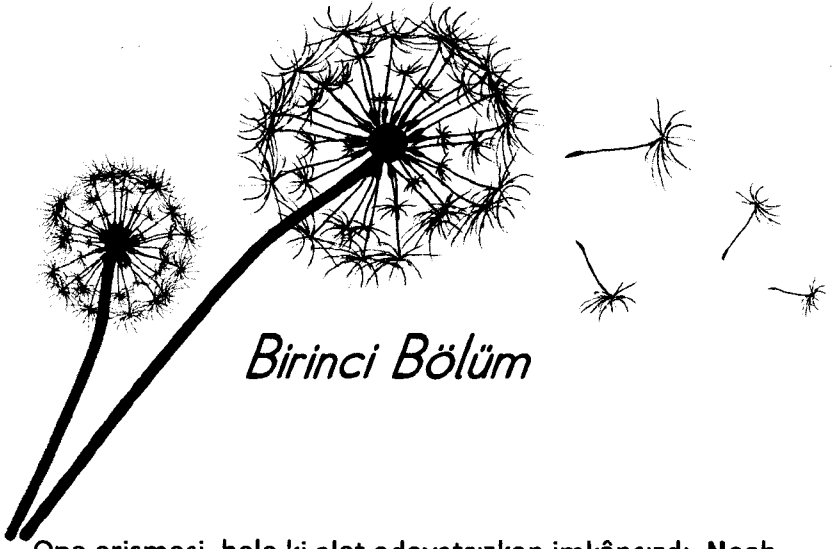
Bir Yanımız
Bahar

Çeviren: Leyla Savaş

Geçmiş asla ölmez. Hatta geçmemiştir bile.

William Faulkner

Birinci Bölüm

Ona erişmesi, hele ki alet edevatsızken imkânsızdı. Noah Rackham'ın yanında kullanabileceği hiçbir şey yoktu; sadece birkaç metre ötede yerde yatan dağ bisikleti. Selenin arkasındaki torbada tekerlek değiştirmeyi kolaylaştıran küçük plastik bir araç olan, fazladan bir tüp ile zincir için biraz yağ vardı fakat halatı veya el feneri yoktu. Yeri olsaydı bile yanına öyle şeyler almazdı zaten. Birincisi, gün batımından önce tam gaz, aralıksız bir bisiklet turuna çıkmıştı ve altı üstü birkaç saat sonra dönmeyi planlıyordu. İkincisi de, artık eski madenin civarında dolanan kimse yoktu. İkiz erkek kardeşi yaklaşık on bir yıl önce, hemen liseden mezun olduktan sonra bir göçük felaketinde öldüğünden beri.

Noah, birinin yandaki açıklığı kapatma amacıyla takılan tahtaları söktüğü kuyunun ağzında diz çökerek, aşağıdaki boşluğa seslendi.

Sesi anında ona geri döndü ve suyun sabit sesini de du-

yabiliyordu fakat başka bir şey yoktu. Kadın neden cevap vermiyordu? Birkaç saniye önce haykırarak yardım istemişti. Zaten Noah da o yüzden neler olduğuna bakmak üzere durmuştu ya.

“Hey, hâlâ orada mısın? Beni duyuyor musun?”

“Evet, hâlâ buradayım!”

Tanrı’ya şükür en sonunda cevap vermişti. “Bana ismini söyler misin?”

“Ben... ben Adelaide. Ama arkadaşlarım bana Addy der. Neden soruyorsun?”

“Kiminle konuştuğumu bilmek istediğim için. Başına ne geldiğini söyler misin?”

“Beni dışarı çıkar yeter. Lütfen! Ve çabuk ol!”

“Pekâlâ sakinleş, tamam mı, Addy? Bir düşüneyim.”

Noah belli belirsiz bir küfür savurarak diz çöktüğü yere oturdu. Karşısında, bisikletini sürdüğü ince patıkayla bir sü-relliğine kavuşan toprak yol, keskin bir virajla beraber gözden kayboluyordu. Solunda dağ, sağında ise yaklaşık otuz metre aşağıda hızla akan nehir vardı. Arkasında da yine aynı manzara vardı. Ağaçlar. Aralarında bol bol zehirli meşenin de bulunduğu gür bir bitki örtüsü. Nemli toprak. Kayalıklar. Madenden kalma elli yıllık tortular. Kararan gökyüzü. Genelde olduğu gibi, etrafta başka birileri de yoktu. Bu yolu pek çok bisikletçi ve yürüyüşçü kullanırdı fakat genellikle daha sıcak aylarda ve mutlaka günbatımından önce. Sierra Nevada etekleri ile Noah’nın büyüdüğü “altın akını dönemi”nden kalma kasaba, genellikle ekim ortasında yağmurlu ve serin olurdu.

Madenin ana girişine dönmesi ve eskiden yaptıkları gibi içeri girmeye çalışması daha mı doğrudu?

O taraftan çoktan geçmişti bile. Birileri çocukların kaymasını önlemek amacıyla dikilen paslı tel örgüyü onarmıştı. Noah bir tel makası veya en azından bir pençeli çekiç olmaksızın onun ardına geçemezdi. Üstelik o giriş ile bu kuyunun bağlantısı bile olmayabilirdi. Bu büyük bir olasılıktı, yoksa aşağıdaki her kimse oraya ulaşmış olurdu; tabii hareket edebilecek durumdaysa.

Noah bisikletini kaldırarak üstüne bindi ve girişe bakmaya gitti. Gerçekten de üstünde uyarı işareti asılı tel örgü, girişi çevreleyen kayalıklı çıkıntıya sıkıca bağlanmıştı. Noah içeri geçmeyi başaramazdı; yanında doğru düzgün alet yoktu ve etrafta onların yerine kullanabileceği başka bir şey de göremiyordu. Etrafta gözüne yabancı görünen tek şey, çamurda duran bir buket solgun çiçektir. Noah, Cody'nin eski kız arkadaşı Shania Carpenter'ın onları oraya bırakmış olabileceğini düşündü. Herhalde çıkmaya başladıkları veya ilişkilerinin ciddileştiği ya da belki ilk seviştikleri günün yıldönümüydü. Shania sırasıyla evlenmiş, boşanmış ve çocuk yapmıştı fakat Cody'nin ölümünü bir türlü atlatamamıştı.

Ne o, ne de Noah bunu başarabilmişti. Sanki Noah'nın bir parçası o gün Cody'yle beraber ölmüştü.

Şimdi de bir başkasının yaşamı aynı şekilde sona erebilirdi.

Noah bu girişin sorunu çözmeye fayda sağlamayacağından emin olunca yeniden kuyunun başına döndü. Kadının yardım çığlıklarını duymamış olsaydı, bu kuyudan haberi

bile olmayacaktı. Yerinden sökülmiş tahtalar yosunla kaplandığından bitki örtüsüne karışıyordu.

“Sana ulaşmayı başaramayacağım,” diye seslendi aşağıya. “Başka bir çıkış var mı? Belki kapanmamış bir tünel?”

Erkek kardeşine olanlar düşünülürse, kadının hareket etmesi güvenli miydi?

“Hayır. Her şeyi denedim!”

Kadının ses tonundaki histeri Noah’yı kaygılandırdı. “Tamam,” dedi. “Dinle, biliyorum... korkuyorsun ama lütfen sakin olmaya çalış. Çok mu kötü yaralandın?”

“Emin değilim.” Kadın normal konuşmasını sağlayacak kadar nefes alamıyormuş gibiydi fakat Noah bunun sebebinin korku mu, yorgunluk mu, yoksa sakatlanma mı olduğunu bilmiyordu. “Lütfen bana yardım et.”

Noah yardım etmek istiyordu istemesine fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Kuyu öyle derindi ki, kadına halat olmaksızın ulaşmak imkânsızdı. Buna karşın, hemen gidip bir kurtarma ekibi getirmeye çalışsa, geri döndüklerinde kadının hayatta olacağından emin olamazdı. Birilerini buraya getirmeye çalışmak fazla vakit alacaktı. Bir helikopterin inebileceği uygun bir yer de yoktu. Buraya bir ambulans sokmak da pek kolay olmazdı. Belki bir cip veya kamyonet getirilebilirdi fakat bu bile hava karanlıkken zor olurdu. Birkaç yıl önceki sel yüzünden eski yolun kimi kısımları çökmüştü.

Fakat burada kalsa da, yakında hava kararacaktı ve el feneri yoktu. Kadını dışarı çıkarmayı başarsa bile onu zifiri karanlıkta nasıl taşıyacaktı?

“Yürüyebilir misin?” diye seslendi.

Kadın biraz bekledikten sonra, “Ne kadar uzağa?” diye sordu.

“Durumu anlayabilmek için hareket edip edemediğini soruyorum.”

“Şey... hareket edebilirim.”

Bu kesinlikle önemliydi. Demek ki onu bisikletine yerleştirip taşıyabilirdi. Tabii ona ulaşmayı başarabilirse.

Noah kamyonetinde bir el feneri ile halat olduğundan emindi. Hatta belki yiyecek bir şeyler ve bu durumda faydası dokunabilecek başka şeyler bile vardı. En azından kadının üşümesini engelleyecek, kadın üşümüyorsa da kendisinin giyebileceği bir eşofman üstü. Bugün güneşli olduğundan, üstünde ince bisikletçi şortu ve tişörtü vardı fakat hava gitgide soğuyordu.

“Kıpırdama,” diye seslendi. “Kamyonetime gitmem gerek ama geri döneceğim. Söz veriyorum.”

“Beni bırakma!”

Bu sözcükler panik duygusuyla ateşlenmişti. Noah, “Geri döneceğim,” diye tekrarladı.

Kadının itirazlarını dinlemeden bisikletinin pedallarına ayaklarını yerleştirdiğinde midesinin kaygıdan düğümlendiğini hissetti. Normalde çok keyif aldığı engebeli arazi, kayalıklar ve bitki kökleri, bisikletinin pahalı amortisörlerine rağmen, şimdi onu zorlayan engellere dönüşmüştü. Bisikleti çok teknik kullanarak sürmesi gerektiği yolun bu kısmında normalin birkaç katı daha hızlı gidiyordu fakat başka çaresi yoktu. Bunu yapmazsa...

Bunu yapmazsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Erkek kardeşinin ezilmiş başını görmüştü. Ailece, törende tabutun açık olmamasına karar vermişlerdi.

Çakıl taşlı yolda ilerlerken, küçük taşlar tekerleklerinin altından etrafa saçılıyordu. Birkaç dakika daha kazanma umuyla normalde en zor yoldan gitmek istediği zamanlarda çıkmayı denediği dik bir tepeyi çıkmaya koyuldu.

Yukarı varıp da bayırı aştıktan sonra herhangi bir aksilik olmaksızın diğer yana indi fakat otobana çıkması sanki yıllarını almış gibi hissetti.

Yol en sonunda düzeldiğinde, akciğerleri yanıyor, bacakları titriyordu fakat bunun fiziksel yorgunluktan farklı bir kaynağı olduğunu biliyordu. Noah, Whiskey Creek'teki bisiklet dükkânı Gidon'un sahibiydi ve profesyonel bir dağ bisikletçisiydi. Sonu gelmeyen antrenmanlar sayesinde, vücudu yirmi dakikalık tam gaz bir bisiklet turunu kaldırabilirdi. Şu anı böyle zorlaştıran, erkek kardeşinin öldüğünü öğrendiği günün anısı ve Addy'nin sesindeki korkuydu.

Addy'nin hayatı, şimdi göstereceği performansa bağlıymış gibi, olabilecek en hızlı şekilde gitmek için kendini zorluyordu fakat gün ışığı tahmin ettiğinden çok daha hızlı kayboluyordu. Ya geri dönecek kadar iyi göremezse ne olacaktı? Yolun kimi noktalarda ne kadar darlaştığı ve bir taraftaki keskin yamaç düşünülürse, tekerleği sert toprakta bir kayaya veya engele takılıp yoldan çıkmasına, dondurucu soğukluktaki nehre düşmesine neden olabilirdi; böylesi bir kazadan muhtemelen sağ kurtulurdu. Yol daha geniş olsa da, bunun iki katı uzun sürerdi.

Düşmeyeceksin. Bu yolu fazlasıyla iyi tanıyordu. Burası, erkek kardeş Cody'ye en yakın hissettiği yerdi. Sebebi onun burada ölmüş olması değildi. Yalnızca on üç yaşındayken dağ bisikleti sürmeye başlamışlardı ve o zamanlar hep dağları keşfe çıkarlardı. Zaten madeni de böyle bulmuşlardı. Lisenin son haftalarında madeni popüler bir uğrak haline getiren de Cody'ydi. Çocuklar buraya kimseye fark ettirmeden ve polis tarafından rahatsız edilmeden içki veya esrar getirebiliyordu, böylece beyzbol takımından çekirdek bir grup, burada arada bir kontrolden çıkan partiler vermeye başlamıştı. Son zamanlara doğru Noah artık buraya gelmez olmuştu. Erkek kardeşinin kokain çekmesini izlemekten hoşlanmıyor, kafası iyiiken sergilediği davranışlardan rahatsız oluyordu. Noah bir yandan da Cody'nin Shania'yı üniversiteye gitmelerine fırsat kalmadan hamile bırakmasından korkuyordu ve Cody'siz San Diego State'e başlamak istemiyordu. İki kardeş doğdukları günden beri hemen her şeyi beraber yapıyorlardı.

Cody'ye tehlikelerden defalarca kez bahsettiyse de, hiçbir uyarı onu etkilemiyordu. Shania partide değildi çünkü ailesi onu diplomasını alır almaz Avrupa'ya götürmüştü. Parti akşamı Cody içki ve uyuşturucuya biraz fazla kendini kaptırmış ve bunun bedelini en ağır şekilde ödemişti. Noah'nın duyduğuna göre, Cody'nin mezuniyet akşamı verdiği parti gelmiş geçmiş en çılgın partiydi.

Erkek kardeşinin akli yerinde olsaydı belki diğer insanlar gibi eve sağ salim ulaşırdı...

Noah son sapaklara sapıp son virajları da döndükten son-

ra, park ettiği iki şeritli otoyolun kenarındaki çakıl taşlı alanı tespit etti ve tam gaz oraya ulaştı.

Durduğunda, soğuk havaya karşın terden sırlsıklam haldeydi fakat kamyonetinin altını üstüne getirirken bunu umursamıyordu bile. Alet kutusunda bir halat, el feneri ile enerji barlarının yanında koltuğunun altına tıkıştırılmış bir eşofman üstü buldu. Zaten yanındaki bütün su, sırtındaki su çantasının içindeydi. Ne yazık ki çoğunu içmişti fakat içecek kutusunda bir ilk yardım çantası bulunca bir parça rahatladı.

İhtiyacı olan şeylere erişmişti fakat işler umduğu kadar iyi gitmezse diye bir kurtarma ekibi istemeyi planlıyordu.

Cep telefonunu görünür bir yerde tutmamak için yer matının altına yerleştirmişti. Birkaç ay önce bir dizi araba soygunu olmuştu; bu olayların faili, bütün yaz boyunca esrarlı sigara içip nehir kenarında takılan ve “nehir sıçanları” diye bilinen bir grup ergendi.

Noah telefonunu çıkararak çekip çekmediğini kontrol etti. Kapsama alanı bu dağlarda pek iyi değildi. Fakat sorun sinyal elde etmek değildi. Telefonunun şarjı bitmişti.

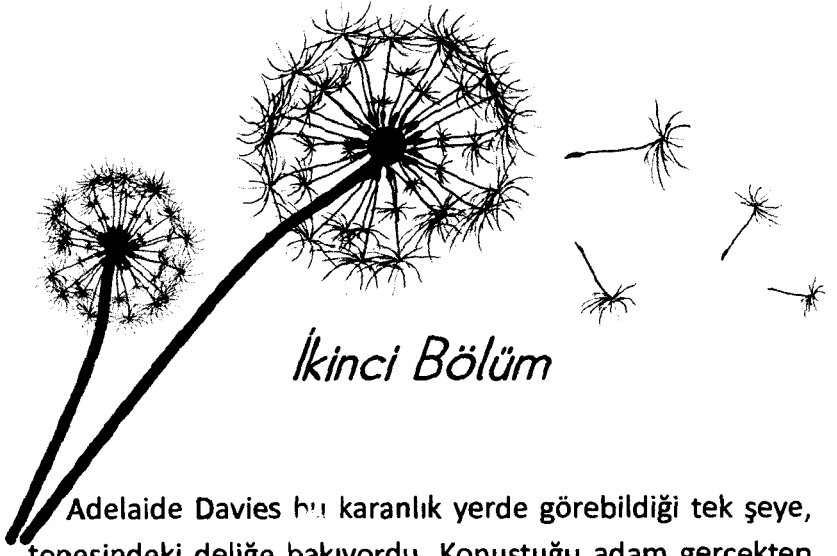
“Lanet olsun!” Noah telefonunu her an yanından ayırmayan insanlardan değildi. Yanında şarj taşımamasından da anlaşılacağı üzere, cep telefonunu pek nemsemiyordu.

Belki bir araç gelir umuduyla yolu taradı fakat birkaç saniye sonra orada bekleyemeyeceğini fark etti. Bir karar vermesi gerekiyordu. Buraya Whiskey Creek’ten daha yakın olan Jackson’a mı gitmeliydi, yoksa daha önce niyetlendiği gibi, doğrudan kadının yanına mı dönmeliydi?

Jackson'a gitmek çok vakit alacaktı. Kadına fazla gecikmeyeceğini söylemişti ve nedense bu sözünü tutmayı önemsiyordu.

Halatı boynunun etrafına sardı, eşofman üstünü beline bağladı ve çantasındaki fazladan tüp ile tekerlek değiştirme ekipmanını da koltuğa atıverdi. Enerji barları ile ilk yardım çantasının içindekileri koymak için yere ihtiyacı vardı. Daha sonra el fenerini gidonuna sabitledi ve yola koyuldu.

Hava iyiden iyiye kararmadan önce madene varması gerekiyordu. Aksi takdirde yoldan gitmesi veya toprak yolda çok daha yavaş ilerlemesi gerekecekti ve kuyudaki kadının bu gecikmeyi kaldıramamasından korkuyordu.

İkinci Bölüm

Adelaide Davies bu karanlık yerde görebildiği tek şeye, tepesindeki deliğe bakıyordu. Konuştuğu adam gerçekten de geri dönecek miydi?

Durum pek ümit verici görünmüyordu. Geçen dakikaların izini sürmek imkânsızdı fakat adam yardım etmeye söz verdiğinden beri bir saat geçmiş gibi hissediyordu.

Belki de adam onu buraya koyan kişiydi ve sırf hayatta kalmayacağından emin olmak için geri dönmüştü. Belki adam onun kendi yaptığından çok daha korkunç bir şey yaptığını biliyordu ve bunun onun için uygun bir son olduğunu düşünüyordu...

Hayır! Hiç kimse gerçeği bilmiyor. Benim dışımda. İçinde biriken korkuyla savaşması gerekiyordu, yoksa fiziksel olarak üstesinden gelse de, duygusal olarak bunu atlatamayacaktı. En son madenin içinde, hatta bu civarda olalı on beş yıl olmuştu. Aslında daha önce buraya sadece onuncu sınıftayken, bir lise mezuniyet partisine katılmak için gelmişti.

Partiye davet edildiğinde her şey öyle heyecan ve ümit verici görünüyordu ki. Gelgelelim, bu parti onu ebediyen değiştirmişti. Bir daha asla o çekingen fakat mutlu kız olmayacaktı. Ve diğer pek çok kurban gibi, kimi suçlayacağını gayet iyi biliyordu. Bunu yapan, beş kişiydi; hepsi son sınıfta olan popüler sporcular.

O akşamın hatıraları midesini bulandırıyor. Polise gidebilir, onların hak ettikleri cezayı alması için uğraşabilirdi. Fakat birçok sebep yüzünden bunu yapamamıştı.

Hava çok serinlemişti. Bir şeyler yapmalıydı, yoksa bu ıslak, karanlık delikte donarak ölecekti. Sayısız kez kuyudan tırmanmaya, toprağa tırnaklarını geçirerek çıkmaya çalıştıysa da, güçbela hareket edebiliyordu. El bilekleri, sarılı oldukları halata sürtünmekten ötürü yara olmuştu. En azından çılgılık atmalıydı. Cesaretsizliğine, kalp kırıklığına ve hatıralara yenilmemeliydi.

“Duyuyor musunuz? Yardım eder misiniz? *Lütfen?* Madenin içindeyim!”

Cevap yoktu; bağırmanın beyhude olduğu belliydi. Az önce yukarıdaki adam da gitmişti.

Boğazı çok kurduğundan daha fazla bağıramadı, doğruldu ve bir kez daha tırmanmaya çalıştı. Hava iyice kararmadan önce kendini kurtarması gerekti. Fakat tırmanmaya çalışırken ayağı kaydı ve ağrıyan kalçalarının üstüne düştü. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Duvarlar engebeli ve son derece dikti, kırık, düşmüş kirişler her bir yönden fırlıyor, destek almak için kullanmaya çalışıldığında, her yanını çiziyordu.

Şimdi ne yapacağım? diye sordu kendi kendine. Onu oraya atan adam, onu talimatlarını dinlemesini sağlayacak kadar dövmüştü. Ona tecavüz etmemişti. Fakat Adelaide gardını indirdiği veya kontrolünü kaybettiği anda eskiden, parti gecesi olanların hatıraları akın akın içini dolduruyor, tıpkı büyük bir dalga gibi gitgide yükseliyordu; ta ki zihni geçmişe gömülene ve on altı yaşındaki o korku dolu kıza dönüşene dek.

Meselenin koku olduğunu düşündü. Koku, o gecenin hatırasını sanki az önce yaşamışçasına canlı kılıyordu.

Aralarından biri, *Daha on altısında ve el değmemiş*, diye fısıldamıştı kulağına.

Adelaide kendine sarılarak öne arkaya sallanmaya başladı. Öyle fena titriyordu ki, dişlerinin takırdamasını duymuyordu bile fakat kendini durduramıyordu. Şokta mıydı?

Şokta olsaydı, şokta olduğunu düşünebilir miydi?

Her halükârda, bir gözü mosmordu. Buna şüphe yoktu. Yüzünün yumruk darbesi aldığı kısmı zonkluyordu. Adamdan kurtulmaya çalışırken birkaç tırnağını kırmıştı. O parmaklarının kanadığını hissedebiliyordu. Ellerini, ayaklarını dayayabileceği girintiler oluşturmak için toprağı kazması, dışarı çıkabileceği başka delikler araması sonuç vermemişti. Kolları ve bacaklarında sayısız düşüşten kaynaklı yaralar da kanıyordu fakat artık bunun önemli olduğunu düşünemiyordu. Artık önemi yoktu. Tepedeki açıklıktan gelen ışık artık neredeyse tamamen sönmüştü.

Bu yerde bir gece daha mı geçirmek zorunda kalacaktı?

Bu ihtimal, soğukta, sıçanlarla burada kalma ve yağmur

yağması ihtimalini düşünerek gitgide daha da hızlanarak öne arkaya sallanmayı sürdürdü. Hareket ettiğinde canı yanıyordu fakat *bir şeye* odaklanmazsa delirebileceğini hissediyordu.

“Sen... sen güçlüsün. Sen... becerebilirsin. Bunu atlatabilirsin.” Kendi kendine böyle konuşmak, tahminince burada geçirdiği on yedi saat boyunca onu ayakta tutmuştu. Yataktan zorla çekildiğinde saat en az sabaha karşı üçtü, öyle değil mi?

Bundan tam olarak emin olamıyordu. Bildiği tek şey, büyükannesine bakmak için “eve” geleli iki buçuk gün olmuşken, bir akşam kulağına eğer çılgılık atar, kaçmaya çalışırsa “yaşlı kadını bıçaklayacağını” fısıldayan bir adam tarafından uyandırılmış olduğuydu; adamın başka bir şey de söylemesine gerek kalmamıştı. Adelaide büyükannesi Milly’yi korumak için her şeyi yapar, on beş yıl öncesinin kâbusunu bile yeniden yaşardı. Fakat adam basitçe, eğer mezuniyet partisi hakkında konuşacak olursa onu öldüreceğini söylemiş, sonra da onu maden kuyusuna atmıştı.

Daha fena yaralanmamış olması bir mucizeydi. Cody’nin ölümünden sonra yapılan yıkım çalışmasında destek kirişlerinin çoğunu çökmüş, daha derindeki yarıkların bazıları kapanmıştı, yoksa Adelaide çok daha derinlere düşmüş olabilirdi.

“Hey, hâlâ orada mısın?”

Adelaide’in kalbi umutla kabardı. Daha önceki adam geri dönmüştü!

“Buradayım!” diye seslendi. “Bana... bana yardım edebilir misin? Bana yar... yardım etmelisin. Burada bir gece daha geçirmek istemiyorum.”

“*Bir gece daha mı?* Tanrım, sana ne oldu?” Adam konuşurken bir yandan da uğraştığı anlaşılıyordu. Muhtemelen bunu onu rahatlatmak için sormuştu. Şimdilik gerekeni yapmaya odaklanmışa benziyordu.

Adelaide gözlerini yumarak başını geriye attı ve bastırıldığı gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. Bir travmatik deneyimden daha sağ çıkmıştı. Whiskey Creek’li adamlar onu henüz alt etmeyi başaramamıştı. Yine hayattaydı.

“Halatım var. Seni yukarı çekmemi sağlayacak kadar sıkı tutunabilir misin?”

Adelaide bunu deneseydi beceremezdi. Sadece yaralı ve güçsüz olmakla kalmıyordu; aynı zamanda kaçırılmadan önce yalnızca üç saat uyumuştı. Üstünde yatarken giydiği tişörtü ve külotu olduğundan, deli gibi titriyordu. Ve bir günü aşkın süredir ne bir şey yemiş ne de bir şey içmişti.

Cesur olmak, dışarı çıkmak için ne gerekiyorsa yapabileceğini söylemek istiyordu fakat bir bebek kadar çaresiz hissediyordu. Yaşadığı panik ve ümitsizliği def etmek için elinden geleni yapıyordu. Şimdi yanında biri olduğundan, bir desteği olduğundan artan adrenalinini onu tüketmişti.

“Ben... sanmıyorum,” diye itiraf etti.

“Ağlama,” dedi adam. “Seni tekrar yalnız bırakmayacağım. Eğer gerekirse bütün gece burada kalacağım, tamam mı, Addy?”

Adelaide duygularının böyle aşikâr olduğunu fark etmemişti. Bu yabancıya karşı daha dirayetli görünmeyi umardı; en azından eve gidip kendi mahreminde dağılana kadar. Fakat artık kendini kontrol edemiyordu.

Neyse ki adamın sesindeki şefkat ve sözlerinin ardındaki güvenilirlik, onu sanki sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyordu. “Ben... çok teşekkür ederim,” diye kekeledi ve bunda samimiydi.

“Bir halka yapacağım. Yapman gereken tek şey onu başından geçirip kalçanın altına yerleştirmek. Bunu yapabilir misin?”

Adelaide hâlâ kendindeydi. Bu kadarını yapabilmesi gerekti. “Denerim.”

Hava artık zifiri karanlıktı. Yukarıdan gelen bir halat şöyle dursun, kendi elini bile göremiyordu fakat adamın el feneri, kuyunun tepesini aydınlatıyordu. “Görüyor musun?”

Halatın yüzüne çarpmasına ramak kala, “Evet,” dedi.

“Harika. Bu ilk adımdı. Halatı tak ben de diğer ucunu bir ağaca bağlayacağım, böylece dengemi yitirsem ben de aşağıya düşmem. Sonra da seni çekmeye başlayacağım.”

Adam ona kaç kilo olduğunu sormamış, kiloları arasında bir karşılaştırma yapmamıştı. O bir erkek olduğundan daha iri olduğunu tahmin ediyordu. Fakat sonuçta her erkek öyle değildi. 1.80 boyundaki Adelaide, hemen her kadından ve çoğu erkekten uzundu. İnce yapılı olsa da, adamın onu çekmeyi başarabileceğinden emin değildi.

Ona bunun tahmin ettiğinden daha zor olabileceğini söylemesi, bunun yerine gidip yardım çağırması riskini alması daha mı doğruydı?

Hayır. Artık bir saniye daha bekleyemezdi. Belki adam onu çekerken düşürecekti fakat madem bu *şimdi* dışarı çıkmasının tek yolu, bu riski alacaktı.

Gözyaşlarını sildikten sonra adamın dediğini yaptı. “Hazırım.”

“Duymak istediğim buydu. Bak, gördün mü? Her şey yoluna girecek. Senden istediğim tek şey halatı altından geçirmen. Bunu yapabilir misin?”

Adelaide dışarı çıkmak istiyorsa başka seçeneği yoktu. “Evet.”

“Harika. Haydi o zaman.”

Halat öyle gergindi ki, bacaklarını acıtıyordu fakat yerinden kıpırdamadı bile.

İçini dehşet kemiriyordu. Tam da korktuğu gibi, adam bu işi beceremeyecekti! Onun pes etmesini bekleyerek hıçkırığını bastırmaya çalıştı. Derken adam onu inanılmaz ağır bir biçimde yukarı çekmeye başladı.

Havada öylece salınmak, görmeyi bile başaramadığı bir yabancıya teslim olmak korkutucuydu. Fakat adam ona yardım etmeye çalışıyordu ve bu madende yalnız olmaktan çok daha iyiydi. Her şey yalnız olmaktan iyiydi.

En sonunda kuyunun ağzına ulaştığında, aşağıda olduğundan daha iyi göremiyordu fakat etrafını sarmalayan taze hava, artık madende olmadığını kanıtlıyordu.

Özgürüm. Bir hıçkırıkla sarsıldı. Deliğin ağzından kendini çekemedi fakat adam onu kollarının altından tutup çekti ve ardından yanına çöktü.

Sanki Adelaide’in sorunları artık sona ermiş gibi, “İşte... oldu,” dedi. Gelgelelim Adelaide, bir açıdan hâlâ madende idi ve hep böyle hissetmekten korkuyordu.

Çakıl taşlarını ve toprağı önemsemeden sırtüstü uzanıp yıldızlı gökyüzüne baktı. “Teşekkürler.”

Noah onun yanında doğruldu. Adelaide onun hareket ettiğini duyabiliyordu fakat karanlık bir figürden daha fazlasını seçemiyordu. “Neyse ki seni duydum. Yaraların çok mu kötü?”

Hava rüzgâr nedeniyle madende olduğundan daha soğuktu fakat Adelaide bunu umursamıyordu. “Ben... emin değilim.”

“Bir yerin mi kırıldı?”

El fenerini yüzüne doğru tutmadan önce ona kendini toparlaması için fırsat vermesi onu rahatlatmıştı; hazır olmadan önce el fenerinin ışığına maruz kalabileceğini düşünerek kolunu gözlerine siper etti. “Sanmıyorum. Sadece... bir yerlerimi incittim ve hırp... hırpalandım.”

“Ne oldu?” Adam nefesini toparlamıştı. “Madene nasıl indin?”

Mezuniyetten birine bahsedersen seni öldürürüm. İhtiyarı da bıçaklarım. Anladın mı? Bunları hiç kimse dinlemek istemiyor. Artık geçmişte kaldı. Ve belki uzun zamandır uğramadığın için bilmiyorsundur, Cody’nin babası belediye başkanı oldu. Polise gitmek sana bir şey kazandırmaz. Bunu biraz düşün... dikkatine sunarım...

Başını daha fazla belaya sokmadan ne anlatabilirdi ki? Madene *düşüğünü* söyleyip buna inanmasını bekleyemezdi. Adam bir kere onu net olarak görmüş, altında külot olduğunu ve gözünün şişmiş, neredeyse kapanmış olduğunu fark etmişti. Halatın bıraktığı izler de başka bir ipucuydu.

Ne var ki, dürüst olursa adam tam da korktuğu gibi, gidip her şeyi anlatırdı.

“Ben... şey... bazen uyurgezerlik yapıyorum da.” Bu cevap vermekten kaçındığını belli eden kuyruklu bir yalandı fakat tek seçeneği buydu.

“Sen... *uyurgezer misin?*” Adam el fenerini kaldırdığında, üstünü kapatmaya çalıştı. Pembe Victoria’s Secret tişörtü daracık ve kısaydı, külotu da küçücük bir kumaş parçasından ibaretti fakat şu noktada geceye özgü stil tercihleri konusunda elinden bir şey gelmezdi.

Neyse ki adam onun çıplaklığına odaklanmışa benzemiyordu. Daha ziyade onun yüzüne şaşkınlıkla bakmakla meşguldü. Adam onu daha iyi görebilmek için çenesini tutup kendine çevirdiğinde, Adelaide onun dikkatini çeken şeyin yaraları olduğunu biliyordu. “Uyurgezermiş, ben de yedim,” dedi adam.

“Ben, şey... düştüğümde yüzümü çarptım.”

“Tabii.” Bu sözcük buram buram alaycılık kokuyordu. “Neden yalan söylüyorsun, Addy? Bunu sana yapanın kim olduğunu biliyor musun? Bu yüzden mi yalan söylüyorsun?”

Tam olarak öyle değildi...

“Yoksa kocan veya... sevgilin mi yaptı?”

“Hayır, ben... evli değilim.” Tanrı’ya şükür! Bir zamanlar evliydi fakat kısacık bir zaman için olduğundan sayılmazdı bile. Clyde Kingsdale’e “Evet” demek, ta en başından bir hataydı. Neyse ki hatasını hemen fark etmişti.

“Birini koruyor olmalısın,” dedi adam. “*Bana* söylemek zorunda değilsin. Ama umarım polise söylersin.”

Adelaide el fenerinin parlak ışığına daha fazla katlana-

madan başını diğer yana çevirdi. “Polisi işin içine katmaya gerek yok. Bu benim aptalca hatam yüzünden oldu.”

Adam bir daha el fenerini onun yüzüne çevirmedi. Onu bir kenara koydu ve Adelaide’ın eşofman üstünü giymesine yardım etti. Yumuşak kumaş içini ısıtsa da, titremesini durdurmadı. “Nerede yaşıyorsun?”

Adelaide, “Whiskey Creek,” diye cevap verdikten sonra, “Şimdilik,” diye ekledi çünkü büyükannesini yapması için ikna ettiği şeye bağlı olarak planladığından birkaç ay daha fazla kalması gerekebileceğini henüz kabullenememişti.

Adam belirgin bir şaşkınlıkla, “Vay canına!” dedi. “Ben de Whiskey Creek’liyim. Soyadın ne?”

“Davies.”

“Tanışıyor muyuz?”

Nasıl bilebilirdi ki? Adamı karanlıkta güçlkle seçebiliyordu. Uzun boylu ve kaslıydı; genel hatlarından bu kadarı anlaşılıyordu. Aynı zamanda güçlüydü de, yoksa onu çekmeyi başaramazdı. Fakat Adelaide’ın bildiği tek şey buydu. Onun saç rengini bile seçemiyordu.

“Belki,” dedi. “Sen kimsin?” Muhtemelen ismini hatırlayacaktı. Büyükannesi, Anne Yemeği isimli, bölgenin popüler restoranlarından birinin sahibiydi ve Adelaide da eskiden orada ona yardımcı olurdu.

Duyunca belki bir yerlerden hatırlayacağını düşünse de, adam adını söylediğinde şok oldu.

“Noah Rackham.”

Adelaide hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi. Sanki Noah az önce karnına bir yumruk geçirmişti.

Noah belki hatırlamasını kolaylaştırır diye, "Babam eskiden kasabanın birkaç kilometre dışındaki kamyonet satan ve kiralayan yerin sahibiydi," dedi.

Taze adrenalin nedeniyle, yaralı ve yorgun bedeni çok acısa da, güçlkle ayağa kalktı. "*Cody'nin* kardeşi mi?" İçinden üstündeki eşofman üstünü parçalamak geliyordu.

Noah da ayağa kalktı. "Evet, onu tanıyor muydun?"

Bundan memnun olmuşa, heyecanlanmışa benziyordu. Adelaide bir başlarsa bir tımarhaneye düşeceğinden korkmasaydı gülebilirdi. Gelip ona yardım edebilecek onca insan varken, gelen kişi Cody'nin *ikizi* olmuştu demek. Bu inanılmaz manidardı.

Noah onun tepkisini anlamaya çalışarak, "Cody'yle arkadaş mıydınız?" diye sordu.

Adelaide, yüzü görünmediği için minnettardı. Bu, hele ki burada, madende, bir hayalet görmeye benzerdi. "Pek sayılmaz," diye cevapladı. "Ben okulda sizden alt sınıftaydım ama... onu hatırlıyorum."

Onu unutmayı hiç başaramamıştı fakat bunun nedeni arkadaş olmaları değildi. Cody ona tecavüz etmekle kalmamış, aynı zamanda beyzbol arkadaşlarından bazılarını da eğlenceye dahil etmişti. Diğerleri gittikten sonra geri döndüğünde ise, Adelaide ondan kurtulmak için gerekeni yapmıştı.

Üçüncü Bölüm

Noah, Addy hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Addy, aynı liseye gittiklerini iddia etse de, Noah onu hatırlamıyordu. Onu kasabada da gördüğünü hatırlamıyordu. Tabii bu kızın yüzünün hali nedeniyle de olabilirdi. Birileri onun canını fena halde yakmıştı.

Bir klasik rock müzik radyosu eşliğinde yolda giderken, emniyet kemeri takan uzun boylu bir kadın koltukta ne kadar kıvrılabilirse o kadar kıvrılmıştı. Noah ona defalarca kez koltukta uzanabileceğini söylemişti ve bunu yaparsa daha rahat edeceğini biliyordu. Fakat Addy ona fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi hareket ediyordu. Noah ona ne zaman dokunsa irkiliyordu, bu da onu yola doğru taşımak ve kamyonete binmesine yardım etmeyi zorlaştırmıştı. Bütün süreç birkaç saat almıştı.

"Hangi hastane?" diye sordu.

Adelaide başını kaldırdı. "Pardon?"

Noah yolun diğer tarafından onlara doğru akan far ışık-

larından gözlerini ayırdı. “Seni hangi hastaneye götüreyim? İlk yardım çantam var ama bu yeterli olmayacaktır.”

“Hastaneye gitmeyeceğim.”

Noah şaşkınlıkla donakaladı. “İyi ama... yaralısın ve içerisi yüz derece olmasına karşın hâlâ titriyorsun.” Kendisi de arabaya bindiğinde biraz üşüyordu fakat havalandırmadan taşan sıcak hava sayesinde, şimdi terlemeye başlamıştı. “Gerçekten bir kontrolden geçmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Harika fikir. Peki onlara ne söyleyeceğim?”

Adelaide’in ses tonundan bunun farazi bir soru olduğu anlaşılıyordu fakat Noah yine de cevap verdi. “Gerçeği söylemeye ne dersin?”

Addy başını kapıya yasladı. “Hayır, sağ ol. Bir şeyim yok benim.”

“Kendini zor duruma sokuyorsun. Bunu sana yapan pisliğe dönersen, bunu bir gün tekrarlayabilir. Ve belki o zaman etrafta sana yardım edebilecek birileri de olmaz.” Noah onun sesini duyduğu için şanslıydı. Ya bugün bisikletle çıkmamış olsaydı? Veya farklı bir rota seçseydi? Noah ancak çok melankolik hissettiğinde veya Cody’yi çok özlediğinde en sevdikleri yoldan giderdi.

“Tam da bunun yinelememesi için uğraşıyorum zaten.”

Noah, Queen’in “We Will Rock You”sunun sesini kıstı. “Nasıl yani? Yetkililere gidersen peşine düşeceğini mi düşünüyorsun?”

Addy tek elini kaldırdı. “Bak, yardımın için minnettarım ama... artık bu konuyu kapatır mısın?”

Noah'nın ona tıbbi yardım alması konusunda baskı yapması gerekmez miydi? "Yaralarının kaydı tutulmalı. Sonra eğer fikrini değiştirirsen şikâyetle bulunduğunda elinde kanıt olur."

"Almayayım, teşekkürler," diye mırıldandı Addy.

"Eğer şikâyetle bulunmaya karar verirsen fotoğrafa ihtiyacın olacak."

"Şikâyetle bulunmayacağım."

Besbelli birini koruyordu. Hiçbir kadın birinin müdahalesi olmaksızın gecenin bir yarısı neredeyse çıplak halde bir maddenin dibine atlamazdı. "Keşke bir doktor görsen," dedi Noah.

"Eğer gerekirse daha sonra yaparım."

"Neden şimdi ihtiyacın varken yapmıyorsun?"

"Beni hastaneye götürürsen diğer kapıdan çıkıp giderim. Lütfen, beni eve götür. Veya bu sorun olacaksa beni bir telefon kulübesine bırak da birini arayayım."

"Seni seve seve götürürüm. Sadece..." Daha fazla ısrar etmeye hakkı var mıydı? Hayır. Bu kadını tanımıyordu bile. "Her neyse. Nasıl istiyorsan öyle yapalım." Kendi sorunu değildi. Fakat böyle düşünse de işi kolaylaşmıyordu. Saldırganın yaptığığın yanına kâr kalması moralini bozuyordu.

"Teşekkürler."

Addy öyle alçak sesle konuştu ki, Noah onun sesini güçlükle duyabildi; yumuşamıştı veya yumuşamışa benziyordu ve bu Noah'yı tekrar ısrar etmeye teşvik etse de, isteğini bastırarak, "Peki... evin nerede?" diye sordu.

Addy'nin gözleri sımsıkı kapalıydı. Noah gösterge panelinin ışığında onu profilden görebiliyordu ve yüzündeki şişlikle-

re ve yaralara karşın güzel olduğunu düşündü. Güzel bacakları olduğu kesindi...

“Mulberry Sokağı’nda Mildred’in yeri.”

“Milly’nin evinde mi kalıyorsun?”

Anne Yemeği’nin sahibi dul kadın, Noah’nın en sevdiği insanlardan biriydi; bu kadının onun bir yakını olması onu şaşırtmıştı. Kadın soyadının Davies olduğunu söylemişti fakat bu epey sıradan bir soyadıydı ve Milly öyle uzun zamandır yalnız yaşıyordu ki, Noah onları bir arada düşünemiyordu.

“Şimdilik.”

Noah hafifçe gaza basarak öndeki arabayı geçti. “Milly’nin akrabası mısın, yoksa...”

“Torunuyum.”

Uzun boylu, ince yapılı, tahta göğüslü ve birkaç kişinin saçlarının toplamından bile daha gür saçlı bir sarışın hatırladı. Okulun bütün beyzbol maçlarına gelirdi. Hatta bir keresinde sayı aldığında Noah’nın yanına bile gelmiş, çekingençe kutlamıştı.

Bu kadın o utangaç kız olabilir miydi?

Artık tahta göğüslü de değildi. Orası kesindi. Fakat saçları hâlâ gürdü. Şu anda kirlenmiş, birbirine dolanmış olsa da, sarı saçları parıl parıl ve çok canlı olduğundan, onun en hoş yanlarından biriydi.

Noah yeniden sağ şeride girerek ona tekrar baktı. “Ne zamandır kasabadasın?”

Addy gözlerini açmadı. Noah onun başının bir matkap gibi zangırdadığını tahmin ediyordu ama Addy hiç şikâyet etmiyordu. “Cumartesi gününden beri.”

“Yani... ondan önce.”

“Whiskey Creek’te doğdum.”

“Öyleyse birbirimizi daha iyi tanımamız gerekmez miydi?”

“Öyle olmak zorunda değil.”

“Kasaba özellikle akranlarımı epey iyi tanırım.”

“Sen kendi hayatına dalmıştın.”

Addy’nin sözlerinde bir alt metin varmış gibiydi fakat bu öyle belli belirsizdi ki, Noah bunu yüzüne vuramazdı. Her halükârda, o zamanlar ancak diğer ergenler kadar kendine odaklanmış olduğundan emindi. “Hangi açıdan?”

“Boş ver.”

“Ben on beş yaşındayken mi, yoksa yirmi yaşındayken mi öyleydi? Yirmi yaşındayken kendi hayatıma ‘kapılmış’ olmam daha kötü olur tabii,” dedi gülerek.

Addy’nin yanağında bir kas titredi. Ardından sanki birazdan sırf Noah onu rahat bıraksın diye bütün hayatını anlatacakmış gibi içini çekti ve gözlerini açtı. Sözcükler arasında geçiş yaparken zorlanarak, “Sekizinci sınıfa kadar yazlarımı Milly’yle geçirdim,” dedi. “Sonra annem... muhtemelen üçüncü kocasının yanına Almanya’ya gittiğinde büyükannemle kaldım.”

Noah bu konuda yorum yapmamanın daha mantıklı olacağını düşünerek evliliklerin sayısı üstünde durmadı; amacı onu rahat hissettirmek olmalıydı. “Bir Almanla mı evlendi? Bu nasıl oldu peki? Herhalde bu internet çöpçatanlarının olmadığı bir dönemdi.”

Bu yorumun üstüne Addy içtenlikle gülümsedi. “Öyleydi. Bir çöpçatanlık şirketi aracılığıyla tanıştılar. Adam Amerikalı.

Burada flört ettikten sonra evlendiler. Sonra adam askeriye-
de bir danışmanlık işi aldı ve Frankfurt'a taşınması gerekti.
Annem Avrupa'yı turlamak istiyordu."

"Peki baban?"

"O ben doğmadan önce bir motosiklet kazasında öldü."

"Çok üzgünüm."

"Yarıştı öldü. O ve annem evli değildi. Yaşasaydı da anla-
dığım kadarıyla hayatımın büyük bir parçası olmazdı."

Noah bu konudan da uzaklaşmayı tercih etti. "Yani senin
bahsettiğin zamanlar ergendik, öyle mi?" Ona bakarak sırıt-
tı. "En azından yirmiden gençmişiz."

Addy onu önceki sözleri söylerken kötü bir niyeti olmadı-
ğına dair telkin etmedi. Noah bunu fark edince, bilinçli olup
olmadığını merak etmekten kendisini alıkoyamadı.

"Evet," dedi Addy. "Liseden mezun olana kadar büyükan-
nemle yaşadım."

Noah annesinin onu Avrupa turu yapmak için yalnız bı-
rakmasını tuhaf bulsa da, bu hassas konuyu fazla kurcala-
mak istemedi. Daha ziyade onu neden hatırlayamadığını
bulmak ve onun neden bu kadar... aksi olduğunu anlamakla
ilgilieniyordu. Hemen ilk baştan ondan hoşlanmamaya ka-
rarlı biriyle hiç tanışmamıştı. Onunla eskiden yattığını ve
sonra da hiç aramadığını düşünebilirdi fakat üniversiteye
kadar öyle şeyler yapmamıştı. Cody'yi kaybetmenin acısıyla
uğraşırken, kafasını dağıtacak her türlü şeyi yapmıştı ve seks
de diğer seçeneklerden daha etkili bir araç olmuştu. "Yani...
iki yıl boyunca beraber Eureka Lisesi'nde idik, öyle mi?"

“Seni ilk kez fark ettiğimde on birinci sınıftaydın.”

Addy’nin onu gayet iyi hatırlıyormuş gibi görünmesi, Noah’yı biraz rahatsız ediyordu. Addy’nin eskiden ona âşık olması gibi bir ihtimal olabilir miydi? Acaba bu tersliği, karşılıksız bir aşkın sonucu muydu? Noah ikizinin aksine, San Diego State’e başlayıncaya kadar kızlarla ilgilenmemişti. “Beyzbol sahasında mı görüyordun beni?”

“Koridorlarda ama sahada da görürdüm. Her maçını izledim.”

Demek gerçekten de o çekingen kızdı. Onun *bütün* maçlarını izlemişti demek. Özel olarak onu izlemişti. Belki de şu aşk meselesini doğru tahmin etmişti. Sayı aldığı gün yanına gelen kız, ona baktığında kıpkırmızı kesilmişti ve patavatsız davranıp onun dikkatini çektiği için pişman görünmüştü.

“Demek beyzbol fanısın.” Noah onu gördüğünü hatırladığını söyleyecekti ki, Addy araya girdi.

“Artık değilim.”

Neden bu cevabında da bir alt metin varmış gibi geliyordu? Addy sanki aslında *Noah’nın fanı değilmiş* gibi konuşuyordu. “Beyzbolun nesi var?” diye sordu Noah. *Veya benim?*

“Beyzbol benim için bir simge halini aldı.”

“Çok gizemli konuşuyorsun.”

Addy tekrar mesafeli ve suskun bir ruh haline büründü. “Eh, ben gizemli biriyim.”

“Demek anlatmayacaksın.”

“Hiçbir anlamı yok ki.”

Gelgelelim, Noah merak ediyordu. Beyzbolu hep sevmişti;

hâlâ bir karma ligde softbol oynuyordu. Ona kalırsa, spor hiçbir şeyi simgelemiyordu, yalnızca bir mücadeleleydi. “Bak, eğer geçmişte seni incitecek bir şey yaptıysam veya söylediysem çok özür dilerim. Samimiyetle, böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

Addy yeniden gülümsemeye yeltendi fakat bu, Noah’nın internet çöpçatanlığı yorumu karşısında takındığı tebesüm kadar içten değildi. “Sen kötü bir şey yapmadın,” dedi. “Bana bakma sen. Şu an moralim pek iyi değil.”

Noah bunun nedenini anlayabiliyordu. Addy’nin berbat hissetmesi doğaldı. Onun üstüne fazla gitmemeliydi. “Sorun değil.”

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, “Liseden sonra nereye gittin?” diye sordu.

Addy bir sohbet sırasında insanların yaptığı gibi muhababının yüzüne bakmak yerine, gözlerini ön cama dikmişti. Böyle ayak diremesi, Noah’da ona bakmaktan hoşlanmadığı intibasını uyandırıyordu. Noah az kalsın bisiklet yolculuğu sırasında yüzüne toprak çamur bulaşp bulaşmadığını kontrol etmek için aynaya bakacaktı.

Addy, “San Francisco’daki California Aşçılık Akademisi’ne gittim,” dedi.

“Şef misin?”

Addy hâlâ dümdüz karşıya bakıyordu. “Öyleydim. Bir hafta önce işten ayrıldım.”

“Bay Area’da mıydın?”

“Hayır, Davis’te.”

“Neden ayrıldın peki? Whiskey Creek’e geri taşınmayı mı düşünüyorsun? Veya ziyaret amaçlı mı geldin?”

Addy koltukta aşığıya kayarak bacaklarını eşofman üstünün içine soktu. “Tam olarak ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Büyükanneimin yardımına ihtiyacı olduğu için işten ayrıldım. Yaşlanıyor ve eskisi kadar enerjik değil. Mesela araba kullanmaması gerek ama ayda bir kez beni ziyaret ediyor.”

“Sen buraya gelemiyor musun?”

“Mezun olduğumdan beri buraya gelmedim.”

“Sebep?”

“Buraya gelmekten hoşlanmıyorum. Ama büyükanneimi de destekli yaşam tesisine koymak istemiyorum. Onun hayatını bu şekilde yaşamasını istemiyorum. Restoran için de bazı kararlar vermek gerek.”

“Restoranı esasen Darlene Bigelow işletiyor ve iyi iş çıkarıyormuş gibi görünüyor. O devam etmeyecek mi?”

“Darlene’i olabildiğince orada tutmak istiyorum ama büyükanneimin en sonunda restoranı satıp benimle beraber Davis’e dönmeye razı geleceğini umuyorum.”

Noah bundan hoşlanmamıştı. “Restoranın bir başkasına gittiğini görmek çok kötü olurdu,” dedi. “Anne Yemeği, Whiskey Creek’in demirbaşlarındandır.”

Addy boğazını temizledi. “Aksini ümit etsem de, büyükanneim fazla uzun yaşamayacak.”

“Ama senin restoran deneyimin var. Ve bir işe ihtiyacın var.” Noah onun bu fikri ciddiye almasını sağlamayı umuyordu fakat Addy başını iki yana salladı.

“Ben iyi bir şefim. Bir yerlerde bir şeyler bulurum.”

“O halde eve dönme konusunda nasıl hissettiğini göz önünde bulundurursak, işini bırakarak fedakârlık etmişsin.”

“Aslında işi bırakmamın altında sadece bu yatmıyordu,” diye itiraf etti Addy. “Eski eşim müdür olacaktı, yani iki gelişme aynı anda meydana geldi.”

Noah’nın havalandırmayı kısması şarttı. Artık güçlkle nefes alabiliyordu. “Eski eşin öyle mi? Talihsizlik olmuş.”

Addy omzunu silkti. “Talihin bununla pek ilgisi yoktu. Ailesi restoranın sahibiydi. Biz de öyle tanışmıştık. Ama boşanmamızdan sonra o işini kaybetti, bir böcek ilaçlama şirketi vardı; sonra da bir türlü dikiş tutturamadı. Ailesi de elbette ona yardım etmek istedi. Ben de onları ikimizin arasında bir tercih yapmaya zorladım... eh, kimi seçtiklerini tahmin edebilirsin.”

“Eh, et tırnaktan ayrılmaz derler.”

“Aynen öyle.”

“Yani... boşandın, öyle mi?”

“Evlilik çok kısa sürdüğünden, evlenmişim gibi bile gelmiyor.”

Addy gerçekten de bir bilmeceydi. Noah onunla göz göze gelme umuduyla öne uzandı fakat isteği gerçekleşmedi. Sanki onu *tiksindiriyordu*. Belki de kötü kokuyordu. O kadar zorlu bir bisiklet macerasından sonra kötü kokuyor olabilirdi. “Vegas’ta bir güzel dağıttıktan sonra mı ‘Evet’ dedin yoksa?”

Noah ona takılıyordu ve Addy’nin bunu anladığı da belliydi. “Ne yazık ki, ikimiz de ayıttık, yalnızca... yanlış seçim yaptık.”

“Nasıl?”

“Onun dürüst olduğunu sanıyordum. O da onun başka kadınlarla görüşmesine katlanacağını *sandı*.”

Noah bunu kurcalamaması gerektiğini biliyordu fakat isteğine karşı koyamadı. “Bunu sana yapan kişi o değil...”

“Hatırlıyorum. Yani hâlâ Whiskey Creek’teler, öyle mi?”

“Evet. Hani şu düğünler falan organize edilen Pullman Malikânesi var ya? Onun biraz ilerisindeki yeni binada oturuyorlar. Kevin Eureka Lisesi’nde beden eğitimi öğretmeni. Aynı zamanda futbol koçu.”

“Nedense buna hiç şaşırmadım.”

“Hep sağlam bir oyuncuydu zaten.”

“Çocukları var mı?”

“Üç tane.”

“Peki Tom Gibby?”

Görünüşe bakılırsa Addy Noah’nın bütün eski takım arkadaşlarını biliyordu. “O da buralarda. Postane memuru oldu. Okuldaki en düzgün çocuğun en sağlam, özverili aile babası olması elbette hiç şaşırtıcı değil. Ama şimdi söyleyeceğime inanamayacaksınız. Tom, Selena’yla evlendi.”

“Parley Mechem’ın kız kardeşiyle mi?”

Noah onun buna şaşırp şaşırmadığını anlayamadı. Addy’nin bahsi geçen kişilerden hoşlanıp hoşlanmadığı bile belli olmuyordu. Ser verip sır vermiyordu. “Evet. Biz lisedeyken *on iki* yaşında falandı.”

Addy çenesini dizlerine dayadı. “Peki Cheyenne Christensen ve Eve Harmon hâlâ arkadaş mı?”

“Kesinlikle.”

Addy’nin dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. “Olmasalardı şaşardım. Hep çok yakınlardı.”

“Los Angeles’a taşınan Gail haricinde o ekip hâlâ bir arada.”

Addy, “Yani *senin* ekip demek istiyorsun,” dedi soğuk bir tonla.

Beyzbol oyuncularını hariçti. Noah artık eski takım arkadaşlarıyla o günlerde olduğu kadar yakın değildi fakat arada bir buluşup bir şeyler içerlerdi. “Evet. Eve, Cheyenne ve diğerlerini cuma günleri kafede buluştüğümüzde görüyorum. Ama... bu insanların hepsiyle liseden aynı anda mezun olduk. Sen son sınıflarla takılıyor muydun?” Noah onu partilerde, balolarda veya diğer buluşmalarda gördüğünü hatırlamıyordu. Sahadaki o an, bu kızla ilgili tek hatırasıydı.

“Yıl sonuna kadar son sınıflardan epey arkadaşım olmuştu çünkü aynı dersleri alıyorduk.”

“Hangi dersleri alıyordun?”

“AP* Ekonomi, AP Dünya Tarihi, Kimya. Bildik dersler işte. Cheyenne ve Eve’le cebir dersim vardı.”

Noah ısıklık çaldı. “Bu sıradan bir durum değil. Daha *onuncu sınıftayken* cebir mi alıyordun? İleri seviye derslerine mi giriyordun? Herhalde bir deha falansın. Utangaç bir deha.” Addy’ye dair edindiği bu iki imajı zihninde birleştirdi.

Addy soğuk bir tonla, “Naiftim,” dedi.

Jackson’a ulaştıklarında Noah karşısına çıkan ilk *fast-food* restoranının önüne yanaştı. Addy iki enerji barı yemiş, suyun hepsini içmişti fakat gerçek bir yemek yemeğe ihtiyacı vardı. “Ne istersin?”

Addy buna çok şaşırılmış gibi gözlerini irileştirdi. “Hiçbir şey. Belki *sen* akşam yemeği istersin diye düşünmüştüm. Bekleyebilirim.”

* Advanced Placement: İleri Düzey Yerleştirme Programı. Öğrencilerin lisede üniversite dersleri almalarına ve bu derslerden daha sonra muaf olmalarına fırsat veren sistem. (ç.n.)

“Buna gerek yok. Zaten geldik, saat de iyice geç oldu. Whiskey Creek’te bir yer açık değildir şimdi.”

Addy’nin gözleri, on bir otuzu gösteren saate kaydı. “Büyükanmemde yemek vardır. Ortalıkta böyle dolaşmak istemiyorum.”

“Karanlık bir kamyonetin içindesin. Kimse seni görmez. Bırak da sana atıştırarak bir şeyler alayım.”

Addy kararsızdı.

“Haydi ama,” dedi Noah. “Baş ağrını geçirir.”

“Başımın ağrıdığını nereden biliyorsun?”

Noah Addy’nin en sonunda kendisine bakmasını bekledi, ardından herkesin başının ağrıyabileceğini ima eden bir ifade takındı.

“Tamam,” diye pes etti Addy. “Bir burger alırım. Teşekkürler.”

“Başka bir şey?”

“Hayır, bu kadarı yeterli. Yanımda para olmadığı için daha sonra sana bir çek postalarım.”

Noah onun şaka yaptığını düşünerek güldü. “Birkaç kuruş bir şey tutacak zaten. Üstelik parayı istesem bile neden bana postalayacakmışın ki? Aynı kasabada yaşıyoruz, unuttun mu?”

“Doğru ama yollarımız kesişmez.”

Addy bunu bilemezdi. Altı üstü birkaç gün önce buraya dönmüştü ve bu günlerden birini madende geçirmişti. Yolları *pekâlâ* kesişebilirdi. Gelgelelim, ne olursa olsun, Addy bunu istemiyordu. “Herhalde sana bir burger ısmarlayacak kadar param vardır,” dedi Noah.

Noah iki “double” çizburger, iki patates kızartması, iki de *milkshake* ısmarladıktan sonra yemeği beklerken Addy’yle konuşmaya döndü. “Gittikten sonra Whiskey Creek’ten görüştüğün birileri oldu mu?”

“Büyükannem ve Darlene dışında mı? Hayır.”

Bahsini geçirdiği kişilerle yakınmış gibi konuşmuyordu. “Peki arkadaşların döndüğünü biliyor mu?”

“Henüz değil. Buraya sosyalleşmeye gelmedim. Büyükanneme yardım etmeye geldim.”

Bunu daha önce de söylemişti fakat ikisini aynı anda yapamaz mıydı?

Noah kolunu direksiyona attı. “Senin için babamla konuşabilirim. Belediye başkanı oldu. Emekli olduktan sonra birdenbire politikaya girmeye karar verdi. Hepimizi şok etti. Ama tabii artık polisle haşır neşir. Ona olanları anlatırsam Şef Stacy’ye durumla ilgilenmesini söyleyecektir... tabii bunu kimse bilmeyecek. Bu şekilde olur mu?”

Addy bütün kararlılığıyla başını sertçe iki yana salladı.

Noah, “Babam meseleyle ilgilenir,” dedi. “Ve kimse paçasını kurtaramaz, güven bana.”

“Hayır! Lütfen. Babanın bununla ilgili hiçbir şey bilmesini istemiyorum.”

“Neden?”

“Ben işime gücüme dönmeyi tercih ederim. Neden olanları rapor etmem senin için bu kadar önemli?”

“Tamam, anladım.” Noah yine de bu histen nefret ediyordu; bu durumu kontrol etmeyi *istediği* halde bunu bir türlü başara-

miyordu. “Sadece... bunu öylece savuşturamıyorum,” diye açıkladı. “Bunu her kim yaptıysa cezalandırılmayı hak ediyor.”

“Bu senin karar vereceğin bir şey değil.”

Bu konuda haklıydı.

Arabaya servis bölmesinde çalışan kız camı açıp Noah’dan parayı alırken onun kim olduğunu fark edince otuz iki dişiyle sırtarak, “Selam, Noah!” dedi.

Noah onun bu heyecanı karşısında az kalsın gözlerini deviriyordu. Kız belki on yedisinde bile yoktu. “Selam, Cindy.”

“Akşamın nasıl geçiyor?” Kızın yüzünde imalı bir sırıtış belirdi. Whiskey Creek’te yaşamıyordu fakat sık sık Noah’nın en yakın komşusu olan ablasını ziyarete geliyordu.

“Bisiklet turundan dönüyorum,” dedi Noah. “Okul nasıl gidiyor?” Noah bunu sorarken ona yaşını hatırlatmak istemişti.

“İyi. Başka bir şey ister misin?”

Tıpkı Noah’nın dediği gibi, kız içerideki Addy’yi fark etmemişti bile. Adelaide kendi tarafına çekilip kapıya sarıldığı için, tamamen karanlıkta kalıyordu. Noah daha önce kamyonetine binen hiçbir kadının ondan bu kadar uzak oturduğunu sanmıyordu. Ancak Addy’nin yaşadıklarından sonra erkeklerden korktuğu tahmininde bulunabiliyordu. “Hayır, sağ ol,” dedi.

Cindy Noah’nın bozuk paralarını saydı ve torbayla beraber fişi uzattı. “Eh, daha sonra bir şeye ihtiyacın olursa yerimi biliyorsun.”

Kızın imalı havasından utanan Noah, bir şey anlamamış gibi yaptı. “Teşekkürler.”

Yemeği Adelaide'a uzatıp gaza bastı. Az önce Cindy'nin ne teklif ettiğini o da anlamış mıydı? Öyle olmadığını umuyordu. Bunun pek iyi bir intiba bırakmayacağını biliyordu.

Bunu neden umursadığını ise bilemiyordu.

Addy bacaklarını uzatıp yerinde doğruldu, Noah da o rahat etsin diye tekrar klimayı açtı.

"Madem polise gitmeyeceksin, Milly'ye ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim."

"Gerçekten bunu birilerine söylemen gerektiğini düşünüyorum."

"Madem sen istiyorsun."

Addy'nin sesindeki alaycılık, Noah'yı gafil avladı. "Pardon?"

Addy başını kaldırdı ve bu meseleyi daha fazla uzatmak istemediğini belli etti. "*Yapamam*, tamam mı? Eğer birilerine söylersem bunu yapan kişi büyükanneme zarar verecek. Öyle söyledi."

"Neden size zarar vermek istiyor ki?"

Addy cevap vermedi.

"Cevap verecek misin?"

"Sadece saçma bir şey oldu. Bunu geride bırakıp unutsam bir daha olmayacak."

"Öyle olacağını umuyorsun."

Addy yine cevap vermedi.

"Ya Milly çoktan kayıp başvurusunda bulunduysa?"

Addy'nin morali bu ihtimali düşününce bozulmuştu; alt dudaklarını kemirdi. "Şef Stacy buna izin verir mi ki? Daha bir

gün oldu. Polisin kayıp kişi vakalarını bir ceza davası olarak değerlendirmesi için üç gün falan geçmesi gerekmiyor muydu?”

“Şartlara göre değişir.”

“Anladım.” Addy, sanki bu işten kimseye sezdirmeden sıyrılma şansı sandığı kadar yüksek değilmiş gibi, pes ederek öne eğildi. “Yatağımdan kaçırıldım.”

“Nasıl?”

“Veranda evin etrafını çevirdiğinden, yatak odamın önünde bir kapı bulunuyor. İçeriye havalandırmak için kapıyı açık bırakmıştım, adam tel kapıyı da kesip içeri girdi.”

“Yani onunla arabaya atlayıp gitmedin. Herhalde polis zaten meseleye dahil.”

Addy ağzında bir patates kızartması attı. “Bu yüzden... insanlara sana söylediklerimi söyleyeceğim.”

“Yani uyurgezer olduğunu.”

Addy eşofman üstünün kollarını kıvrırmak zorunda kalmıştı; onun uzun ve ince kollarına fazlasıyla büyük geliyorlardı. “Neden olmasın?”

Bileklerindeki izler birinin ellerini bağladığını gösteriyordu, bu da Noah’nın sinirini her şeyden çok bozuyordu.

“Hiç kimse sana inanmaz.” Özellikle de adamın yaptığı şeyi görünce.

“İşin o kısmı önemli değil.”

“Sadece insanların gerçeği öğrenmemesi önemli, öyle mi?”

Addy o ana kadar yemeğini hızla tüketiyordu fakat bu soru üstüne yavaşladı. “Basitçe öyle.”

Noah (Noel değil) Whiskey Creek’e dönmesi gereken ışıık-

larda durdu. Usanarak, “Saçmalıyorsun,” dedi. Fakat sonra daha önce aklına gelmesi gereken bir şey kafasına dank etti. “Bir saniye. Adam sana... tecavüz etmedi, değil mi?”

Addy’nin külotu yırtık değildi. Aynı şekilde, tişörtü de. Fakat bileklerindeki izler...

Addy, “Hayır, etmedi,” dedi fakat çok hızlı konuşmuştu ve gözlerinde biriken yaşlar yalan söylediğine işaret ediyordu.

Lanet olsun! Noah bunu daha önce düşünemediği için budala gibi hissediyordu. Biri ona şiddet uygulamıştı fakat Noah bunu anlamamıştı çünkü Addy yemek yemeye başlayınca kadar kollarını kıvırmamıştı. Ve ona sorular sorduğunda cevap verme tarzından bu kişiyi tanıdığı ve hatta onu korumaya çalıştığı belli oluyordu. Bu durum, yabancı birinin fail olduğu bir tecavüz vakası gibi değil, buram buram aile içi şiddet kokuyordu.

Adelaide cinsel istismara uğradıysa, belki insanlar bunu öğrenmesin diye, küçük düşmek istemediği için hastaneye gitmek istemiyordu.

Veya belki de bunun bir fark yaratmayacağını düşünüyordu.

Noah, “Adelaide, lütfen,” dedi. “Bırak seni bir hastaneye götüreyim. Bunun onur kırıcı ve... korkunç bir deneyim olduğunu biliyorum ama... şu an bu durumdayken böyle bir karar almaman gerektiğini düşünüyorum.”

Adelaide’nin kirpiklerinden bir damla yaş süzülürken, yemeğini bir kenara itti. “Hiçbir şey bildiğin yok.”

Arkalarında bir araba korna çaldı. Yeşil ışık yanmıştı fakat Noah bunu fark edememişti.

Gaza basarken, “Bunun... zor bir durum olduğunu biliyorum,” dedi. “Ama hastanelerde tecavüz kiti denen bir şey var. Şimdi sıcağı sıcağına adamın DNA örneğini aldirmaya çalışmalısın.” Onu ikna edebilecek başka bir sebep bulmaya çalıştı. “Bir başkasının başına da aynısının gelmesini istemezsin, değil mi?”

Addy kulaklarını kapadı. “Kes şunu! O başkasına zarar vermeyecek. Mesele o değil.”

Noah ona inanabilir miydi? Yoksa kendini mi kandırmış olurdu?

Her halükârda, Addy’nin yüzündeki ifade yüreğini burkuyordu. Kız artık sınırına ulaşmıştı. Bir şey daha söylerse dar-madağın olabilirdi. “Pekâlâ,” dedi Noah. “Artık susuyorum.”

Sessizlik içinde ilerlemeye devam ettiler. Eve ulaştıklarında, Noah onun veda etmeden arabadan ineceğini düşündü. Milly’yi pencerelerin ardında göremeseler de, evin bütün ışıkları yanıyormuş gibi görünüyordu. Noah, Adelaide’ın bir an evvel kapıdan girmek için sabırsızlandığını görebiliyordu. Addy kapı kolunu kavrayarak ona döndü. “Şey... bu bizim küçük sırrımız, değil mi?”

Noah onu süzdü. “Küçük sırrımız olan *neymiş?*”

Addy besbelli ondan istediği şeyi netleştirmeye çalışarak biraz duraksadı. “Sadece... olanları fazla abartma. Bu kadar. Bırak, ben konuşayım.”

“Olanları abartmak gibi bir niyetim yok. Ama büyükannen polisi aradıysa olanları başları da öğrenecek. Olay büyük haber kanallarına düşmese de, haftalık gazetede çıkacak. *Gold Country Gazetesi*’nden paçayı kurtaramazsın.”

Adelaide, onun söylediklerinde doğruluk payı olduğunu düşünürken omuzlarını düşürdü. “Evet,” dedi, “sanırım haklısın.” Derken, eşofman üstünü çıkarmaya yeltendi.

Noah onu durdurdu. “Sende kalsın. Mağazaya devamlı bedava tişört ve eşofman üstleri gelir, üstelik dışarısı serin.”

Addy yine de onu Noah’ya iade etmek istedi fakat sonra muhtemelen bunun vücudunu iyiden iyiye sergilemesi anlamına geleceğini fark etti. “Yardımanın için sağ ol,” dedi.

Noah, “Sorun değil,” diye mırıldandığında Addy çoktan arabadan inmiş, bahçede topallayarak eve doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Dördüncü Bölüm

Ev sessizdi. Fakat mutfakta ve oturma odasında yanan ışıklar, Milly'yi tanıyan herkese bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyebilirdi. Milly daima saat on olmadan uyurdu ve uyumaya giderken verandanın ışığı haricinde bütün ışıkları kapatırdı.

Adelaide büyükannesine fark ettirmeden odasına girip üstüne bir şeyler geçirmeyi ummuştu. Milly'nin onu böyle hırpalanmış halde görmesini istemiyordu. Fakat anahtar kutusunu verandanın altına geri koyduğu anda büyükannesinin ona seslendiğini duydu. Büyükannesi muhtemelen işitme cihazını çıkartmadan yatmış, cihazın sesini iyice açıp bir kulağı kapıda, torununun bir an önce sağ salim dönmesini ummuştu.

"Addy? Sen misin?"

Sesindeki endişe Adelaide'ı üzdü ve kendisini madene atan adama daha da kızmasına neden oldu. Kendisi daima geçmişin gölgesinde yaşayacaktı fakat büyükannesinin on beş yıl önceki olayla hiçbir ilgisi yoktu ki. Stephen, Derek, Tom veya

Kevin; onu hangisi kaçırdıysa, Milly'yi torununun kaybolmasının yol açtığı paniğe maruz bırakmaya hakkı yoktu.

"Evet büyükanne, benim. Uyandırdığım için üzgünüm." Addy bir eşofman altı giymek için sabırsızlanarak hemen yatak odasına yöneldi fakat büyükannesi yatağında değildi. Birden holde, tamamen giyinik halde, yürütecine dayanmış olarak karşısına çıkıverdi.

"Uyandırmak mı?" Kesinlikle işitme cihazını takmıştı. Addy ona bakmadan bile bunu anlamıştı çünkü Milly normal ses tonuyla konuşuyordu. "Meraktan deliye döndüm. Neredeydin?"

Elinde gözlükleri vardı fakat henüz takmamıştı. Addy, bunun uzun sürmeyeceğini bilmesine karşın, bu küçük erteleme için minnettardı.

"Seni korkutmak istemedim. Küçük bir ..." Tanrım, Noah haklıydı. Bu meseleyi kendine saklaması imkânsızdı. Whiskey Creek'te bu çok zordu. Yaralarının yanı sıra zamanlaması, uydurabileceği her türlü bahaneyi çürütürdü. En sonunda güçsüz bir sesle, "... talihsizlik oldu da," diyerek sözlerini tamamladı.

"Ne tür bir talihsizlik? Ne oldu?" Büyükannesinin elleri, Adelaide'ın fark ettiğinden daha da fena titriyordu fakat yürütecinden destek alarak gözlüklerini takmayı başarabilirdi. Derken eliyle ağzını kapadı. Parmaklarının arasından, "Yüce Tanrım!" dedi. "Bunu sana kim yaptı?"

Yaşadığı şok ve haklı öfke nedeniyle büyükannesinin sesi aylardır ilk kez bu kadar gür ve ısrarlı çıkıyordu. Adelaide bir an bu kadın tarafından itinayla büyütülen o küçük kız gibi

hissetti. Bir yanı hâlâ o kız olmak, zamanında onda bulduğu sevgi ve avuntuyu yeniden yaşamak için büyükannesinin kucagına uzanmak istiyordu.

Fakat büyükanne neredeyse seksen yaşındaydı. Artık Addy'nin ona bakması gerekiyordu. Ve bunu yapmak istiyordu. Annesi şüphesiz asla ona yardım etmezdi. Gönlünden geçeni yapmak için daima bir bahanesi olurdu. "Bilmiyorum," dedi. "Birileri odamın önündeki tel kapıyı kesip beni yatağımdan sürükleyerek çıkardı"

Arterit nedeniyle boğum boğum olan büyükannenin parmakları Adelaide'ın kolunu kavradı. "Gördüm. Öyle korktum ki hemen Şef Stacy'yi aradım."

Adelaide'ın meseleye yetkilileri bulaştırmama umudu böylece suya düşmüştü. Fakat derinlerde bir yerde bundan kaçamayacağını zaten bilmişti. "Polisi mi aradın?"

"Tabii ki! Şef Stacy senin için benim kadar endişelendi. Diğer polislerle beraber buradan ayrılır ayrılmaz seni aramaya başladı."

"Üçü de burada mıydı?" Buradaki polis teşkilatı kalabalık değildi; hiçbir zaman öyle olmamıştı.

Büyükanne Adelaide'ın alaycı ses tonunu fark etmeden, "Üçü de buradaydı," dedi. "Ama... adam kapıdan nasıl girmiş ki? Kapı kilitli değil miydi?"

Adelaide kapıyı kilitlemediğini, üstüne bir de açık bıraktığını itiraf etmeye utanıyordu. Büyükanne evi öyle sıcak tutuyordu ki, uyuyamıyordu. "Biraz hava almaya ihtiyacım vardı," diye açıkladı.

Büyükanne başını iki yana sallarken gıdısı titredi. “Şu zamanda kapıları kilitlemeden yatılmaz. Whiskey Creek’te bile. Ben büyükbaban öldüğünden beri, yirmi üç yıldır böyle bir şey yapmadım.”

Evde klima yoktu. Yazın pencereleri açmaları gerekiyordu; bu da aslında esasen aynı şeydi fakat Adelaide bunu dile getirmekten çekindi.

Büyükannenin bakışları Adelaide’ın çıplak bacaklarına indi. “Seni götüren adam... bir şey yaptı...”

“Hayır.” Adelaide büyükannesinin düşüncelerinin nereye gittiğini görebiliyordu. Yarı çıplak olduğundan, Noah da aynı şeyi düşünmüştü.

“Peki neden böyle bir şey yaptı?”

Adelaide olan bitenleri önemsiz gibi göstermeliydi. Sadece zorunda olduğu kadarını anlatıp meseleyi kapamalıydı. Ve en önemlisi de, söylediği şeyin inanılır olmasıydı. “Sanırım niyeti bana tecavüz etmektir ama... ona direndim.”

“Eve dönmen neden bu kadar uzun sürdü? Bunca zamandır o adamın yanında değildin, öyle değil mi?”

Adelaide madenden bahsetmesine gerek kalmamasını umuyordu. Bunun kendisine bağlanmasını, birinin ona Cody veya mezuniyet partisini hatırlatmasını istemiyordu. Ama bu konuda yalan söylese bile, Noah onu nerede bulduğunu açıklardı. Addy ona bu bilgiyi paylaşmaması için tek bir makul sebep söyleyememişti. Bu meseleyi uzatmak istememesinin nedenine dair insanlarda şüphe oluşturmada bunu yapamazdı. Ve Noah, Şef Stacy ve belki babası dışında, merakını uyandırmak istediği son kişiydi.

Başka hiçbir seçeneği kalmadığından büyükannesine neler olduğunu ve onu kimin kurtardığını anlattı.

“Noah çok iyi biri,” dedi.

Erkek kardeşine hiçbir şekilde benzemiyordu. Adelaide ona bu akşam yaptıkları için borçluydu fakat lisedeki zamanlardan, aklında ona dair olumlu bir izlenim kalmamıştı. Noah eskiden tapındığı o son sınıf “tanrıları”ndan, sanki okulun sahibiymiş gibi davranan o çocuklardan biriydi. Daima etrafındaki insanların halinin farkında değilmiş, onları umursamıyormuş gibi görünürdü. Adelaide, onun yardımına koşmaya tenezzül etmesinin bir mucize olduğunu düşünüyordu.

“Neyse ki, doğru zamanda doğru yerdeymiş,” dedi büyükanesi. “Tanrı korumuş. Ama neden seni hastaneye götürmedi?”

“Ben istemedim.”

“O zaman şimdi gidelim.” Öne doğru birkaç adım atıp çantasını almaya yeltendi fakat Addy hemen kolunu kavradı.

“Gerek yok.”

“Tabii ki gerek var. Yaran kanıyor!”

“Ben iyiyim, büyükanne. Olduğundan daha kötü görünüyor. Güven bana, boşuna para ve zaman harcarız. Hiçbir yerim kırılmadı.”

“Yine de...”

Addy, “*Tecavüze uğramadım*,” diye ısrar etti. “Yaralarımı temizlemek dışında bir şey yapamazlar zaten. Onu burada da halledebiliriz.”

Büyükannenin yaşadığı endişe, Adelaide’in pratik argümanına direnmekte zorlandı. Zaten ona karşı hep savunmasızdı. “Emin misin?”

Adeliade telkin edici bir gülümseme takındı. "Eminim."

"Tamam ama en azından Şef Stacy'ye evde olduğunu söylemeliyim. Seninle hemen konuşmak isteyecektir..."

Addy hemen, "Bu akşam değil," dedi. "Onu uyandırmaya gerek yok. Şu anda sorularına cevap veremeyecek kadar yorgunum."

"Ama hazır ayrıntılar aklındayken ifade vermen gerek."

"Bunu yapanı ortaya çıkarmaya yarayacak bir şey bilmiyorum büyükanne. Bir tarif bile veremem. Adam kar maskesi takmıştı." Aslında aralarından seçebileceği dört adam vardı fakat muhtemelen hepsi büyümüş ve çok değişmiş olduğundan, vücut tipine göre bir karar veremezdi. Büyük ihtimalle karşılaşsalar yüzlerini hatırlardı fakat önceki gece onu yatağından çıkaran kişi kimliğini saklamaya çok özen göstermişti.

"Boyunu, kilosunu söyleyebilirsin..." dedi büyükannesi.

"İkisini de hayal meyal hatırlıyorum. Yarına kadar bekleyemez mi? Rica etsem? Şimdi sorulara cevap verecek halim yok." Addy yalvarırcasına büyükannesine baktı. "Senin sorularına bile."

Büyükannenin kırıksıklıklarla dolu yüzünde beliren anlayışlı ifade, çizgilerini daha da derinleştirdi. "Tamam, madem öyle istiyorsun bekleyelim. Belki biraz toparlanma fırsatın olursa önemli bir şey hatırlarsın."

Belki de öyle olmazdı. "Sağ ol," dedi Addy.

"İyi ki döndün, hayatım. Bunun sonu farklı bitseydi... ne yapardım bilmiyorum. Sen daima benim gurur ve neşe kaynağım Addy oldun."

Adelaide onun sesinden ağlamak üzere olduğunu anlayınca gidip ona sarıldı. “Endişelenme, her şey yoluna girecek.”

Milly öyle kolay kolay ağlamayan gururlu bir kadındı. Burununu çekerek dikleşti ve Adelaide’a onunla beraber mutfığa gelmesini işaret etti. “İçeri gel de seni temizleyelim.”

“Bunu banyoda yapmamız gerekmez mi?”

“Mutfak daha geniş. Üstelik daha fazla ışık var.”

Burası doğrudu. Büyükannenin evi, Ulusal Tarihi Yerler Listesi’ne giren birkaç evden biriydi. Yüz yıl öncenin modasına uygun yüksek tavanları, kalın pervazları, kesme camlı pencereleri ve (değiştirilmesi gereken eski su tesisatı ve elektrik telleri haricindeki tek kötü yanı olan) küçük banyoları vardı. “Önce bir duş alalım.”

Büyükanne gönülsüzce onun banyoya yönelmesine izin verdi. Adelaide işi ağırdan alarak Noah’nın eşofman üstünü ve pis kıyafetlerini çıkardı ve sıcak suyun altına girdi.

Kan ve pislik vücudundan aktı, yuvarlaklar çizerek giderken giderken beraberinde Addy’nin içindeki son enerji damlasını da götürdü. Addy vücudunu liflemeyi bitirdikten sonra öylece durup son sabun köpüklerinin gözden kaybolmalarını izledi.

“Addy, geliyor musun?”

Büyükannenin sesi onu kendine getirdi.

“Hemen geliyorum,” diye seslendi ve suyu kapattı. Büyükannenin pes edip yatmaya gitmesini, onu kendi haline bırakmasını umuyordu. Fakat öyle olmayacağını da biliyordu. Büyükanne onu asla bu halde yalnız bırakmazdı.

“Lavabonun altından bandajları da getirir misin?”

Addy, “Tamam,” diye seslendi. Vücudu eğilince sızlasa da, yaralı olmasına karşın büyükanneden daha aşağıya eğilebildiği kesindi. Havlusunu bir kenara atarak kabız ilaçları, fazladan sabun, Listerine ve banyo tuzlarını taradı.

Küçük bir kutu yara bandı buldu fakat bunların işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Kolları ve bacakları çiziklerle kaplıydı.

“Gazlı bez lazım,” diye mırıldandı fakat eczaneye gitmeye veya büyükannenin arabaya atlayıp oraya gitmesine izin vermeye niyeti yoktu. Bu saatte açık olabilecek tek eczane, muhakkak ta Sacramento’nun oralarda olurdu.

Mutfağa girdiğinde büyükannenin ona çay hazırladığını gördü. Nane kokusunu alabiliyordu. Normalde çay severdi ama bu akşam fincanı tutacak hali bile yoktu. Üstelik başka bir sorunu vardı. Kot şortunu ve askılı bluzunu giyerken, bacaklarının arkasının neden daha fazla acıdığını anlamıştı. Onu madene atan her kimse bunu yaptığında Addy maden kuyusunun ahşap desteklerinden aşağıya kaydığından, kalçasında, baldırlarında ve ellerinde bir sürü kıymık vardı.

Bunların çıkarılması gerekiyordu ve bunu tek başına yapamayacağından, büyükannenin gazete okurken kullandığı büyüteç, bir cımbız ve yara bandını beraberinde mutfağa getirmişti. Büyükannenin ona yardım edebilmesini umuyordu çünkü artık bir an evvel yatağına yatıp son yirmi saati zihninden silmek istiyordu. Yatağının başında duran o adamın korkunç görüntüsünden, onu derin, karanlık kuyudan

kurtaran kişinin Cody'nin ikizi olduğunu fark ettiği ana dek her şeyi unutmak istiyordu. O kuyu, Noah gelmeseydi, mezarı olabilirdi.

Milly'nin evinde ışıklar halen açıktı fakat mutfağın perdesi kapanmıştı.

Noah saatin geç olduğunu, onları rahatsız edeceğini bildiğinden, evinden getirdiği bir torba dolusu malzemeyle basamaklarda kararsızca duruyordu. Kamyonetinde kazara bile yüzüne bakmayan Adelaide'in onu görmekten hoşlanmayacağını biliyordu. Ondan anında nefret etmişti. Buna karşın, başkalarında Noah'nın dağ bisikleti kazaları için hazırda tuttuğu ilk yardım malzemelerinden de yoktu. Adelaide hastaneye gitmeye direndiğinden... Noah bunlara ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü.

Torununun yaralanmasının onu çok üzeceğini bildiğinden, fazladan bir kilometrelik yolu Milly'nin hatırına kat ettiğini düşünmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve kapıyı tıklattı.

Perde kıpırdadı; biri dışarı göz attı. Olanlardan sonra, Noah onların dikkatli davrandığını görünce sevindi.

Bir şeyler getirdiğini göstermek için torbayı havaya kaldırdı. Sonra kilidin yana kaydığını duydu.

Milly kapıyı açabilmek için yürütecini yana çekerek, "Noah!" diye haykırdı. "Geri gelmekle ne iyi yaptın."

Noah onun böyle rahatlamasına şaşırarak, Milly'nin beyaz saçlarının ardına, boş oturma odasına baktı. Adelaide yatakta mıydı? "O iyi mi?"

Milly sesini alçalttı. “Kim bilir? Doktora gitmek istemiyor. Sence onu zorlamalı mıyım?”

Noah bunu denemişti ve işe yaramayacağından emindi. Tahminine göre, yaraları Addy’nin belli ettiğinden kötü olmadığı sürece, “kendin hallet” yöntemini kullanması daha doğru olacaktı. “Önemli bir şey öğrendin mi?”

“Pek sayılmaz. Bir yerinin kırılmadığını söylüyor. Ve elimden geldiği kadar temizlenmesine yardım ettim ama... benimki gibi ellerin sürekli titreyince bu kolay olmuyor.” Torbaya işaret etti. “İçinde ne var?”

“İyot, ağrı kesici, büyük bandajlar.” Ağrı kesicinin reçeteli olduğunu söylemedi; bunları altı ay önceki bir serbest bisiklet yarışında çenesini kırdığında kullanmıştı.

“Bunlar işe yarar.” Milly başını çevirip arkaya baktı. “Ama şu anda ihtiyacım olan, bir çift ekstra göz ve sabit bir el.”

“Ne için?”

Noah Milly’nin torbayı alıp ona veda etmesini beklemişti fakat Milly bunun yerine onu içeri davet etti. “Haydi içeri gel de, ne yapabileceğine bir bak.”

“Ne konuda?”

Milly tam cevap verecekken, Adelaide seslendi. “Büyükanne o kim?”

Milly yürütecini bir çoban asası gibi kullanarak onu mutfağa geçirdi. “Noah geldi. Yardım etmek için. Ne kadar düşünceli, değil mi?”

“Noah!” Adelaide lavaboda bir fincanı duruluyordu. Hızla dönerek ona baktığında, Noah anında onun gözlerine odak-

landı. Addy bir askılı bluz ile düğmelerini bile iliklemediği bir kot şort giymişti. İçinde sutyen yoktu ve şortu çok kısaydı; insan içinde değil de, evde giyilecek cinsten. Besbelli ziyaretçi beklemiyordu.

Milly kendi endişesi haricinde hiçbir şeyin farkında değildi. "O yardım etmese bütün gecemiz bununla geçer. "Ben doğru düzgün beceremiyorum. Sen de bu kadar zamandır ayakta dikiliyorsun, birazdan bayılacaksın."

Adelaide sanki daha derin bir mesaj vermeye çalışıyormuş gibi, ters ters büyükannesine baktı. Belki, "İmkânsız!" diye bağırarak istiyordu fakat bunun yerine, "Büyükanne, ben iyiyim," dedi. "Sen iyi değilsen biraz ara verelim. Veya sabaha bitirelim."

Milly pes ederek başını iki yana salladı. "Sanırım sabaha da sana bir faydam dokunmayacak. Bu iş için fazla yaşlıyım canım. Noah seni gerekirse arabaya kadar taşır ama hastaneye gitmek istemiyorsan biraz dışını sık, sana yardım etsin de hepimiz artık uyuyalım." Ardından Noah'ya bakarak gülmüsedti. "Sana kahve yapayım mı?"

"Hayır, teşekkürler." Büyükanne güçbela hareket ediyordu; Noah onu uğraştırmak istemiyordu. Zaten yemek yemeyi veya bir şeyler içmeyi düşünemeyecek kadar dikkati dağınıktı. Tezgâhın üstünde kan lekesi olmuş bir bulaşık bezi gördü. Fakat ancak onun yanındaki büyüteci ve cımbızı görünce meseleyi anladı. "Kıymık mı çıkarıyordunuz?"

Milly yüzünü buruşturdu. "Ben ellerindekileri çıkardım. Ama arkasında ve bacaklarında da var."

Adelaide, “Ama seni uğraştırmak istemeyiz,” diye araya girdi. “Saat geç oldu ve eminim yapacak daha iyi şeylerin vardır.”

Aslında vardı. Mesela uyumak istiyordu. Fakat Noah böylesine ince bir işi zavallı Milly’ye bırakamazdı.

“Seve seve yardım ederim,” dedi. “Sadece burada değil. Gel, yere yığılmadan önce kanepeye uzan.”

“Işığa ihtiyacın yok mu?” diye sordu Milly.”

“Bir lamba yeterli. İyice yakınlaştıırırım.”

Bunun olasılığı neydi? Adealide merak ediyordu. Sanki dövülmesi ve bir maden kuyusuna atılması yetmemişti, şimdi de Cody’nin ikizinin baldırlarından minicik kıymıklar çıkarması gibi küçük düşürücü bir şeye katlanması gerekiyordu.

Belki gün ortası olsaydı o kadar da kötü olmazdı. Ama saat geç olduğundan, evin sessizliği ve büyükannenin odanın köşesindeki koltukta derin bir uykuya dalmış olması, atmosferin biraz... sıcak olmasına neden oluyordu.

Addy kıpırdandığında Noah, “İyi misin?” diye sordu.

Noah’nın verdiği iki ağrı kesiciyi almıştı. Büyükanne bunların aspirin gibi bir şey olduğunu sanıyordu fakat Noah Addy’yi bu hapların güçlü olduğu konusunda uyarmıştı. Addy’nin her yanı ağrıdığından, hiç beklemeden hapları almıştı ve bunu yaptığına çok memnundu. Noah cımbızla kıymıkları elinden geldiğince çıkardı. Ardından daha derine girmiş kıymıkları çıkarmak için steril bir iğne kullandı. “Evet, ya sen?”

Noah boğazını temizledi. "Sonuçta canı yanan ben değilim. Peki... daha yukarıdaki kıymıkları ne yapayım?"

Noah uygunsuz görünebilecek yerlerden itinayla uzak durmaya çalışsa da, Addy'nin kalçasında bacaklarındaki kadar çok kıymık vardı. Zaten kısmen bu yüzden bilmediği ağrı kesicileri almak zorunda kalmıştı. Acı kadar utancını da silecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Belki de gerçekten hastaneye gitmeliydim," dedi. Onun dayak yediğini ne kadar az insan görürse o kadar iyiydi. Ama tıbbi yardım almaya ayak diremesinin, kıymıklar yüzünden zorlaşacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. Noah'nın kamyonetinde eve bırakılmak için ısrar ederken de acı çekiyordu fakat zaten içi acıdığından bunu fark edememişti. Tüm yaralarının zamanla iyileşeceğini sanmıştı ve böyle yardıma ihtiyacı olacağını tahmin edememişti.

Noah arkasına yaslanarak içini çekti. "Hele şükür ikna oldun. Haydi, seni götürüyüm."

Addy haplar nedeniyle hafif sersemlemiş halde dirseklerine dayanarak kalktı. *Gerçekten* hastaneye gitmeleri gerekiyor muydu? Şimdiye kadar öyle böyle idare etmişlerdi... "Sence geri kalanını çıkarmak ne kadar sürer?"

"Tabii durumun ciddiyetinin tam farkında değilim. Ama tahminime göre... yirmi dakika falan."

Kıymıkların poposunda olması çok fark eder miydi? Büyükanne şuracıktaydı. Evet, uyuyordu fakat Noah dokunmaması gereken yerlere dokunmamayı umuyordu. Bir yandan, hastaneye giderlerse muhtemelen acil servisteki doktor bir erkek olacaktı.

“Bu çok uzun bir süre.” Acil serviste harcayacakları vakit, yirmi dakikayı aşardı. Addy ayağa kalkacak gücü kendinde bulamıyordu. Yalpalamadan yürüyemeyeceğine ise emindi. Üstelik reçeteli ilaç almasını nasıl açıklayacaklardı?

Bu Noah’nın başını belaya sokabilirdi.

“Hayır... ama şortunu çıkarman gerekecek,” dedi Noah.

Addy onu bir daha görmeyi bile beklemiyordu. Kasabada olduğu süre boyunca belki birkaç kere karşılaşırlardı fakat altı üstü el sallayıp devam edecekti, öyle değil mi? Bu olayı unutacaktı.

Cesaretini toparlayarak eğilip şortunun düğmelerini açtı. Ardından, külotuyla beraber onu aşağıya, baldırlarına dek indirdi.

“Çabuk ol,” dedi. Bu kararı her ne kadar masumane olsa da, büyükannesinin uyanıp da karşısında böyle bir manzara bulmasını istemiyordu.

Noah gafil avlanmıştı. Aniden sessizleşmesi ve donakalması bu yüzdendi.

Addy, “Bunu yapmak senin için sorun olmaz, değil mi?” Aldığı ağrı kesiciler karar verme mekanizmasını etkiliyor olabilir miydi? Belki. Yaşadıklarına karşın... sanki biraz sakin ve rahat hissediyordu.

Noah tekrar gırtlığını temizledi. “Diyorum ki... belki Mily’yi uyandırıp bunu ondan rica etmemiz daha doğru olur.”

“Ama doğru düzgün göremediği için bacaklarımı da halletmeyi beceremedi.”

Odayı ağır ve yoğun bir gerilim, tuhafılık, utanç ve karar-

sızlık doldurmuştu. Addy zaten şortunu indirmiş durumdaydı fakat Noah bu konuda ne yapacağından emin olamıyordu.

Addy, “Sadece bir popo, abartmaya gerek yok,” dedi. Yüzünü koltuğa çevirmişti çünkü Noah’ya bakmak istemiyordu. Noah liseden beri değişmişti fakat yine de esasen tanıdık bir yüzdü ve Addy onun Cody’yle benzerliğini hâlâ görebiliyordu. Bir zamanlar bu “kahraman”a duyduğu hayranlık duyguları da aklına geliyordu elbet. Bu Noah’yı sıkı bir beyzbol maçı çıkardığı için tebrik etmekten daha fenaydı...

Buna karşın, başladıkları şeyi bitirmek amaca ulaşmanın en direkt yoluydu. Bunu atlatacak, sonra da unutacaktı. Noah, Whiskey Creek’ten ayrıldıktan sonra kurduğu hayatın bir parçası değildi. Bir önemi yoktu. Onun da bunu kısa sürede unutacağına hiç şüphe yoktu. Zaten Addy’yi hatırlamıyordu bile; hele ki Addy onu tam iki yıl boyunca büyük bir ilgiyle izlemişken...

Noah bir hamle yapmayınca, “Utangaç biri olmadığını biliyorum,” diye üsteledi.

“*Kesinlikle* utangaç değilim ama bu durumda... bir kadına hiç dokunmadım.”

“Noah, tecavüze uğramadım.” Addy geçmişte maruz kaldığı tecavüze onun *ikizinin* ön ayak olduğunu ve takım arkadaşlarının da buna katıldığını, onu maden kuyusuna atan adamın da o takımın bir üyesi olduğunu söylese Noah’dan ne tepki alacağını merak ediyordu. “Hallet şunu, tamam mı?” dedi. “Birkaç kıymık çıkarmakla... başka şeyler arasındaki farkı biliyorum.”

“Belki sana her dokunduğumda irkilmesen işim kolaylaşırdı.”

Noah’nın lisede çok popüler olması ve kasabadaki prestiji göz önünde bulundurulursa, muhtemelen Addy’nin ondan böyle irkilmesi onu şaşırtmıştı. Addy’ye kalırsa, Noah’nın arada bir böyle soğuk tepkiler alması, egosunu dengelemesi için faydalı olabilirdi. “Bu pek eğlenceli bir şey sayılmaz.”

“Ben şu andan bahsetmiyorum. Daha öncesinden, seni kuyudan çıkardığım zamandan bahsediyorum.”

Bunun nedeni, Noah’nın kimliği idi. O, Addy’ye dile gelmez acılar yaşatan adamın ikiziydi. Tek yumurta ikizi değillerdi fakat birbirlerine çok benziyorlardı ve Addy Noah’ya ne zaman baksa, bu kısacık bir bakış olsa bile, bu engelin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Buna karşın, Noah bunu elbette bilmiyordu ve Addy de ona söyleyemiyordu. Bu nedenle şu an için önemli olan şeye odaklanmalıydı.

“Endişelenme,” dedi. “O kadar hassas değilim.” En azından artık öyle değildi. Whiskey Creek’in en popüler atletleri tarafından tecavüze uğrayalı on beş yıl olmuştu. O zamandan beri değer verdiği ve daha derin bir ilişki istediği iki adamla yatmıştı. Sonuncusuyla evlenmişti. Yirmilerinin başında, üç yıllık bir terapiyle beraber travmayı atlatmıştı.

Zaten Noah’nın ona bir sağlık sorunu nedeniyle yardımcı olmasının, vücudunun hangi bölümüyle uğraşması gerekirse gereksin, seks veya tecavüzle hiçbir ilgisi yoktu. “Rica etsem, şey, acele edebilir misin? Zaten her şeyi yeterince gördün ve iğne de elinde. Yani devam etmende bir sakınca yok.”

“Doğru.” Noah gönülsüz olsa da, ona dokunan eli sıcak ve kararlıydı. Derindeki bir kıymığı çıkarırken Addy kıpırdanınca Noah onun kalçasını kavradı. Addy onun kendisini rahatlatmaya mı çalıştığını, yoksa kıpırdamasını engellemeye mi çalıştığını anlayamadı fakat Noah yaptığı şeyi fark eder etmez elini ondan çekti.

Noah birkaç dakika sonra, “Ne durumdasın?” diye mırıldandı.

Adelaide, artık acı hissedemiyordu. Sanki tavana doğru süzölmüş, manzaraya tepeden bakıyordu. “İyiyim.”

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Umurunda da değildi. Uykuya dalmak dışında bir şey düşünemeyecek kadar yorgundu...

Bir değişiklik hissettiğinde uyandı. Noah yaralarına antibiyotik sürüyordu ve aksini hissetmesi için onca neden varken, bu Addy’yi iyi hissettiriyordu. Nedense kaygısı dağılmış gitmişti. Katıksız bir yorgunluk ve ağrı kesiciler, onu artık bunun ötesine taşımıştı.

“Yatmaya hazır mısın?” Noah onun şortunu giymesine yardım etti. Ardından büyükanneyi uyandırıp odasına götürdü. Döndüğünde Adelaide’in kanepeden kalkmaya uğraştığını görünce, yine yardım etmeye yeltendi. Adelaide buna karşı çıkarak onu olduğu yerde bırakmasını söyledi fakat Noah onu kaldırıp yatağına taşıırken daha fazla ayak diremedi.

Noah onu yumuşak yatağına yatırıp üstünü örterken, “Teşekkürler,” dedi. “Eşofman üstün yerde duruyor. Sana borcumu ödeyeceğim, aynı şekilde burgerin parasını da. O burgeri unutmayacağım.”

Addy sözcükleri yuvarladığını hissediyordu fakat dönme-
yen diliyle daha iyisini de beceremiyordu. Bunun bir önemi
yoktu; sadece artık evindeydi, o lanet olasıca madenin di-
binden çıkmıştı ve artık kıymıklardan bile kurtulmuştu.

Noah, “Paranı istemiyorum, Adelaide,” dedi. Verandaya
açılan kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti.

“O zaman sana başka bir şey vereceğim.” Bu şey ne ola-
bilirdi? Ona bir turtu veya yemek mi yapmalıydı? Sırf onu
böyle fazlasıyla iyi biri gibi hatırlamamak için olsa bile, bir
şekilde borcunu ödemeliydi. Ona borçlu kaldığını hissetme-
yi kesinlikle istemiyordu.

Noah ağır ağır, “Aklında ne vardı?” diye sordu.

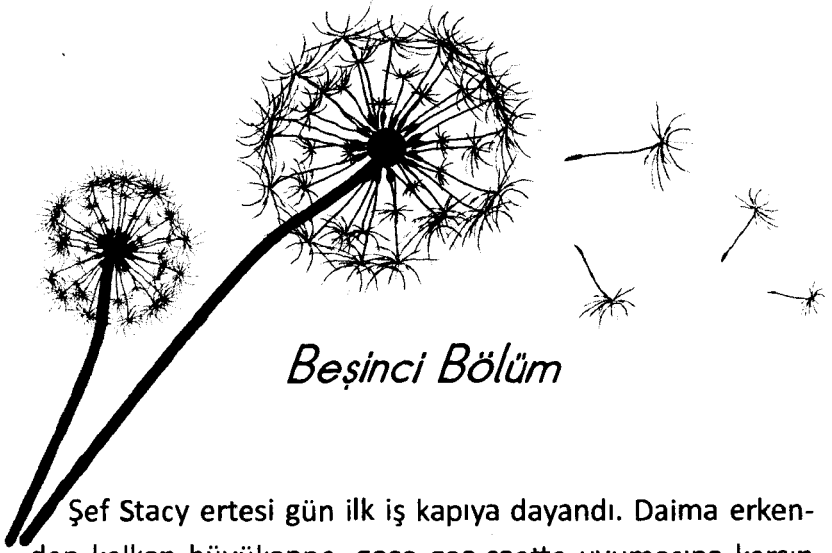
Addy onun sesindeki mizahi tonu fark etti ve esnerken
ağzını kapadı. “İlk doğan çocuğuma ne dersin?”

Noah yatağın ucunda kararsızca duraksadıktan sonra,
“Gelecekteki kocan bunu dert edebilir.”

“Endişelenme. Bir daha asla bir kocam olmayacak.” Addy
sözlerinin ne ima ettiğini düşünürken yüzünü buruşturdu.
“Ah, tabii bu durumda bir bebeğim de olmayacak.” Nedense
bu çok hüznü vericiydi fakat Addy’nin zihni fazlasıyla bula-
nık olduğundan, bunu kafaya takmadı.

“Peki... sen ne istersin?” Addy’nin gözkapakları kapandı,
şimdi yavaş yavaş uykuya dalıyordu. “Eminim... istediğin bir
şey... bende vardır.” Doğru düzgün konuşamıyordu. Böyle
olmasını niyetlenmemişti ama davetkâr bir havası vardı.
Noah herhalde bunu gerektiği şekilde algıladı.

“Son yarım saat göz önünde bulundurulursa,” dedi Noah,
“bu soruyu bana sorman haksızlık.” Ardından da evi terk etti.

Beşinci Bölüm

Şef Stacy ertesi gün ilk iş kapıya dayandı. Daima erkenden kalkan büyükanne, gece geç saatte uyumasına karşın ayaktaıdı. Son günlerde yaşadıklarına karşın, rutinini asla aksatmıyordu.

Adelaide onun polis şefini karşılayıp içeri davet ettiğini duyduğunda, başını yastığının altına gömdü. Tüm bedeni sızlıyordu ve fazlasıyla yorgundu. Zorla yataktan kalkıp sonu gelmeyen sorulara cevap vermek yerine bir hafta boyunca uyumak istiyordu. Artık güvende olduğundan ve son otuz saati kendine izah edebildiğinden, onu o maden kuyusuna atan kişinin niyetinin onu uyarmaktan başka bir şey olmadığını açıkça görebiliyordu. Adam ona vurmuştu fakat bunu ancak ona ayak dirediğinde yapmıştı. Muhtemelen kuyudan çıkıp eve gidebileceğini düşünmüştü. Kasabaya dönmemiş olsaydı, belki de adam onu ölüme terk etmemek için geri dönecekti. Niyeti gerçekten onu öldürmek olsaydı, onu hiç zahmetsizce nehre atıverirdi.

Mezuniyetten birine bahsedersen seni öldürürüm. İhtiyarı da bıçaklarım. Anladın mı?

Adam onu hayatta bırakmayı düşünmeseydi, bu sözleri sarf eder miydi?

Adamın onu boş yere kaçırma zahmetine girdiğini bilmemesi çok acıydı. Addy, başına bir şey gelsin gelmesin, on altısında başına gelenlerle ilgili tek kelime etmeyecekti. Adam yalnızca insanların çözmeye uğraşacağı bir gizem yaratmakta başarılı olmuştu. Onun yüzünden, şimdi Addy Şef Stacy'yle uğraşmak zorundaydı.

Yeterince derdi yokmuş gibi...

Büyükanenin, "Eve geldiğinde seni arayacaktım," dediğini duydu. "Ama gecenin bir yarısı uyandırmak istemedim."

"Sabah söylediğim gibi, bana ne zaman ihtiyacın olursa ara. İşim bu."

Adelaide, Şef Stacy'nin göğsünü gere gere konuştuğunu hayal edebiliyordu ve başını yastığının altına gömmemiş olsaydı, gözlerini devirebilirdi.

Büyükanne heyecanla, "Tam mesleğinin adamısın," dedi. "Whiskey Creek sana sahip olduğu için çok şanslı."

Pek tabii, Şef Stacy en başından beri böyle bir iltifat duymayı bekliyordu.

Veya belki samimiydi. Belki de Adelaide berbat bir ruh halindeydi.

"Sana bir fincan kahve ikram etsem?"

"Çok iyi olur. Kasabada senin kahven gibisi yok."

Büyükanne şaşkınlıkla, "Yolun aşağısındaki Kara Altın Kafe'de bile mi?"

Şef Stacy, "Oradaki kahve kadar iyi," diyerek lafı çevirdi.

Adelaide onun saçmaladığını biliyordu. Büyükannenin uzmanlığı kahve değildi; aradaki farkı anlamadığından, basit ve ucuz kahve kullanırdı.

"O zaman mümkünse Adelaide'la konuşayım," dedi Stacy.

"Tabii, söyleyeyim de giyinsin."

Büyükannenin yürütecisi ahşap döşemeli koridorda güm güm yaklaşarak kapıda durdu ve kapıyı çalmadan içeri girdi. Adelaide'in mahremiyetine saygı göstermek gibi bir kaygısı olmazdı. Adelaide daima onun küçük kızı olacaktı; üç veya otuz yaşında olması arasında bir fark yoktu.

Başını içeri uzatarak, "Addy?" dedi. "Şef Stacy burada. Seninle biraz konuşmak istiyor."

Yastığını kenara koyarken statik elektrik yüzünden saçları kabardı. "Duydum. Geliyorum."

"Ben kahve hazırlarken beş dakikaya gel."

Beş dakika mı? Beş dakikada giyinip saçlarını bile tarayamazdı. Bir at tarafından yerde sürüklenmiş gibi görüldüğünü tahmin ettiğinden güçlkle içini çekti. "Birazdan gelirim."

Güm. Fıst. Güm. Fıst. Büyükannenin yürütecisinin sesi gitgide uzaklaşırken, Adelaide yatak örtüsünü üstünden atıp ayağa kalktı. Başının ağrımasını bekliyordu. Önceki gece fena halde zonklamıştı. Ne var ki, başı vücudunda *ağrımayan* tek yermiş gibi görünüyordu.

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Noah'nın vücuduna yapıştırdığı yara bantlarına değmeden ve kararlı, nazik ellerinin anısını aklına getirmemeye çalışa-

rak, kot pantolonunu ve turuncu askılı buluzunu giydi. Ardından banyoya gitti, dişlerini fırçaladı, saçlarını geriye yatırdı ve oturma odasına yöneldi.

Şef Stacy büyükannesinin antika sallanan koltuğuna oturmuştu ve dumanlar çıkaran kahvesi ve tarçınlı cevizli kekiyle halinden son derece memnun görünüyordu. Büyükannenin kahvesi öyle çok özel olmayabilirdi ama kekleri muazzam lezzetliydi. Elbette tarifleri daima “eski usül”dü, yani içinde insana kalp krizi geçirtebilecek kadar yağ, şeker ve kolesterol vardı. Adelaide uzun zamandır en azından menünün yemek bölümünde birkaç tane yeni, değişik ve organik seçenek sunmayı istiyordu.

Bunu gelecekte başarmaya çalışacaktı.

Tabii restoran hâlâ onların olursa...

“Merhaba, Addy.” Şef Stacy tabağıyla fincanını sehpayaya koyarak ayağa kalkıp onu karşıladı fakat bir tuhaftı. Addy onun sarılmak mı, yoksa elini mi sıkmak istediğini anlayamamıştı. Kasabada yaşadığı zamanlar Stacy sıradan bir memurdu, yani şu anki mevkisinde değildi fakat Addy yine de onu tanırdı. Stacy haftada bir mutlaka Anne Yemeği’nde yediğinden, Addy sık sık ona garsonluk yapardı.

Addy el sıkışmayı tercih ettiğini belli ederek elini uzattığında, Stacy sanki zaten bunu yapmak istemiş gibi davrandı.

“İyi olduğuna çok sevindim,” dedi.

El sıkıştırlarken, Addy memnun bir ifade takındı. “Ben de öyle.”

Addy yerine oturduğunda Stacy endişeli bir ifade takınarak, “Neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordu.

“Tabii. Yani aslında anlatacak çok bir şey yok ama.”

Stacy yerine oturdu fakat kahvesiyle kekine devam etmedi. Bunun yerine bir defter ve kalem çıkardı. Whiskey Creek epey olaysız bir yerdi. Gerçek bir kaçırılma olayı, Stacy gibi bir kasaba polisinin hayatının vakası olurdu ve kariyerinde bir dönüm noktası yaşamasını sağlayabilirdi.

Tabii Addy ona vakayı çözmesine yarayacak bir şeyler anlatmayı düşünmüyordu. Kurban olarak bildiği ve hatırladığı şeyler konusunda büsbütün dürüst olsa bile, onu son derece kurnaz bir suçluyla karşı karşıya bırakmazdı. Stacy kendine pek güveniyordu fakat öyle fazla tecrübeli değildi. Addy’nin hatırlayabildiği kadarıyla, Stacy’nin çözmeyi başardığı vakalar, kaçak bir atı veya köpeği bulmaktı. Whiskey Creek’te bir polis için heyecanlı görevler, 4 Temmuz geçidinde veya Viktoryen Noel Şenliği’nde güvenliği sağlamaktı.

“En baştan başla,” dedi Stacy.

Addy ellerini kavuşturarak kırdığı tırnaklarına baktı. “Yatmaya gitmeden önce yatak odamın kapısını açtım...”

“Sokağa açılan kapı mı?”

“Verandaya, evet.”

“Sebep?”

“Biraz hava almaya ihtiyacım vardı.”

Stacy kaşlarını kaldırdı. “Sonbahardayız.”

Addy havalandırmanın sıcaklığını çok açtığı için büyükanneyi suçlamak istemediğinden, sözcüklerini özenle seçti. “Ben gittiğimden beri odam pek fazla kullanılmadı. İçerisi biraz... boğucuydu.”

“Sen de biraz havalandırmak için kapıyı açtın.”

“Evet. Tabii tel kapı kilitliydi.”

“Tel kapı pek güvenli sayılmaz...”

Addy zaten yeterince budala hissediyordu. “Güvenlik pek aklıma gelmedi. Sonuçta evin içindeydim.” Lisedeyken büyükannesinin lafını dinlemeyip madene gittiği için başına o iş gelmişti. Addy, polisin güvenli tutmakla yükümlü olduğu bir kasabada güvende olduğunu hissetmesi gerektiğini ima ederek okları Stacy’ye çevirdi.

Stacy çark ederek, “Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı,” dedi.

“Zaten ben de o yüzden akıl edemedim. Ama biri, bir adam, tel kapıyı kesip içeri girdi, beni yataktan sürükleyerek arabaya attı ve eski madene götürdü.”

“Jepson Madeni, yani Cody Rackham’ın öldüğü yer mi?”

En sonunda Cody’nin ölümüyle ilişkili olarak adının geçmesi midesini adeta düğümlemişti. Fakat bu olayla hemen bağlantı kurulmasını bekliyordu. Whiskey Creek’te pek çok trajedi yaşanmıştı; aklına gelen ikisi, Dylan Amos’un babasının bir bar kavgasına karışarak bir adamı bıçaklaması ve Phoenix Fuller’ın annesinin Buick’iyle birini ezmesiydi. Fakat bütün ilgiyi en çok popüler, zengin ve şık Rackham ailesi toplamıştı. “Cody’nin öldüğü yer.. evet,” dedi Addy.

“Seni kaçırın kişi...” Stacy’nin sesini alçaltması ve büyükanneye kaçamak bir uyarı bakışı atması, Adelaide’a ne soracağını belli etmişti.

Addy onu daha fazla uğraştırmamak için hemen araya girdi. “Bana tecavüz etmedi, hayır.”

Görünüşe bakılırsa bu cevap Şef Stacy'nin geldiğinden beri ilk kez derin bir nefes almasını sağlamıştı. Hatta defteriyle kalemini kucağına koyup kahvesi ve kekini aldı. "Bunu duyduğuma sevindim." Büyük bir ısırik aldı, ardından duraksayıp onu süzdü. Çiğnerken, "Öyle bir şey yapsaydı bana söylerdin, değil mi?" dedi. "Bu konunun bir tabu olabildiğinin farkındayım ama suçun doğası düşünüldüğünde, eğer bana karşı dürüst olmazsan sana yardım edemem."

Addy'nin ağzı öyle kuruydu ki, güçlükle konuşabiliyordu. "Bana tecavüz etmedi." Gelgelelim, bunun olduğu eski zamanları çok net hatırlayabiliyordu...

"Peki yatağında uyandırılmadan sonra ne oldu? Bütün ayrıntılarıyla anlat bana."

Addy boğazını temizledi. "Çığlık atarsam bana ve büyükanneye zarar vereceğini söyledi. Sonra ellerimi ve gözlerimi bağladı, kamyonetine veya cipine yürümeye zorladı."

"Bir kamyonet veya cip olduğuna eminsin."

"Motorun sesi ve zeminden yüksek olması nedeniyle eminim." Bu doğrudu fakat Addy onun buradan bir yere varamayacağını düşünüyordu. Bu yörede hemen herkesin bir kamyoneti vardı

"Peki rengini, tipini veya modelini çıkarabildin mi?"

"Hayır, gözlerime bağladığı bez çok sıkıydı." Onu çıkarmaya çalıştığında adam panikleyip ona vurmuştu. İlk o zaman ona vurmuştu fakat en acı vericisi o darbe değildi; o darbe ancak hafif bir fiskeydi.

"Peki bezi gözlerine bağlamadan öncesi? Onu veya bir yanını görebildin mi?"

Polis şefine bu olayı unutmasını söylemek istiyordu fakat bunun merakını daha da kabartacağını biliyordu. Kendisini kaçıran adamın yakalanmasını istiyormuş gibi davranmalıydı. “Sadece kısacık görebildim.”

“Ee?”

Addy yutkundu. “Ne yazık ki bir tarif veremeyeceğim. Çok karanlıktı ve adamın yüzünde bir kar maskesi vardı.”

Stacy bir sonraki soruyu sorarken yüzünü buruşturdu. “Peki hiçbir yanı açık değil miydi? Bir döve veya doğum lekesi gördün mü?”

“Her yanı kapalıydı.”

“Ne giyinmişti?”

“Siyah pantolon ve siyah eşofman üstü.” Bu kadarı doğrudu fakat eşofman üstünde tuhaf bir logo vardı; altında hatırlaması basit bir internet sitesi yazan parlak sarı bir logoydu bu. Tel kapıdan süzülen dolunayın ışığı nedeniyle adam onun gözlerini bağlamadan önce, Addy www.SkintightEntertainment.com adresini okumayı başarmıştı. Fakat Addy polisin doğru düzgün kullanamayacağı genel bilgiler veriyordu. Tahminince o adres zanlının çalıştığı yerle bağlantılı olabilirdi ve polisin doğruca ona ulaşmasını sağlayabilirdi.

“Kıyafetleri pahalı mı, yoksa ucuz mu görünüyordu?” diye sordu Stacy. Addy’yi beden diliyle köşeye sıkıştırırcasına öne doğru eğilerek, “Yani,” dedi, “onu tespit etmeye yarayacak bir şey gözüne çarptı mı? *Ne tür* bir adamdı bu?”

Normalde hoşlanacağı bir parfüm kullanan bir adamdı. Addy bunu da hatırlıyordu fakat bu ayrıntıyı da kendine sak-

lamayı planlıyordu. “Sıradan bir kumaş pantolon ve düz bir eşofman üstü giymişti. Herhangi bir mağazadan alınabilecek şeyler.”

Stacy bir şeyler yazabilmek için kahvesini sehpayaya koydu. “Boyunu hatırlıyor musun?”

Addy adamın neden geldiğini hemen anlamış ve anında dehşete kapılmıştı. Kaçırılma olayı ise hemen olup bitmişti. Gerçekten adamın yakalanmasını *istese bile* Şef Stacy’nin bütün sorularına cevap veremeyebilirdi.

“Benim boylarımdaydı.” Bunun doğru olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Belki adam ondan birkaç santim uzun veya kısaydı fakat bir seksen beş yeterince sıradan gibiydi. Zaten Addy hikâyeyi değiştiriyor, farklı anlatıyor, var olmayan bir insanı tarif ediyordu; bunun ne önemi vardı ki?

“Peki vücut tipi?”

Bu kez hiçbir şey uydurmasına gerek yoktu. Gerçekler erkek nüfusunun büyük bir kısmına uygun olduğundan, dürüstçe konuşabilirdi. “Sanırım epey kaslıydı. Ama abartı değil.”

“Kilosunu tahmin edebilir misin?”

Az önce tarif ettiği boyda ve vücut tipinde bir erkeğin kaç kilo olabileceğini düşündü. “Yaklaşık doksan kilo. Açıkçası çok net hatırlamıyorum.”

Stacy kekinden bir lokma daha aldı. “Peki kaç yaşlarındaydı?”

“Orta yaşlı denebilir.” Addy normalde düşündüğü gibi, adamın kendi yaşına yakın olduğunu söylemek istemiyordu. Zaten böyle bir durumda doğru bir yaş tahmini yapmak kolay bir şey değildi.

“Özel bir konuşma tarzı, aksanı var mıydı? Küfürlü konuşuyor muydu? Sesinde değişik bir nitelik var mıydı?”

Adam boğuk bir fısıltıyla konuşmuştu. Bu Addy’de herhangi bir oğlanın hatırasını canlandırmamıştı fakat on beş yıl önce yaşadıklarını hatırlamasına neden olmuş, zihnini en dehşetli kâbuslarını zehirleyen görüntülerle doldurmuştu. *Sabit tut kızı, lanet olsun!*

Buna karşın, geçmişe baktığında ve son saldırının ayrıntılarını gözden geçirdiğinde, adamın yaptığı şeyden zevk almadığını düşünüyordu. Özellikle de Addy titremeye, ağlamaya, bir daha ona tecavüz etmemesi için yalvarmaya başladığında. Adam homurdanmıştı ve Addy ancak şimdi bunu hatırlıyordu. “Kes şunu!” demişti adam. “Ben öyle biri değilim!”

“Adelaide?” Şef Stacy’nin sesi düşüncelerini böldü.

Başını kaldırıp ona baktı. “Evet?”

“Sesinde ayırt edici bir yan olup olmadığını sordum.”

“Ah.” Addy avuçlarını bacaklarına sürttü. “Hayır.”

Şef Stacy’nin fincanı porselen fincan tabağına çarptı. “Sana zarar vermek isteyebilecek biri aklına geliyor mu? Sana... tecavüz etmediyse, ne istiyordu? Bir şey istiyor muydu? Para talep etti mi?”

“Hayır.” Addy omzunu silkti. “Başta tecavüze yelteneceğini sandım ama...”

“Görünüşe bakılırsa kendini korumak için canını dişine takmışsın. Böyle yaralandığını görmek çok üzücü.”

Şef Stacy’nin içtenliği Addy’yi gerçekleri söylemediği için suçlu hissettirse de, bu durumdan paçayı kurtarmak için

elinden geleni yapmalıydı. “Şimdi iyiyim, teşekkürler. Ufak tefek yaralar işte. Yakında toparlanırım.”

“Onun fikrini değiştirmeyi başarmışsın. Bunun için seninle gurur duyuyorum.”

Addy’nin ellerini arkadan değil önden bağlayarak bunu mümkün kılan, saldırganın kendisiydi. Addy madende yalnız kalana dek iplerden kurtulamamıştı fakat örneğin gözbağını çıkarmayı başarmıştı. Bu taktiksel hata, saldırganın insan kaçırmaya alışkın olmadığı izlenimini veriyordu. Hızlı ve uygun yolu tercih etmişti çünkü acelesi vardı ve muhtemelen büyükannein içeri girmesinden, yakalanmaktan korkmuştu. Belki de tehditlerinin ve yanında getirdiği bıçağın Addy’yi sindirmeye yeteceğini düşünüyordu.

Addy, Stacy’nin iltifatı karşısında iyice huzursuzlaştı. Amacı övgü koparmak falan değildi. Bir dereceye kadar inanılır olmak, tutarlı bir hikâye sunmak istiyordu; böylece Stacy’nin merakı dinecek, kendisi de olabildiğince spot ışığından çekilecekti. “Bir ara bunu yapamayacağını mırıldandı ve... beni madene attı.”

Saldırganın fikir değişikliğini kendisi uydurmuştu elbet. Adam ona tecavüz etmeye yeltenmemişti bile. Addy onun bunu yapmasından korktuğu için kendini savunmuştu. On altısında başına gelen şeyi tekrar yaşayacağına öyle emindi ki, evden uzaklaştıklarında ve adamın büyükanneye bir zarar veremeyeceğinden emin olduğunda, bütün gücüyle ona saldırmıştı ve az kalsın kaza yapıyorlardı. Adam o sırada ona çok sert biçimde vurmuştu. Fakat onun dışında, Addy en sonunda gözbağını çıkarmayı başardığında bile ona vurmamıştı.

Stacy, "Bir başkasına tecavüz etmeye çalışmayacağı anlamına gelmiyor," dedi. "Söz veriyorum bu adamı bulacağım."

Addy öyle olmamasını umuyordu. Bir perde açıldığı anda bütün geçmişi ortaya çıkabilirdi. Stacy'nin hevesle onu araması bile saldırganı ürkütebilirdi. Ve neler yapabileceğini bilmenin imkânı yoktu. Korku onu başka türlü almayabileceği riskleri almaya itebilirdi. Addy adamın arabayı çarpması için uğraşırken, bunu korku yüzünden yapmıştı.

"Hatırladığın başka bir şey var mı?" diye soru Stacy.

Addy başını iki yana salladı fakat Tom Gibby, Kevin Colbert veya diğerlerini ayrıntılı şekilde tarif etse bile Şef Stacy onlardan asla şüphe duymazdı. Onlar atletik, popüler, iyi öğrencilerdi ve artık başarılı yetişkinlerdi. Tom Gibby postane memuruydu, *sağlam, özverili bir aile babasıydı*. Koç Colbert ise lisedeki sevgilisiyle evlenmişti ve üç çocuğu vardı. Addy, Derek Rodriguez veya Stephen Selby hakkında bir şeyler sormamıştı. Bu dört ismi bir arada kullanmak istememişti. Fakat Derek ve Stephen'ın da, tıpkı Kevin ve Tom gibi, Şef Stacy'nin şüpheli listesinde yer almayacağına emindi. Onların liseden sonra kontrolden çıkmadıklarına da emindi. Veya çıktılarsa bile bunu kimse bilmiyordu. Büyükanne, Whiskey Creek'ten ayrıldıktan sonra onu düzenli olarak ziyaret etmişti ve beraber olmadıklarında da birkaç günde bir telefonlaşmışlardı. Tanıdıkları biri bir suçtan hüküm giyse mutlaka haberi olurdu. Ayrıca Whiskey Creek'in haftalık gazetesi *Gold Country*, Addy'nin Davis'teki apartman dairesine düzenli olarak gönderiliyordu. Yani büyükannesi bu tarz olaylardan bahsetmese

bile, her şeyi gazeteden öğrenebilirdi. Zaten sırf bu yüzden abone olmuştu.

Whiskey Creek'te yaşamadığı şu on üç yıl içinde hiçbir olay olmamıştı.

Stacy, "Olsun," dedi, "yine de onu yakalayacağım."

"Yakalaman için dua edeceğim." Bunu, sessizce fakat dikkatle onları dinleyen büyükanne söylemişti.

Şef Stacy koltuğunda öne doğru kaydı. Whiskey Creek'te en az on yıl içindeki en korkunç vakayı çözmekle görevliydi ve az önce Addy'ye bunun sorumlusunu bulacağına dair söz vermişti fakat elinde doğru düzgün bir ipucu yoktu. "Peki neden sen?"

Addy artık bunun bir an önce bitmesini dileyerek ellerini daha da sıkı kavuşturdu ve Stacy'nin makul bulacağı bir açıklama düşündü. "Çeşitli suç programlarında gördüğüm kadarıyla... çoğu vaka fırsat suçu niteliğinde... sanırım kapımı açık bırakmakla işini kolaylaştırdım." Addy şimdi suçu üstlenmeye çalışıyordu. Aslında bir kısmı ona aitti; kapıyı açık bıraktığı için değil, evden kaçıp o aptal partiye katıldığı için. Büyükanne ona gidemeyeceğini söylemişti.

Keşke onu dinleseydi...

"Bir detay, gözden kaçırdığımız bir kanıt olmalı," dedi Stacy.

Adelaide, "Şu an aklıma bir şey gelmiyor," dedi. "Ama bir şey hatırlarsam seni ararım."

Stacy not defterini ve kalemmini cebine koydu. "Faydası dokunabilecek ilginç bir nesne buldum."

Adelaide'ın kalbi sıkıştı. "Anlamadım, pardon?"

"Sana saldıran adam seni zorla kamyonetine sokarken bi-

çağını düşürmüş olmalı çünkü bunu buldum...” Stacy bacağını uzatıp cebinden bir şey çıkardı. “Yatak odanın kapısının dışındaki çiçeklikte...”

Bu sıradan bir çakı olsaydı Adelaide fazla önemsemezdi. Fakat bu çakının üstünde bir kurt simgesi kazılıydı, ki bu pek sık rastlanan bir şey değildi.

Adelaide’ın zihni alt üsttü. “Onu bir başkası düşürmüş olamaz mı?”

“Sanmam. Yazın sık sık bahçenin sulandığı ve kışın da bol bol yağmur yağdığı göz önünde bulundurulursa...” Bıçağı yuvasından çıkararak devam etti. “Uzun süre suya maruz kalsa mutlaka biraz paslanırdı.” Bıçağın parlak çeliğini gösterdi. “Şuna bak. Mükemmel görünüyor. Biri bu bıçağa çok iyi bakmış.”

Addy terleyen avuçları, çarpan kalbiyle sessizlik içinde ona bakıyordu.

“Peki bu bıçağı kullandığını gördün mü?” diye sordu Stacy.

“Saldırgan... bir bıçağı olduğunu söyledi ama... onu görmedim, hayır. Ama bıçağın hep yanında olduğunu düşündüm.”

Stacy kurt resmini inceledi. “Tamam. Ben etrafa sormaya devam edeceğim. Bakalım birileri bu bıçağın sahibini tanıyor mu.”

Büyükanne, “Herhalde onu tel kapıyı kesmek için kullandı,” dedi. “Üstünde parmak izi var mı?”

Adelaide nefesini tuttu. *Lütfen, hayır.*

“Ne yazık ki hayır. Buraya gelmeden önce onu iyice temizlediğini sanıyorum.”

Adelaide, “O... eldiven takmıştı,” dedi. “Bunu... bunu benim ellerimi bağlarken gördüm. Eldivenler yüzünden zorlanıyordu.”

“Eldiven.” Şef Stacy, bunu tahmin etmiş fakat yine de hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti. Ardından bıçağı kaldırdı. “Yine de bu *gerçekten* umut veriyor. Bakalım bize ne bilgi sağlayacak.”

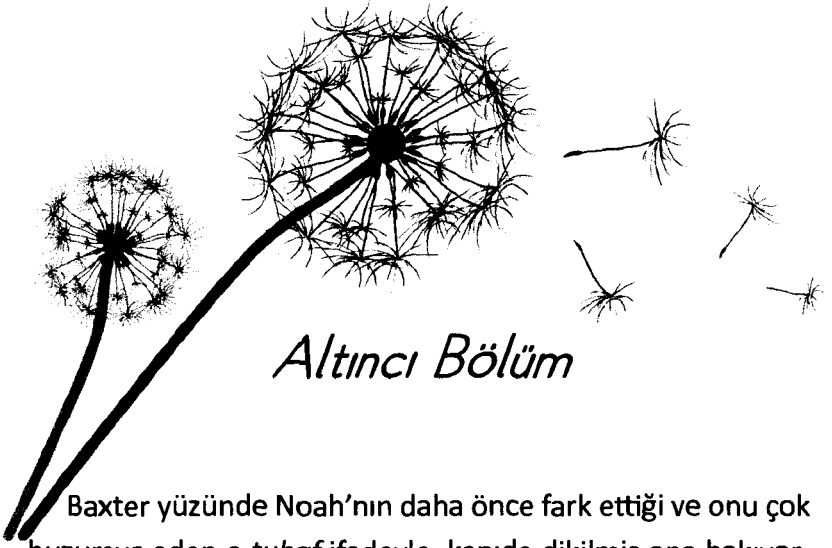
Stacy kahvesini ve kekini bitirirken, büyükanneyle başka şeylerden bahsettiler. Adelaide onun yakın bir zamanda boşandığını, karısından iki çocuğunun vekaletini almak için dava açacağını öğrendi; eski karısı oğullarına futbol oynayamayacağını söyleyebileceğini sanıyorsa “delirmiş” olmalıydı.

En sonunda Stacy gitmek için ayaklandı. Son kez, saldırıyı yakalayacağına söz verdi.

Büyükanne onu uğurlarken, Adelaide olduğu yerde durup gözlerini yumdu. Sessizlikten faydalanarak Whiskey Creek’e dönüşünün pürüzsüz gitmesini diliyor, bundan sonraki adımına karar vermeye çalışıyordu.

Büyükanne döndüğünde, “Umarım sana bunu yapan adamı bir an evvel yakalar,” dedi.

“Ben de öyle.” Adelaide ona doğru dönerek zoraki gülümsedi fakat polisin onu yakalama ihtimali onu her şeyden çok korkutuyordu. Çünkü Kevin, Tom, Derek veya Stephen onu suçlamaya karar verirse, olayların ne noktaya gideceğini biliyordu.

Altıncı Bölüm

Baxter yüzünde Noah'nın daha önce fark ettiği ve onu çok huzursuz eden o *tuhaf* ifadeyle, kapıda dikilmiş ona bakıyordu. Noah bir süredir bu ifadeyle ilgili bir şey söylemek, huzursuzluğunu dile getirmek istiyordu çünkü durum iyiye değil de kötüye gidiyormuş gibi görünüyordu. Fakat neredeyse doğduğu günden beri süren bu dostluğu sarsmaksızın böyle ince bir meseleyi nasıl masaya yatıracağını bilmiyordu. Şöyle mi diyecekti: "Dostum, bazen bana öyle bir bakıyorsun ki, beni yatağa atmak için yanıp tutuşuyormuşsun gibi geliyor."

Baxter eşcinsel değilse, bunun onu ne kadar üzeceğini biliyordu. Bir dostu ona cinsel bir arzu duyduğunu söylese, kendisi de üzülürdü. Bu tür konuşmalar, iki erkek arasında olmazdı. Fakat Baxter'ın bakışları... *öylesine* iştahlıydı ki.

En sonunda, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye parladı.

Baxter şaşırmış gibiydi. "Nasıl?"

Lanet olsun. Belki de kendi hüsnükuruntusuydu. Noah bundan, yani en iyi arkadaşının düşüncelerinin ve tepkile-

rinin altında bir şey aramasından da nefret ediyordu. Görünüşe bakılırsa, Baxter'ın sözleri ve hareketlerini hep yanlış yorumluyordu. Şüphe insanları böyle etkiliyordu işte; resmen akıllarını alt üst ediyordu. "Unut gitsin."

Baxter meseleyi kapamak için pek hevesliydi zaten. "Neredeyse öğlen olmuş, farkında mısın?"

Noah esneyerek başını kaşıdı. "Saate bakmadım. Daha yeni yataktan çıktım."

"Peki mağazayı Amy mi açtı?"

"Öyle yapacaktı. Şu anda orada, öyle değil mi?" Bir an elemanının mağazaya gitmemiş olmasından korktu.

"Orada ama... okulu var sanıyordum."

Baxter'ın bakışları bir kez daha Noah'nın çıplak göğsüne kayınca, Noah bir ara koltuğun üstünde bıraktığı futbol formasını alıp üstüne geçirdi. Aslında kapıyı çıplak açmamıştı. Altına basketbol şortunu geçirmişti fakat Baxter'ın dikkati başka yerlere kayıyormuş gibi görünüyor, bu da eski komşusu ve çocukluk arkadaşında bir tuhafılık olduğu yönündeki sinsî hissinin iyice perçinliyordu. "Haziran'da mezun oldu, unuttun mu?"

"Unutmuşum. Yani bugün boş musun?"

"Hayır ama yılın bu vaktinde hafta sonları epey sakın oluyor. Acelem yok. Birazdan yanına gider, Amy'yi öğle yemeğine yollarım."

"Hastaysan yerine ben gidebilirim."

"Hasta değilim, sadece yorgunum." Noah tekrar esnedi. "Geç geldim."

Baxter etrafa, küçük bungalov eve baktı. "Misafirin mi var?"

“Kadın mı demek istiyorsun? Hayır.”

“O zaman dün gece neredeydin? Birkaç kez uğradım.”

Noah bu cümlelerin bariz alt metnini (Baxter aslında o sahiplenici havasıyla “Neredeydin?” diye sormaya çalışıyordu) fark etmemiş gibi yaptı çünkü artık her şeyi kendisinin hayal ediyor olabileceğine ihtimal veriyordu. “İster inan, ister inanma, birini kurtarmakla meşguldüm.”

Baxter, “Zaten daima bir süper kahraman olmak istemiş-tin,” diye espri yaptı.

“Artık ihtiyacım olan tek şey bir pelerin.” Noah hafif rahatlayarak kapıyı kapattı. Nesi vardı? *Bu Bax’ti!* Beraber defalarca kez kızlarla buluşmuşlardı. Noah, Baxter’ın en azından daha genç oldukları dönem bir sürü kadınla yattığını gayet iyi biliyordu.

Baxter içeri girdiğinde sırtarak, “Bu kez kimi kurtardın bakalım?” diye sordu. “Başka bir hatun daha kıyafetlerinin içinde boğuluyor muydu yoksa?”

İşte Baxter böyle şeyler söylediğinde, sıradan bir erkek gibi konuştuğunda, Noah onun basitçe burnu büyüklük yaptığını, Baxter’ın kendisine ilgi duyduğunu düşünerek paranoaya yaptığını düşünüyordu.

Buna karşın, o *tanımlanamaz* şey, üstüne bir tişört geçir-mesini sağlayan o his daima oradaydı.

Olan biten her neyse, öyle karmaşık ve gizemliydi ki...

Bir kahkaha atarak, “Bu asıl *senin* hoşlanacağın bir kurtarma operasyonu olurdu herhalde,” dedi.

Baxter onu onaylamak için acele etmedi. “Arada bir. Tek

gecelik ilişkiler öyle riskli ve karmaşık ki, fazla bulaşmamak en iyisi.”

“Evet, eh, dün akşam tek gecelik biriyle beraber değildim.” Adelaide’ın çıplak kalçasını görmüş, ona dokunmuştu. Bu unutulmazdı. Fakat Adelaide’ın yaşadıkları gereğince, Noah bundan bahsetmeyecekti. Belki de başından geçenlerin ayrıntıları yakında kamuoyuna yansır. Olay öyle sansasyoneldi ki, yayılmaması imkânsızdı. Fakat hiç kimse Noah’nın Milly’nin evinde kıymık çıkararak geçirdiği o bir saati bilmek zorunda değildi. “Adelaide Davies’i hatırlıyor musun?”

Baxter’in bakışları, evde yerli yerinde olmayan şeylere takılıyordu. Küçüklüğünden beri derli toplu olma takıntısı vardı. “Adelaide ne?”

“Aynı lisedeniz. Biz son sınıftan o onuncu sınıftaydı.”

“O isimde kimseyi hatırlamıyorum.”

“Hiç şaşırmadım. O mezun olduğunda biz San Diego State’e gitmiştik bile, daha sonra da o kasabadan ayrıldı.” Noah kanepeye çöküp tek bacağını koltuğun koluna attı.

Baxter karşıdaki koltukta her zamanki adaplı haliyle oturuyordu. Her zamanki gibi terzi işi ceketlerinden birini giymemişti. Pazartesi'den perşembeye dek San Francisco’da bir aracı kurumda çalışıyordu fakat saatleri esnekti. Belki de bu hafta bir yerine iki gün tatil yapıyordu. Her halükârda, Baxter’in sıradan kot pantolonları ve tişörtleri bile pahalı markalardan seçilirdi. Çok sıkı, bakımlıydı, saçları daima kusursuz olurdu ve Macys’in erkek parfümü reyonu gibi kokardı.

Fakat Noah bunların hiçbirini zihninde dolanan “Eşcinsel mi? Eşcinsel değil mi?” sorularına malzeme etmemeye çalışırdı.

Herkesten iyi tanıdığı Bax'ı basmakalıp tanımlamalara maruz bırakmayı reddediyordu. Buna karşın, eşcinsel radarının bozuk olmasını dilemeden edemiyordu...

Aslında en yakın dostunun erkekleri tercih etmesinde bir beis görmüyordu. Bu konuda bir şey söyleyecek olan herkesin ağzının payını verebilirdi. Sadece Baxter'ın *kendisine* ilgi duymasını istemiyordu. Bu konudaki her türlü yüzleşme *fazlasıyla* huzursuzluk verici olurdu.

"Buraya mı dönmüş?" diye sordu Baxter.

"Evet, yeni dönmüş."

"Ve onunla yatmadın mı? Bütün büyünü kaybediyorsun, dostum."

Noah kaşlarını çatı. Bir kere *asla* bir çapkın olmamıştı. Küçük bir kasabada yaşadığından, sürekli hovardalık ettiği halde saygınlığını koruması imkânsız olurdu. Sonuçta dışarı çıkıp yatacak birini aramıyordu. En azından bunu sık yapmıyordu. Kadınlar daima... kendiliğinden ona gelmişti. "Neden her şeyi sekse bağlıyorsun?"

"Sen genelde seksten bahsetmek istemez misin? Son avının ne kadar seksi olduğundan?"

Noah gerçekten de hayatına giren kadırla ilgili biraz fazla konuşuyor olabilirdi. Fakat son yıllarda onu zehirlemeye başlayan yalnızlığın bütün hayatını mahvetmeyeceğine, yaşadığı hayatın tatmin edici olduğuna ve hiçbir şey değişme-se bile böyle olmaya devam edeceğine kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Ayrıca Baxter'a bir erkekle yakınlaşmaya niyetinin olmadığını belli etmenin daha iyi bir yöntemi de yoktu.

“Dayak yemişti! Tabii ki onunla yatmadım. Eğer *dinler-sen*, neler olduğunu anlatacağım.”

“İyi.” Baxter ellerini öne uzattı. “Haydi, anlat o zaman.”

“Unut gitsin.” Noah onun böyle duyarsız (facetious) olmasına sinirlenerek ayağa kalkıp mutfağa gitti.

Baxter onun arkasından gelirken güldü. “Şimdi de küstün mü?”

“Gerçekten dinlemek istemiyorsun.”

“Bu doğru değil. Olayı bütün korkunç veya müthiş detayıyla dinlemek istiyorum. Kızın belasını cezalandırdın mı?”

Noah dönüp ona baktı. “Kız madendeydi.”

Bunu duyan Baxter birden ciddileşti. “Ne demek *madendeydi*? Hangi maden?”

“Son sınıfın bitiminde parti yaptığımız madende.”

“Jepson Madeni mi? Oraya inemez ki. Onu...” Sesini alçalttı. “Cody’dan sonra kapatmışlardı.”

Noah ikizini düşünmek istemiyordu. Bunu duymamazlıktan gelerek, ikizinin bulunduğunu öğrendiği haziran sabahının hatırasını bir kez daha zihninden kovdu. “Ben de öyle sanmıştım,” dedi.

“Ama...”

Buzdolabından bir kutu portakal suyu çıkardı, salladı ve Baxter’a ikram etti.

“Hayır, sağ ol.” Baxter tiksintiyle dudak büktü. “Öleceğimi bilsem senin bardaklarını kullanmam.”

“Çünkü takıntılısın.”

“Çünkü onları doğru düzgün durulamıyorsun bile.”

Noah sırf onu sinir etmek için kutuyu kafasına dikti. “Zaten yeterince yoktu,” dedi ve boş karton kutuyu mutfağın köşesindeki çöp kutusuna fırlattı.

“Güzel atıştı.” Baxter birkaç kirli tabağı lavaboya koyup tezgâha yaslandı. “Adelaide Davies’e dönelim. Madene nasıl girmiş? Ve onu nasıl buldun?”

“Maden kuyusunun oradan geçerken, kadının yardım istediğini duydum.”

“Herhalde çok korkmuşsundur.”

“Evet. Alacakaranlık basmıştı ve hava serinlemişti, o yüzden orada birine rast gelmek çok garipti. Bir kurtarma misyonu yürüteceğimi ise hayatta düşünemezdim.”

“Madenin girişi kapatılmamış mı?”

“Kapatılmış. Bu bağlantılı kuyulardan biriydi. Biri tahtaları çıkarmış ve kızı dövdükten sonra kuyuya atmış.”

Baxter şaşkınlık içinde kalakaldı. “Şaka yapıyorsun.”

Noah onun şaşkınlığını anlıyordu. Böyle bir şey Whiskey Creek’te hiç olmamıştı. Sophia DeBussi’nin devamlı iş gezisine çıkan zengin kocası Skip’in onu arada bir dövdüğüyle ilgili dedikodular dönerdi fakat son yıllarda söylentisi gelen tek şiddet vakası buydu. “Hayır. Üstelik... uyurken yatağından kaçırılmış.”

“Kaçırılmış mı? Öyle mi dedi?”

“Söylemesine gerek yoktu. Bariz bir şeydi. Bileklerinde halat izi vardı. Altında da iç çamaşırı vardı.”

Baxter ılık çaldı. “Bu ciddiye benziyor. Yaraları ciddi miydi?”

“Tek gözü şişip kapanmıştı, her yanı çiziklerle kaplıydı ve yara bere içindeydi.”

“Kim yapmış?”

Noah omzunu silkti. “Kim bilir?”

Baxter tezgâha vurdu. “Bir dakika! Dün gece benzinciye uğradığımda Şef Stacy’nin kaybolan bir kadını sorduğunu duydum. O Milly Davies’in torunuydu, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Onu sen mi buldun?”

“Evet.”

“Milly rahatlamış olmalı. Ama...” Biraz duraksadı. “Kız tecavüze mi uğramış?”

“Öyle olmadığını iddia ediyor, doğru söylediğine inanıyorum.”

“Nasıl?”

“Külotu... şey, parçalanmamıştı.”

Baxter şaşkın görünüyordu. “Peki o zaman adam onu neden kaçırmış?”

Noah içini çekti. “Hiçbir fikrim yok. Belki niyeti ona tecavüz etmekti ama kız çok direnince pes etti.”

“Vay canına. Eve döndüğünde başına *bunlar* geliyorsa, eminim kasabadan gitmeye tekrar hazırdır.”

“Buradan gidemez.”

“Neden? Daha önce gitmiş, şimdi neden olmasın?” Baxter, muhtemelen buraya adım attığından beri yapmak istediği gibi, mutfağı temizlemeye koyuldu.

“Milly restoranla uğraşamayacak kadar yaşlandı. Addy o yüzden dönmüş.”

“İyi ki sen oradaymışsın da bağırdığını duymuşsun. Jepson Madeni güvenli değil. Sen gelmesen belki de kız...”

Baxter sözünü tamamlamadı fakat Noah onun ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu.

Noah Cody hakkında yorum yapmak yerine, dünyevi şeylere odaklanıyordu. Kaçmak, ısrarcı hisleriyle başa çıkmaktan daima daha kolaydı. Ona kalırsa, bu mahrem bir şeydi. “Bulaşıklarımı yıkamayı kes!” diye haykırdı.

“Neden?”

“Çünkü pis biriymişim gibi hissettiriyorsun.”

Baxter, “Öylesin zaten,” diye espri yaptı fakat bunu söylerken canlı ve samimi görünmüyordu. Noah onun da Cody’yi düşündüğünü tahmin etti. Üçü çocukken etle tırnak gibiydi. Baxter yıldız bir atlet değildi fakat maçlarda oynatılmasa da, hep Noah ile Cody’nin oynadığı takımlara katılırdı.

“*Seninle* karşılaştırılınca öyleyim,” dedi Noah. “Çarşıaflarını ve iç çamaşırlarını bile ütölüyorsun.”

“Yumuşacık oluyorlar. Arada bir sen de denemelisin.”

Noah gözlerini devirdi. “Hayır, teşekkürler. Zamanımı daha iyi değerlendirebilirim.” Bir tabak duruladı fakat Baxter, onu Noah’nın elinden alıp bulaşık makinesine yerleştirdi; sanki Noah’nın tabağı yanlış bölmeye yerleştireceğinden emindi.

Baxter asıl konuya dönerek, “Sence Şef Stacy Milly’nin torununu kaçıran adamı yakalayacak mı?” diye sordu.

“Ona bir tür tarif vermediyse yakalayamaz.”

“Belki adam onu daha önce yaşadığı yerden buraya takip etmiştir.”

Noah Addy’yi madenden kurtardıktan sonra ser verip sir vermediğini hatırlıyordu. Çoğu kadın titreyip ağlar ve polise gitmek için yalvarırdı.

Addy bu hiç olmamış gibi davranmak istemişti.

“Onun tanıdığı biri olmalı.” Noah bunu bir türlü anlamıyordu. Addy saldırganın eski sevgilisi olmadığını söylemişti fakat belki de yalan söylüyordu.

Baxter su sesini bastırmaya çalışarak, “Neden?” diye bağırdı.

“Çünkü tuhaf davranıyordu, hiçbir şey söylemedi. Onu hastaneye veya polise götürmeme bile izin vermedi.”

“Bunun başka bir nedeni de olabilir.”

“Ne gibi?”

“Mesela başını çarpmış, düşüncelerini toparlayamıyor olabilir. Veya... belki de tecavüze uğramıştır ama bundan bahsetmeye utanıyor, küçük düşeceğine inanıyordur.”

Noah, Addy’nin tecavüze uğrasaydı kıymıkları bacaklarından ayıklamasına izin vereceğini sanmıyordu. “Öyle değil. Bence saldırgan yabancıymış gibi yaparak durumu basitleştirmeye çalışacak. Ama...”

“Ne?”

Noah bir tabak daha duruladı. “Ben öyle olmadığı izlenimine kapıldım.”

Baxter bulaşık makinesini doldurmaya devam ediyordu. “Bunun mantıklı olduğundan emin değilim. Onu tanıyorsa, neden onu ihbar etmiyor?”

“Benim fikrimi mi soruyorsun? Bence korkuyor.” Aslında bu bir tahmin değildi. Addy bunu söylemişti, öyle değil mi?

“Yani kendisi polise gitmeden adamın ona ulaşmasından mı?”

“Aynen.”

“Eğer tecavüze uğramadıysa, saldırgan ne istemiş olabilir? Soygun muydu acaba?”

“Hayır.” Noah eğer durum bu olsaydı Addy’nin söyleyeceğini düşünüyordu.

Tezgâhın üstündeki cep telefonu titreştiğinde, kimin aradığına bakıp açmaktan vazgeçti. Arayan, bu yaz Seksi Sadie isimli barda içki içerken tanıştığı bir turist kadındı. Kız kardeşiyle beraber kasabaya gelmişti, Noah onunla bir gece geçirmişti ve kadın o günden beri arayıp duruyordu.

Telefon uzun çalınca Baxter, “Telefonunu açmayacak mısın?” diye sordu. “Neden? Lütfen yine Shania’nın aradığını söyleme.”

Noah bulaşık bezini sıkarak tezgâhı sildi. “Hayır, sanırım Cody’nin yerini alamayacağımı en sonunda kabullendi. Arayan Lisa. *Yine.*”

“Ondan hoşlandığını sanıyordum.”

“Arkadaş olarak.”

“Daha fazlasını mı istiyor?”

“Sabit bir ilişki yaşamaktan bahsetmese de sürekli görüşmek istiyor.”

“Arabada kıyafetlerini çıkaran oydu.”

Noah o geceyi daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Pek az kadın Lisa kadar atılgandı. Üstelik barda konuşurlarken son derece katı kurallı birine benziyordu. “Ta kendisi,” dedi Noah. “O akşamdan beri peşimde.”

Baxter yan yan gülümsedi. “Anlaşılan yatakta inanılmaz iyisin.”

Bu cümlesinde de bir alt metin var mıydı? Noah öyleymiş gibi hissediyor, fakat tam içeriğini çözemiyordu. Baxter ne hissediyordu? Kıskançlık mı? Haset mi? Yoksa bu sözlerde bir tür eleştiri mi vardı? “Çok komik.”

Telefonunun titremesi durdu fakat bir saniye sonra yeniden başladı.

“Haklısın,” dedi Baxter. “Kadın gerçekten de ısrarcı. Belki telefonu açıp ilgilenmediğini söylemen daha doğru.”

“Onu incitmek istemiyorum. Arada bir onunla görüşebilirim.” Tabii yanlarında başkaları olduğu sürece. Noah hiçbir şey ifade etmeyen cinsel ilişkilerden gitgide sıkılır olmuştu ve kadın erkek ilişkilerinde bambaşka bir boyutu kaçırdığını düşünmeye başlamıştı. Hatta Gail, Cheyenne ve Callie’nin ne kadar mutlu ve âşık olduğunu gördüğünden, bir şeyleri kaçırdığına *emindi*.

“Anlıyorum, tabii ki. Sen daima iyi vakit geçirmeye açıksındır.”

Noah bu cümleyi doğru yorumlamak için arkadaşının yüzünü inceledi. Fakat Baxter’ın masum ifadesi, bu cümleyi yüzeyde görüldüğü gibi yorumlaması gerektiğini söylüyordu ve Noah dostlukları uğruna işleri olurlarına bırakması gerektiğini düşündü. “Sen de iyi vakit geçirmeyi seversin, öyle değil mi?”

“Tabii,” dedi Baxter.

Noah onun için bir kâse çıkardı. “İyi. Lisa’ya bu hafta sonu gelmesini ve yanında bir arkadaşını getirmesini söyleyeceğim.”

Baxter gözlerini ona dikti. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı ve Noah tekrar o tuhaf duyguya kapıldı fakat geri

adım atmaya direndi. Bunu yapmak zorunda olmamalıydı. Lanet olsun, karşısındaki onun en iyi dostuydu.

Baxter, "Neden yanında birini getirecekmiş?" diye sordu. "Yoksa artık üçlü ilişkilere mi merak saldın?"

"Hayır. Arkadaşını *senin* için isteyeceğim." Noah onun sırtına vurup gülümserken işin içinden sıyrılmasını bekledi. Bu aralar Baxter hep böyle yapıyordu. Çalışması gerektiğini, evde yapması gereken bir iş olduğunu veya bir yere gideceğini söyleyecekti. Noah, özellikle de yanlarında kadınlar olacaksa, daha çok Riley ve Ted'le takılmaya başlamıştı.

Fakat Bax tipik mazeretlerine sığınmadı. Noah'nın beklediği kadar memnuniyetle olmasa da, teklifi kabul etti. "Neden olmasın?"

Noah şaşkınlık içinde, "Yani Lisa arkadaşını getirebilirse görüşüyoruz, öyle mi?" diye sordu.

"Yarın akşam olmadığı sürece. Yarın büyük maç var, unuttun mu?"

Ertesi gün lisede mezunlar akşamı vardı fakat bunlar artık eskisi gibi olmuyordu. Artık cuma akşamı maçlarına gitmiyorlardı; liselilerle takılamayacak kadar yaşlanmışlardı. Ama Noah bu maça gitmek zorundaydı. O, Cody ve Baxter da dahil olmak üzere tüm çocukluk arkadaşları sonuncu sınıftayken eyalet şampiyonu olan futbol takımında oynamıştı. Bu bölgede yaşayanlardan, emekliye ayrılan ve birkaç ay sonra Arizona'ya taşınacak olan Koç Nobis'e bir anı plaketi sunulmasında yardım etmeleri istenmişti. Ayrıca Cody'nin forma numarasını da emekliye ayıracaklardı. Noah'nın ba-

başı, belediye başkanı ve Cody'nin babası olarak konuşma yapacaktı ve ikizinin en yakını olarak Noah'dan da birkaç sözcük söylemesi isteniyordu. Fakat Noah bunu pek iple çekmiyordu. Cody onun için fazla hassas bir konuydu. Özellikle insanlar arasında ikizini kaybetmekle ilgili konuşmaktan nefret ediyordu.

"Doğru. Büyük maç. Güven bana, bunu asla unutmam."

Baxter bu sözlerdeki alaycılığı hemen anlayarak onun yüzünü inceledi. "Bundan korku duymakla boşa zaman harcıyorsun. O kadar kötü olmayacak."

"Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Hiç istemiyorsun zaten."

Noah ters ters, "Neden isteyecekmişim?" diye sordu. "Neden herkes Cody hakkında bir şeyler duymak istiyor?"

"On beş yıl oldu, Noah. Bununla başa çıkmayı daha ne kadar erteleyeceksin?"

"Başa çıkmak mı? Şaka yapıyorsun, değil mi? Bununla hayatımın her günü başa çıkıyorum ben! Sadece fazla deşelemek istemiyorum."

"Yani senin için hiçbir şey ifade etmeyen insanlarla konuşmayı tercih ediyorsun, öyle mi? Örneğin Lisa'yla."

"Tabii, neden olmasın?" Lisa karmaşık olmayan bir meseleydi. Noah ona duyduğu ilgi konusunda dürüst olmuştu ve ona herhangi bir borcu yoktu. Ama Cody başka bir meseleydi. Cody konusunda kendisine devamlı "Ya başka türlü olsaydı?" diye sormak zorundaydı. Ya o partiye gitmiş olsaydı? Cody'ye bir zarar gelmesini önleyebilir miydi? Ya ebeveynlerine Cody'nin

uyuşturucu kullandığını söyleseydi? Çok geç olmadan önce durumu düzeltmenin bir yolunu bulabilirler miydi? Cody'yi bir yere mi yatırırldı? Veya o gece evden çıkmasına izin verirler miydi? Ve ta en baştan, ona Jepson Madeni'ni göstermeseydi, her şey farklı olabilir miydi?

“Gail'den cumartesi akşamı kulübeyi kullanmamıza izin vermesini isteyelim mi sence” diye sordu.

Baxter tereddüt etse de, Noah'nın şikâyet etmeden eski konuya dönmesine izin verdi. “Yani *malikneyi* mi demek istiyorsun?”

En iyi arkadaşlarından biri, Gail DeMarco, tepelerde bir kulübe inşa eden sinema yıldızı Simon O'Neal'le evliydi. Bu kulübe belki sekiz milyon dolar değerindeydi fakat Gail ile Simon için mütevazi bir evdi ve sık sık aile ve arkadaşlarının burayı kullanmasına izin verirlerdi.

“Mangalda biftek yapar, film izler, verandada sohbet ederiz,” dedi Noah.

“Birkaç şişe şarap içeriz.”

“İstersen,” dedi Noah fakat bunu duyduğuna şaşırmıştı çünkü bildiği kadarıyla Baxter içkiyi bırakmıştı. En azından Noah'nın yanında asla imezdi. Hayatı daha ciddiye almaya başlamıştı, bütün derdi kendisi ve müşterileri için para kazanmak ve evini yenilemek olup çıkmıştı. Ve tabii bir de Callie'yi, bir başka arkadaşlarını, kaybetmenin köşesinden döndüklerinde yaşadıkları korku vardı. Baxter, Callie hayatını kurtaran bir organ nakli ameliyatından çıktıktan sonra bile, yazın büyük kısmını onunla ilgilenmeye adanmıştı. Muhteme-

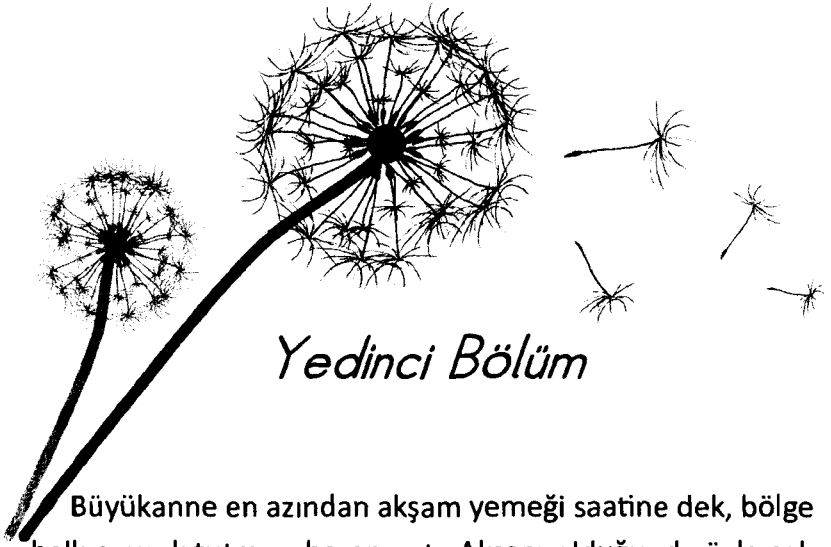
len Callie balayına gitmediyse bu hafta sonu da onun çiftliğinde olacak, evindeki tadilatlara yardım edecekti. “Ama... sen artık içmiyorsun ki.”

“Henüz tamamen bırakmadım,” dedi Baxter. “Bari biraz keyfime bakayım. Sonuçta kaybedecek bir şeyim yok.”

Noah’ya kalırsa, bu da Baxter’ın diğer yorumları kadar tuhaftı çünkü içinde bir parça öfke, hatta acı vardı. “Bu ne demek oluyor?”

Baxter gülümsedi. “İple çekiyorum demek oluyor.”

Madem Baxter doğru söylüyordu, Noah neden onun tam aksini söylediği izlenimine kapılmıştı?

Yedinci Bölüm

Büyükanne en azından akşam yemeği saatine dek, bölge halkını uzak tutmayı başarmıştı. Akşam olduğunda öyle çok telefon görüşmesi yapmıştı ki, aralıksız aramalardan bıkmış ve en sonunda telesekreteri olmayan eski moda telefonunun fişini çekivermişti. Whiskey Creek'teki herkes üzüntülerini bildirmek istiyordu. Pek çok komşu yemekler, çiçekler, kartlar, bazen de üçünü birden getirmişti. Şef Stacy aramış, Adelaide'a gece geç saate dek çalışacağını, eğer herhangi bir detay hatırlarsa hemen onu aramasını söylemişti. *Gold Country Gazetesi*'nden Ed Hamilton da büyükanneye gün bitiminden önce Adelaide'ın kendisini aramasını söylemişti. Bu haftanın gazetesi matbaaya gitmeden onunla görüşmeliydi. Film yıldızı Simon O'Neal'in kasaba dışındaki evinin inşaatının tamamlanmasından daha büyük bir haber yapma fırsatını kaçıramazdı.

Elbette durumu böyle açıklamamıştı. Büyükanneye halkı muhtemel tehlikelere karşı uyarmak ve Adelaide'a zarar

veren adamı yakalatmak için yardımlarını istemek niyetinde olduğunu açıklamıştı.

Addy hareket ederken sızlayan vücuduyla akşam yemeği saatinde yatak odasından zar zor çıktı. Her yanı acıyordu fakat öyle böyle dinlenmişti; gerçi uyku uyumak görüntüsünde bir değişime yol açmamıştı. Ona kalsa fırtına yatışana dek Davis'e dönerdi ama büyükanneyi böyle endişeli ve üzgün bırakamazdı. Burada kalıp, diğer herkes gibi, saldırganın bir an evvel yakalanmasını istiyormuş gibi davranması en doğrusu olurdu. Bu da en azından iş birliği *yapıyormuş gibi* davranmasını gerektiriyordu.

"Ne düşünüyorsun, Ed'i arayacak mısın?" Büyükanne olayı kamuoyuna açmanın vakayı çözüme kavuşturmaya yardımcı olacağı fikrini tamamen benimsemişti. Bundan bahsetmek ve muhakkak Addy'nin pes edip Ed'le röportaj yapmaya ikna olacağı beklentisiyle üç kez odasına gelip konuşmaya çalışmıştı.

"Tabii." Addy telkin edici bir gülümseme takındı.

"Ne zaman tatlım? Ne zaman arayacaksın? Kısıtlı vakti var."

Bu doğru olabilirdi fakat Addy ne kadarını güvenle açıklayabilirdi? Kevin, Tom, Stephen veya Derek'in Ed'in makalesi hakkında ne düşünebileceğini tahmin edemiyordu ve onların algısı gerçek kadar, hatta ondan çok daha önemliydi. Addy'nin çok fazla konuştuğunu veya onları ifşa edebileceğini düşünürlerse, başı yeniden belaya girebilirdi.

Tecavüzcülerden hangisinin ona saldırdığını, tam olarak ne kadar zarar vermeyi umduğunu, gelecekte ne kadar ileri gidebileceğini ve Addy'yi uyardıktan sonra beklentisinin

ne olabileceğini tahmin etmek çok zordu. O boğuk tehdit dışında, Addy'ye tam olarak hangi çerçeve içinde kalması gerektiğini net olarak söylememiştir.

Addy dizüstü bilgisayarından saldırganın üstünde gördüğü eşofman üstünün markasına bakmalıydı. Belki de bu sayede onun kimliğine dair bir ipucu elde edebilirdi. Bu bilgiyi paylaşmaya karar verip vermemesinden bağımsız olarak, bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Ne var ki, büyükannenin evinde internet yoktu. Biraz toparlanınca, kasabada bedava kablosuz interneti olan tek yere, yani Kara Altın Kafe'ye gitmesi gerekecekti.

Veya belki de uğraşmasına gerek yoktu. Bilip de ne yapacaktı ki? Sonuçta adamı ihbar edemezdi. Üstelik sadece o değil, diğerleri de tehlikeli olabilirdi. Addy bir ihbarda bulursa hepsinin kaybedecek bir şeyi olmaz mıydı? Belki de önceden bir araya gelip nasıl bir yol izleyeceklerine karar vermişlerdi.

"Addy?"

Tabaklara biraz rulo köfte ve patates dağıtan büyükanneye baktı. Büyükanne hâlâ kahvaltı ve basit yemekler hazırlamaya devam ediyordu. Mutfağını sahipleniyor, yapılması gerekenleri yapmaktan hoşlanıyordu. Fakat bu aralar restorandaki çoğu yemeği, büyükannenin tariflerini kullanarak Darlene hazırlıyordu. Rulo köfteyi Darlene Addy'nin geldiği gün getirmişti. Büyükanne, onu boşa gitmesin diye ısıtmıştı. Addy insanların getirdiği yemekleri ne ara bitireceklerini hiç bilmiyordu çünkü döndüğünden beri doğru düzgün iştahı yoktu.

"Akşam yemeğimi bitirir bitirmez onu arayacağım."

Onun bu kararından memnun olan büyükanne, mutlu ve rahatlamış görünüyordu ve en iyi yaptığı şeye, yani yemekle uğraşmaya geri döndü.

Büyükannenin mutfağında olmanın, onun muhteşem yemeğini koklamanın huzuru Addy'nin endişelerini az da olsa yatıştırdı. Bunu atlatacaktı. Doğru hamleler yapacak, kendi işine bakacak, Kevin, Derek, Tom ve Stephen'ı sessizliğini koruyacağına ikna edecekti. Böylece burada kalıp büyükanneyle ilgilenebilecekti. Belki de annesi herhangi bir yükümlülük almayacaktı fakat Addy öyle değildi ve bunu kanıtlamaya kararlıydı.

Yürütecinden destek alarak mutfakta gidip gelen büyükannenin ortopedik ayakkabıları gıcırıyordu. Addy onun bir tabağı yerleştirirken zorlandığını görünce ona yardım etmek istedi. Artıkları çok daha hızlı ve kolay düzenleyebiliirdi. Fakat büyükannesinin üretken olduğunu hissetmeyi, yemekleriyle ona mutluluk vermeyi sevdiğini biliyordu.

“Sen uyurken Noelle geldi.”

Addy portakal suyu dolu bardağını çeviriyordu. Bunu duyunca durdu. “Noelle mi?”

“Arnold. Onu hatırlamıyor musun?”

“Olivia'nın kız kardeşinden mi bahsediyorsun?”

“Aynen öyle. Okulda sizin döneminizde değil miydi?”

“Olivia bizim dönemimizdeydi, Noelle değil. Noelle iki yaş küçüktü. Neden gelmiş?”

Büyükanne cevap verirken sesinde umarsız bir ton vardı. “Neler olduğunu duymuş ve korkunç hissetmiş. Çalıştığı dükkândan hediye getirmiş.”

Bunu hiç beklemezdi. Addy onu tanıyordu fakat hiç yakın arkadaş olmamışlardı. "Hangi dükkânda çalışıyormuş?"

Büyükanne yıllar boyunca ona insanlarla ilgili gelişmeler haber vermişti. Addy, Noelle'in kız kardeşi Olivia'nın altı üstü birkaç ay öncesine kadar çıktığı yakışıklı Kyle Houseman'la evlendiğini biliyordu. Kyle'ın evlilik teklifinin Noelle'in hamile kalmasıyla ilgili olduğunu, Noelle'in evlendikten sonra Kyle'a söylemeden kürtaj olduğunu, bunun Kyle'ın ona karşı hissettiği sorumluluğu ortadan kaldırdığını ve en sonunda boşandıklarını biliyordu. Fakat Noelle'in nerede çalışmaya başladığını bilmiyordu. Olivia Kyle'ın üvey kardeşi Brandon Lucero'yla evlendiğinde gelseydi, muhtemelen bunu bilirdi. Törene katılmak istemişti. Kasabadan ayrıldıktan sonra aylar boyunca Olivia'yla e-postalar aracılığıyla irtibatla kalmışlardı fakat Addy en sonunda cevap vermeyi bırakmıştı. Büyükanne ve Darlene gibi ona yardımcı olan insanlar dışındaki herkesle bağlarını koparmak için elinden geleni yapmıştı. Onu Whiskey Creek'e bağlayan insan sayısı mümkün olduğunca az olmalıydı...

"Tarz diye bir yer." Büyükanne dükkânın ismini güçlkle hatırlayarak gülümsedi. Yaşına rağmen zihni genellikle berraktı. "Elbiseler, el yapımı takı, şapka ve aksesuarlar satıyorlar."

Addy hayalinde pembe kahverengi çizgili tenteleri ve önünde şirin çay sehpaları olan abartılı bir mağaza hayal etti. "Ah, Sutter Caddesi'nin biraz aşağısında yer alıyor. Cumartesi günü arabayla geçerken gördüm." Buraya geldiğinde, gittiğinden beri nelerin değiştiğini görmek istemiş ve tuhaf gelen

pek fazla şey olmadığını görünce rahatlamıştı. Sierra Nevada Dağları'nın eteklerinde yer alan Whiskey Creek, benzer bir tarihe sahip diğer pek çok kasaba gibi, "altına hücum" döneminde kurulmuştu ve ahşap döşemeli bir yolu, eski tarz sokak lambaları, restore edilmiş ve on dokuzuncu yüzyılın ruhunu taşıyan pek çok Viktoryen binası vardı.

"Boşandıktan sonra dükkânın başına geçti."

"Neden çalışıyor? Kyle'ın ona ciddi bir nafaka ödediğini söylemiştin."

Büyükannenin sesi katılaştı. "Kyle'dan son kuruşuna kadar her şeyini aldı. Onu parası ve kız kardeşine zarar vermek için istiyordu zaten."

"Herhalde ikisini de başardı."

"Evet, başardı. Neden dükkânda çalışmaya döndüğünü bilmiyorum. Belki de yapacak daha iyi bir şeyi yoktu."

"Ebeveynleri için üzülüyorum. O hep... zor bir kızdı zaten."

Büyükanne kendi kızı sayesinde bunu gayet iyi anlıyordu.

Addy, "Neden benimle görüşmek istiyor?" diye sordu.

"Herhalde bir arkadaşa ihtiyacı var. Burada yaşayan hiç kimse onunla görüşmek istemiyor."

Büyükannenin kimseyi sevmediği görülmemişti fakat Olivia'nın kardeşinden hiç hoşlanmadığı gayet netti. Addy, "Olivia artık kentte yaşıyor değil mi?" diye sordu.

"Uzakta değil. Brandon'ın dağlarda bir kulübesi var. Ama Brandon Noelle'le görüşmek istemediğinden, beraber vakit geçirmiyorlar. Olivia'nın ebeveynleri onun böyle sert olmasından hoşlanmıyor. Onu aileyi parçalamakla suçluyorlar ama

bana soracak olursan, doğrusunu yapıyor.” Addy’nin tabağını masaya getirirken, eli her zamanki gibi titriyordu. “Ve bence Olivia bu mesafeden gizliden gizliye memnun.”

“Noelle’in ona yaptıkları düşünülürse, Olivia’nın kız kardeşiyle zaman geçirmek istememeye hakkı var. Kyle tekrar evlendi mi?”

“Henüz değil.”

“Biriyle görüşüyor mu?”

“Hiçbir şey duymadım ama nedense hiç sanmıyorum. Karısı çocuğunu aldırırken fikri sorulmadı. Ve âşık olduğu kadın üvey kardeşine kapıldı. Hayatında ciddi güçlükler yaşadı.”

Addy sızlayan belini rahat ettirmek için diğer yana kaydı. “Olivia’nın kardeşini hamile bıraktı büyükanne.”

“Ama o sırada Olivia’yla ayrıldılar.”

“Çok uzun sürmedi ama. Bazı insanlar, Kyle’in başına geleni hak ettiğini söylüyor.”

“O insanlar Noelle’i tanımıyor. O kız insanın hayatını başına yıkar, düpedüz güvenilmez. Ne zaman karşılaşsalar Brandon’la nasıl utanmazca flört ettiğini görmem gerek. Ben restoranda buna şahit oldum ve Brandon’ın bu yüzden onunla görüşmek istemediğini tahmin ediyorum. Onun evliliğini bozmasına izin vermek istemiyor.”

Adelaide bir parça köfte aldı. “Bebek yapmak için iki kişi gerekir.” Kendisini aldatan biriyle evlilik geçirdikten sonra Kyle’in bu durumdaki rolünü kolayca görmezden gelemezdi.

“Doğru ama Kyle hatasının bedelini ödedi. O iyi bir adam.” Büyükanne, meğer ondan başka da iyi adam varmış gibi, Bū-

yükbaba Davies'in fırının yanında asılı fotoğrafına dokundu. "Nasıl bir yükün altına girdiğini bile bile öne çıkıp onunla evlendi, öyle değil mi? Bunu bebek için yaptı. Bu sorumluluk almaktır ve bu günlerde çok sık görülen bir şey değildir. Herkes bahanelerle yaşıyor. Sonuç olarak, ondan hoşlanıyorum. Umarım ona iyi davranacak bir kadın bulabilir."

"Bana bakma." Addy abartılı bir havayla ellerini havaya kaldırdı.

Büyükanne gülmek yerine dudak büktü. "Neden olmasın? Sence Kyle yakışıklı değil mi?"

Yakışıklı olmasına yakışıklıydı ama arkadaşları daha ilgi çekiciydi. Özellikle de Noah. Addy her şeye karşın Noah'nın yanında heyecanlanıyordu. Bir şey hissetmemesi için ölü olması gerekirdi. Noah işte o derece çekici bir adamdı. Fakat Addy bu kasabayla arasına mesafe koymak için ciddi bir çaba harcamıştı. Burada olduğu süre boyunca herhangi bir ilişki kurmaya niyeti yoktu; ne Noah'yla, ne Kyle'la, ne de bir başkasıyla.

"Fena biri sayılmaz," dedi. Ardından, patates püresinin üstüne sos dökmekle uğraşmaya dalmış gibi, gayri ihtiyari, "Onu Noah'yla sık görüyor musun?" diye sordu.

"Ah, tabii," dedi büyükanne. Sürekli restorana geliyorlar. O grup hâlâ sıkı arkadaş."

Adelaide onların böyle yakın olmasına hep gıpta etmişti. Kendi döneminden Cody, Noah, Eve, Chèyenne, Gail, Callie, Ted, Kyle ve diğerlerine benzeyen bir ekip çıkmamıştı. Belki de bu yüzden o malum partiye davet edildiğinde teklifi hemen kabul etmişti. Pek çok popüler kişinin orada olacağını biliyordu. Noah ile arkadaşlarının da partide olacağını ümit etmişti.

Cody de gelmişti tabii...

“Noah’dan laf açılmışken, bence dün gece için teşekkür etmek üzere onu akşam yemeğine davet etmeliyiz, ne dersin?”

Adelaide bunu duyunca az kalsın lokması boğazında kalıyordu. “Bunun pek gereği yok. Bizden bir şey beklemiyor.”

“Beklemiyor olabilir ama bu hoşuna gidebilir.”

Addy ona yardımları karşılığında bir şey yapmayı önermişti. Karşılığında ne istediğini sorduğunda biraz sersemlemiş haldeydi fakat Noah, “Son yarım saat göz önünde bulundurulursa bu soruyu bana sorman haksızlık,” dediğinde gözlerindeki ifadeyi hatırlıyordu.

Noah’nın belirli bir şey istememesi Addy’yi memnun etmişti. Bu sayede ikisi de meseleyi kapatabilirdi.

“Sen hemfikir değil misin?”

Büyükanne ona döndüğünde Adelaide çatalını masaya koydu. “Dürüst olmak gerekirse, onu bir daha görmemeyi tercih ederim. Dün pansumanı onun yapması yeterince tuhaftı. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz.”

“Ah, saçmalama,” dedi büyükanne. Elini sallayarak Addy’nin sözlerini savuşturdu. “Birkaç kıymık çıkarmışsa ne olmuş yani? Senin gibi güzel bir kadın... eminim Noah bunu hiç dert etmemiştir. Ama ona borçluyuz. O seni bulmasaydı kim bilir başına neler gelirdi?”

Addy bunu hayal etmek bile istemiyordu. Ama... eğer ikisinin başına öyle bir şey gelmeseydi, Noah onu kurtarmak zorunda kalmazdı. Küçük bir taviz verirse büyükanne rahatlayıp bu meseleyi ona bırakır diye düşünerek, “Belki yara berelerim iyileşince,” diye mırıldandı.

“Noah Kyle’a çok benziyor,” dedi büyükanne.

Addy, “Yani hovarda mı?”

“O iyi bir adam!”

Adelaide bundan pek emin değildi. Cody de onun kadar iyi, zeki, yakışıklı, atletik görünüyordu ve hatta ondan daha popülerdi. Her şeyi başarıyla yapabilmesini sağlayan, doğal bir yetkinliğe sahipti. Addy onun başkaları üstündeki etkisini ilk elden gözlemlemişti.

Fakat Kyle veya Noah’dan bahsetmeye devam etmek istemiyordu. “Peki Noelle bana ne getirmiş?” diye sordu. Mutfağa bir paket görmemişti.

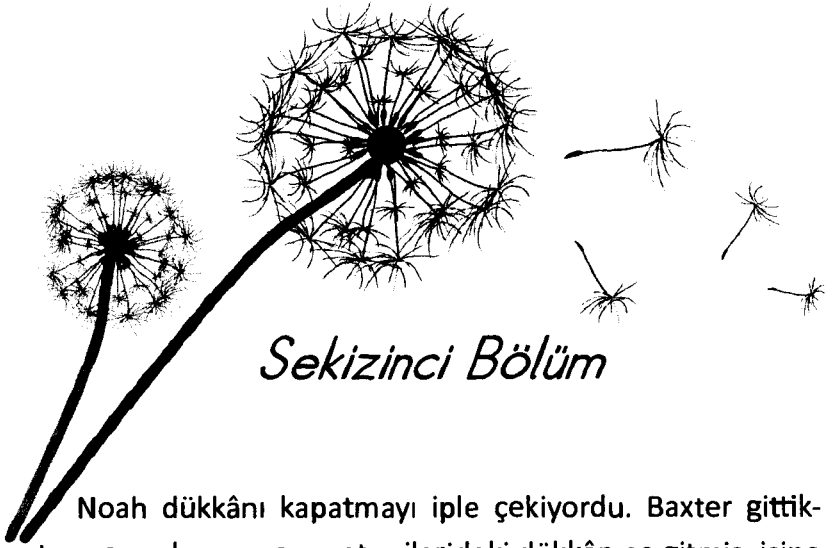
Büyükanne duruladığı kaşığı havaya kaldırdı. “Gidip bak bakalım. Girişteki masanın üstüne koydum.”

Addy, az önceki sohbetten kaçınma hevesiyle hemen masadan kalkıp içeri gitti ve Noelle’in kendisine içi pelür kâğıdıyla dolu hoş, pembeli kahverengili bir torba bıraktığını gördü. Pakette ise ucunda *Cesaret* yazan bir kolye vardı.

“Neymiş?” diye sordu büyükanne.

Addy kolyeyi ona göstermek için mutfağa getirdi. Noelle’in hediyesinden hoşlanmıştı. Bir şekilde onu gülümsetmişti.

Buna karşın, hediye büyükannenin yüreğini hiç de yumuşatmadı; bu Noelle’in geçmişteki hataları yüzünden olmalıydı çünkü büyükanne asla taş kalpli biri değildi. Kolyeye şöyle bir baktı ve yüzünü buruşturdu. “Ne yaparsan yap, ona güvenme.”

Sekizinci Bölüm

Noah dükkânı kapatmayı iple çekiyordu. Baxter gittikten sonra hemen on metre ilerideki dükkânına gitmiş, işine odaklanmaya çalışmıştı. Gidon'a büyük miktarda dağ bisikleti sevkiyatı ulaşmıştı ve Amy kasanın başındayken, Noah da arka tarafta yeni bir teknisyene bu bisikletleri nasıl kuracağını göstermişti. Noah bisikletlerle uğraşmayı, onları sürmek kadar çok severdi. Aynı zamanda çalışanları ve müşterileri olan diğer bisikletseverlerle laflamaktan da hoşlanırdı. Yaz sezonu yarışları hakkında konuşmak ve gelecek ilkbahar tura çıktığında neler olabileceği hakkında tahminler yürütmek, sezon dışı dönemde Noah'nın en sevdiği uğraştı.

Fakat bugün işten bir an evvel çıkmak istiyordu. Dükkâna gelen hemen herkes Milly'nin torununu nasıl bulduğunu, neden kaçırıldığına dair tahminlerini soruyordu ve bu da bizzat kendi merakını iyiden iyiye perçinliyordu. Şef Stacy'nin Addy'nin yatak odasının dışında bulduğu bıçağın sahibini aradığını duymuştu. Bu bıçak ciddi bir amaç olduğuna

işaret ediyordu. Herhalde Addy artık canını yakan kişiyi korumaktan vazgeçerdi.

Noah onunla konuşmak ve emin olmak istiyordu. Fakat dükkânı kilitleyip çıktığında, Milly'nin evine gidip gitmeme konusunda kararsız kaldı. Adelaide'ın kendisini görmek isteyeceğini sanmıyordu. Ondan pek hoşlanmıyormuş gibi davranmıştı; tabii onu yatağına taşıyana dek. Ondan sonra uyukulu gözlerle dönüp, "Eminim istediğin *bir şey* bende vardır," demişti.

Bu flörtleşme olarak yorumlanabilirdi, öyle değil mi?

Öyle olmasa bile, Noah bunu çabalarsa onun sevgisini kazanacağına dair bir ipucu olarak almayı seçti. Sonuçta Addy onu lisede çekici buluyordu ve Noah zaman içinde öyle pek fazla değişmemişti.

Aslında *fazla* değişmemiş olması onu biraz rahatsız ediyordu. Bunun kısmen mesleği olduğunu biliyordu. Bisiklet kullanmak adeta ciddiye alınmayacak kadar eğlenceliydi. Fakat mesele yalnızca bu değildi. Arkadaşlarından pek çoğu hayatlarında kademe atlamıştı. Son birkaç yıl içinde Cheyenne, Gail ve Callie evlenip yuva kurmuştu. Gail'in bir üvey oğlu ve bebeği vardı, diğerine de hamileydi. Bazen arkadaşlarının onu çok gerilerde bıraktığını hissediyordu. Baxter evli değildi fakat artık daha olgundu, diğerlerine daha fazla benziyordu.

Sen genelde seksten bahsetmek istemez misin? Son avının ne kadar seksi olduğundan?

Tanrım, gerçekten de o kadar toy muydu?

Bu soruya dürüstçe cevap vermek istemiyordu. Baxter'la

paylaştığı şeyleri sırf böbürlenmek için paylaşmamıştı. En iyi dostunun ona karşı bir şeyler hissettiğine dair sinsi şüpheyi aklından kovmaya çalışıyordu. Bu Baxter'ın davranışlarını gerekçelendirir miydi? Sonuçta Baxter görüştüğü kadınlardan hiç kimseye bahsetmiyordu.

Belki bir fark yaratır diye, yakınlardaki Doğal Ürünler Marketi'ne giderek Addy'ye birkaç dergi, şekerleme, yapboz ve beş dolarlık filmlerden satın aldı. Addy muhtemelen istediği kadar tatlı tüketebilecek durumdaydı. Sonuçta Anne Yemeği'ndeki leziz tatlıları yapan Milly'nin evinde yaşıyordu. Fakat Noah elinde bir şeyle giderse, Addy'nin etrafında olduğunu bile fark edemediği on beş yıl öncesinde, niyetinin onu kırmak olmadığına ikna edebileceğini umuyordu.

Noah dün akşam onu *her açıdan* fark etmişti. Addy lisdeyken kayda değer olmayabilirdi; belki biraz utangaç ve tuhaftı fakat yaralarına rağmen, o zamandan beri bambaşka birine dönüştüğü anlaşılıyordu.

Neyse ki kapıyı çaldığında büyükanne çıktı, Noah böylece en azından içeri davet edileceğinden emindi. Milly onu seviyordu.

“Noah! Ne kadar iyi ettin de geldin!”

Noah büyükannenin beyaz başının arkasına doğru baksa da, Adelaide'ı göremedi. “O nasıl?”

“Fena sayılmaz. Günün büyük kısmında uyudu. Ama gözü kötü durumda.” Kapıyı iyice açabilmek için yürütecini ayarladı. “Şişlik iniyor ama hâlâ mosmor.”

“Şu anda yatıyor mu?” Addy'yi görememe düşüncesi Noah'yı hayal kırıklığına uğratmıştı ama Milly başını iki yana salladı.

“Hayır, benim çalışma odamda, telefonda Ed’le konuşuyor.”

“Ed’le mi?”

“Hamilton. Hani gazeteci var ya?”

“Anladım.”

“Addy’nin hikâyesini yayınlayacak. Belki bir şey gören varsa böylece konuşur.”

“Umarım öyle olur.”

“Ben de öyle umuyorum.” Büyükanne iyice kenara çekildi. “İçeri gel. Addy birazdan çıkar.”

“Eğer çok yorgunsa rahatsız etmek istemem...”

Büyükanne onun sözleri karşısında yüzünü buruşturdu. “Saçmalama. Sen onun beyaz atlı prensisin. Eminim bir merhaba demek isteyecektir.”

Noah bu konuda Milly’ye güvenebileceğinden şüpheliydi ama sonuçta buraya kadar gelmişti...

“Bir fincan kahve ister misin?”

“Yok, gerek yok.”

“Nedenmiş o? Taze kahve hazırlamak fazla vaktimi almaz.”

“Eh, sakıncası yoksa...”

“Tabii ki yok.” Yürütecini çıkardığı gümbürtü ve sürünme sesleri eşliğinde büyükanne Noah’ı oturma odasında yalnız bırakıp mutfığa yöneldi.

O gittikten sonra Noah Addy’nin koridorun ucundaki odadan gelen sesini duyabiliyordu. Ed’e saldırganının kim olduğu konusunda bir fikri olmadığını, adamın maske taktığını, elinde eldivenler olduğunu söylüyor, tecavüze uğramadığı konusunda ısrar ediyordu. Hatta adamın sarf ettiği tehditleri

ve uyguladığı şiddeti de olduğundan hafif gösteriyordu. Fakat Addy bir adamın gecenin bir yarısı sırf ona birkaç kez vurup sonra da Jepson Madeni'ne götürmesi için doğru düzgün bir sebep gösteremiyordu. Hiçbir şeyin çalınmadığını doğrulamıştı. Bu da Noah'yı suçlunun ondan nefret eden, onu bir şey için cezalandırmaya çalışan bir adam olduğuna inandırmıştı.

Noah bir kez daha saldırganın Addy'nin eski sevgilisi olabileceğini düşündü. Addy bunu reddetmişti fakat o gerçek kesit programlarında suçlu daima kadının kocası çıkardı.

Noah Addy'nin çalıştığı restoranın ismini almaya çalışmaya karar verdi. Davis bir buçuk saat uzaklıktaydı fakat Addy'nin eski kocasını görebilecekse bu kadar yol gitmekte bir sakınca görmüyordu. Belki de adamın yumruklarında izler vardı veya birini hırpaladığını belli eden başka işaretler taşıyordu. Bu belirleyici olmasa da, Noah'ya Şef Stacy ile diğer memurların suçluyu Whiskey Creek'te arayarak zaman harcayıp harcamadıklarına dair bir ipucu verebilirdi. Ayrıca Addy'nin insanı şaşkına çeviren davranışlarının da gizemi çözülmüş olurdu.

Addy telefonu kapattıktan sonra, "Tamam büyükanne," diye seslendi. "Ed'le konuştum."

Büyükanne, "İyi," diye cevapladı. "Bıçaktan bahsettin mi?"

"Buna gerek kalmadı. Zaten duymuştun."

"Kimden?"

"Kim bilir? Sanırım kasabada herkes benden bahsediyor."

"Muhtemelen Şef Stacy'den duymuştur. Bıçağı bulduğu için çok heyecanlı; öyle özel bir bıçağın kime ait olduğunu çözmenin çok zor olmayacağını sanıyor."

Addy cevap vermedi fakat döşemelerin gıcırdaması, oturma odasına doğru gelmekte olduğu anlamına geliyordu. Noah, Milly'nin bir an önce onun geldiğini duyurmasını diliyordu.

Milly bunu yaptı yapmasına ama ancak Addy Noah'ı gördükten iki saniye sonra...

"Ah! Hım, merhaba!" dedi Addy. Gözlerini, şiş gözünü bile, kocaman açarak birden olduğu yerde durdu. Misafirimiz olduğunu bilmiyordum."

Noah onun yaralarının, bilhassa yüzündeki yaraların ne kadar belirginleştiğini fark edince üzüldü. "Bugün nasılsın?"

"Daha iyi. İyiyim." Addy eşofman şortunun üstüne giydiği tişörtü düzeltti. "Gerçekten, abartmaya gerek yok. Zahmet edip gelmemeliydin. Herkes olanları çok abartıyor."

Çok mu abartıyor? Addy ölebilirdi! "Duyduğuma göre, sana saldıran adamın bıçağı varmış."

Çalılıklarda bir bıçak bulunmuş ama... bu adamın onu kullanmak istediği anlamına gelmez. Bunun ona ait olduğundan bile emin değilim."

"Seni madene atması yeterince kötü, Addy. İkizimin orada öldüğünü biliyorsun."

Addy'nin yüzünden kan çekildiğinde yaraları ve cildinin normal rengiyle keskin bir zıtlık yarattı. "Bil... biliyorum. Üzgünüm. Gerçekten. Keşke..."

Noah onun sözünü bitirmesini bekledi.

Addy, "Keşke hiç öyle bir şey olmasaydı," dedi yavaşça.

Öyle içten görünüyordu ki, Noah onun saldırganı yakalatma konusundaki inadına tepkili olsa da, ona kızmakta zorlanı-

yordu. Addy bakışlarını ondan kaçırdığından, gözlerini yakalamak için başını eğdi ve onun için satın aldığı şeyleri gösterdi. “Bunların bazıları iyileşirken sana iyi gelir diye düşündüm.”

Addy’nin kaşları yukarı kalktı. “Bunlar ne?”

Noah omzunu silkti. “Vakit geçirmek için birkaç şey.”

Addy başta kabul etmek istemiyormuş gibi görünse de, en sonunda torbayı alıp içine göz attı. “Çok... düşüncelisin, gerçekten ama... bunlara hiç gerek yoktu.”

Torbayı geri vermeye çalışınca Noah kabul etmedi. “Bunu bir özür hediyesi gibi düşün.”

“Niçin?”

“Sanırım lisede kendi dünyama daldığım için.” Gülümsedi. “Beni bununla suçlamıştın, değil mi? Seninle arkadaş olmamış veya seni hatırlamamıştım... öyle bir şeydi, değil mi?”

“Hayır! Seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Öyle bir izlenim verdiysem kusura bakma.”

Noah ellerini çırpı. “Harika. O halde arkadaşız, değil mi?”

Addy, ucunda *Cesaret* yazılı kolyeyle oynadı. “Hım, tabii. Ama... Whiskey Creek’te fazla kalmayacağım, o yüzden ben zamanını harcamak isteyeceğin türde biri değilim.”

Noah şaşırdı. “Milly restoranı satmaya ikna mı oldu?”

Addy büyükannesinin hâlâ mutfakta olduğundan emin olmak için mutfağa baktı ve sesini alçalttı. “Henüz değil ama bunu reddedeceğini hiç sanmıyorum.”

Noah başını kaşdı. “Yani henüz ona sormadın.”

“Soracağım, çok yakında.”

Noah kuşkucu bir kahkahayla, “O evet dese bile, satış ancak aylar sonra tamamlanır!” dedi.

Addy huzursuzca kıpırdandı. "Noah, ben... sanırım sana söylemeye çalıştığım şey, benim için yaptıklarına minnettarım ve kabalık etmek istemiyorum ama... ben senin... *hoşlanacağın* biri değilim."

Ne? Noah henüz ondan o şekilde hoşlandığına bile emin değildi. "Biraz hızlı gitmiyor musun?"

Addy kıpkırmızı oldu. "Olabilir. Sadece... ne olur ne olmaz diye söylemek istedim."

"Yani olur da sana çıkma teklif ederim diye."

"Evet. Sana en baştan... söylemek istedim."

"Vay canına. *Teklif etmemi* bile istemiyorsun. Çok sert bir reddediş bu."

"Uyumlu değiliz."

"Nereden biliyorsun? Saçlarımı lisede olduğundan çok daha kısa mı kestirdiğim için falan mı? Veya artık bebek surat olmadığım için mi?"

"Mesele görüntü değil."

"O halde kişilik, öyle mi? Kişilik testinden çoktan kaldım demek, öyle mi?"

"Boş ver. Whiskey Creek'te senin..." Tişörtünü düzelterek devam etti. "Dikkatini çekmek için can atan bir sürü kadın vardır."

Başka kadınlar. Bu da bir başka ilkti. Daha önce hiçbir kadın onu başka kadınlara yönlendirmemişti. "Ama sen onlardan değilsin."

Addy bunu böyle açıkça duyunca utansa da Noah'ya karşı çıkmadı. "Eminim bu seni hayal kırıklığına uğratmıyordu. Sonuçta daha düne kadar varlığımdan bile habersizdin."

Bu Noah'yı hayal kırıklığına uğratmamalıydı fakat nedense uğratıyordu. Altı üstü ona içinde ıvır zıvır olan bir torba hediye etmişti. Bunun neresi asılmak gibi algılanabilirdi ki? Noah daha ziyade "düşünceli" davrandığını düşünmüştü. "En azından bana ne yanlış yaptığımı söyleyebilir misin?"

"Hiçbir şey." Addy'nin dudakları anlayışlı bir tebessümle kıvrıldı fakat bu her şeyi daha da zorlaştırdı. "Sadece..." dedi, "tipim değilsin."

"Gerçekten mi? Çünkü benim nasıl bir tip olduğumu bile bilmiyorsun." Noah şimdi kuşkulandı; ellerini ceplerine koyarak, "Bir saniye..." dedi.

"Ne?"

"Şu an benden intikam mı alıyorsun yoksa? Sana lisede... hissettirdiklerim yüzünden misilleme mi yapıyorsun? Çünkü dönüp onuncu sınıftan bir kıza bakan son sınıf öğrencisi hiç görmedim; kız ne kadar zeki veya güzel olursa olsun."

Addy'nin ağzı açık kaldı. "İntikam peşinde falan değilim!"

"Bir zamanlar bana ilgi duyuyordun."

Addy bunu itiraf etme konusunda kararsızlık yaşıyormuş gibi duraksadı. "Belki biraz hoşlanıyordum..."

"Tabii, *o kadar az* hoşlanıyordun ki, her maçıma geliyordun ve yanıma yaklaşmaya cesaret edebildiğin zaman da elin ayağın titriyordu."

"*Demek hatırlıyorsun!* Her neyse." Elini kaldırdı. "Cevap verme. O zamanlar zaten yeterince utanç vericiydi. Ne olmuş yani senden *çok* hoşlandıysam? Tamam, haklı olabilirsin ama konumuzla bir ilgisi yok. Artık çoktan bitti, seni unuttum. Bu geçmişte kaldı, aptalca bir liseli kız fantezisiydi."

“Şu an aptalca olduğunu düşünüyor olabilirsin ama bu bir zamanlar beni çekici bulduğun anlamına geliyor.”

Addy kızmaya başlamış gibi görünüyordu. “Herkes seni çekici buluyor, Noah. Kimse kör değil herhalde! Ama o zaman seni *tanımıyordum*, yani ciddi bir şey değildi...”

“Ama beni hâlâ tanıımıyorsun. Mesele de o ya. Yoksa utanıyor musun?”

Addy’nin alnı şaşkınlıkla kırıştı. “Saldırıya uğradığım için mi?”

“Kalçalarını gördüğüm için!”

“*Pardon?*”

“Bunu dert ediyorsan, kalçalarının güzel olduğunu düşündüm.”

Addy gülümsemesini bastıramadı. “Şirinlik yapmaya çalışma.”

Görünüşe göre bu tartışmadan habersiz olan Milly mutfaktan seslendi. “Kahve hazır. Ama lütfen beni oraya getirtmeyin, siz gelin, olur mu?”

Addy, “Üzgünüm,” diye fısıldadı. “İstedliğini almaya alışık olduğunu biliyorum ama... bundan böyle beni rahat bırakırsan çok sevinirim.”

Noah ağzının açık kaldığını hissetti. Sadece bir uğrayıp hâl hatır sormak istemişti! “Arkadaş olmak bile istemiyorsun.”

“Ne yazık ki hayır.”

“Hiç kimse *arkadaşlığa* hayır demez,” dedi Noah. “İnsanlarda kötü bir intiba bırakırsın.”

Addy omuzlarını geriye attı. “O halde az önce bunu yapmış biri olarak nasıl bir intiba bıraktığımı umursamıyorum.”

“Addy, Noah, geliyor musunuz?”

Noah izin isteyip oradan defolup gitmek istiyordu. Fakat Milly sırf onun için bin bir zahmetle kahve hazırladığından onu geri çevirmemesi gerektiğini biliyordu.

“İyi,” dedi. “Madem öyle, ben de artık seninle arkadaş olmak istemiyorum.” Noah bunu ne kadar çocukça olduğunu bilse de, bir süredir olduğundan daha genç ve kesinlikle daha hassas hissediyordu. Addy’nin etrafından dolanıp mutfağa ilerledi. “Harika kokuyor.”

Ses tonu çok sert olsa da Milly bunu fark etmişe benze-miyordu. Neyse ki doğru düzgün duymuyordu. Kocaman bir gülümsemeyle ona bir bardak uzattı ve “Tabii taze kavrulmuş kahve gibi olamaz ama...”

“Teşekkürler,” dedi Noah.

Milly, “Addy?” diye seslendi. “Geliyor musun?”

Adelaide acınası bir ifadeyle kapı eşiğinde belirdi. “Buradayım ama... ben almayayım büyükanne.”

Milly elini sallayarak onu susturdu. “Haydi şuraya oturun da güzelce dinlenin. Daha saat erken, keyfini çıkaralım. Noah gitmeden önce telefonunu çıkarıp takvimine bakmasını istiyorum; gençler günümüzde böyle yapmıyor mu? Böylece hep beraber akşam yemeği yiyeceğimiz bir gün ayarlayabiliriz.”

Noah başını kaldırıp Addy’nin tepkisine baktığında, kızın kaskatı kesildiğini gördü.

Addy, “Noah da az önce bana... çok yoğun olduğunu söylüyordu büyükanne,” dedi. “Programı yoğunken kendini zorunlu hissetmesini istemeyiz.”

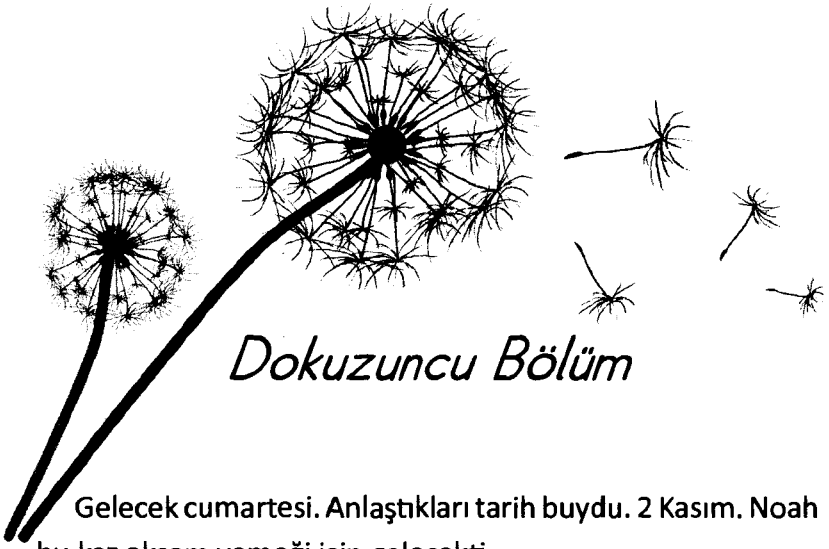
“Aman sen de! Sonuçta yemek yemesi gerekecek, öyle değil mi?” Milly ona krema ve şeker uzattı. “Bize vakit ayırabilirsin, öyle değil mi, Noah?”

Addy ondan kendisini onaylamasını beklediğini belli edercesine başını yana eğdi.

Aklı başında her insan, başka sebeple değilse bile egosunu korumak için Milly’nin teklifini geri çevirirdi. Noah zaten en başından direkt geri çevrilmişti. Arkadaşlık teklifi bile doğrudan geri çevrilmişti.

Fakat Addy’nin tepkisi, bilhassa bir zamanlar Noah’ya duyduğu hisler düşünüldüğünde, hiç akla yatmıyordu. Ona *ne*den bir daha onu görmek istemediğini bile söyleyememişti.

“Mutlaka ayarlarım,” dedi Noah. Sonra fincanını Adelai-de’in şerefine kaldırdı. “Size ne zaman uygun?”

Dokuzuncu Bölüm

Gelecek cumartesi. Anlaştıkları tarih buydu. 2 Kasım. Noah bu kez akşam yemeği için gelecekti.

Adelaide, Noah'nın orada istenmediğini bile bile büyükanne'nin davetini kabul ettiğine inanamıyordu. Hayatında ilk kez, sert görünmek pahasına, kararlı davranmaya çalışmıştı. Fakat geri çevrilmek Noah'yı öyle şok etmişti ki onu kazanmayı aklına koymuştu.

Addy böyle meydan okumamalıydı. Noah gibi bir adam meydan okumalara sessiz kalacak türde biri değildi. Sonuçta profesyonel bir sporcuydu; zorluklara karşı gelmeye, kafa tutmaya şartlanmış biriydi. Addy sanki beyaz atlı prene bakar gibi saftirik olmalı, karşısında ayılıp bayılmalıydı. O zaman Noah arkasını dönüp o kaslı bacaklarıyla ondan tam gaz kaçardı.

Addy doğru hesaplayamamıştı. Şimdi de bütün bir akşamı onunla geçirip kibar davranmak zorundaydı çünkü büyükanne de yanlarında olacaktı.

Addy bütün akşam yemek masasının diğer ucundan ona ba-

kamazdı. Hisleri alt üst haldeydi. İki yıl boyunca Noah'nın hayatını kurarak yaşamıştı. Onu okulda takip etmiş, sırf Noah sınıfa giderken oradan geçecek diye koridorların çeşitli noktalarına pusu kurmuştu. Ve bunun bıraktığı acılarla uğraşması gerekmezmiş gibi, bir de onun hayatını alt üst eden adama benzemesinin altından kalkması gerekiyordu.

Noah'nın onu rahat bırakmasını isterdi. Mesafeye ihtiyacı vardı. On beş yıl önceki mezuniyet partisinden sonra tüm yazı diken üstünde, insanlar Cody'nin yasını tutarken normal görünüp aynısını yapmaya çalışarak geçirmişti. Hiç kimse ona o akşam hakkında sorularla gelmemiş, hatta onu son gördüğünde hayatta olup olmadığını bile sormamıştı. Belki de okuldaki en popüler oğlanın zamanını silik bir onuncu sınıf öğrencisiyle geçirmesi fikri fazlasıyla inanılmaz gelmişti çünkü Addy'yi onun yanında gören insanlar bile ondan bahsetmemişti. Buna, Addy'ye tecavüz etmeden önce onu madenin farklı bir bölümüne götüren Kevin, Tom, Derek ve Stephen da dahildi. Cody geri döndüğünde –o sıra herkes partiden ayrılmıştı– onlar gitmişti fakat geri dönmesinin nedeni büyük ihtimalle Addy'ydi.

Eğer öyleyse, muhtemelen ona karşı gelecek kadar güçlü olmadığını düşünmüşlerdi. Yoksa sırlarını korumak için çenelerini kapamaya karar verirlerdi. Addy ancak bu kadarını düşünebiliyordu.

Ne olursa olsun, yazın devamında insanlar bu trajediden bahsetmeyi bıraktılar ve en sonunda partiye gelenlerin büyük kısmı üniversite için başka şehirlere gitti. Sonrasında

Addy'nin hayatı biraz daha kolaylaştı. Arada bir Cody ile Noah'nın ailesine rastlıyordu. Fakat hayatında Noah gibi her an olanları ona hatırlatan biri yoktu.

Bu aradan ötürü öyle minnettar, Noah gittiğinde öyle rahatlamıştı ki, onu doğru düzgün özlememişti bile. Bir zamanlar onu adeta tüketen, ona karşı duyduğu genç kızlara has hisleri nadiren düşünüyordu. Yalnızca onu hatırladığında kaygı, korku ve pişmanlık hissediyordu.

Fakat şimdi Noah hayatına dönmüşken –daha doğrusu kendisi buraya dönmüşken– her şey yeniden başa sarmış gibiydi. Cody Noah gibi değildi ve kan bağı, aynı aileden olmalarına karşın, Addy bundan emindi. Noah trajik bir sonla biten o mezuniyet partisine gelmemişti. En yakın arkadaşı Baxter North'la bir başka partideydi ve o partide gençler alkol içmek yerine gece yarısı sokakta hokey oynamıştı.

Büyükanne Addy'nin anahtarlarını aldığı görüncə şaşırarak, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Arabayla dolaşacağım.”

Büyükanne düzgün duyamadığı için sesini iyice açtığı televizyonu kısarak, “Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Addy kot pantolonunun üstüne giydiği eşofman üstünün fermuarını çekti. “Bütün gün eve tıklıp kaldım, biraz hava almaya ihtiyacım var.”

Büyükanne, “Şef Stacy seni kaçırın kişiyi buluncaya kadar bu güvenli olmayabilir,” dedi.

“Hiç kimse arabada bana saldırmaya kalkmaz büyükanne. Tel kapıyı kesen adam benim nerede olduğumu tahmin etmeye çalışsa burada olduğumu düşünecektir.”

Büyükanne onun gitmesinden hoşlanmıyordu. Addy onun yüzündeki onaylamayan ifadeden bunu görebiliyordu. Ama büyükanne onu durdurmaya çalışmadı. Muhtemelen Adelaide'in gergin yapılı annesinden sık sık gördüğü o sert tepkiyi almaktan korktuğu için onu fazla sıkmaktan korkuyordu. "Fazla gecikme, tamam mı? Saat neredeyse on buçuk."

Addy geç saatlerden hoşlanıyordu. Akşamın bu vakti hava karanlık oluyor, insan kafasını dinliyor ve serin sonbahar havasının tadını çıkarabiliyordu. Addy'nin en sevdiği bayram olan Cadılar Bayramı'na sadece bir hafta kalmıştı. Bu kasabada saman kaplı vagonlara, şeker toplamaya dair öyle güzel anıları vardı ki... Whiskey Creek'le özdeşleştirdiği güzel şeylerin tadını çıkarmak istiyordu. Aynı zamanda biraz nefes almaya, dikkatleri üzerine çekmemeye, hayatının kontrolünü yeniden kazanmaya ihtiyacı vardı; büyükanneye duyduğu sevgi, geçmişten durmasını sağlayan her şeyden vazgeçmeye itse bile. Geri döndüğünde Noah'yla hemen hiç muhatap olmayacağını sanmıştı.

Toyota 4-Runner marka arabası hemen çalışsa da bazı sorunlar çıkarıyordu. Son birkaç ay içinde sürekli tamire gitmişti. Araba iyiden iyiye eskimişti ve Addy yeni bir araba almalıydı fakat şu an arabaya verecek parası yoktu.

Hareket etmeden, motorun homurtularını dinleyerek gezinmekten vazgeçmeyi düşündü. Fakat içeri girmeyi hiç istemiyordu. Saldırganın kamyonetinin direksiyonunu kavradığında neye çarptıklarını anlamak için ortalığa bakınmaya kararlıydı. Çarptıkları şey her neyse, sert darbenin etkisiyle ona zarar verdikleri kesindi.

Bu da demek oluyordu ki, kamyonetin boyası ona geçmiş olabilirdi.

Addy o sırada kendinde değildi fakat adamın evden uzaklaşırken ne yöne gittiğini biliyordu çünkü nereye götürüldüğünü tahmin ediyordu. Büyükkannenin evinden madene doğru gitmek için sola dönülmeliydi. Yalnızca tek bir yol o yöne gidiyordu; kasabadan kıvrılarak geçen ana yol. Addy kazaya yol açmadan önce ise kısa bir süredir yoldalardı.

Addy'nin hatırladığı kadarıyla, iki yüz üç yüz metre kadar yol gitmişlerdi.

Addy sağ taraftaki setleri inceleyerek ilerledi. Ancak bu şekilde ağırlığını kullanabileceğinden kamyonetin direksiyonunu kavrayıp kendine doğru çevirmişti ve küçük bir çukura doğru kayıp bir şeye çarpmışlardı...

İşte oradaydı. Çim biçme makinesi dükkânını Lovett Gelinlik'ten ayıran beton dayanma duvarı.

Dikiz aynasından bir süre oraya baktıktan sonra frene bastı fakat arkasından biri geldiğinden, Lovett Gelinlik'e doğru döndü ve arkadaki arabanın yanından geçmesini bekledi, sonra da daha yakından bakmak için duvara gitti. Burası olmalıydı. Kamyonetin bıraktığı hasarı görebiliyordu. Duvarda kocaman bir çatlak ve yer yer beyaz boya lekeleri vardı.

Geriye çekilerek cep telefonu ile duvarın fotoğrafını çekti. Bunu neden yaptığından emin olamıyordu. Sadece Kevin, Tom, Derek veya Stephen'ın kullandığı aracın beyaz olduğuna dair bir kanıt istiyordu.

Tek başına olduğu için tedirginlik duyarak koşar adım

arabasına döndü. Fakat arabaya bindiğinde eve gitmeye henüz hazır değildi. Toparlanmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Böylece kasaba merkezine giderek, kasabanın en hoş Viktoryen binalarından biri olan Manzara isimli pansiyonun, ona Noelle'e kolye için teşekkür etmesi gerektiğini hatırlatan Tarz isimli mağazanın, vitrininde çeşit çeşit tuzlu su tofisi sergileyen 49 Şekerleme'nin, Noah'nın en yakın arkadaşlarından biri Callie'nin sahibi olduğu Yansıma isimli fotoğrafçı dükkânının, Harvey Hırdavat'ın, Whiskey Creek Tuhafiye'nin ve o gittiğinden beri hiç değişmeyen daha pek çok yerin önünden geçti.

Anne Yemeği de az sonra sağında görünecekti. Temizlenmiş birkaç Cadılar Bayramı süslemesi dışında, burası da aynı görünüyordu. Cart mora boyalı binanın önündeki çiçekliklerde bir an evvel boşaltılıp temizlenmesi gereken bir sürü plastik çiçek vardı. Addy burayı satmak için bunları atması, gerçek çiçekler koyması, mekânı elden geçirmesi gerektiğini biliyordu. Ama buraya büyükanneyi üzmemek için değil, ona yardım etmek için gelmişti. Büyükanneyi Whiskey Creek'le bağlarını kesme fikrine alıştırması gerektiğini biliyordu.

Restoran gece yarısı kapandığı cuma ve cumartesi günleri haricinde her akşam on birde kapanıyordu. Saat neredeyse on bir olduğundan, içeride pek fazla insan yoktu. Addy geçerken donuk sarı saçlarıyla Darlene'in elinde kahve demliğiyle masaları dolaştığını görebiliyordu.

Addy restoranda işlerin nasıl gittiğine bakmalı, mekânın satılabilir olup olmadığına karar vermeliydi ve bunu ancak

Darlene'den öğrenebilirdi. Fakat restoranın idaresine girişmeden önce, başından geçen olayların ortaya çıkmayacağına emin olana kadar beklemeliydi.

Belki hafta sonunu geçirip pazartesi günü giderdi.

Restoranın ötesinde Noah'nın bisikletçi dükkânı Gidon vardı. Diğer mağazalar gibi o da karanlığa gömülmüştü fakat Addy yine de arabayı yol kenarına çekip sokak ışığının aydınlattığı, kasanın yanındaki posterlere baktı. Büyük kızıl bir kayanın üstünde hiç kıpırdamadan dimdik duran Noah gümüş rengi şık kaskı, Gidon baskılı bisikletçi tişörtü, bacaklarındaki kasları sergileyen siyah dar şortuyla, bu posterlerden birinde poz vermişti. Addy, gözden düşen Lance Armstrong dışında, diğer posterlerdeki bisikletçileri tanıımıyordu.

Öne eğilerek vitrinde sergilenen Cadılar Bayramı'na özel bisiklet tamirleri ve teçhizatları, önde bisikletler için park alanına çevrilen eski at koşum takımı ile tahta kaldırıma gölgesini düşüren yeşil tenteyi inceledi. Noah güzel bir hayat kurmuşa benziyordu.

Eğer... Addy göçüğe neden olmasaydı Cody Noah'nın işyerinin ortağı olur muydu?

Noah'nın yaşadığı büyük kayba yol açmış olma düşüncesi onu alt üst ediyordu. Cody'yi öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Çaresizlikle, acıyla, yaşadığı aşağılanma duygusuyla hareket etmiş, sadece oradan uzaklaşmak istemişti.

Fakat bu acı gerçeği değiştirmemişti.

İçini çekerek dönüp sokağa baktı. Normalde yılın bu vakti dükkân sahiplerinin astığı Cadılar Bayramı süslerinden çok

hoşlanırdı. Fakat bu akşam, pencereleri, kapıları, ağaçları süsleyen parlak kabak fenerler ve sisli hayaletler, adeta onunla alay ediyordu. Yapay mezarlıklar ise daha da fenaydı çünkü Cody'nin hemen virajı dönünce, Sierra Nevada tepelerindeki tek "hayaletli" pansiyonun yanındaki gerçek mezarlıkta gömülü olduğunu biliyordu.

Yenilerde Küçük Mary ismini alan pansiyonun gerçekten de hayaletli olup olmadığını merak etti. Çünkü 1871'de büyük ihtimalle babası tarafından öldürülen kız geri dönebiliyorsa belki Cody de geri dönebilirdi.

Serin bir rüzgâr hissederek kollarını ovaladı. Cody'nin hayaletinin onu korkutmasına ihtiyacı yoktu. Hâlâ hayatta olan dört arkadaşı yeterince risk taşıyordu zaten.

Kevin, Stephen, Tom ve Derek'in, eskiden bir kıza tecavüz ettiklerinden habersiz karıları veya sevgilileriyle beraber evde televizyon izlediğini hayal etti. Kendisi o kadınlardan biri olsaydı ne yapardı? Sevdği adamın, her akşam beraber uyuduğu adamın böylesine korkunç bir şey yaptığını öğrenseydi ne yapardı?

Mezuniyetten birine bahsedersen seni öldürürüm. İhtiyar da bıçaklarım.

O adamlardan biri, Addy'nin ağzını açması ihtimalinden korkuyordu. Aslında hepsi bunun olası sonuçları nedeniyle korkmalıydı California'da ağırlaştırılmış tecavüz için zaman aşımı yoktu ve ağırlaştırılmış tecavüz, kurbanı birden fazla kişinin tecavüz etmesi demekti. Olayın üstünden on beş yıl geçmişti fakat bu adamlar yine de hapse girebilirdi.

Tek sorun... Addy konuşacak olursa, kendi yaptıklarının da sonuçlarına katlanması gerekecekti. Ve bir yanı Cody'nin ölümü nedeniyle feci halde suçlu hissetse de, okuldan mezun olup da terapi parasını biriktirdikten sonra gittiği, iyileşmesine yardım eden psikolog bunların hiçbirinin onun suçu olmadığına ısrar etmişti. Doktor Rosenbaum vakit geçirdiği insanlar hakkında daha dikkatli olmamakla naiflik ettiğini söylemişti. Fakat on altı yaşındaki gençler genellikle biraz fazla masum davranabiliyordu. Addy'nin başına gelenleri hak edecek hiçbir şey yapmadığını, onları hiçbir şeye teşvik etmediğini söylemişti. Aynı zamanda bütün saldırganları şikâyet etmesini de söylemişti fakat Addy onların isimlerini vermeyi reddettiğinden, bu noktada aşama kaydedememişlerdi.

Her halükârda, Addy konuşmaya karar verse bile bunu büyükanne hayattayken asla yapmazdı. Doktor Rosenbaum, adaletin yerini bulacağı kesin olmadığından, bunu açıklamanın büyükanneye iyilikten çok kötülüğünün dokunacağına hemfikir olmuş, bu nedenle Addy'ye fazla baskı yapmamıştı.

Addy motoru çalıştırdıktan sonra birkaç bina aşağıdaki liseye gitti. Orada durup ana girişin taş duvarına ve Eureka Lisesi tabelasına bakarken, arkasından far ışıklarının yaklaştığını fark etti.

Bir anlık panikle kalbi titredi. Bir kez daha büyükanneyi dinlememekle yanlış yaptığından korkarken, arabanın kapısında polis armasını fark etti.

Rahatlayarak gevşedi ve Şef Stacy yanına çekerken, camını indirdi.

Şef Stacy, "Demek buradasın," dedi. "Büyükannen dışarıda olduğunu söyledi ama seni bulacağıma adım gibi emindim."

"Beni mi arıyordun?"

Şef gülümsedi. "Harika haberlerim var."

Addy direksiyonu daha sıkı kavradı. Stacy'nin, onun yakalanmasını istemediği bir adamı aradığı düşünülürse, harika haberlerden aynı şeyi anlamadıklarından emindi.

Stacy'nin sözleri bunu onaylar cinstendi. "Bıçağın sahibi ni buldum."

Addy sık sık olduğu gibi, korkunç gerçek ortaya çıkarsa neler olabileceğini hayal etti. Whiskey Creek sakinlerinin bir kısmı, muhtemelen pek çoğu, taraf seçecekti. Mutlaka onu savunanlar da olacaktı fakat ona tecavüz eden adamlara sarsılmaz bir sadakat duyanlar da olacaktı. Noah ve ailesi muhtemelen inkâr edecek, Cody'nin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmayacaklardı. Addy'ye onun hatırasını lekelemeye cesaret ettiği için hiddet duyacaklardı. Ve olay mahkemeye giderse, savunma avukatları davetkâr giyinmekle, Cody'ye karşı flörtöz davranmakla amacının ne olduğunu sorarak onu köşeye sıkıştırmaya çalışacaktı.

Belki olay mahkemeye bile gitmezdi. Addy o oğlanların kendisine tecavüz ettiğini *iddia edebilirdi* fakat aradan bunca zaman geçmişken bunu nasıl ispatlayabilirdi ki?

Özellikle de Rackham'lar ile arkadaşlarının imajının çok iyi olduğu bu küçük kasabada başına gelenleri ispatlamak asla basit olmayacaktı. Tek bir şey kesindi: bu işten hiç kimse zarar görmeden çıkmazdı.

Addy, “Kim...” diyerek boğazını temizledi. “Kimmiş?”

“Memur Jones onu almaya gitti. Merkezde onlarla görüşeceğiz.” Başparmağıyla geriye işaret etti. “Kendin gel de adamı o akşamdan hatırlıyor musun bir bak.”

Aaron Amos?

Addy polis merkezindeki sert plastik sandalyede kimin oturduğunu görünce az kalsın mutluluktan bayılacaktı. Aaron’ın ona saldıran adam olmasının imkânı yoktu. Madende olanlarla hiçbir ilgisi yoktu, partiye bile davet edilmemişti.

Addy, Şef Stacy sormadan önce, “Yanlış kişi,” dedi.

“Ne?” Şef Stacy Aaron’la oturan Memur Jones’a kenara çekilmesini işaret etti.

“O olamaz,” diye ısrar etti Addy. Ne Cody’nin öldüğü geceyle ilgili bir şeyler bilmesinin yolu, ne de Addy’yi tekrar olayın olduğu yere götürmesi için bir sebebi vardı. Üstelik Addy onu doğru düzgün tanımıyordu bile. Aynı dönemde okumuş olsalar da, sosyal yelpazenin zıt taraflarına aitalardı. Addy tüm derslerinden A alan, sınıf birincisi bir öğrenciyken, Aaron kavga ettiği veya dersi astığı için defalarca kez okuldan atılmış, zar zor mezun olabilmmişti. Gerçek bir iletişimleri olmamıştı hiç. Addy onu muhtemelen saldırgan listesinde en sona koyardı.

“Ben yapmadım demiştim.” Aaron gitmek için ayaklandı fakat Stacy girişi kapadı.

“Bir saniye bakalım. Otur yerine. Daha işimiz bitmedi.”

“Tabii bitmedi,” diye cevapladı Aaron. “Ne zaman beni taciz etme fırsatı bulsan kaçırmazsın zaten.”

Stacy, “Çeneni kapamazsan başını daha da belaya sokacaksın,” diye uyardı.

Aaron yeniden sandalyeye çöktü. Addy’nin hatırladığından daha iri yarıydı ve asi tarzıyla hâlâ yakışıklı fakat daha pervasız, pişkin ve öfkeliydi. Sonuçta, Amos kardeşlerin, yani Korkunç Beşli’nin bir üyesiydi. Babaları bir bar kavgasında bir adamı bıçaklayarak hapse girdiğinden beri, kardeşler başlarının çaresine bakıyordu. En büyükleri Dylan on sekiz yaşında okulu bırakmış, babasının oto tamircisinin başına geçmişti. İşyerini toparlamayı ve kardeşlerini bir arada tutmayı becermişti ve artık kardeşleri büyüdüğünden, onları çalıştırıyordu. Buna karşın başlarını belaya sokmasını engelleyemiyordu. Bu konuda fazla çaba sarf edip etmediği ise belirsizdi; Cheyenne’le evlenmeden önce, kendisinin de başını belaya soktuğu bilinen bir gerçektir. Addy bir buçuk saat uzaklıktaki Davis’te yaşamasına karşın, Aaron ve erkek kardeşlerinin arada bir gözetimine alındığını biliyordu. Ed, belalı Amos kardeşler hakkında yazmaya *bayılırdı*.

Şef Stacy ona döndü. “O olmadığını nereden biliyorsun? Bu pislik herif bela çıkarmadan duramaz.”

“Öyle olması beni kaçıran kişi olduğu anlamına gelmez.”

“Bahçende bulduğum bıçağın sahibi.” Stacy sanki bıçağı görmek Addy’ye kanıtın ne kadar çarpıcı olduğunu bir kez daha hatırlatacakmış gibi, onu masadan kaldırıp gösterdi. “Başka kim olabilir ki?”

Addy Stacy'nin neden Aaron'ı sorumlu tutmak istediğini anlayamıyordu. Bu hızlı ve basit bir cevaptı. Stacy Amos'lara bir ders vermek, kasabanın şefinin kim olduğunu göstermek için yanıp tutuşuyordu. Fakat Aaron birini kaçırarak veya tecavüz edecek biri değildi. Ufak bir bar kavgası dışında daha önce hiçbir şiddet olayı için gözaltına alınmamıştı; zaten bu yüzden kamu hizmeti veya ceza ödeyerek paçayı yırtmayı başarmıştı. Stacy en sonunda onu ciddi bir şeyden yakaladığını ve cezalandırıldığı günü göreceğini sanmıştı.

"Sadece... biliyorum işte." Bir an Kevin, Tom, Stephen veya Derek'in ona para vererek bunu yaptırmış olabileceğini düşündü. Fakat Aaron birinin piyonu olacak cinsten biri değildi. Addy'yi uyandıran her kimse, öyle sert veya hayata küsmüş biri değildi. Onu kaçıran adam yaptıklarından korkuyordu. Acı dolu, yalvaran bir tonla, "*Kes şunu!*" demişti. "*Ben öyle biri değilim!*"

Aaron böyle davranmazdı.

"Beni kaçıran adamın ayırt edici bir ses tonu yoktu ama Aaron'ın da ses tonuna da sahip değildi."

Polis şefi, Memur Jones'un boşaltmasını istediği sandalyeyi çekerken, Addy'ye az önce Aaron'a söylediği şeyi söylemeye çalışıyordu: *Şuraya otur çünkü daha işimiz var.*

"Acele etmeyip iyice düşünmelisin," dedi. "Hafıza aldatıcı olabilir. Ve dediğim gibi, onu suç mahalliyle alakalı kılan sağlam delillerimiz var. Bu bıçak ona ait. Bu birçok kaynaktan onaylandı." Başını Aaron'ın olduğu yöne çevirdi. "Kendisi de bunu itiraf ediyor; bıçak ağabeyinden Noel hediyesiymiş."

Aaron ne zaman Stacy'ye baksa gözlerini iyice kısıyordu fakat Addy'ye karşı tepkili görünmüyordu. Tanrı'ya şükür. O bakış, vücudunun gerginliği, Addy'ye dertop olmuş ve saldırmaya hazır bir yılanı çağırıyordu.

Aaron, "Biri bıçağımı alet kutumdan almış olmalı," dedi. "Şu ahmak..." Bu noktada arkasında duran Jones'u işaret etti. "...Seksi Sadie'ye gelip beni bu mazeretle bardan götürünceye kadar bıçağın kaybolduğundan bile habersizdim. Seni öldürmekle falan tehdit etmedim, hele o yaşlı hanımı *asla* tehdit etmedim. Pisliğin teki olabilirim ama o cins bir pislik değilim."

Addy ona inanıyordu fakat polis için aynısı söylenemezdi. Stacy vakayı çözdüğüne ikna olmuşa benziyordu.

"Madem orada değildin, Milly'nin tehdit edildiğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Aaron inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? *Herkes* biliyor. Biz küçük bir kasabada yaşıyoruz, o yüzden etrafta dolanıp çok önemli biriymiş gibi davranabiliyorsun."

"Sana ağzından çıkanlara dikkat et demiştim."

Addy durum daha fena bir noktaya gelmeden önce araya girdi. "Aracı ne renk?"

Şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. Stacy, "Kamyoneti siyah," dedi. "Neden soruyorsun?"

"Bir araba olabilir diye düşünmüştüm," diye yalan söyledi Addy. "Her neyse, bu bir yere varmayacak, Şef. Saldırgan o değil. Gerçek saldırganın bana yaptığını yapmak için elinde sebep yok."

Polis Şefi y  z  n   buruŐ turdu. "Sana tecav  z etmeye yel-tendi. Sebep buydu."

Aaron masayı tekmeledi. "Adelaide'ın kasabaya d  nd  -g  n   bile bilmiyordum! Her neyse, neden birine tecav  z etmeye ihtiya  m olsun ki? Ka  ırıldığım akŐ am Shania Car-penter'la yataktaydım."

Addy'nin ağızı a  ık kaldı. "Cody Rackham'ın kız arkada-Ő ıyla mı?"

"Cody vefat edeli   ok oldu." Aaron omzunu silkerek hafif bir tebess  m takındı. "Kız h  l   onun i  in ağılıyor ve ona sa-hip olamayacaksa ağıabeyine sahip olmak istiyor ama bence bunun bir   nemi yok," diyerek g  ld  . "Sanırım beni g  ven-de hissettiriyor." Ardından ciddileŐ erek tekrar Stacy'ye d  n-d  . "B  t  n gece onunlaydık. Beni doğı  rulayacaktır."

Stacy, "Peki o zaman bı  ağının Milly'nin   i  ekliğinde ne iŐçi vardı?" diye sordu.

"S  yledim ya. Biri onu kamyonetimden almıŐ  olmalı."

"Kim?"

"Ben ne bileyim? Herhangi biri olabilir. Kamyonetimi ki-litlemem. Hi   şöyle bir ihtiya  m olmadı. İnsanlar benden bir Ő ey   alıp da yakalanırlarsa yapacaklarımdan korkar. Ayrıca kasabanın pek   ok farklı noktasına park ederim. Seksi Sa-die'ye, tamirciye, evime..."

"O nerede?"

Binanın giriŐ inden kararlı, sessiz olmasına karŐ ın hiddetli bir ses geldi. Addy camın ardına baktığında, Dylan Amos'un resepsiyona tıpkı kırmızı pelerine koŐ an bir boğı gibi ilerle-diğini g  rd  .

Saçlarının bir kısmı dağılmış gibi göründüğünden, Addy onun Aaron'ın merkezde olduğu haberini aldığı anda uyuduğunu tahmin etti. Farklı şartlar altında, böyle darmadağın halde gelmesi onu çocuksu, hatta zararsız gösterebilirdi fakat iyice kastediği çenesi ve gözlerindeki zalimlik, öfkesini salıverirse zararsız falan olmayacağını gösteriyordu.

Aaron'ın Seksi Sadie'de gözaltına alındığını gören biri ona haber vermiş olmalıydı. Addy Aaron'a tek arama hakkının kullandırıldığından şüpheliydi. Belki de Dylan'ın böyle kızgın olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Aaron, "Buradayım, Dyll" diye haykırdı fakat şimdi ağabeyi de işin içine bulaştığından, keyfi iyice kaçmıştı.

Dylan yarım yamalak bir hareketle onu durdurmaya yeltenen fakat bunu başaramayan Memur Willis'in yanından hızla geçti. İlk savunma hattını aşan Dylan, sanki her türlü hakkı varmış gibi, hatta Memur Jones'a omuz atarak, küçük sorgu odasına girdiğinde Stacy'ye, "Bu sefer ne oldu?" diye sordu.

Polis şefi onu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Dylan. Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Kardeşimi ilgilendiriyorsa var." Dylan'ın bakışları Aaron'a odaklandı. "Ne yaptın?"

Aaron elini saçlarından geçirerek içini çekti. "Hiçbir şey. Ama en az bir şey yaptığıma eminler. Adam kaçırma. Saldırı. Tecavüze yeltenme. Aklına gelebilecek her şey."

Dylan ellerini yumruk yaptı. "*Tecavüz mü?*"

Aaron'ın gözleri onun yumruklarına kaydı fakat irkilmedi bile. İyice dikleşti. "Ben yapmadım."

Dylan, “Bu çok ciddi bir mesele, Aaron,” dedi. Bu kadar düştüyse senin arkanda duramam.”

Aaron ayağa fırladı. “Sen neden bahsediyorsun? Eğer bana vurmak istiyorsan vur, lanet olsun! Şuracıta dövüşelim. Ama Tanrı şahidim olsun, Dyl, beni tanıyorsun, bir kadını *asla* incitmem.”

Dylan kardeşi hakkında bildiklerini değerlendirmiş gibi onu süzdü. Ardından, besbelli Aaron’ın doğruyu söylediği sonucuna vararak, rahatladı ve Stacy’ye döndü. “O yapmamış.”

“Bunu bilmiyoruz.”

“*Ben* biliyorum. O yüzden, bana kalırsa iki seçeneğin var Şef. Hakkında yasal işlem başlatırsan avukatını çağırarak, kefaletle serbest bırakılacak. Ya da onu salıvereceksin.”

Stacy Dylan’dan daha da nefret ediyordu. Addy odayı dolduran düşmanlığı hissedebiliyordu. Aynı şekilde, Dylan’ın arkasından gelip kapıda bekleyen Memur Jones ve Memur Willis de. İkisi de gergince kıpırdanıyordu. Şef Stacy’yi budala gibi göstermek adeta bir günahı. Fakat Addy Dylan’ın ceza sistemini yeterince bildiğinden haklı olduğuna inandığı sonucuna vardı. Eğer Stacy Aaron hakkında yasal işlem başlatmayacaksa ve Aaron konuşmayı reddederse, Stacy’nin onu salıvermesi gerekti.

Stacy’nin geri adım atmasını umarak nefesini tuttu. Kanıt namına sahip olduğu tek şey, yanlış yerde bulunan bir cep bıçağıydı. Bıçağın üstünde parmak izi yoktu. Aaron’ın Addy’nin odasında olduğuna dair adli kanıt bulunmadığı veya bir şahit o gece ikisini birlikte gördüğünü söylemediği sürece, savcı

doğru düzgün suçlama yöneltemezdi; hele Shania Aaron'ın mazeretini doğrularsa.

Addy yeniden, "Yanlış adamı yakalamışsınız," dedi. "Bence... bence onu bırakmalısın, Şef."

Stacy'nin saçlarından bir damla ter süzüldü. Oda sıcak değildi fakat Stacy kilolu ve öfkeliydi.

"İyi," diye parladı. "Haydi git. Şimdilik tabii. Ama bu iş burada bitmedi. Hemen Shania'yla konuşmayı planlıyorum. Ve kendisi bana doğruları söylese iyi eder."

"Nerede oturduğunu biliyorsun." Aaron herkese alaycı bir gülümsemeyle baktı ve kasıla kasıla odayı terk etti.

Dylan birkaç saniye daha kalıp polis şefine bakarak başını iki yana salladı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunun kişiselleşmesi mi gerek?"

Stacy başparmaklarını kemerine soktu. "O oğlan tam baş belası."

Dylan'ın yanağında bir kas gerildi. "Hayatını yoluna sokacak."

Stacy, Aaron'ın geri almaya bile çalışmadığı bıçakla oynuyordu. Aaron muhtemelen onu alamayacağını tahmin etmişti. Bıçak bir kanıt niteliğindeydi. "Aksi taktirde bir gün sokmuş olmayı dileyecek."

"Ona bunu söylerim. Onayın hepimize çok şey ifade ediyor."

Eğer Addy gülecek halde olsaydı, Dylan'ın alaycılığı karşısında gülebilirdi.

Stacy belli belirsiz bir şey mırıldandı fakat Dylan onu dinlemeden Addy'ye döndü. "Sana olanlar için çok üzgünüm."

Addy Amos kardeşlerin en büyüğünü hiç tanı mıyordu.

Ondan dört yaş büyüktü ve Addy dokuzuncu sınıftayken o liseden mezun olmuştu bile. Addy yalnızca duyduklarını biliyordu. Çoğu da pek olumlu değildi fakat Dylan'dan buna rağmen hoşlanırdı. "Toparlarım," dedi.

Dylan onu onaylarcasına başını salladı. "Diremen çok iyi," dedi ve lobide antrede onu bekleyen Aaron'ın yanına gitti.

Onlar gittikten sonra Stacy duvara bir sandalye yasladı. "Az önce suçluyu bırakmama neden olduysan çok pişman olacaksın," diye veryansın etti.

Addy ayağa kalktı. "Suçlu o değil."

"Shania beraber olduklarını iddia etse bile buna güvenebileceğimi sanmıyorum, Aaron'a değer veriyorsa ona güvenemem."

"Beni ikna eden yalnızca Aaron'ın mazereti olmadı. En baştan beri o olmadığını biliyordum, unuttun mu?"

Stacy yüzünü buruşturdu. "Nasıl?"

Addy gözlerini ondan kaçırdı. Stacy'nin çabasını aslında desteklemediğinin anlaşılmasından çekiniyordu. "Sesinin farklı olmasına ek olarak, kokusu da farklıydı."

"Koku. Kokuya göre mi hareket edeceğiz yani?"

"Saldırganın parfümü çok ayırt ediciydi."

"Ne açıdan?"

"Bunu açıklayamam. Ama bir daha koklarsam anlarım."

"Belki bu akşam onu sürmedi."

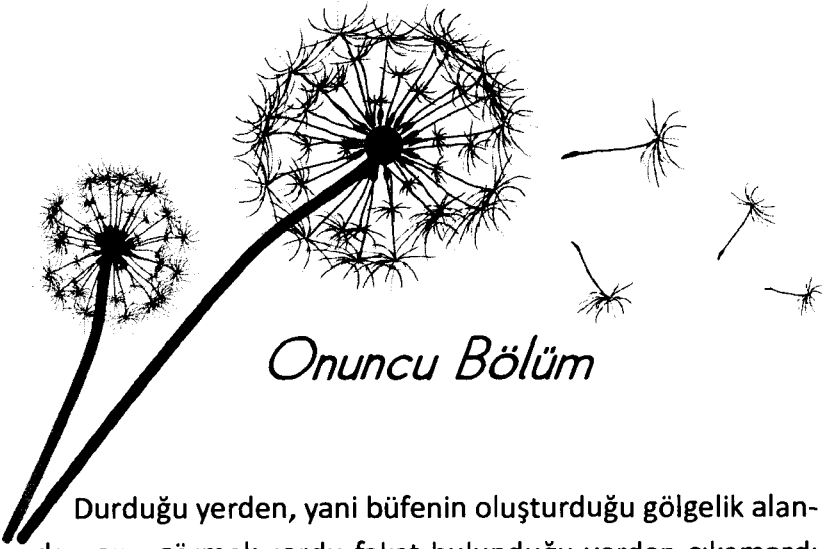
"Yine de üstünde kalırdı..."

Stacy duraksadı, ardından alçak sesle küfür etti. "Tamam, şimdilik senin içgüdülerin ve hatıralarına göre ilerleyelim.

Ama öyle veya böyle, seni kaçıran pisliği yakalayacağım. Ve Amos kardeşlerden biri çıkarsa da çok sevineceğim.”

Ardından Addy merkezi terk etti. Artık daha fazla Şef Stacy'nin yanında olmak istemiyordu. Stacy *aşırı* hevesli, *aşırı* kararlıydı. Görünüşe göre kendine has bir amacı vardı.

Onun *doğru* insanı yakalamasından korkmuştu. Peki ya *yanlış* insanı yakalarsa ne olacaktı? Ona kalırsa, etki aynı olurdu, öyle değil mi? Eğer Stacy Aaron Amos'un aleyhinde kanıt toplamaya çalışırsa, Addy'nin her şeyi söylemesi gerekirdi. Bir kenara çekilip masum birinin hayatının mahvolmasını izleyemezdi.

Onuncu Bölüm

Durduğu yerden, yani büfenin oluşturduğu gölgelik alandan onu görmek zordu fakat bulunduğu yerden çıkamazdı çünkü fark edilmek istemiyordu. Adelaide Davies'in şimdiden evden çıkıp, hiçbir şey olmamış gibi lisenin parkurunda koşması onu hayrete düşürmüştü. Onun üstünde daha güçlü bir etki bıraktığını sanıyordu.

Onu yeterince korkutmamış mıydı?

Ne kadar hasara yol açtığını bile bilmiyordu. Denese de, o gecedan beri onun yüzünü doğru düzgün bakmayı başaramamıştı. Duyduğuna göre Addy'nin epey ciddi yaraları vardı. Amacı onu incitmek değildi fakat Addy gözbağını çıkartmaya yeltenince paniklemişti. Daha sonra direksiyonu kavramaya çalışarak ve o duvara çarpmalarına neden olarak işleri daha da berbat etmişti. Kamyoneti şimdi tamircideydi. Onu ta Sacramento'ya götürmesi gerekmişti. İşleri başından aşkındı fakat kamyonet ne kadar kısa sürede tamir olursa o kadar iyiydi. Çarptığı duvar, Milly Davies'in evine çok yakındı. Eğer

o betonda boya izi bıraktıysa ve birileri o boya izini aracıyla karşılaştırmak isterse, başı belaya girebilirdi. Fakat boya izini öyle gözenekli bir malzemedен nasıl çıkaracağını bilmiyordu ve bunu yaparken görölme riskini de alamazdı.

İçini çekerek, Adelaide'ın arabasını kavşakta görmeden önce satın aldığı kahveden bir yudum aldı. On beş yıl olmuştu. Neden geri dönmüştü ki sanki?

O mezuniyet partisinde olanlar hoş değildi fakat Addy besbelli kendini toparlamıştı. Yaralarına karşın güzel, hatta baş döndürücüydü. Hem öyle bir koşuyordu ki.

Gayet iyiydi; yıpranmışa benzemiyordu.

Buna karşın Cody...

"Hey, n'aber? Burada ne işin var?"

İrkilerek dönüp baktığında, Eureka Lisesi öğretmenlerinden Joyce Weatherby'yi yanında köpeğiyle gördü.

"Güzel havanın tadını çıkarıyorum," diye cevapladıktan sonra, başka birileriyle karşılaşmamak için kalkıp arabasına gitti.

"Ee, Addy nasıl oldu?"

Bu soruyu Noah'nın cuma sabahları buluştuğu on arkadaşından biri olan Ted Dixon sormuştu. Arkadaşlarının çoğu birbirlerini ilkokuldan beri tanıyordu. Fakat insanlar evlenip çoluğa çocuğa karıştıkça, grubun dinamiği de değişmişti. Bugün daha az kişi vardı. Noah da dahil olmak üzere yalnızca beş kişi. Gail, Simon ve çocukları Kuzey Alberta'daydı; Simon orada son filmi çekiyordu. Callie ile kocası da biraz

gecikmiş balaylarına çıkmıştı. Sophia DeBussi, Ted yazın onu gücendirdiğinden beri nadiren geliyordu. Geçen şubat evlenen Cheyenne ile Dylan bile bugün gelmemişti.

Böylece geriye bekar bir baba olan Riley, ailesi “hayaletli” Küçük Mary Pansiyonu’nun sahibi olan ve arkadaşı Cheyenne’le orada çalışan Eve, tek boşanmış üyeleri Kyle ile tek eşcinsel üyeleri Baxter kalıyordu.

Tabii Baxter eşcinsel olmayabilirdi de... Noah bunu sormayacaktı. Neden soracaktı ki? Bu yalnızca geçmişte çıplak yüzdükleri, bir partiden sonra yatağında beraber uyudukları veya spor salonunda duş aldıkları zamanları tuhaflaştırmakla kalacaktı.

Noah haylaz bir tebessümle, “Olgunlaşmış...” dedi.

Diğerleri gülerken Eve onu dürttü. “Ancak *bunu* mu fark edebildin?”

“Çok belli oluyor!”

“Demek güzel, öyle mi?” diye sordu Kyle.

Noah bu sorudan pek memnun olmamıştı. Bekâr arkadaşlarının Addy’ye ilgi duymalarını istemiyordu. Neden olduğunu bilmesede, mesele Addy olunca açık vermek istemiyordu. “Olabilir,” dedi. Ses tonuna umarsız bir ton katarak, “Şişlikleri ve yaralarından pek anlaşılmıyor,” diye ekledi.

“Ben onu hatırlayamıyorum,” dedi Ted. “Tipi nasıl?”

“Uzun ince,” dedi Noah. “Dalgalı sarı saçları var. Omuz hizasının biraz altında.” Poposu da güzeldi ama bunu söylemedi. Kıymıkları çıkarırken onun çıplak kalçalarını görmek üstüne çok düşünemese de, artık bu konuda daha farklı şeyler hissedebiliyordu.

Eve, "Manken olmalıydı," dedi. "Boyu kaçtı? Bir yetmiş beş? Bir seksen?"

"Bir seksen vardır," diye cevapladı Noah. "Üstelik bir aşçı."

Barista ismini söyleyince, Baxter çayını almaya gitti.

Riley, "Ne kadar kalacakmış?" diye sordu.

Noah omzunu silkti. "Büyükannesine yardım etmeye gelmiş. Sanırım... elinden geleni yaptığını hissedene dek kalır."

Baxter çayını alıp döndü ve sanki hiç gitmemiş gibi hemen sohbete katıldı. "Restoranı o mu idare edecek artık?"

"Demek istediğin buysa, Darlene'i kovacakmış gibi bir havası yoktu." Addy Milly'yle doğru düzgün konuşmamış olabilir diye, daha fazla detaya girmek istemedi.

Ted baristanın köpükle oluşturduğu kusursuz kalp şeklini bozarak *cappuccino*'sundan bir yudum aldı. "Evli değil mi?"

Noah Addy'nin boşandığının bilinmesini isteyip istemediğini bilmiyordu. Buna karşın, kendisi haberi veren kişi olmak istemiyordu, bu nedenle basit bir "Hayır"la geçiştirdi.

Eve portakal suyuna bir pipet koydu. "Bazı erkekler uzun boylu kadınlardan çekiniyor, onlara çıkma bile teklif etmiyor."

Noah'nın çekindiği yoktu. Uzun boylu kadınlara, hele bir de boyları konusunda özgüvenlilerse, bayılıyordu. Fakat belki de bunun sebebi kendisinin de uzun boylu olmasıydı. Eve'e, "Onu liseden ne kadar hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Beraber cebir dersine giriyorduk," dedi Eve. Sonra kepekli çöreğinden bir ısırık aldı. "Zeki kızdı. Bu kadarını söyleyebilirim. Sık sık zorlanan çocuklara ders çalıştırırdı. Öğretmen Addy'yi bana da tavsiye etmişti ve ondan duyduğuma göre sekizinci sınıftayken iki yıl ileri atlayabileceği söylenmiş."

Riley, "Öyle yapsaydı bizimle beraber mezun olurdu!" dedi.

Ted, "Peki neden öyle yapmamış?" diye sordu.

Eve çöreğinden düşen kırıntıları küçük bir yığın oluşturacak şekilde topladı. "Hayatında başka bir sürü şey olup bitiyordu."

"Ne gibi?" Noah istediğinden daha fazla merak ediyordu.

"Annesi... sorumsuz ve kendi kafasına göre yaşayan biriydi. Addy onun davranışlarından utanırdı. Aynı zamanda annesinin uğraştığı şeyler kadar önemli olmadığı duygusundan da nefret ederdi. Sadece sıradan bir hayat, çoğu insan gibi okulu bitirmek istiyordu."

Riley dirseklerini masaya yasladı "Annesinin uğraştığı şeyler, ne gibi şeylerdi peki?"

"Çoğunlukla erkeklerdi." Eve diğer müşteriler duymasın diye sesini alçalttı. "Adelaide'ı her defasında aylarca Milly'ye bırakıyordu. Sonra öyle bir noktaya geldi ki, kasabaya ancak biriyle ayrıldığında veya şanssız bir dönemden geçtiğinde dönüyordu."

"Selam millet!"

Başkarını kaldırdıklarında, Olivia ile Brandon'ın masaya yaklaştığını gördüler ve onlara yer açtılar. Olivia ile Brandon esas gruptan değildi ama son zamanlarda cumaları gelmeye başlamışlardı. Noah onların varlığının, Kyle için pek keyif verici olmadığından şüpheleniyordu. Kyle Olivia'yla ilişkisini berbat etmiş olsa da, onu kaybetmeyi hak etse de, Noah kendini bildi bileli ona âşıktı ve kadın şimdi üvey kardeşiyle beraberdi.

Buna karşın, Kyle Brandon'dan çocukluklarında olduğu kadar nefret etmiyormuş gibi görünüyordu. Noah, bu haftalık buluşmalara onları davet edenin de Kyle olduğundan emindi.

“Adelaide nasıl, Noah?” Olivia bir sandalyeye otururken Brandon sipariş vermeye gitti. “Milly’yi iki kez aradım ama meşguldü.”

Noah onların siparişlerine yer açmak için kahvesini kenara çekti. “Biz de tam ondan bahsediyorduk. Bence yakında toparlar.”

“Ben de onun annesinden bahsediyordum,” diye araya girdi Eve.

Olivia yüzünü buruşturdu. “Bayan Simpson... sanırım iki üç evlilikten önce ismi buydu. Çok gurur verici bir anne değildi. Addy daima Milly’yi tercih ederdi.”

Brandon bir fişle geri dönüp sandalyesine ilişti; az sonra siparişi hazır olurdu. “Adelaide’dan mı bahsediyoruz?” diye sordu.

Eve, “Olanlardan sonra herkes ondan bahsetmiyor mu?” dedi.

Brandon, “Ne olmuş ki?” diye sordu.

Riley, “Biz de onu anlamaya çalışıyoruz,” dedi.

“Madem Milly’yle beraber olmayı çok seviyormuş, neden bu kadar zaman uğramamış?” diye sordu Baxter. “Gittikten sonra bunca zamandır bir kez bile ziyaret ettiğini sanmıyorum.”

“Geldiyse de ben görmedim,” dedi Eve.

Noah bacaklarını ileri uzattı. “İrtibatta kalmadınız mı?”

“Biz mi? Pek sayılmaz. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyorduk.” Pipetinin kâğıdını ona fırlattı. “Zamanımın çoğunu sizinle geçiriyordum.”

Olivia bir peçeteyle masaya damlayan kremayı sildi. “Addy’yle aynı sınıfta olduğumuzdan muhtemelen daha yakındık,” dedi. “Bir ara epey yakınlaşmıştık ama sonra o... biraz değişti.”

Noah bacaklarını toparlayarak dikleşti. “Ne açıdan?”

“Sessizleşti, dalgınlaştı, tepkisizleşti. Bilmiyorum, sadece... içine kapandı. Sonra ikimiz de mezun olup niversiteye gittik ve sonra da ondan haber alamadım.”

“Buraya gelmeden önce nerede çalıştığını biliyor musun?”

Olivia merakla ona baktı. “Sen biliyor musun?”

“Hayır ama öğrenmek isterdim.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Olivia. “Neden öğrenmek istiyorsun?”

Noah onun neden saldırıya uğradığını ve neden bunun üstünü kapamaya çalıştığını öğrenmek istiyordu. Ve Addy kasabada yeni olduğundan, bu cevapların daha önce yaşadığı yerde gizli olabileceğini düşünüyordu. “Sadece merak ediyorum.”

Eve, “Sanırım bunu ona sorman gerekecek,” dedi. “Görünüşe bakılırsa kimseyle irtibatta kalmamış.”

Noah bunu yapabilirmiş gibi başını salladı. Ardından sohbet Riley’ye kaydı. Riley oğlu Jacob’ın annesinden bir başka mektup almıştı. Phoenix Jacob’ın büyümesine yetişememişti. Onu bir hükümlü olarak doğurmuştu ve ondan sonra Riley ile ailesi oğlunun velayetini almıştı.

Riley yüzünü buruşturarak, “Keşke beni rahat bıraksa,” dedi.

Ted merakla ona baktı. “Ondan bunu mu istedin?”

“Evet. Sadece Jacob için irtibatta olduğunu iddia ediyor. Gya değişmiş, iyi bir anne olacakmış, sadece oğlunu tanımak istiyormuş.”

Noah Dylan’ın burada olmamasına iten içe sevindi. Ne zaman Phoenix meselesi aılsa Dylan sessizleşiyordu çünkü

Riley'nin yaşadığı korkuyla özdeşleşebiliyordu. Dylan'ın babası, Phoenix'ten bile uzun zamandır hapishanede idi ve J. T. Amos şartlı tahliyeyle çıkabilirse, önümüzdeki yaz özgürdü.

Baxter, "Ona inanmıyor musun?" diye sordu.

Riley biraz duraksadıktan sonra, "Bir dereceye kadar inanıyorum," dedi. "Yani... onun yerinde olsam aynı şekilde hissederdim."

"Durumu *senin* nasıl hissedeceğine göre değerlendiremezsin," dedi Ted. "Jacob'ı sana tekrar yakın olmak için kullanıyor olabilir."

"Hayır." Riley başını iki yana salladı. "Bizim yaşadıklarımız lisede kaldı ve o zaman bile epey kısa sürmüştü. Eminim bunca zaman sonra bunu aşmıştır. İlişkimiz ne kadar sürmüştü? Birkaç hafta falan mı?"

Ted boş bir şeker paketini kenara attı. "Sana kendini kaptırıp takıntılı hale gelmesine ve çıktığın ilk kızı arabayla ezmesine yetecek kadar uzun."

Riley saçlarını karıştırdı. "Aklı başında değildi. Hamileydi ve bunu bana veya başkasına söylememişti."

"Bu mazeret değil," dedi Ted. "O zamanlar farklıydı, hâlâ farklı olabilir. Hapishanenin aklı başında olmayan biri için doğru rehabilitasyon yöntemi olmadığını hatırlamalısın."

"Doğru," dedi Brandon. "Çoğu kişi içeri girdiğinde daha fena kafayı yer."

Riley, "Bunun farkındayım," diyerek kabul etti. "Ama... yaptıklarından pişman. Milyon kez benden özür diledi. Her mektubunda."

Brandon'ın ismi söylendiğinde, siparişleri almak için tezgâha gitti.

Ted, Riley'ye, "Bu neyi değiştirir ki?" diye sordu.

Riley plastik kaşığına yoğurduna sapladı. "Bir şey değiştirdiğinden emin değilim. Mesele de bu ya. Taş kalpli veya adaletsiz olmak istemiyorum ama... keşke çıktığında başka bir yere gitse. Onun geçmişine sahip birinin, annesi olsa bile, hayatına birdenbire girmesi Jacob için iyi olamaz. Hatta bu kişinin annesi olması daha kötü."

Olivia çok anlayışlı olsa da, bu olaylar sırasında Riley'ye diğerleri kadar yakın olmadığından, sorgusuz sualsiz onun tarafını tutmuyordu. "Jacob onunla görüşmek istiyor mu peki? Ona mektup yazıyor mu?"

"Belki annesinin mektuplarını ona versem cevap yazardı. Ama... mektupları ona vermeye korkuyorum." Riley vücudunun ağırlığıyla sandalyesini arkaya iterek duvara yasladı. "Yani... Ted haklı. Ya on beş yıl önceki kadar dengesizse?"

"Ya *daha kötüyse*?" dedi Kyle.

Kyle dengesiz kadınlar hakkında bir şeyler biliyordu. Sonuçta Noelle'le evlenmişti. Fakat hiç kimse bunu Noelle'in kız kardeşinin yanında dile getirmezdi. Olivia Noelle'le iyi geçinmiyor olabilirdi fakat onlar aileydi.

Brandon karısına bir simit uzattığında Noelle, ona evlendikleri günkü kadar âşık olduğunu gösteren kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kyle irkildi, bakışlarını başka yere çevirdi, boğazını temizledi ve Riley'ye annesiyle babasının bu konuda ne söylediğini sordu.

“Onunla herhangi bir bağlantımız olmasını istemiyorlar.” Riley sandalyesini yeniden dört ayak üstüne düşürdü. “Ve ilk yıl Jacob’a onlar baktığından, bu konuda söz hakları olduğunu düşünüyorum. Gençtim, bir bebeğe nasıl bakılacağını bilmiyordum. Onlar olmasa idare edemezdim.”

Olivia kolunu kocasının omzuna attı. “Peki Phoenix *bu* yaz mı hapisten çıkıyor?”

“Eğer bir başka kavgaya girip de cezasını uzatmazsa.”

Brandon karısının simidinden bir ısıruk alıp çiğneyerek, “Kavgalara mı bulaşıyor?” diye sordu.

Riley homurdanarak, “Son seferinde birinin ona saldırdığını iddia ediyor ama... kim bilir?” dedi.

Ted donuk bir sesle, “Sanırım meselenin özü, kimle yattığına dikkat etmek,” dedi.

Riley bu sözlerden hoşlanmamıştı. “Üstünden on beş yıl geçmişken verdiği tavsiye için teşekkürler, Ted. Ama o hatayı yaptığımda on yedi yaşındaydım. Yani Jacob’dan sadece üç yaş büyüktüm. Her şeye rağmen Jacob’ı dünyaya getirdiğim için pişman olamam.”

Eve ona gülümsedi. “Tabii ki. Hepimiz Jacob’ı seviyoruz.”

“Jacob o yılın *tek* güzel yanıydı,” dedi Baxter.

Cody’yi, Phoenix’in annesinin arabasıyla Lori Mansfield’e çarpıp ölümüne yol açmasından kısa süre sonra kaybetmişlerdi. Noah, Baxter’ın ikizinin ölümünden bahsettiğini anlamıştı fakat bunu hatırlamaktan hoşlanmamıştı. Aynı şekilde insanların yüzlerinde anlayışlı ifadelerle ona bakmasından da. Baxter’ı duymamış gibi yapmak istedi fakat herkes ondan bir yorumda bulunmasını bekliyordu.

“On beş yıl geçtiğine inanmak güç,” diye mırıldandı. “Daha dün gibi.”

“Biliyorum. Jacob neredeyse tek gecede büyüdü,” dedi Riley. Sonra güçsüz bir kahkahayla, “Veya belki de hâlâ evli olmadığım için ben öyle hissediyorum,” diye ekledi.

Eve ipeksi siyah saçlarından bir tutamı parmağına doladı. “Ben de biyolojik saatimin hızlandığını hissediyorum. Ekipçe dünya evine girmeye gecikmiş durumdayız.”

“Bu açıdan ekibe dahil olmadığım için mutluyum,” diye takıldı Olivia.

Noah onun daha yeni evlendiğini söyleyecekti ki, Eve kolunu kavrayarak araya girdi. “Bu o, değil mi?”

Noah kafeye kimin girdiğini görmek için döndüğünde, karşısında Adelaide’ı buldu. Hava çok güneşli olmadığından muhtemelen morarmış gözünü gizlemek için güneş gözlüğü takmıştı ve bir eşofman giymişti. Hem kıyafetleri hem de saçları nemliydi; herhalde egzersizden geliyordu fakat yanında dizüstü bilgisayar da vardı.

Olivia, “Bu *gerçekten* o,” diye onayladı. “Hemen dışarı çıkmasını beklemesdim.”

Riley şaşkınlıkla fısıldadı. “Görünüşe bakılırsa ayaklanmış bile.”

Noah cevap vermedi. Addy onu görünce donakaldı. Noah bir an onun arkasını dönüp kafeyi terk edeceğini sandı. Addy, akşam yemeğine gelmek için ona adeta pusu kurduğunda hiç mutlu olmamıştı. Noah bu konuda kötü hissediyordu fakat yemeği iptal edecek kadar değil.

Addy içinden geçtiği gibi kafeyi terk etmek yerine, çabucak zoraki el salladı. Ardından gözlerini ondan kaçırıp tezgâha yaklaştı.

Ted besbelli ona daha iyi bakabilmek için yana eğildi. “Gerçekten güzelmiş.”

Noah ona ve Riley’ye ters bir bakış attı. “Hemen gaza gelme.”

“Neden, *sen* mi ilgileniyorsun?” diye sordu Ted.

Baxter, “Tabii ki ilgileniyor,” diye homurdandı. “Henüz onunla yatmadı.”

Noah ona da ters bir bakış attı fakat bu bakışın büsbütün farklı bir nedeni vardı. Baxter sanki... onu *kıskanıyordu*.

“Yapma, Noah.” Riley ona göz kırptı. “İzin ver de kızı seninle yaşayacağı kalp kırıklığından kurtarayım.”

“Onun kalbini kırmayacağım!” dedi Noah. Buna karşın, içten içe, kendi kalbinin kırılabileceğine dair korkutucu bir his besliyordu.

Ah! Nasıl olup da unutmuştu?

Addy kendine bir tokat atmak istiyordu. Noah cuma günleri arkadaşlarıyla kafede buluştuklarından bahsetmişti. Tabii saat kaçta buluştuklarını veya orada ne kadar kaldıklarını bilemezdi fakat ona rastlama ihtimali olduğunu bilseydi, asla kafeye uğramazdı.

Eğer aklındaki tek şey Noah olsaydı belki hatırlardı. Elbette aklındaki tek şey o değildi. Koşmak için başka bir sürü insanın olduğu lisenin parkuruna gitmişti. Böylece kendini güvende

hissedebileceğini düşünmüştü fakat koşarken onu kaçırın adamın tekrar bir hamlede bulunabileceğini düşünerek sürekli diken üstünde hissetmişti. Aslında evden hiç çıkmayabilirdi; bir yanı en azından kendini ifşa ediyormuş gibi hissettiği gündüz vakitlerinde bir yana sinip gizlenmek istiyordu. Öte yandan, ona tecavüz eden adamın hayatını bu derece kısıtlamasına izin vermeye direniyordu. Burada uzun süre kalacaksa sıradan bir rutin kurmalıydı. Bunu ne kadar ertelerse, insan içinde olma konusunda da bir o kadar tedirgin hissedecekti.

Hiçbir şey olmamış gibi devam etmek kolay değildi. Soruları cevaplamak, karşılaştığı hemen herkeste şaşkınlık ve hüznü dolu ifadeler görmek zorundaydı. Noah'yı görmek gergin bir sabahı daha da beter hale getirmişti. Orada otururken çok iyi görünüyordu. Haddinden fazla yakışıklıydı; en azından ona göre. Ona hayranlık duymak istemiyordu. Yakışıklıysa ne olmuştu sanki? Veya kibarsa? Addy'nin hayatının bir parçası olamazdı. Onu bir dost gibi kabul etse bile, Noah unutmaya uğraştığı her şeyi devamlı ona hatırlatacaktı.

Üstelik ikizinin gerçekte nasıl öldüğünü öğrenirse ihane-te uğramış gibi hissedecekti.

Addy bakışlarını ondan kaçırarak yanındakileri de görmezlikten geldi ve sütlü kahvesini beklerken parmaklarıyla tezgâhta ritim tuttu. www.SkintightEntertainment.com adresine bakmak için dizüstü bilgisayarını getirmişti. Fakat şimdi siteye girip bakmak bir yana, burada oturamayacaktı bile. Sadece kahvesini alıp gitmek, Noah veya bir başkasıyla sohbet etmek zorunda kalmadan buradan sıvışmak istiyordu.

Fısıldayarak, *Haydi, haydi, çabuk*, dedi fakat barista işi ağırdan alıyordu. Derken bir de baktı, Olivia Lucero ile Eve Harmon yanına gelmiş.

“Addy, geri dönmene çok sevindik,” dedi Olivia.

Onları gördüğüne sevinmiş gibi yapan Addy, dönüp ikisine de zoraki sarıldı; dizüstü bilgisayarı veçantası nedeniyle bunu yapmakta biraz zorlandı. “Teşekkürler, geri dönmek güzel,” diye yalan söyledi.

Eve ona anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. “Olanlara çok üzüldüm.”

Addy baristanın kahvesini hazırlayıp hazırlamadığını kontrol etti. Hayır, henüz hazırlamamıştı. Bir sütlü kahve yapmak ne kadar sürüyordu ki? “Delilik, değil mi?” dedi.

“Delilikten de öte!” diye haykırdı Eve. “Hele burada. Whiskey Creek’te bu tür şeyler olmaz.”

Addy gerçekten böyle olmasını umardı. “En azından... en azından ciddi bir şeyim yok.” Bu yavan sözleri defalarca kez söylemişti. İnsanları tatmin etmenin ve hayatını normalleştirmenin yolu buymuş gibi görünüyordu.

Eve, “Tam birine ihtiyacın olduğunda Noah’nın oradan geçmesine minnettar olmalısın,” dedi.

Addy dönüp bakmamaya çalışsa da, bakışlarının Noah’ya kaymasını engelleyemedi. Sandalyesinden kalkmamıştı. Uzaktan onu izliyordu fakat bu bile Addy’nin karnında kelebeklerin uçuşmasını engelleyemedi. Aslında onu unuttuğundan, Noah’nın yanında hissettiği sıcaklık hissini Cody’nin yaptıklarını gölgede bırakamayacağından alabildiğine emindi.

Bu aslında hiç de doğru değildi.

“Evet, çok... iyiliği dokundu bana.”

Olivia sesini yumuşatarak, “Umarım sana... zarar veren adamı yakalarlar,” dedi. “Hapse girmesi gerek. Kasabada tecavüze eğilimli birinin olduğunu bilmek çok korkunç.”

“Bana tecavüz *etmedi*!”

Bunu biraz sertçe söylediğini, Olivia’nın hemen onu telkin etmeye çalışmasından anladı. “Biliyorum,” dedi Olivia. “Ama niyeti bu değil miydi?”

“Niyetinin *ne* olduğunu söylemek zor.” Buradan gidebilmeyi umarak anahtarlarını almak için çantasına uzandı ve çantasından çıkardığı cüzdanını yanlışlıkla düşürdü.

Eve cüzdanı yerden alıp ona uzattı. “Şef Stacy’nin bulduğu bıçağın bir faydası olmalı. Tabii kime ait olduğunu bulurlarsa.”

Addy cüzdanının açılan çıkıtını kapattıktan sonra onu yeniden çantasına koydu. “Kime ait olduğunu zaten biliyorlar.”

Olivia’nın gözleri açıldı. “Biliyorlar mı?”

“Hemen çözmüşler,” dedi Eve. “Kimmiş peki?”

Addy bu haberi paylaşmanın bir zararı olmayacağını düşündü. Zaten kendisi söylemese de yakında bütün kasaba kulaktan kulağa duyardı. “Aaron Amos.”

“Aaron’a mı aitmiş?” Eve eliyle ağzını kapattı.

“Dylan biliyor mu peki?” Olivia arkadaşlarına baktıktan sonra Eve’i hafifçe dürttü. “Belki bu yüzden bugün Cheyenne’le gelmediler.”

“Aaron’ın... sorunlu olduğunu ve Dylan’ın onun için endişelendiğini biliyorum,” dedi Eve. “Ama eminim o öyle bir şey...”

“Yapmaz,” diye araya girdi Addy. “Saldırgan Aaron değildi. Yani... bıçak ona aitti. Bu kadarını itiraf ediyor. Ama bana saldıran o değildi.”

“*Emin* misin?”

Addy bilgisayarına öyle sıkı sarılmıştı ki, metal kenarları pazılarını acıtıyordu. “Eminim. Bıçak kamyonetindeymiş. Biri onu çalmış olmalı.”

Olivia daha da şok olmuştu. “Vay canına, bunun düşünülmeden yapılmış bir saldırı olduğunu umuyordum. Nedense bu muhtemelen tanıdığımız birinin her şeyi planlamış olmasından çok daha tercih edilir.”

Eve, “Bir suç işlemek için başkasının bıçağını çalmak, yani esasen birini tuzağa düşürmek ciddi bir plan yapmış olmayı gerektirir,” diye onayladı.

Addy kollarındaki eşyalarını yeniden düzenledi. “Aaron’ı tuzağa düşürmek çok zor olmamalı. Sonuçta itibarı onu kolay hedefe dönüştürüyor.”

“Özellikle de bıçağını çalmak böyle kolay olduğunda,” dedi Olivia. “Peki o olmadığını nereden biliyorsun?”

“Shania Carpenter’la berabermiş.”

Eve geriye çekildi. “*Shania* mı? En sonunda Noah’dan umudu kesmiş mi?”

Addy, “*Noah’nın* peşinde miydi?” diye sordu.

Eve, “Cody’ye sahip olamadığı için,” dedi.

Olivia’nın kafası karışmıştı. “Yani Aaron ile Shania beraber mi?”

Addy başını iki yana salladı. “Ben öyle bir izlenime kapılmadım.”

Eve, "Neyse ki yanında biri varmış," dedi. "Dylan ve Cheyenne de buna mutlu olacaktır. Ama... sana saldıran kişi Aaron değilse kimdi?"

"Polis hâlâ bunu çözmeye çalışıyor."

En sonunda barista arkasını dönüp kahvesini tezgâha koydu. Gülümseyerek, "Buyurun," dedi.

"Teşekkürler." Addy kahvesini alıp çıkışa yöneldi fakat Olivia onu durdurdu.

"Baksana, neden bize katılmıyorsun? Hepimiz seninle sohbet etmek isteriz. Noah buraya gelmeden önce nerede çalıştığını bilmediğini söylüyordu. Belki son on yıldır neler yaptığından falan bahsetmek istersin."

Addy'nin gözleri tekrar masada oturanlara kaydı. "Noah ne bilmek istiyormuş?"

Olivia söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etti. "Hepimiz nerede olduğunu ve neler yaptığını merak ediyoruz. Seni özledik."

Addy boğazını temizledi. "Çok tatlısınız, teşekkürler. Ben de size katılmak isterdim ama... başka bir zaman olsa olur mu?" Boşta kalan eliyle kıyafetlerini işaret etti. "Baksanıza bana. Koşuya çıkmıştım... bir duşa ihtiyacım var."

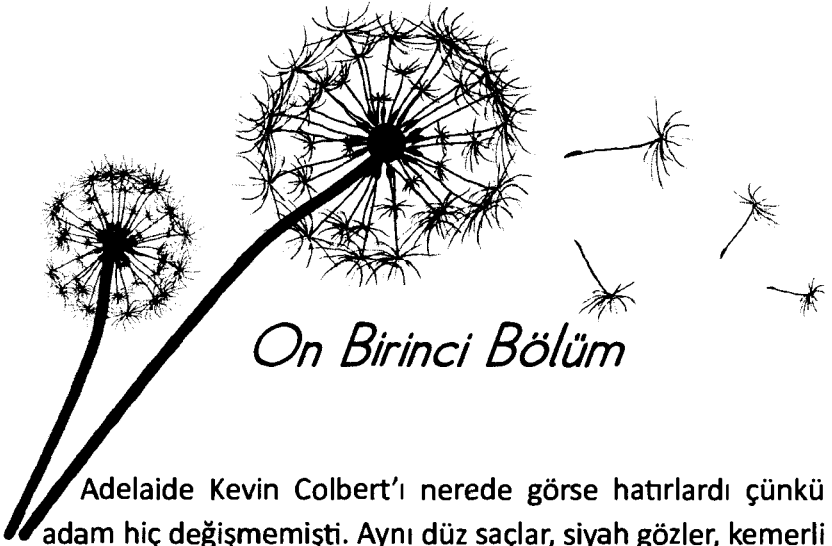
"Ah, tamam." Olivia başını salladı. Addy'nin dizüstü bilgisayarını getirdiğine göre en azından e-postalarını kontrol etmek için kafede kalmayı planladığını anlamamış gibi yaptı ve bunu yüzüne vurmadı. "Sorun değil," dedi.

Eve, "Önümüzdeki haftaya ne dersin?" diye ısrar etti. "Her cuma buradayız."

Addy milim milim kapıya ilerlerken, kahve bardağını vücuduna bastırdı. “Tabii... sadece, restoranda büyükanneme yardım etmem gerekebilir. Zaten o yüzden kasabaya döndüm. Ama... yapabilirsem mutlaka gelirim.”

Sırtını yaslayarak kapıyı itti, eli dolu olduğu için beceriksizce el salladıktan sonra arabasına yöneldi. Fakat alelacele çıkarken, az kalsın içeri girmekte olan birine çarpıyordu.

Ve gözleri adamın yüzüne odaklandığında, onun kim olduğunu hatırladı.

On Birinci Bölüm

Adelaide Kevin Colbert'ı nerede görse hatırlardı çünkü adam hiç değişmemişti. Aynı düz saçlar, siyah gözler, kemerli burun. Ergenken kurtulamadığı sivilcelerin yerine çiçek hastalığı izleri ve koyu renk bir kirli sakal gelmişti fakat kötü görünmüyordu. Kızlar zamanında ondan alabildiğine hoşlanıyordu. Noah'ya bakılırsa, Kevin eskiden popüler olan güzel, minyon ve balık etli Audrey Calhoun'la evlenmişti.

Addy'nin uzun zamandır hayalinde bir canavar olarak kurduğu adam, altı üstü bir zamanlar tanıdığı bir oğlanın yaşlı haliydi. Daha kilolu olmasına karşın (en az on üç kilo almış olmalıydı) boyu aynı kalmıştı. Buna karşın Addy ondan birkaç santim uzundu. Bunu fark etmesinin nedeni, Kevin'ın o gece madende onun boyundan çekinmesiydi. Addy, ona arkadan sahip olursa uzun boylu olmasının önemi olmadığını söylediğini gayet net hatırlıyordu.

Cody bunun aşırı komik olduğunu düşünmüştü...

Kevin'ın yanından hiçbir şey olmamış gibi hiç bakmadan geçip gidecekti. Kendini bu an için hazırlamıştı. Whiskey

Creek'e dönmeye karar verdiğinde, onunla ve diğerleriyle bir gün yüz yüze geleceğini biliyordu.

Ne var ki, bacakları onu bir türlü arabasına götürmüyordu. Oldukları yere çakılıp kalmışlardı. Görüşü daraldı ve şimdi kulaklarına hücum eden kanı duyabiliyordu.

"Merhaba." Onu görünce irkilen Kevin göz kıptı. Ardından her kibar insan gibi, uzanıp kapıyı tuttu. Bu sırada eli Addy'nin koluna değdi ve Addy sanki ateşe dokunmuş gibi irkilip geri çekilerek kahvesini yere saçtı.

Kevin onun bardağı düşürdüğünü görenlere bakarak, "Özür dilerim!" dedi. "Ben... kahveni düşürdüğün için üzgünüm."

Kevin bardağa dokunmamıştı ve bunun farkında olmalıydı fakat Adelaide nefesini toparlayıp konuşmayı beceremiyordu.

"Bir dakika, izin ver de... sana yenisini alayım," dedi Kevin. Ardından Addy'nin bunu kabul edip içeri dönmesini bekliyormuş gibi kapıyı bırakmadan yere eğildi ve bardağı aldı. Fakat Addy'nin onunla bir yere gitmeye niyeti yoktu.

Tek kelime etmeden onun yanından geçip arabasına yöneldi. Titreyen elleriyle arabanın kapısını açmaya çalışırken, Kevin'ın onu izlediğini hissedebiliyordu. Kafedeki herkesin camlardan ona baktığını hissedebiliyordu. Fakat onu kontrolü altına alan kaçma içgüdüleriyle mücadele edemiyordu. Tek gereken, Kevin'ın gözlerine bakması olmuştu; sonra birdenbire saldırının hatıraları onu ezip geçmişti.

Noah, Kevin tezgâha giderken yolunu kesti. "Ona ne yaptın?"

Kevin sersemlemiş gibiydi; sanki Addy az önce ona bir yumruk geçirmişti. “Ne?”

“Ona ne yaptın?”

“Hiçbir şey.”

İkisi dönüp Addy’nin otoparktan çıkmasını izlediler. Addy caddeye çıkmadan önce trafikte doğru düzgün bir yavaşlama olmasını bile beklemedi. Addy’nin yolunu kestiği kırmızı Honda’nın sürücüsü kornaya bastı fakat bu onu durdurmadı.

O gittikten sonra Noah, “Onu korkuttun,” dedi.

“Hayır, yemin ederim bir şey yapmadım.”

“O zaman neden öyle kaçtı?”

“Ben nereden bileyim? Ona yeni bir kahve almayı teklif ettim. O kadar. Sanırım... sanırım birden karşısına çıktım diye şaşırdı.”

Noah meselenin gerçekten bu olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. “Belki kahve onu yakmıştır...”

Kevin evlendikten sonra yaptığı “yeni evli göbeği”ni kapatan Eureka Lisesi futbol takımı tişörtünü düzeltti. “Olabilir. Kızın ne kadar zor bir hafta geçirdiğini en iyi sen biliyorsun. Zaten düzgün bir ruh halinde olmasa gerek.”

Noah buna itiraz edemezdi fakat yine de az önce şahit olduğu karşılaşma onu rahatsız etmişti. Addy tepeden tırnağa... sarsılmış gibi görünmüştü.

“Sen neden bu kadar sertsin ki?” Kevin elini onun omzuna koyup şaka yollu sıktı. “Onu madenden kurtardın diye kahramanı mı oldun?”

Noah Addy’nin kahramanı veya başka bir şeyi değildi.

Addy onu hayatında istemiyordu. Bunu gayet net söylemişti. Buna rağmen... Noah nedense onu korumak istiyordu. Addy çok hassas ve ciddi biriydi. Onun bencil annesi hakkında söylenenler, Addy'nin saldırıya rağmen yaşlanan büyükannesine yardım etmeyi planlaması, Noah'da ona karşı bir sıcaklığa neden oluyordu. Adelaide sert kız imajını benimsiyordu. Noah ve diğer herkese kendine bakabileceğini göstermek istiyordu. Fakat Noah onun çok hassas kalbini korumaya çalıştığından şüpheleniyordu.

"Kız yeterince şey yaşadı, o kadar," diye kestirip attı.

Eve ile Olivia, Addy kahvesini düşürdüğünde hâlâ tezgâhın yanında olduğundan, olanları izlemiş ve Noah kadar şaşırmıştı. Noah'nın yanına gelerek neredeyse aynı anda, "Ne oldu?" diye sordular.

Noah, "Kevin bilmiyormuş," dedi.

"Bilmiyorum." Kevin masumane bir tavırla ellerini öne doğru açtı. "Eğer kahveden yanmadıysa belki saldırıyla alakalı bir şeydir. Kız yıpranmış olmalı. Biri onu bir *bıçakla* tehdit etmiş." Arka cebinden cüzdanını çıkarıp, buraya sık geldiği için muhtemelen bakmasına bile gerek olmayan, duvarın yukarısında asılı menü tahtasına baktı. "Bunu yapan adam yakalandığında daha iyi hissedecek. Bu da yakında olur."

Onun özgüvenli tonuna şaşıran Noah, gitmesine fırsat vermeden onu durdurdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Duymadın mı? Şef Stacy Addy'nin kapısının yanındaki bitkilerin arasında bulunan bıçağın sahibini tespit etmiş."

Eve Noah'ya fırsat vermeden, "Bunun hiçbir anlamı yok," dedi.

“Tabii ki var!” diye itiraz etti Kevin. “Bıçak Aaron Amos’a aitmiş.”

Noah yanlış duyduğunu sandı. “Ne?”

“Aynen öyle!” dedi Kevin. “O piç kurusu zaten başını hep belaya sokar. Şimdi de aleyhinde ciddi bir kanıt var. Babası gibi hapse girdiğinde kasaba halkı geceleri daha rahat uyuyacak.” Başını iki yana salladı. “O çocuğun dersini alması gerek.”

Olivia Kevin’a onaylamayan bir bakış attı. “Aaron’ın sorunları olabilir ama Addy’ye saldıran o değildi.”

Noah bunu duyunca rahatladı. Aaron’la pek vakit geçirmese de, Dylan’ın kardeşinin hapse girmesi konusunda ne hissedeceğini tahmin edebiliyordu. Dylan kardeşlerini çocukları gibi severdi ve buna da hakkı vardı çünkü onları yetiştirmek için çok fazla zaman, çaba ve enerji harcamıştı.

Kevin, “Bıçak *ona* aitmiş,” dedi. “Başka kim yapmış olabilir ki?”

Eve, “Bıçağı ondan çalan herhangi biri,” dedi. “Söylüyorum ya, Addy az önce saldırganın Aaron olmadığını söyledi.”

Kevin’ın alnında şüpheden kaynaklı derin çizgiler belirdi. “Haydi canım... Addy bunu nereden bilecek? Odasına giren adam maskeliymiş, yani yüzünü görmemiş. Bu sabah **Memur Willis**’le konuştum, bu akşamki mezunlar toplantısı için futbol sahasını biçmeme yardım etti. Dediğine göre, suçlu Aaron’mış. Kasabada başka kim böyle bir şey yapabilir ki?”

Eve araya girip Aaron’ı savundu. “Şahidi var.”

“Hayır, yok,” dedi Kevin. “Shania’yla beraber olduğunu iddia ediyor ama Shania hangi gece ve ne kadar süre bera-

ber olduklarını tam olarak hatırlamıyor. Çok sarhoşmuş. Salı değil, pazartesi günü görüştüklerini sanıyor. Aaron kardeşleriyle birlikte olduğunu söylese ne olacak? *Bu* neyi ispatlar? Amos kardeşler onu korumak için her türlü yalanı söyler.”

Kevin Noah’yı sinir etmeye başlamıştı. “Dylan hakkında ileri geri konuşma, dikkat et,” diye uyardı. “Bırak polis işini yapsın.”

“Bak, Aaron’ın ağabeyinin bu aralar iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama... gerçekler acıdır. Ve açıkçası kendi adıma, gerçeklerin ortaya çıkmasını umuyorum.”

“Herkes öyle umuyor.” Noah arkasını dönüp masaya giderken, “Ama Aaron’ı kanıt olmadan linç etmeye gerek yok,” dedi.

Kevin arkasından, “Bu gece için hazır mısınız?” diye seslendi.

Noah gelmemek için bir mazereti olmasını isterdi. Fakat babasına ve diğer herkese, devre arası ölen kardeşi için düzenlenen anma törenine katılmak istemediğini nasıl söylerdi?

“Orada olacağım,” diye homurdandı.

“Koşu nasıl geçti?”

Addy kapıyı kapatıp kilitlerken büyükannenin yatak odasından gelen sesini işitti. Fakat buna cevap veremedi. Henüz bunu yapamazdı. Nefesini toparlayamıyordu. Sanki az önce Kevin’la karşılaştığı için Stephen, Tom ve Derek de, eve döndüğünden beri onu takip ediyormuşçasına birden karşısına çıkacakmış, gibi hissediyordu. Bunun hiç muhtemel olmadığını biliyordu. Fakat korku denen şey, rasyonel değildi.

Bir yandan da Kevin’in aracına doğru düzgün bakamadığı için pişmandı. Beyaz mıydı? Ön tarafında hasar var mıydı?

Bunu bilemiyordu. Öyle aceleyle çıkmıştı ki, az kalsın ciddi bir panik atak geçirecekti. Yalnızca kendini güvende hissettiği büyükanne yanına dönmek, deneyimlediği şeyin keskin kenarlarını yumuşatıyor, her şeyi kontrol altına almasına yardım ediyordu.

O cevap vermeyince büyükanne yeniden, “Addy?” diye seslendi.

Son bir kez derin nefes alarak sesini toparlamayı başardı. “Koşu... çok güzeldi. Çok güzel bir sonbahar sabahı.”

“İyi. O zaman...” Büyükanne koridora geldi. “Bu akşam benimle gelecek kadar iyi hissediyorsun, değil mi?”

Addy sakın olmaya çalışarak, içinden aşırı tepki göstermesi için herhangi bir sebep olmadığını geçirdi ve koridora yöneldi. “Nereye?”

“Büyük maça!”

Tabii ya. Bu akşam lisede mezunlar toplantısı vardı.

Addy koşmaya gittiğinde Eureka Lisesi’nin önündeki afişi görmüş ve pek üstünde durmamıştı. “Sakın gideceğini söyleme.”

Büyükanne ona yaklaştı. “Tabii ki gidiyorum. Her zaman büfenin yanındaki kabinde pasta börek satıyorum ve geliri de spor programına bağışlıyorum. Bunu biliyorsun.”

Addy dizüstü bilgisayarını ve diğer eşyalarını yakındaki sandalyeye koydu ve yürütecisi olmadan bir yere oturmaya çalışan büyükanneye yardım etti. İstedikleri son şey büyükanne’nin düşmesi olurdu. Addy böyle bir şeyin olmasından çok korkuyordu. Kalçalarını kırmanın yaşlılar için sonun başlangıcı olduğunu duymuştu ve Whiskey Creek’ten ayrılma-

yı çok istese de, büyükanneye temelli veda etmek zorunda kaldığı için bunu yapmak istemiyordu. “Yani... Darlene senin yerine geçmedi mi?”

“Tabii ki hayır! Restoranda işi başından aşkın zaten. Zaten ben kendi işimi kendim yapmayı seviyorum.” Göz kırpı. “Restoranın reklamı oluyor.”

Restoranın reklama falan ihtiyacı yoktu. Kasabadaki herkes yerini biliyor, sık sık geliyordu. Addy bunun büyükanneye ilgili olduğunu tahmin etti. Her gün işe gitmekten vazgeçmek zorunda kalmıştı fakat kasaba halkı için yaptığı diğer şeylerden de vazgeçmeye niyeti yoktu.

“Son yıllarda sana yardım eden olmuştur...”

“Kiliseden on, on iki yaşlarında kızlara bir şeyler taşımaları ve müşterilere bakmaları için para veriyorum. Ebeveynleriyle maça gelecek iki kız kardeş var. Misty ile Savannah Busath. Ama çıkmaya hazırsan sen de yardım edebilirsin.”

Aman Tanrım. Addy aralarında en çok kaçındığı dört adamın da bulunduğu birçok kişiye rastlayabilirdi. Kevin koç olduğundan kesin orada olacaktı. En azından ondan uzakta, sahada olurdu. Addy pazartesi günü Anne Yemeği’ne gitmeye başladığında da bu ihtimalle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Korkusunu yenmeli, Whiskey Creek’e alışmalıydı, yoksa gelecek birkaç ay içinde büyükanneye hiçbir faydası dokunmayacaktı.

Bu sabah parkura gitmeden önce böyle düşünüyordu ve Kevin’la karşılaştıktan sonra da düşünceleri değişmemişti. Onu görmek, aslında olduğu kadar travmatik olmamalıydı.

Büyükanneye, “Neden maçtan daha önce bahsetmedin?” diye sordu.

“Gündem kalabalıkken unuttum. Sonra da dışarı çıkmaya hazır değilsen sana baskı yapmak istemedim. Ama düşündüğüm-den daha iyi toparladın. Koşuya gitmeni ise hiç beklemezdim.”

Addy hemen her gün egzersiz yapıyordu. Stresle bu şekilde başa çıkıyordu. Fakat büyükanne bunu anlamazdı. Büyükanne farklı bir kuşaktandı, daha önce hiçbir spor salonu veya parkura gitmemişti. “Tabii ki yardım ederim,” dedi Addy. Saat kaçta orada olman gerekiyor?”

“Maç saat altıda başlıyor, o yüzden saat beşi geçirmeden evden çıksak iyi olur. Yemekleri almak için restorana uğrayalım. Darlene minibüse yükleyeceğini söyledi.”

“Satacağımız şeylerin ve fiyatlarının listesi var mı?”

“Tabii ki. O da minibüste olacak. Bu yıl Darlene’e limonlu bar da yaptırdım. Biraz sulu oluyorlar ama çok lezzizler.”

“Senin *bütün* tariflerin lezziz.”

Büyükanne gülümsedi fakat gülümsemesi kısa süre sonra gözlerine sızan bir parça hüznle kayboldu. “Buraya geldiğinden beri annenden haber aldın mı tatlım?”

Addy ondan hiç haber almamıştı. Fakat Helen’in uzun sessizliklerine alışkındı. Annesinden duygusal destek beklemeyi yıllar önce öğrenmişti zaten. Helen yalnızca kocalarından biriyle kavga ettiğinde ve kalacak yere ihtiyacı olduğunda veya borç almak için arardı. Bu koşullar altında Addy onunla iletişim kurmak bile istemiyordu. Böylesi ona göre daha iyiydi. “Henüz değil. Ama eminim iyidir. Her zaman kendi başının çaresine bakmayı başarır.”

Büyükanne, “Ne yaptım da böyle bir çocuk oldu bilmem ki...” dedi. “Elimden geldiğince annelik ettim.”

Addy onun önünde diz çöküp kırış kırış ellerini kavradı. “Sen ikimize karşı da iyi bir anneydin büyükanne. Sen olmasan ne yapardım bilmiyordum. Ama hepimizin seçimler yapması gerek.”

Büyükanne başını yana eğerek Addy’nin yüzüne baktı. “Döndüğüne inanamıyorum. Çok mutluyum.”

Gittiğinden beri içinde taşıdığı suçluluk duygusu, göğsünde bir taş gibi ağırdı. Büyükannesini ta Davis’e kadar yormak yerine kendisi gelmeliydi, onu hep ziyaret etmeliydi. Büyükanne onun burada olmak adına uğraştığı duygusal çıkmaz ve korkuları bilse acaba ne düşünürdü? Fakat Addy ona söyleyemezdi ve onun asla bunu öğrenmemesini umuyordu.

Doğrulup büyükanneyi yavaşça ayağa kaldırdı. “Haydi odana gidip saçlarını dalgalı yapalım. Bu akşam güzel görünmek istemez misin?”

Büyükanne mütevazı bir gülümsemeyle, “Ah, güzel görüne-meyecek kadar yaşlıyım,” dese de, Addy onun bunu iple çektiğini biliyordu. Büyükannesi saçlarını yaptırmaya bayılırdı.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi. “Sen tanıdığım en güzel kadınsın.”

On İkinci Bölüm

Maç çok kalabalıktı. Cuma akşamı futbol maçı özellikle bu yıl çok büyük bir olaydı. On yıla yayılan ve kayıplarla geçen sezonlardan sonra, nihayet iyi bir takımları vardı.

Addy morarmış gözünü ve yaralarını makyajla kapatmak için elinden geleni yapmıştı fakat yine de neredeyse bütün müşterilerden yorumlar geldi. Bütün kasaba halkı yaşadıkları şaşkınlığı ve üzüntüyü ifade ettikten sonra artık bunun bir sonu gelecekti fakat sürekli kaçırılmasıyla ilgili detaylar vermek, saldırganın kim olduğunu bilmediğinde ısrar etmek artık canını sıkıyordu. Özellikle de insanlar Shania'nın Aaron'a şahitlik yapamayacağını söylediği için. Shania geceyi Aaron'la geçirdiğini söylese de, belirli bir saat aralığı veremiyordu.

Addy Şef Stacy'nin onu yakalayıp yakalamayacağını merak ediyordu. Öyle olmamasını umuyordu. Adli kanıt yoktu.

Bir saat sonra büyükanne ona ara vermesini, biraz maçı izlemesini söyledi fakat Addy kabini terk etmek istemiyordu. Savannah ile Misty Busath zeki kızlardı, o yokken işleri

halledebilirlerdi fakat Addy ortalıkta dolaşarak daha fazla dikkat toplayabilirdi.

“Ben böyle iyiyim,” dedi. “Sorun değil.”

Büyükanne, “Kendini fazla yormanı istemiyorum,” dedi. “Sadece evden çıkmak sana iyi gelir diye düşünmüştüm.”

“İyi geldi zaten.” Addy yan gözle geçip giden insanlara baktı yeniden. Sürekli erkeklerin kim olduğuna bakmakla meşgul olduğundan, Noelle Arnold karşısında dikilene dek onun kim olduğunu algılayamadı.

Gerçi kadınlara dikkat etseydi bile Noelle’in kim olduğunu anlayamayabilirdi. Noelle’in en azından burun estetiği yaptırdığını tahmin etti. Nedense bütün yüzü farklı görünüyordu.

“Ee, kolyeyi sevdin mi?”

Addy’nin eli, boynundan sarkan *Cesaret* kolyesine gitti. “Sevdim. Teşekkür ederim. Seni aramak istiyordum ama hayatım son günlerde zıvanadan çıkmış halde...”

“Ah, dert etme,” diye araya girdi Noelle. “Açıklama yapmana gerek yok. Kişisel sorunlarla uğraşmanın nasıl olduğunu bilirim.” Sesini alçaltarak ciddileşti. “*İnan bana*, benzer şeyler yaşadım.”

Herkes Noelle’in başına gelenlerden kendisini sorumlu tutuyordu. Aynı zamanda Kyle’ın başına gelenlerden de. Fakat Addy onu yargılamamak için elinden geleni yapıyordu. Kyle, Olivia ve Noelle arasında olanlar onu ilgilendirmezdi. “Çok incedin, gerçekten,” dedi.

Noelle gülümsedi. “Aslında teşekkürünü tek başıma kabul etmem yanlış olur. Kolyeyi Derek satın aldı. Ben sadece seçtim.”

Addy'nin nefesi birden kesildi. "Derek mi?"

"Rodriguez. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Addy yumruklarını öyle çok sıkı ki, tırnakları tenini acıttı. "Pek sayılmaz," dedi. "Arkadaş değildik." Ve asla da olamazlardı...

"Seni *tanıdığını* söylüyor." Noelle sanki paylaşacak sıcak bir dedikodusu varmış gibi ona doğru uzandı. "Bir gün onunla çıkmanı umuyor."

"Neden öyle bir şey istesin ki?"

Noelle, Addy'nin donuk ses tonu karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Çünkü çekici olduğunu düşünüyor!"

Hiç kimse lisede Addy'yi çekici bulmazdı. Öyle utangaç bir kızdı ki, saçlarının, ders kitaplarının ve basit kıyafetlerin arkasına saklanırdı. Derek o zamanlarki Adelaide'ı düşünerek böyle söylemiş olamazdı. O halde şimdiki halini ne ara görmüş olabilirdi?

Kevin eve döndüğünden beri onlardan karşılaştığı tek kişiydi. Tabii belki de...

Noelle hâlâ konuşuyordu. "Üstünde uğraştığımız bir takvimden sana bahsetmemi rica etti. Ben takvimin kapağında-
yım ama eğer istersen Bayan Haziran olabileceğini söyledi."

Aniden midesi bulanana Addy, bir yerlere oturmak için engellenemez bir istek duydu. "Nasıl bir takvimden bahsediyorsun?"

"Bilirsin işte... şu seksi bikinili takvimlerden."

"Peki neden benim Bayan Haziran olmamı istiyor?"

Noelle göz kırparak, "Senin üstünde yalnızca bir futbol

formasıyla poz vermenin güzel olacağını söyledi,” diye fısıldadı. “Eskiden Eureka Lisesi’nde oynayan bütün erkeklerin takvimi alacağını düşünüyor.”

Addy dengesini korumak için bir direğe tutundu.

Büyükanne, “Noelle, müşterilerimiz var,” dedi. “Çalıştığımızı görmüyor musun?”

Onun araya girmesi, Addy’yi bir cevap düşünmekten kurtardı.

“Pardon.” Noelle, Addy’ye bir kart uzattı. “Takvimin geldiği aşamayı görmek için şu adrese tıkla.”

Addy, saldırganın eşofman üstünde gördüğü internet sitesini göreceğini düşünerek karta baktı fakat aynı adresi göremedi.

Büyükanne, Noelle’in Addy’ye bir şey verdiğini görünce yüzünü buruşturdu fakat bir şey söylemedi. Büyükanne onun arkasında bekleyen adamın siparişini almaya çalışırken, Noelle müşterileri beklettiğini umursamıyormuş gibi görünüyor. Birdenbire artan müşteri yoğunluğu nedeniyle, Busath kızları da meşguldü.

Noelle uzaklaşmadan önce, “Derek’in numarası arkada yazıyor,” dedi. “İstedğin zaman ara. Şimdilik modellere ücret veremiyor ama... bu bir başlangıç. Ve ileride modellik yapmak istersen portfolyona koyacağın bir şeyin olur.”

Noelle kalabalığa karışarak açık büfeye ilerlerken, ne kadar güç kullandığını umursayacak durumda olmayan Addy, onu bir an önce çıkarmak için boynundan çekiverdi.

“Bir çikolatalı kurabiye alabilir miyim lütfen?”

Addy, Derek’in zinciri kopan hediyesini elinde tutarken, ona bakmakta olan oğlanın ne söylediğini anlayamamıştı bile.

Çocuk, kolyesini koparmakla delilik etmiş gibi Addy'ye bakarak, üstünde Anne Yemeği'nin logosu bulunan, şeffaf filme sarılı bir çikolatalı kurabiye aldı. "Bir tane şundan istiyorum."

Addy, Derek'ten gelen bir şeye dokunmuş olma fikrine dayanamayarak, kolyeyi çöp kutusuna attı.

"Onu istemiyor musun?" diye sordu oğlan.

Addy cevap vermedi. Sadece, "İki dolar," dedi ve çocuğun buruşuk parasını aldı.

O gidine rahatladı fakat kuyrukta başka müşteriler de vardı. Addy içinden yatak odasına girenin Derek olup olmadığını düşünerek, robot gibi hareketlerle müşterilere hizmet verdi.

"Merhaba, Addy!" Tanıdık bir ses onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Bu Kara Altın Kafe'de sohbet ettiği Eve Harmon'du.

"Merhaba, Eve. Ne istersin?"

Eve onun hâl hatır sormamasından ötürü hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Addy gençken onlarla arkadaş olmayı öyle çok istiyordu ki, Eve muhtemelen artık neden böyle mesafeli davrandığını anlayamıyordu. Fakat Addy özellikle de Noah'yla sıkı bağları olan biriyle arkadaşlık etme niyetinde değildi.

Eve, "İki limonlu bar, üç kurabiye ve bir patlamış mısır alacağım," dedi. Açık büfenin etrafında kıvrılan uzun kuyruğa dalgın dalgın baktı. "Ted bir sosisli de istemişti ama... birazdan devre arası olacak ve şovu kaçırmak istemiyorum."

Büyükanne, "Güzel bir tören planladılar," dedi. Bazen artan bazen de azalan kalabalık, Savannah ile Misty'nin ilgilenbilmesine yetecek boyuta geldi.

Addy, "Bu yıl ne yapacaklar?" diye sordu.

Eve siparişlerinin parasını öderken, "Gazeteye bakmadın mı?" dedi.

"Hayır, sonuncu sayıya bakamadım. Buraya taşınmakla meşguldüm."

"On beş yıl önce eyalet şampiyonluğunu kazanan takım için özel bir anma olacak. Koç Nobis Arizona'a gidiyor. O gitmeden önce özel bir tören yapmak istiyorlar." Eve'in sesi yumuşadı. "Ve Cody Rackham'ın forma numarasını da kullanımdan çıkarıyorlar. Ben de o yüzden geldim zaten."

Addy, "Belediye Başkanı da burada mı?" diye sordu fakat Noah'nın babasını görmek istediğinden değil. Onunla ve karısıyla karşılaşacağı andan, neredeyse Kevin, Derek ve diğer tecavüzcülerle karşılaşmaktan korktuğu kadar korkuyordu.

"Birkaç sözcük söyleyecek. Aynı şekilde Noah da."

Büyükanne, "Gazeteyi çok hızlı okudum galiba," dedi. "Onun konuşma yapacağını bilmiyordum."

"Cody ile Noah, okul tarihindeki bütün oyun kurucu ve alıcı ikilisinden daha fazla pas tamamladı," dedi Eve.

Addy lise zamanını hatırlayarak, "Neredeyse bütün sporları başarıyla yapıyorlardı," dedi.

Büyükanne onu dürttü. "O takım böyle başarılar kazanırken *sen de* buradaydın. Neden Eve'le beraber şovu izlemeye gitmiyorsun?"

Addy başını iki yana salladı. Futbol takımları maç kazandığında tüm öğrencilerin yaşadığı heyecanı hatırladı. Başka iyi oyuncular da vardı fakat Cody ile Noah, *ikizler*, takımın

yıldızlarıydı. Aynı şekilde, beyzbol sahasında da parlak performanslar çıkarıyorlardı. Devre arası müşteriler iyice yoğunlaşır. Yardımına ihtiyacın olacak.”

Misty araya girerek, “Annemiz de yardıma gelecek,” dedi.

Savannah da onu destekleyerek, “Yanında teyzem de var,” dedi. “Yani ikisi de burada olacak.”

“Gördün mü?” Büyükanne, Addy’yi çıkışa doğru itti. “Bizi merak etme. Sen gidip eski arkadaşlarınla sohbet et, biraz dinlen. Ama fazla uzatma, geçen haftadan sonra kendini fazla yorma.”

Addy, “Ben böyle iyiyim,” dese de, birdenbire kendini Eve’le beraber tribünlere doğru yürürken buldu.

Ted ona yer açmak için yana kayarken, “Yaraların çok daha iyi görünüyor,” dedi.

Addy gülümsedi. Noah’nın arkadaşları arasında en az tanıdığı kişi Ted’di. O lisede spor yapmazdı. Öğrenci başkanı, münazara takımının kaptanıydı ve Geleceğin Politikacısı seçilmişti. Addy’nin onu tanımaması, onun yanında çok daha rahat olmasını sağlıyordu çünkü Ted önyargısız ve doğaldı. “Yakında tamamen iyileşirler.”

Dikkatini siparişleri dağıtan Eve’e çevirdi. “Akşam yemeğim nerede?” diye sordu.

Riley de mutsuz görünüyordu. “Of ya! Sosisli almadın mı?”

Eve, “Devre arasını kaçırmak istemedim,” dedi. “Jacob’a söyle o alsın.”

“Arkadaşlarıyla takılıyor.” Riley ayağa kalkıp kalabalığı tarayarak oğlunu aradı. “Cep telefonunu açmıyor. Herhalde duymuyor.”

Ted, “Daha üç dakika var,” dedi. “Ve bir futbol maçında üç dakika, on dakika sürebilir. Devre arasını falan kaçırmazdın.”

“Sen istersen risk al,” dedi Eve. “Ama ben sırf Cody’nin forma numarasının emekliye ayrıldığını görmek için geldim. Bu sırada abur cubur kuyruğunda olmak istemiyorum.”

Cheyenne ile Dylan onların önünde oturuyordu. Cheyenne dönüp “Merhaba,” dedi, Dylan da Addy’ye başını sallayarak selam verdi. İkisi de dün akşam polis merkezindeki karşılaşmadan bahsetmedi. Aaron yanlarında değildi. Fakat Baxter yanlarındaydı. Addy, Baxter dışında herkesin töreni heyecanla beklediği izlenimine kapıldı. Baxter çok gergindi.

Eve’e dönerek, “Noah bu tür şeylerden, Cody hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor,” dedi.

Eve onu telkin edercesine elini bacağına koydu. “Bunu atlatacak, Bax.”

Baxter tekrar, “Bundan hoşlanmıyor,” dedi.

Addy onun Noah’yla kurduğu empatinin temelinde neyin yattığını merak ederek, huzursuzca kıpırdanmasını izledi. Derken, kendini oyuna kaptırdı ve zamanın akmasına izin verdi. Noah nasıl bu törenin parçası olmak istemiyorsa, kendisi de izleyicisi olmak istemiyordu. Buna karşın, kazanan oyuncular anons edilirken ve ponpon kızlar, dans ekibi ve bando performanslarını sergilerken, Addy gözlerini sahadan ayıramıyordu. Başkan Rackham, son derece yakışıklı ve özgüvenli bir havay-

la podyuma çıktı; Addy Noah'nın da ellilerinde tıpkı böyle görüneceğini düşünüyordu. O gururlu bir ifadeyle kalabalığa el sallayan Koç Nobis'e plaketini verirken, karısı da her zamanki destekleyici eş havasıyla yanında duruyordu.

Daha sonra okul müdürü devreye girerek Eureka Lisesi'nde ciddi bir fark yaratan çok özel bir genç adamı anmak istediğini söyledi. Cody'nin spordaki sayısız başarısından, okulun en iyi iki takımında yer aldığından, halter rekorunu kırdığından bahsetti. Cody'nin yetenekli bir lider ve popüler bir öğrenci olduğunu ekleyerek, daha önce hiç böyle gelecek vaat eden bir çocukla karşılaşmadığını söyleyerek konuşmasını tamamladı. Ardından Cody'nin çerçevelenmiş formasını havaya kaldırdı ve formanın bundan böyle okulun duvarında asılı olacağını açıkladı. Cody'nin forma numarasının bundan böyle kullanılmayacağını, asla unutulmayacağını söyledi ve gözyaşlarını bastırmakta zorlanan Başkan Rackham'a, Cody'nin forma üniformasının emekliye ayrıldığını simgeleyen bir plaket takdim etti.

Bunu izlemek Addy için zordu. Fakat Belediye Başkanı, Noah'nın konuşması için kenara çekildiğinde daha da zorlaştı.

Baxter, "Aman Tanrım, işte başlıyoruz," dedi.

Eve Baxter'ın elini tuttu. "İyi olacak, sakın ol."

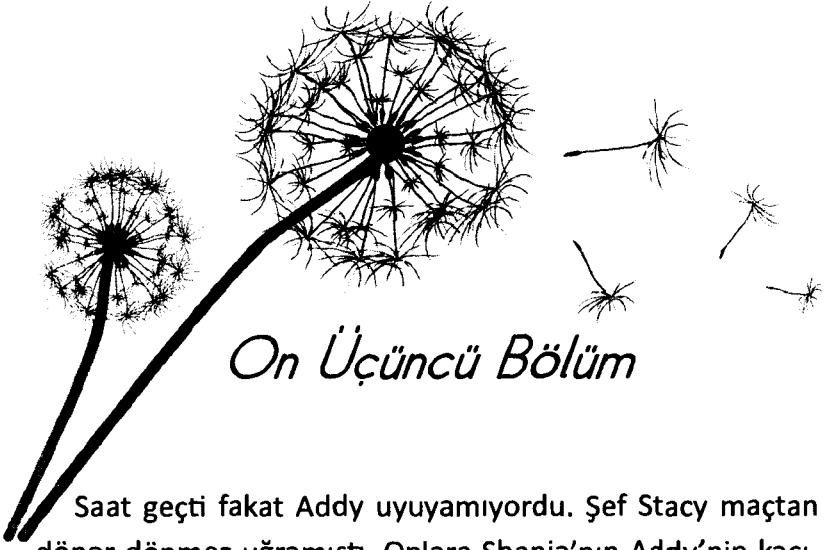
Bunca zaman sonra Cody'nin ailesini görmek zaten yeterince güçtü. Oğullarını kaybedince ne kadar üzüldüklerini bilmek. Fakat Addy, Noah'nın ikizi hakkında konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı; ona söylediği tek bir cümle hariç. *İkizimin orada öldüğünü biliyorsun.*

Bunu huzursuzca, zorunluluktan söylemiş gibiydi. Şimdi ise farklıydı. Noah podyumda durmuş, yüzünde çaresiz bir ifadeyle kalabalığa bakıyordu. İlk birkaç saniyede konuşmayı bile başaramadı. Birkaç sözcük sarf etmeyi başardığında ise sesi çatladı ve yeniden sessizliğe gömüldü.

Baxter'ın yanaklarından gözyaşları süzüldü. Noah'nın birkaç arkadaşı daha ağlıyordu. Derken Addy bir hıçkırık işitti ve dönüp baktığında bunun Shania Carpenter'dan geldiğini gördü. Shania az ötede son derece derin bir üzüntü içinde otururken, etrafındakiler de onu teselli etmeye çalışıyordu.

O sırada Addy Cody'nin ölümünün daha önce düşündüğünden daha farklı bir boyut olduğunu fark etti: sevdiklerinin onun bir kaza sonucu öldüğünü düşünmeye devam etmelerine izin vermek, Addy'nin elinden gelebilecek en ince davranıştı. Böylece insanlar gerçekten yüzleşmek, onun inanmak istedikleri gibi saygın biri olmadığını öğrenmek zorunda kalmayacaktı.

Belediye Başkanı, oğlunun az önce övdüğü ve herkesin hayranlık duyduğu o oğlanın aslında bir toplu tecavüze yol açtığını bilse ne tepki verirdi acaba? Ve tabii bir de Noah vardı. Bunu öğrense ne hissederdі?

On Üçüncü Bölüm

Saat geçti fakat Addy uyuyamıyordu. Şef Stacy maçıtan döner dönmez uğramıştı. Onlara Shania'nın Addy'nin kaçırıldığı akşamı tam olarak hatırlayamadığı haberini vermek istemişti. Sanki bu Aaron'ın suçlu olduğunu kanıtlıyormuş gibi davranıyordu fakat Addy saldırganın Aaron olmadığına ısrar etmeyi sürdürdü. Stacy gittiğinde Addy, Aaron'ın doğru düzgün bir şahidinin olmamasının tutuklanması için yeterli olmadığını düşündü. Fakat Stacy pes etmemişti. Hâlâ kanıt arıyordu ve dikkati Dylan'ın kardeşindeydi.

Böyle kararlı olması Addy'yi huzursuz ediyordu.

Bunun üstüne, Noah'nın podyumdaki görüntüsünü aklından çıkaramıyordu; Noah ruhunu adeta ifşa etmişti. Baxter gibi, Addy de her bir sözcüğe sımsıkı tutunmuş, Noah ikizini ne kadar çok sevdiğini ve özlediğini söylemeyi başardığında, istediğinden daha fazla empati duymuştu.

Noah podyumdan indiğinde, oradan bir an evvel gitmek istiyormuş gibi hemen çıkışa yönelmişti. Babası onu dur-

durmaya çalışsa da, ebeveynlerinden kurtulup yürümeye devam etmişti ve Addy onun böylesine derinden yaşadığı bir kayıp hakkında konuşması istendiği için öfkeli olduğunu, utandığını anlamıştı.

En sonunda, Noah'yı izlemenin yarattığı sıkıntı dağıldıktan sonra, Addy yalnızca üzgün hissetmişti. Onu öyle kırılan, kendi savunma kalkanlarını da indirmiş görmek, yapabilirse onu korumak istemesine neden olmuştu. Belki tuhaf ama aynı zamanda onu avutmak da istemişti.

Buna karşın, böyle hissetmesinin nedeni Noah'ya eskiden duyduğu hisler olmalıydı. Ondan uzak durmalıydı. Durumun karmaşıklığı düşünüldüğünde, birbirlerine yaklaşmamaları daha doğrudu.

Buna karşın Noah gelecek hafta akşam yemeğine geliyordu.

Tabii iptal etmediği sürece.

Belki iptal ederdi...

Addy bir o yana bir bu yana dönmekten bıkınca yataktan çıkıp pencereye gitti. Büyükanne havalandırmayı öyle çok açmıştı ki, evde zor nefes alınıyordu. Yine. Fakat Addy kapıyı açmayacaktı. Bunun yerine pencereyi biraz aralamaya karar verdi fakat sonra bunu yapmaya bile cesaret edemedi. Böylece, kapana kısılmış ve klostrofobik hissederek bahçeye bakakaldı.

Kapısına uzanan yassı taşlarda bir hareket gördüğünde hissettiği adrenalin, az kalsın yere kapaklanmasına neden olacaktı. Bu belirsiz gölge bir insana ait olmalıydı.

Bahçede biri vardı ama kim? Onu kaçıran adam mı? Yok-

sa onu yine tehdit etmek için mi gelmişti? Veya işini bitirmeyi mi planlıyordu?

Addy kaçırılma olayını gizli tutmayı becerememişti. Bunu olduğundan hafif bir şeymiş gibi göstermek için elinden geleni yapmıştı fakat bütün kasaba, o bir sürü ayrıntıyı kendine saklasa da, başka hiçbir şeyden bahsetmiyordu.

Saldırgan bundan memnun olamazdı...

Bu gerçekten bir adamdı. Addy onun boyuna ve yürüyüşüne bakarak bu kadarını tahmin edebiliyordu. Fakat karanlıkta onun kim olduğunu anlayamıyordu. Onun niteliklerini bile çıkartamıyordu.

Adam verandaya çıktı ve cama doğru baktığında Addy çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Adam sanki dosdoğru ona bakıyordu; bu kan dondurucuydu. Fakat bir şey göremiyor olmalıydı, öyle değil mi? Odanın içi bahçeden çok daha karanlıktı.

Addy geriye çekilerek telefonunu bulmaya çalıştı. Polisi aramak, tüm bu yaşananlara bir son vermek istiyordu. Yalnızca büyükannenin işlerini düzene sokmak, bir an evvel onu da yanına alıp Davis'e dönmek istiyordu. Fakat bir daha kurban rolünde olmak istemiyordu. Buna var gücüyle direnecekti.

Telefonunu şarjda bıraktığı komodine gitmesine fırsat kalmadan, birinin hafifçe kapıya vurduğunu duydu.

Ne yapacağını bilemeden duraksadı. Ona zarar veren birinin kapısını çalacağını sanmıyordu. Fakat kapıyı açtığında yanıldığını görürse bir budala gibi hissedecekti.

"Adelaide?"

“Ses çok alçak olduğundan güçlükle duyabiliyordu. Besbelli bu her kimse b y kanneneyi uyandırmak istemiyordu. Fakat büyükannenin zor duyduğu d       rse, bunun gerçekleşmesi çok zordu. Yeterince derin uyuyorsa bir çığlığa bile uyanmazdı.

Addy telefonunu alıp hemen 911 rakamalarını tu ladı fakat tu a basmadı. Ne olur ne olmaz diye hazır olmak istiyordu. Ardından kapıya yöneldi. “Kimsiniz?”

“Eğer s yleysem kapıyı a mazsın ama... niyetim zarar vermek değil. Yemin ederim. Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum. İki dakikanı bana ayırabilecek durumda mısın?”

“Hayır, kapıyı açmayacağım.”

“Lütfen...”

“Kim olduğunu ve ne istediğini söyle. Seni gayet iyi duyabiliyorum.”

“Benim, Tom. Seni... maçta gördüm ama... yanına gelmeye cesaret edemedim.”

“Doğru seçim.”

“Biliyorum. Ama... geçen yıllar içinde mezuniyet partisinde olanları çok d      m. Yaptıklarımın inanamıyorum. Sürekli kendime böyle bir şey kızlarımın başına gelseydi ne yapardım diye sorup duruyorum...”

Samimiyetle pişman olmu a gibiydi.

Addy bakışlarını yere indirdi. “Onların başına bu gelse, saldırganlara ne yapılmasını isterdin?”

“Hepsinin hadım edilmesini isterdim. Hapse girmelerini. Öyle çok   kelenirdim ki... bunu sözcüklere bile sığdıramıyorum. Biz de bunları hak etmiştik. Bunun yerine kaybeden

sadece Cody oldu ve onunki ciddi bir kayıp oldu. Onun ölümünü hep... Tanrı'nın adaleti olarak gördüm. Ama biz hiç ceza almadan kurtulduk. Neden polise gitmedin?"

Bunu nasıl açıklayabilirdi? O akşamdan sonraki hisleri öyle karmaşıktı ki, onları anladığından bile emin değildi. Harekete geçmeye direnmesi, kısmen utanmasından, kısmen de kendi kaderinden sorumlu olduğunu hissetmesinden kaynaklanıyordu. Büyükannesi ona partiye gidemeyeceğini söylemişti ama Addy onu dinlememiş, evden sıvışmıştı. Onu dinleseydi orada olmayacak, Cody'nin flörtleşmeleri karşısında yelkenleri indirmeyecekti. Cody ondan büyülenmiş gibiydi. Ancak dilini ağzına sokmaya çalıştığında Addy onu durdurmuştu. Cody'nin görüntüsünden hoşlanıyordu fakat Noah'ya benzermesinin onu Noah gibi biri yapmadığını hemen anlamıştı.

Cody'den uzak dursaydı, kafasının iyi olduğunu fark ettikten sonra oradan gitseydi, gece farklı sonlanır mıydı?

Muhtemelen. Bu kabullenmesi güç bir şeydi. Addy bunun hissettirdiği pişmanlık ve tiksintiyi sözlerle anlatamazdı. Belki bu mantıklı değildi. Tom ve arkadaşlarının yaptıklarına rıza gösterme ihtimali yoktu. Fakat bu hissettiği suçluluk duygusunu yok etmiyordu.

Üstelik suçluluk duygusu, işin yalnızca bir kısmıydı. Ya hiç kimse ona inanmazsa ne yapardı? Ya o oğlanların ebeveynleri birleşseydi ve bütün kasaba halkı oğlanlar yerine ona yüz çevirseydi? Kolayca onun duygusal sorunları olduğunu, suçladığı çocuklar tarafından geri çevrildiği için böyle davrandığını iddia edebilirlerdi. Addy insanların gözü önünde hırpalanmak

istemiyordu. Aynı şekilde, büyükannenin biricik torununu savunmak zorunda kalmasını veya utanmasını da. Böyle bilinen ailelere meydan okumak işini de kötü etkilerdi.

Sonuç olarak büyükanne, Addy'nin başına gelenlerin yol açtığı acı ve dertleri hak etmiyordu. Zaten kendi kızıyla yeterince zorluk yaşamıştı. Ayrıca Addy söylediği takdirde Kevin ve diğerlerinin misilleme olarak daha fenasını yapma ihtimalleri vardı.

Sadece her şeyin bitmesini istemişti. Şimdi de onu istiyordu. Özellikle de Cody'nin o akşam eve dönememesinde parmağı olduğunun bilinmesinden korkuyordu. Noah bunu duyarsa onun hakkında ne hissederd?

"Öyle çok canım yanıyordu ki, öyle küçük düşmüş hissediyordum ki, ne yapacağımı bilmiyordum," dedi.

"Çok özür dilerim. Bunu anlamanı istiyorum. Bunu açıklamaya karar versen bile... bu duygum değişmeyecek. Senin başına gelenlerin hiç kimsenin başına gelmesini istemem. Bunda bir parmağım olduğuna inanamıyorum. O anın akışına kapıldım. Gerçekten o tür biri değilim."

Addy başını kapıya yasladı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman neden kendin açıklamadın?"

Tom acı acı güldü. "Açık değil mi? Ben bir korkağım. Yıllarca birinin bunu öğrenmesinden korktum. Karım..." Sesi çatladı. "Tanrım, duysa ne derdi? Hep bana iyi bir adam olduğumu söyler ve bunu duyduğumda tam bir sahtekâr gibi hissedirim. Yani, insanların bilmelerini istemiyorum ama bir

yandan da kendimden öyle çok nefret ediyorum ki, birilerine açıklamak için *yanıp tutuşuyorum*. Anlatabiliyor muyum?”

Addy cevap vermedi fakat Tom yine de devam etti.

“Bazen gerçek yüzünden cezalandırılmanın, bir yalanla yaşamaktan daha zor olup olmadığını düşünüyorum. Bazen vicdanımı temizlemek istiyorum. Belki de bunu yapmalıyım. Belki de en sonunda yaptıklarımı unutabilmenin tek yolu budur.” Başını iki yana salladı. “Ama sonra bunun benim haricimde üzeceği insanları düşünüyorum. Noah gibilerini. İkizinin o akşam yaptıklarını öğrense mahvolur. Bütün ailesi mahvolur. Bazı seçimlerin ağır sonuçları olabilir.”

Addy kapıyı hafifçe araladı. Karşısında kendi boylarında, seksen kilo civarında, şimdiden kelleşmeye başlamış bir adam vardı. Gözlük taktığından Addy onu sokakta görse tanımazdı. Tom yüzünde acınası ve utanç dolu bir ifadeyle başını öne eğdi.

Addy, “Noah’nın... hiçbir fikri yok mu?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla hiç kimsenin yok. Bu büyük bir şok olur. Bütün kasaba halkı şoka girer.”

“Noah’nın bunun altından çok zor kalkacağını düşünüyorsun öyle mi?”

“Öyle olacağından eminim.”

Addy de öyle düşünüyordu. Ve onun canının yanmasını istemiyordu. “Neden evlenmemiş?”

“Evlenmek mi? Uzun süreli bir sevgilisi bile olmadı. Bağlanma sorunu falan var. Bir kızdan diğerine geçip duruyor. Sürekli ona takılıyoruz. Çapkın olduğunu duymaktan hoşlanmıyor ama... bu doğru.”

“Bana tecavüz ettikten ne kadar sonra karınla tanıştın?”

Tom sanki bu sözcükleri duymak gururunu kırmış gibi, “Tecavüz,” diye fısıldadı.

Addy geri adım atmadı. “Ne kadar sonra?”

“Beş yıl.”

“Ve mutlusun, öyle mi?”

“Gerçekten bunları bilmek istiyor musun?” Tom huzursuzca kıpırdanarak başını kaşıdı. “Herhalde onu hak etmediğim halde müthiş bir karım olduğunu duymak... seni iyi hissettirmez.”

Addy ne hissettiğini bilmiyordu. Eski öfkesi arada bir baş gösteriyordu fakat genel olarak artık işin ucunu bırakmıştı. İçinde taze bir öfkeyle hayatına devam edemez, iyileşemezdi. “Geçen gece beni madene götüren kimdi?”

Tom dikleşerek başını kaldırdı. “Aaron değil miydi?”

“Tabii ki hayır. Sizden biri olmalı.”

“İtiraf etmek gerekirse ben de bunu merak ediyordum. Ama hiçbir fikrim yok. Kevin, Derek, Stephen ve ben arada bir görüşüyoruz. Ama o akşam hakkında konuşmuyoruz. *Hiçbir zaman.*”

“Bunu yapan Kevin olabilir mi?”

Tom samimiyetle bilmiyormuş gibi görünüyordu. “Kevin’in da ailesi var. Ve işini çok seviyor. Benim gibi, muhtemelen o gecenin hiç olmamasını diliyor, öyleymiş gibi yapıyordur.”

“Peki diğer ikisi?”

Tom hiçbir fikri yokmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Belki Stephen’dı.”

“Neden o?”

“Boşanmış ve öfkeli. Hayatı dilediği gibi olmadı. Küçükler liginde oynadı, haberin var mıydı bilmiyorum.”

“Onun ne yaptığını takip etmedim tabii ki.”

“Evet, eh, birkaç yıl sonra da büyükler ligine çağrıldı. Omuz kasını yırtınca bir daha toparlayamadı. Doğru düzgün bir maça bile çıkamadan profesyonel beyzbol hayalleri sona erdi.” Boynunu kaşıdı. “Bu hayal kırıklığının üstesinden gelebildiğini sanmıyorum. Hâlâ tek bahsettiği şey bu.”

Addy Stephen’a karşı sempati hissetmiyordu. Beşinin arasında en sevmediği oydu. Tecavüz de ilk onun aklına gelmişti. Ama Cody bunu ciddiye almasa hiçbir şey olmazdı. Stephen takım arkadaşları arasında onun kadar söz sahibi değildi.

“Nasıl geçiniyor?” diye sordu Addy.

“Kyle Houseman için çalışıyor, güneş panelleri yapıyor.”

“Stephen’ın çocukları var mı?”

“İki çocuğu var ama eski karısıyla başka bir yerde yaşıyorlar.”

Tehlikede olduğundan şüphelense de, Addy’nin parmağı hâlâ telefonunun tuşundaydı. “Peki Derek?”

“Derek pek bir şey yapmıyor ama.. bence o senin canını yakmazdı bile.”

Addy donuk bir tonla, “Ama yaktı,” dedi.

Tom yüzünü buruşturdu. “Yani... bir yetişkin olarak demek istedim. Şimdi olsaydı.”

“www.SkintightEntertainment.com diye bir internet sitesi biliyor musun?”

“Hayır, neden?”

“Derek’in bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyordum.”

“Olabilir. Evden çalışıyor, internet siteleri, optimizasyon, o tarz şeylerle ilgileniyor. Ama... geçinmekte zorlanıyor.”

“Noelle Arnold onun bir takvim yaptığını söyledi.”

Tom boynunu yana eğdi. “Bunu duydum. Herhalde fotoğrafçılık yaparak fazladan birkaç kuruş kazanmaya çalışıyor.”

“Nerede yaşıyor?” Addy onun adresini alabilirse arabasıyla gidip ön tarafı hasarlı bir kamyoneti olup olmadığına bakabilirdi. Tabii buna cesareti olursa.

“Tanrım, berbat durumdayım.” Tom seyreliş saçlarını düzeltti. “Yaptığım şeyden nefret ediyorum, keşke o gece orada olmasaydım. Ama... bu soruları cevaplarken sadakatsizlik yapıyormuş gibi hissediyorum. Onların... bilmiyorum... suçu üstümden atmaya çalıştığını düşünceceklerini biliyorum.”

“Onların ne düşüneceğinden mi endişe ediyorsun?”

Tom içini çekerek, “İyi,” dedi. “Kasabanın güneyine giderken ağaçlığın arkasındaki dört katlı binayı gördün mü?”

“Eskiden Powers ailesinin yaşadığı bina mı?” O aile Whiskey Creek’in en fakir ailelerindendi. Aşağı yukarı on bir çocukları vardı.

Tom başını salladı. “Derek o dairelerden birinde oturuyor.”

Addy’ye tecavüz eden beş kişi arasında bir tek Tom isteksiz davranmıştı. Addy diğerlerinin ona dil döktüğünü hatırlıyordu. Ayrıca Tom’un özür dilediğini ve işi bittiğinde ceketiyle onun üstünü örtmeye çalıştığını da. “Aracın nasıl bir şey, Tom?”

Tom bu soruya şaşırılmıştı fakat “Kırmızı bir Kia,” diye cevap verdi.

“Cip mi?”

“Hayır, araba.”

Saldırgan onu normal bir arabaya soksaydı Addy bunu anlardı. “Kamyonetin var mı?”

“Hayır. Karımın eski bir vosvosu var ama fazla yol yapamıyor. Pek güvenilir değil.”

Addy alt dudağını ısırdı. “Ve postanede çalışıyorsun, öyle mi?”

Tom cevap verirken, gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. “Evet. Zengin değiliz ama güzel bir hayatım var ve onu kaybetmekten çok korkuyorum.”

“O yüzden mi buraya geldin?”

“Özür dilemek, ne kadar üzgün olduğumu söylemek için geldim; keşke yaptıklarımı geri alabilsem.”

Addy yüzünü ovuşturarak cep telefonunu şifonyere attı. “*Bunu yapmanın sebebi neydi?*”

“Keşke bilseydim. Grup zihniyeti? Arkadaş baskısı? Cody çok ikna edici olabiliyordu. Bana bir dağdan denize atlama-mı söylese muhtemelen onu da yapardım.” Derin bir nefes alırken göğsü şişti. “Benim... Şef Stacy’ye gidip itiraf etmemi mi istiyorsun? O yüzden mi, konuşmak için mi döndün? İntikam için mi?”

İntikam mı? Addy bunca zaman sonra bunu yapmazdı. “Hayır. Unut artık,” dedi ve kapıyı kapadı.

Gail kulübeyi kullanmalarına izin vermişti ve Lisa da söz verdiği gibi, bir arkadaşını beraberinde getirmişti. Yvonne bilmem kim (Noah soyadını hatırlamıyordu) Lisa’dan bile

güzeldi. Üstelik Baxter'dan da hoşlanıyormuş gibi görünüyordu, Noah zaten bu yüzden Baxter'ın böyle pasif kalmasını anlamlandıramıyordu. Akşam yemeği boyunca tek kelime bile etmemiş, yediğinden çok içki içmişti ve oymalı kakmalı verandada hep beraber oturup ateşte marşmelov yaparlarken de aklı başka bir yerlerdeymiş gibi görünüyordu.

"Manzara *müthiş*." Yvonne Baxter'a gülümsedi; bütün gece onun dikkatini çekmeye çalışmıştı. Tabii bir ilerleme kaydedememişti. "Bu hangi nehir?"

Aşağıdaki suya işaret ettiğinde, Baxter sesini çıkarmadığından Noah cevaplama gerektiğini düşündü. "Stanislaus'un kuzey kolu. Böyle gidip Angels Camp'in orada New Melones'a dökülüyor."

"O bölgeye bayılırım." Yvonne uzanıp çubuğunun ucundaki marşmelovu kontrol ederken, Baxter'a cömert göğüs dekoltesini sergiledi. Noah bile buna tepkisiz kalamazken, Baxter sanki Yvonne'un dikkat çekme çabası *sinirine dokunuyormuş* gibi yüzünü buruşturdu.

Ne halt ettiğini sanıyorsun, Bax? Noah bunları düşünürken, sohbeti ilerletmek için herhangi bir çaba sarf etmedi. Bu kızları iyi vakit geçirme amacıyla buraya getirmişlerdi. Fakat Baxter eğleniyormuş gibi görünmüyordu ve bu da herkesin eğlencesini bozuyordu.

"Çok güzel," dedi Noah.

"Bu gerçekten Simon O'Neal'in kulübesi mi?" Lisa ayağa kalkıp, dağın eteklerine kurulu bu devasa eve göz attı. Ayakbılarını çıkarmıştı bile ve her fısatta Noah'ya dokunuyordu. Noah'nın yanına gelip kucağına oturdu.

Noah görüşü engellendiği için, “Hey, sana marşmelov yapıyordum,” dedi.

Lisa demir marşmelov çubuğunu ondan aldı; besbelli zenginler askılık kullanmıyordu. “Ben marşmelov yerine *seni* tercih ederim.”

“Çikolata da işin içindeydi ama,” diye takıldı Noah.

Lisa onu kendine çevirip öpmeye başladı. “Bu çikolata-dan daha iyi değil mi?”

Noah kendini ona kaptırabilirdi. Lisa’ya karşı güçlü hisler duymuyordu. Bu ana dek, Lisa onu doğru düzgün heyecanlandırmıyordu bile. Fakat Noah heyecanlanabileceğini biliyordu. Tanrı biliyordu ya, dün akşam o platformun üstünde dikilip bütün kasabanın önünde ağladığından beri aklındaki şeyleri düşünmek istemediğini biliyordu. Üniversitede seks acısını dindiren kusursuz bir liman olmuştu. Bu gece de ondan faydalanabileceğini düşünüyordu. Yarış turu bittiğinden beri bir kadınla beraber olmamıştı.

Baxter, “Yanıyorsun,” dedi.

Lisa, “Aynen,” dedi ve Noah’ı daha da şehvetle öpmeye başladı.

Baxter boğazını temizledi. “Hayır, yani *gerçekten* yanıyorsun.”

Lisa bir küfür savurarak geri çekildi ve Noah onun yanan marşmelovunu söndürdü. Lisa gülererek Bax’e döndü. “İşte bu kadar yakıcıyım.”

Noah Bax’in zekice bir karşılık vermesini bekledi. Kişiliği gereğince bunu yapmalıydı. Fakat en yakın arkadaşı konuştuğunda komik değil, huysuzdu. “Kişiden kişiye değil.”

İşler daha da berbat hale gelmeden önce Noah onu bir kenara çekmeye karar verdi.

“Hım, bize biraz müsaade eder misiniz?” Marşmelov çubuğunu Lisa’ya verdi. “Benim için de bir tane yap, olur mu? Sıcak ve yapış yapış olsun.” Baxter’ın tepkisini yumuşatmak için göz kırptı. “Birazdan dönerim.”

Yvonne arkalarından, “Baxter, sen de ister misin?” diye seslendi.

Baxter, Noah onu mutfağa çekmeden önce, “Hayır, istemem,” diye homurdandı.

Fransız kapıları kapar kapamaz Noah, “Senin neyin var?” diye sordu. Lisa ile Yvonne camın ardında onları görebilse de duyamıyordu.

Baxter verandada oturan kadınları işaret etti. “Bunu mu istiyorsun? Ucuz bir... et parçası mı?”

“Seks yapalı uzun zaman oldu. Bu gece biraz takılmanın ne zararı var? Herkes kuralların farkında. Şadece eğleniyoruz.”

“Sen eğleniyor olabilirsin ama ben eğlenmiyorum.”

“Neden? Mesele de bu ya. Yvonne çok güzel. Neresinden hoşlanmadın? Yoksa sebep, kadınlardan hoşlanmaman mı?”

Noah bu soruyu sorduğu anda içkiyi fazla kaçırdığını fark etti.

Baxter şok olmuştu fakat hemen toparlandı. “En sonunda sorma cesaretini gösterebildin. Belki artık sana doğruları söylemeliyim.”

“Kes şunu.” Fazla ileri gidiyorlardı. Noah, Baxter’ın cevap vermesine fırsat vermeden durumu örtbas etmek istiyordu. “Eğlenmiyorsan gidelim. O kadar önemli değil. Bana her türlü uyar.”

“Hayır, artık saklanmaktan usandım, Noah. Görmüyor musun? Artık bunu yapamayacağım. Kenara çekilip seni izmek, sen başka birine dokunurken canım yanmıyormuş gibi davranmak beni öldürüyor.”

Noah tuhaf bir ümitsizlik duyuyordu. Baxter’ın kolunu sıktı. “Söylediğin şeyi düşün.”

“Düşündüm! *Her bir lanet olasıca gün* düşündüm! Ne zaman gözlerimi kapasam oradasın. Ne zaman açsam da.”

“Bax biz en yakın arkadaşız. Beraber büyüdük. Daima yanında olacağım ve sen benim yanımda olacaksın. Lütfen durumu... tuhaflaştırma.”

“Durum yeterince tuhaf ve sen de farkındasın. En azından beni olmamı istediğin kişi gibi değil, olduğum kişi gibi gör. Lanet olsun, yanındayken hep görünmezmişim gibi hissediyorum!”

Argo konuşmakla kalmamıştı, bağıırıyordu da. İçinde bir şey patlamıştı sanki.

Noah dönüp kızlara baktı. Ne yapacaklarını bilemez halde onları izliyorlardı. Noah onları pek umursamıyordu. Birazdan tüm dünyasının değişeceğini hissediyordu. Bunun olmaması için elinden geleni yapmalı, konuyu kapatmalıydı.

“Bax, dinle...” Duraksadı ve sakinleşmeye çalıştı. “Çok içtin. İkimiz de çok içtik. Bu kadar. Bana bunu yapma...”

Baxter geri çekildi. “*Yapmayayım mı?* Hiç durmadan kadınlarla yattığını izlemenin beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Onlara *bana* bakmanı istediğim gibi bakmanın?”

Aman Tanrım! Bax gerçekten bunu söylemiş miydi? Noah

artık çok geç olduğunu biliyordu fakat hasarı kontrol etmeye çalışmadan edemiyordu. “Bax, beni tanıyorsun. Eşcinsel olmadığımı *biliyorsun*. Beni bu durumda bırakma. Eğer... erkeklerden hoşlanıyorsan bu seni ilgilendirir. Bunu dert etmem. Şüphelen olmasın. Hayatımı asla sensiz geçirmek istemem. Ama yapamam... yani, öyle hissetmiyorum...”

Baxter doğru sözcükleri bulmaya çalışarak araya girdi. “Hissettiğim özlemi mi? Evet, eminim onu hissedemezsin. Ben olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak fikrin yok.”

Noah adeta ayılmıştı. Başını dönüyor, hafif midesi bulanıyordu. “Ne yapabilirim?”

“Bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Ben gideyim.”

“İçkilisin. Araba süremezsin.” Noah onun arkasından gitti fakat Baxter hışımla arkasını döndüğünde *durdu*.”

“Düşündüm de, madem veda ediyoruz, bari bana da Lisa’ya kolayca verdiğini ver, olsun bitsin. En azından seni hatırlatan bir şeyim olsun.”

“Sen *neden* bahsediyorsun?” Afallamış halde onu izleyen kızlara bakan Noah, az sonra gelen şeye hazırlanamadı. O sırada çıkan kargaşayı bastırmanın, arkadaşlıklarını kurtarmanın bir yolunu arıyordu. Baxter’a bu randevudan, o kadınlardan çok daha fazla değer veriyordu. Henüz Baxter’ın erkeklerden hoşlandığını sindirmeye bile fırsatı olmamıştı.

Onu buraya zorla getirdiği için özür dileyecek, bir süredir bundan şüphelendiğini itiraf edecek, kendine karşı daha dürüst olması gerektiğini söyleyecekti. Fakat birdenbire Baxter onu duvara yasladı ve az önce Lisa’nın yaptığı kadar tutkuyla onu öpmeye başladı.

Noah önce ona elinden geldiğince direnmeye çalıştı. Hid-det damarlarında tıpkı asit gibi kabarmıştı. Böyle bir yakınlık istemiyor, cinsel temas boyutunu itici buluyordu. Fakat Baxter'ı geri çevirmekle canını yakacak, onu küçük düşürecekti. Ve en yakın arkadaşına, hissettiği tiksintinin derinliğini göstermeyecek kadar değer veriyordu. Kaskatı kesildi; öpücüğe ne karşılık verdi, ne de ayak diredi.

Baxter geri çekildiğinde şaşkındı. "Eh, beklediğim gibi çenemi darmadağın etmedin. Çok kibarsın," dedi ve başını öne eğip, omuzlarını düşürerek evi terk etti.

Noah duvardan zemine kaydı. Az önce neler olmuştu? Gerçekten bir erkek tarafından, *en yakın arkadaşı* tarafından öpülmüş müydü?

"Vay canına," diye fısıldadı fakat yaşadığı şok kaybolurken, pişmanlığı perçinlendi. Bu onu hatasıydı. Baxter'ı buraya getirmemeliydi. Onu uzun zamandır tutunduğu illüzyonu sürdürmek için olduğundan farklı biri gibi davranmaya iterek sabrını taşırırmıştı. Fakat aslında bir süredir Baxter'ın cinsel yöneliminin farklı olduğunu biliyordu. İşaretleri ne kadar yadsımaya çalışırsa çalışsın, hissettiklerini ne kadar göz ardı ederse etsin, aslında gerçek hep oradaydı.

Kızlar kapıyı açıp içeri girdi. Lisa dehşete kapılmış halde, "Az önce... arkadaşın dilini ağzına mı soktu?" diye sordu. "Yani... bunu yaptı, değil mi? Onu gördüm. Kendi gözlerimle gördüm."

Noah midesindeki yemeği çıkarmamak için uğraşırken yüzünü elleriyle kapadı. Lisa'nın nasıl olup da kendi dilinin bir özeliği varmış gibi konuşabildiğini bilmiyordu fakat buna

karşın dürüst olması gerekirse, kendisi de onun kadar tiksinişti bundan. Açık fikirli olmakla övünürdü. Bir bireyin dediği şekilde yaşamaya hakkı olduğunu savunurdu. Fakat... *lanet olsun*, az önce cinsel tacize uğramış gibi hissediyordu!

“Lütfen git,” dedi. “Ve bir daha... asla beni arama.”

Lisa, “Artık eşcinsel olduğunu gördüğüme göre aramam zaten,” diye terslendi. “Neden bana erkek arkadaşın olduğunu *söylemedin?*”

Noah parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Benim erkek arkadaşım falan yok.” *En yakın arkadaşı* vardı ama. Onu konuşmayı öğrendiği günden beri tanıyordu fakat artık arkadaş olduklarından yüzde yüz emin değildi.

“Sanki *inanırmışız* gibi.” Yvonne gözlerini devirdi. Bıkkınlık içinde, “Şu zamanda erkeklerin nesi var?” diye mırıldandı. “Seksi olanların *hepsi* eşcinsel.”

Noah cinsel tercihini savunma fırsatını bulamadı. Fakat zaten bunu yapmaya bile tenezzül etmek istemiyordu. Lisa ile Yvonne, Baxter’la olan dostluğunun onun için ne kadar değerli olduğunu ve onu ne kadar özleyeceğini bilmiyordu. Noah’ya kalırsa, Baxter onun kardeşi gibiydi. Bazı açılardan Cody’nin yerini almıştı.

Neden Bax de böyle hissedemiyordu? Neden bu kadar farklı hissetmek zorundalardı?

Madem veda ediyoruz...

Baxter dostluklarını korumak isteseydi, onu asla öpmezdi. İşleri bu kadar ileri götürmesi, duygularına yenik düşerek sınırı aşması Noah’yı her şeyden çok üzüyordu.

Lisa anahtarını çantasından çıkarırken başını kaldırıp, “Benzin parasına ihtiyacım var,” dedi.

Noah şaşkınlık içinde ona baktı. “Ne?”

“Bir hiç uğruna bizi buralara kadar getiren sensin. Bence bana biraz borcun var.”

Noah ona güzel bir yemek yedirmişti. Bu bir *hiç* değildi. “Ciddi olamazsın.”

“Gayet ciddiylim!”

Noah sandığından daha çok içmiş olabilir miydi? Çünkü gece gitgide zıvanadan çıkıyordu.

Cebinden bir yirmilik çıkarıp Lisa’ya doğru fırlattı. Ardından yerden kalkıp tezgâha gitti ve anahtarlarını aldı. Baxter’ın peşinden gitmeli, kendisine veya bir başkasına zarar vermeden önce onu yakalamalıydı. Sorunlarını daha sonra halledebilirlerdi. İkisi de önce sakinleşmeli ve ayılmalıydı.

Ne var ki, anahtarları buradaysa, Baxter’ın anahtarı falan olamayacağını fark etti. Buraya gelirken direksiyon başında Noah vardı. Yani Baxter yürüyerek dönüyor olmalıydı. Eğer kendi başına kasabaya yürümeyi planlıyorsa önünde uzun bir yol var demektir. Fakat cep telefonu vardı. Birilerini arayabilirdi. En azından sarhoş halde bir kazaya bulaşmayacaktı.

Noah, “Tanrı’ya şükür,” dedi ve yeniden yere çöktü.

Lisa Yvonne’a seslenerek, “Şu şarap şişesini de al,” dedi. “Gördüklerimden sonra *ona* ihtiyacım olacak.”

Yvonne biraz tereddütlü görünüyordu. “Şişe açılmamış. Onu alamayız ki...”

“Al şunu,” diye parladı Noah.

Yvonne şişeyi göğsüne bastırıp onun yanından geçip gitti fakat benzin parası ve güzel bir şarap bile Lisa'nın bir sonraki yorumunu yapmasını engelleyemedi. Lisa veda şovu için arkasında dönüğünde dudağını tiksinti dolu bir ifadeyle bükmüştü. "Top!" diye haykırdı ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

On Dördüncü Bölüm

Kevin Colbert, Riley Stinson'a bodrum kata inşa ettirdiği barın arkasında duruyordu. Evin bu kısmı ona aitti; karısı buraya ancak temizlik yapmak için gelirdi. Çocukları da buraya inmekten hoşlanırdı. Aynı şekilde futbol oyuncularını da çünkü burada bir bılardo masası, uydudaki en geniş kapsamlı spor paketine sahip büyük ekran bir televizyon, en yeni oyun konsollarından biri ve rahat koltukları vardı. Burası kusursuz bir erkek odasıydı. Fakat cumartesi akşamı olsa bile saat geçti. Çocukları yatmıştı. Karısı arkadaşlarını davet ettiğini biliyordu; üst katta kitap okuyordu. Genelde haftada dört beş kitap okurdu. Kevin bu akşam futbol oyuncularını davet etmemişti. Bu akşam, uğramaları için Stephen Selby, Tom Gibby ve Derek Rodriguez'i davet etmiş, onlar da gönülsüzce kabul etmişti.

Adelaide'la ilgili *Gold Country* Gazetesi'nin birinci sayfasında çıkan haberi göstererek gazeteyi ahşap tezgâhta onlara doğru itti.

Derek gazeteyi ikiye katlayarak bir kenara koydu. “Bak, bizi neden buraya çağırdığını hepimiz biliyoruz. O yüzden sadede gel, şunu halledelim de eve dönelim. Sizinle görüşmekten hoşlanmıyorum, hele gece vakti. Birileri evin önünde arabalarımızı görüp bir şeylerde şüphelenebilir ve paniğe kapılıp yakayı sıyırmaya çalıştığımızı düşünebilir.”

Kevin, “Bunu nasıl yapabilir ki?” diye sordu. “Yıllardır arkadaşsınız. Sosyalleşme hakkımız var.”

Stephen ona gerçeklikle bağı kopmuş gibi baktı. “Yıllardır beraber takılmıyoruz, Kevin. Sen havalara girmeye başladığından beri görüştüğümüz yok.”

Kevin aralarında en başarılı olandı. Tom’un bir ailesi ve güvenilir bir işi olsa bile, Kevin’in imajına sahip değildi. Üstelik Tom zayıftı ve ipler karısının elindeydi. Kevin bu insanlara artık ilgi duymuyordu fakat geçmişleri nedeniyle, istese de istemese de onlarla bir bağı vardı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. “Sadece hayatımı yaşıyorum. Aynı şekilde sen de. Son on yıldır beni bir yerlere davet ettiğiniz bile yok.”

“Hiç kimse birilerini bir yere davet etmiyor.” Tom bardağındaki buzları salladı. “Neden davet edeceğiz ki? Birbirimizi görmek yaptığımız şeyi ve bu ortaya çıkarsa neleri kaybedebileceğimizi hatırlamamıza neden oluyor. En azından benim için öyle.”

Stephen bunu umursamıyormuş gibi güldü. “Evet, eh, bazılarımızın kaybedecek daha fazla şeyi var.”

Kevin sesini alçaltarak, “Sence bu komik mi?” diye sordu.

Karısının dikkatini çekmek istemiyordu. Bir şey bilmemesi sağır olduğu anlamına gelmezdi. “Herhalde *hepimizin* özgürlüğünü kaybedebileceği aklına gelmedi.”

Stephen pöfleyerek, “Bu çok zor,” dedi. “Belki senin işini ve evliliğini bozar. Aynı şekilde Tom’un da. Ama hapse gireceğimizi sanmam. Önce bunu yaptığımızı kanıtlamak zorundalar.”

“İşin o tarafına girmeyelim.” Kevin Addy geldiğinden beri öyle diken üstündeydi ki, hayatına zar zor devam edebiliyordu ve bu da gerginliğini gitgide perçinliyordu. “Ben araştırdım. California’da toplu tecavüzde zaman aşımı yok.”

Stephen birasının köpüğünü içti. “O yüzden mi panikleyip onu kaçırdın? Çünkü hepimiz onu madene götürenin Aaron olmadığını biliyoruz.”

Kevin başını iki yana salladı. “Onu yapan ben değildim. Zaten o yüzden sizi buraya çağırdım. Herkesin o tür bir belaya tekrar bulaşmamamız gerektiğini bildiğimizden emin olmak için.”

“Nedenmiş?” Derek bilmek istiyordu. “A açıkçası ben bu olduğu için minnettarım. Belki kaltak artık çenesini kapar.” Yavaşça güldü. “Noelle aracılığıyla bunu imalayan bir mesaj da yolladım ona. Keşke taktığı kolyenin benden geldiğini anladığında surat ifadesini görebilseydim. *Cesaret*. Bunu yutacağını biliyordum. Gülmemek elde değil.”

Kevin, “Anlamıyorsun,” dedi. “Eğer aramızdan biri aptalca bir şey yaparken yakalanırsa, geri kalan herkes tehlikede demektir. Ona zarar vermek, her şeyi daha da berbat hale sokar.”

Tom, "Yani ona *tekrar* zarar vermek demek istiyorsun," dedi.

"Evet, tekrar." Kevin sabırsızlığını saklamıyordu. "Ama sen bile bir sonraki adımdan memnun kalacaksın," dedi Tom'a. "Bundan böyle, onu rahat bırakıyoruz. Madende olanlardan bahsederse, inkâr ediyoruz. Bu kadar basit. Biz dört kişiyiz, o ise yalnız. Bizim arkadaşlarımızın toplamı onunkilerden daha fazla. Suçlamaları bir yere çıkmaz."

Tom, "Ona yalancı diyerek yaptığımızdan daha beter bir şey yapmak istemiyorum," dedi.

Kevin ani bir öfke ve ümitsizlikle az kalsın haykıracaktı. Sert bir fısıltıyla, "Hapse girmeyi mi tercih edersin?" diye sordu.

"Tabii ki hayır. Sadece... çok kötü hissediyorum."

"Karın yaptığın şeyin utancı ve ayıbiyla yaşamak, çocuklarını sensiz büyütme zorunda kalırsa çok daha kötü hissedeceksin. *Onun* hiçbir suçu yok; tıpkı benim karımın olmadığı gibi."

Tom alnını ovup sessiz kalınca Derek Kevin'a onun akıl sağlığından şüphe ettiğini söyleyen bir bakış attı. Hep beraber hareket etmelilerdi. Eğer Tom fire verirse...

Derek, "İnkâr ederek cezai kovuşturmadan kurtulabiliriz," dedi. "Ama tecavüzle suçlanmak bile şüphe ve kuşku doğuracaktır ve bu da peşimizi yıllarca bırakmaz."

Kevin, "Bunu engelleyemeyiz," dedi. "Gerçekten önemli olan insanlar bize inanacaktır." En azından bunun doğru olması için dua ediyordu. Karısına tecavüz eğilimi olabileceğini düşündürtecek hiçbir şey yapmamıştı. Fakat Addy konuşmayı seçerse, Tom'un en sonunda pes edeceğini düşün-

yordu. Veya belki partiye gelen diğer insanlar bazı detaylar, sohbetlerden kısımlar veya Addy'yi madenin diğer tarafına götürdüklerini hatırlamaya başlardı. Şimdiye kadar hiç kimse bundan bahsetmemişti fakat bu konu hiç gündeme gelmemişti. Gündeme gelse neler olacağını kim bilirdi?

Stephen birkaç büyük yudumda içkisini bitirdi. "Bunun en doğru rota olduğuna emin misin?"

Tepelerinde bir gıcırta duyular. Kevin bunun merdivenlere gelen karısı olmadığından emin olmak için duraksadı. Onun kendisine seslenen sesini duymayınca devam etti. "Bence öyle. Düşünsenize. Hiç kimse, lanet olasıca belediye başkanı bile bunun ortaya çıkmasını istemeyecektir."

Derek başını salladı. "Başkan Rackham oğlunu bir melek gibi görüyor," dedi. "Cody'nin dün geceki anma törenini gördünüz. Başkan hiç kimsenin oğlunun bir toplu tecavüze neden olduğunu öğrenmesini istemeyecektir. Bu söylendiğinde inanmaz bile."

"Kesinlikle." Kevin Derek'in bir yana koyduğu gazeteyi alarak yeniden önlerine koydu. "Artık böyle şeyler olmasına izin veremeyiz. Ona dokunmamaya söz vermeliyiz."

Tom Kevin'a bakarak, "O akşam onu madene götürenin sen olmadığına inanmakta zorluk çekiyorum," diye mırıldandı.

Bunu söyleyenin Tom olması Kevin'ı şaşırtmadı. Tom'un duyduğu suçluluk onu delirtiyordu. Onlar için Addy kadar tehlikeliydi. "Söylüyorum ya, ben yapmadım."

Tom yüzünü buruşturdu. "Biri yaptı ama."

Hepsi birbirine baksa da hiç kimse itiraf etmedi.

“İyi.” Kevin elini havaya kaldırıp pervasızca salladı. “Neden hiç kimsenin sorumluluk almak istemediğini anlıyorum. Ama bunun bir önemi yok. Artık oldu bitti. Sadece Stacy’nin dikkatini Aaron Amos’ta tutmamız yeterli. Ama öyle olmasa bile sakın olmalıyız. Tepki vermeyelim. Aksi takdirde başımızı ciddi belaya sokabiliriz.”

“Kevin, tatlım?”

Kevin nefesini tuttu. Karısı merdivenlerin başındaydı. “Efendim?”

“İşin bitti mi?”

“Birazdan geliyorum.”

Tom taburesinden inerken, “Karım da beni merak etmiştir,” dedi. “Gitmem gerek.”

O merdivenlere ulaşmadan önce yolunu kesen Kevin, “Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Aynı fikirdeyiz, değil mi? İtiraf etmeyeceksin, değil mi? Herhalde kızlarının bütün ömürlerini babalarının bir tecavüzcü olduğuna inanarak geçirmesini istemezsin. Karının seni bırakmasını istemezsin, değil mi?”

“Tabii ki öyle bir şey istemem.” Tom yüzünü ovuştururken yorgun görünüyordu. “Ama en kötüsü ne biliyor musun? Tabii yaptığımız şeyi asla silemeyeceğimiz gerçeği dışında?”

Kevin ilgileniyormuş gibi yaptı fakat bunu duymak istemiyordu. Yakalanma tehlikesi yoksa pişman olmaya tenezül etmeyeceği bir şey için neden kendisini harap edecekti ki? Bu lisede bir partide yaptıkları saçma sapan bir şeydi. Ne olmuştu yani? “Dinliyorum.”

“Seksin hoşuma gittiğini hatırlamıyorum. Zalimce ve küçük düşürücüydü. Hem onun hem bizim için.”

Derek araya girerek, “Bizi buna bulaştırdığı için Stephen’a teşekkür etmelisin,” dedi. “Hatırladığım kadarıyla bu onun fikriydi.”

Stephen bardağını tezgâha indirdi. “Sakın beni suçlamaya kalkma!”

Tom ciddi bir ifadeyle, “Senin fikrindi,” dedi.

Stephen da taburesinden indi. “Onu isteyen Cody’ydi ama kız onun kendisine dokunmasına izin vermiyordu.”

“Sen de ona tecavüz etmesini söyledin,” dedi Tom. “Ona bunu hak ettiğini söyledin. Bütün gece ona kuyruk salladığını.”

“Kapa çeneni!” Kevin bu işin gittiği yerden hoşnut değildi. “Artık bunu konuşmak istemiyorum.”

Birkaç saniye gergin bir sessizlik oldu. Hepsi korku içinde bocalıyordu. Fakat hiçbir seçenekleri yoktu; bunu kontrol etmek *zorundalardı*.

En sonunda Derek anahtarlarını aldı. “Neden bu olduğunda kız kimseye söylemedi?”

“Çünkü kendisi de bilinmesini istemiyor,” dedi Kevin. “Anlıyor musunuz? Dikkatleri üstümüze çekmezsek her şey yolunda gidecek.”

“Bazen Cody yerine ben göçük altında kalmış olmak istiyorum,” dedi Tom.

Bu sert sözcükler karşısında şok olan Kevin, onun kolunu kavradı. “Bak, kendini affetmeli ve her şeyi geride bırakmalısın.”

Tom, "Senin de kızın var," dedi. "Hiç onun başına böyle bir şey gelse ne yapacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Sebep?"

Kevin bu ihtimali bile düşünmek istemiyordu. "Çünkü benim kızım büyüdüğünde kasıntı bir kaltak olmayacak, anladın mı?"

Noah neden en sonunda Milly'lere geldiğini bilmiyordu. Aslında dönebileceği bir sürü arkadaşı vardı. Gerçi onlar Baxter'ın da arkadaşlarıydı ve Noah onlara gidebileceğini hissetmiyordu. Baxter'ın ne zaman eşcinsel olduğunu açıklayacağı kendine kalmış bir şeydi. Noah onun adına bunu yapamazdı; bir ömür süren dostlukları bunu gerektirirdi. Üstelik kulübede olanları kimsenin bilmesini istemiyordu. Bu onu utandırıyordu fakat yine de biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Şu anda yalnız kalmak istemediği kesindi.

Top...

Hiç kimse daha önce ona böyle dememişti. Cinsel olarak başka erkeklere ilgi duyduğunu söylese, Baxter'ın nelere katlanmak zorunda kalacağını hayal edince ürperdi. Bunun yankılarını hayal etmek Noah'yı öfkелendirdi. Baxter'ı aşağılama hakkını kendinde görenlere, belki mantıksız olsa da, yüreğini ona açtığı için bizzat Baxter'a. Baxter nasıl olup da ona âşık olmuştu?

Noah bu tür bir ilgiyi perçinleyecek bir şey yapmamıştı ki.

Şişesinden bir yudum alarak Adelaide'nin evine baktı. Addy

ondan uzak durmak istiyordu. Peki o halde neden buraya gelmişti?

Çünkü doğru düzgün düşünemeyecek kadar sarhoştı. Kulübeden buraya gelebilmek için ayılmayı beklemişti fakat buraya ulaşır ulaşmaz, Baxter'ın onu *bir sevgili gibi öptüğünü* hatırlar hatırlamaz, henüz ayık olmayı kaldıramayacağını anlamıştı. Hemen sokağın aşağısındaki içki dükkânına gitmiş, ondan sonra da hem zihnini hem de ekşiyen midesini zehirleyen üzüntüyü dindirmeye çalışarak kasabada yürümüştü.

Ayağı takılıp da düşecek gibi olduğunda, eve dönmesi ve geceyi sonlandırması gerektiğini biliyordu. Saat on iki otuz olmuştu ve Addy'yi ziyaret etmek için çok geçti. Gecenin bir yarısı kapısına dayanırsa onu korkuturdu.

Gelgelelim, evi artık ona çok yalnız bir yer gibi geliyordu. Halihazırda korkunç bir sabah geçirmişti. Ne kadar içerse içsin, Baxter'ın yaptığı, söylediği şeyin sarsıcılığını unutamıyordu.

“Lanet olsun.” Yürümeyi sürdürdü. Sadece birkaç bina ilerideydi evi. Ama köşeye ulaştığında dönüp aksi yönde yürümeye başladı. Madem öyle bari *kapıyı çalsaydı*. Addy'nin kendi özel kapısı vardı. Eğer istemezse onu açmayabilirdi.

Noah verandanın basamaklarını tırmanırken sendeledi, tırbzanı kavradı ve şişesini düşürdü. Neyse ki şişe çalılıklara düştü ve kırılmadı fakat Noah dengesini sağlamaya çalışırken bir küfür savurdu.

Bu ses Addy'yi uyandırmış olmalıydı çünkü ışığını yaktı.

Noah onun pencereden baktığını görünce, “Benim,” dedi.

Kapı açılınca umutlandı fakat Addy kapıyı hafifçe aralayıp şaşkınlıkla ona baktı. “Burada ne işin var, Noah?”

Veranda sanki dönüp duruyordu. Noah dengesini korumak için kapının pervazına dayandı. “Ben...” Bu anı doğal kılacak bir şey söylemeye çalışsa da, gecenin bir yarısı burada olmasını açıklayacak tek bir şey bile bulamadı.

Addy’yi hiç sebep yokken yatağından çıkarmıştı. Birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı bile.

Nedense bu birkaç saniye önce çok daha iyi bir fikirmiş gibi gelmişti. “Bilmiyorum,” dedi. “Buraya gelmekle hata ettim, özür dilerim.”

Arkasını döndüğünde Addy yanına geldi.

“İçki içmişsin.”

“Evet.”

Addy bunu hemen itiraf ettiği için ona tuhaf bir bakışla karşılık verdi. “Sık sık sarhoş olur musun?”

Noah son seferi hatırlamıyordu bile. “Hemen hemen hiç.” Bisiklet sürmeyi öyle çok seviyordu ki, içki içmek aklına bile gelmezdi. “Ama bu akşam...” Islık çaldı. “... Bu akşam bundan daha iyi bir cevap yokmuş gibiydi.”

Addy saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Ne için?”

Noah, Baxter’ın öpücüğünün anısını silebilirmiş gibi, içgüdüsel olarak dudaklarını sildi. Fakat bu işe yaramadı. Bunu unutamayacaktı. “Ben... bundan bahsedemem.”

“Sebep?”

“Sanırım sadakat.” Zaten her türlü ona söylemezdi. Tıpkı önceki akşam o podyumda dururken olduğu gibi, kendini ifşa ettiğini hissediyordu. Göğsünde ve boğazında aynı boğucu gerginliği hissediyordu. Dün akşamki fiyaskonun ona öğrettiği tek şey, böylesi duygulardan kaçınmak istediğiydi.

“Kime?” diye sordu Addy.

“Boş ver. Seni rahatsız etmemeliydim.”

“Sorunun ne olduğunu söyle.” Addy içtenlikle endişelenmiş gibi görünüyordu.

“Yok bir şey.” Noah önce Baxter ve o kızlarla buluşarak, sonra da sarhoş halde buraya gelip Addy’nin içki sorunu olduğunu düşünmesine yol açarak bütün akşamı mahvetmişti.

Ondan olabildiğince uzak kalmaya karar vererek arkasını döndü. Onun neyi vardı? Kendi sorunlarını kendi çözmeliydi. Fakat Addy arkasından koşup elini tuttuğunda, gitmek değil, kalmak istiyordu.

Addy, “Hey,” diyerek elini çekip durmasını sağladı. “İyi misin?”

Paniğin keskin ucu, Noah gözlerinin sulanmaya başladığını hissettiğinde yüreğine saplandı. Addy’nin yüzündeki anlayışlı ifadeyi bilerek görmemezlikten geldi ve bakışlarını yere indirdi. “Pijamaların çok güzelmiş.”

“Altı üstü bir tişört ve eşofman altı.”

“Tamam, belki çok seksi değiller. Ama geçen akşam sayesinde onların altında ne bulacağımı biliyorum.” Bu sözlerindeki cinsellik imasının onun dikkatini çekeceğini, buraya gelmesi için bir nedeni olduğunu düşündüreceğini umuyordu çünkü doğru düzgün bir nedeni yoktu. Az önce en yakın dostunu kaybettiğini söylemek, Addy’yle flörtleşmekten daha zordu.

Bunun ziyaretine nihai noktayı koyacağını sanmıştı fakat Addy onu hak ettiği gibi itmedi, ona sığ bir pislik olduğunu

söylemedi. Yüzünü ellerinin arasına aklıp başını kaldırmasını sağladı ve gözlerine baktı. "Gelmenin *asıl* sebebi ne?"

Noah'nın bir yanı dürüst olmak istiyordu. Kafasının karışık olduğunu, canının yandığını, hatta öfkeli olduğunu söylemek istiyordu. Fakat Noah bunları Baxter'dan bahsetmeden nasıl söyleyebilceğini bilmiyordu ve hüsrana gözyaşları sözcüklerden daha kolay çıkınca, Addy duygularının bir uçurum kenarında olduğunu fark etmeden önce onun dikkatini dağıtmak için yapması gerekeni yaptı.

"Çünkü seni istiyorum," diye fısıldadı ve Addy'nin buna inanacağından emindi çünkü her şeye rağmen bu kesinlikle doğrudu.

Addy Noah'nın neyi olduğunu çözemiyordu fakat mesele seksle ilgili değildi. En azından tamamen. Tahmin etmesi gerekirse, alkol onu üzen şeyi silmesine yardımcı olmamıştı ve Noah başka bir şey denemeye çalışıyordu. Acaba onu üzen, üstünden yıllar geçmiş olsa da Cody'nin ölümü olabilir miydi?

Kendi kendine ondan uzak durması gerektiğini söyledi. Buna bulaşamazdı. Fakat Noah öyle üzgündü ki. Üstelik Addy yıllardır, lisedeyken, hatta döndüğünden beri, onu öpmeyi hayal ediyordu ve bu yüzden ondan uzaklaşmak için bir hamle yapamıyordu. Noah başını eğdiğinde, Addy betonun üstünde donmuş gibi hissettiği çıplak ayaklarıyla, serin sonbahar gecesinde öylece dikildi. Derken Noah'yla dudakları birbirine dokundu ve öyle yoğun bir his içini kapladı ki, kendini onun kollarına bırakmak dışında bir şey elinden gelmedi.

Bu kendini bildi bileli istediği kişiydi. Ve hayalinde olduğundan daha güzel bir öpücüktü bu.

Noah kollarını ona dolayıp başını göğsüne yaslayarak, “Şimdiden daha mutluyum,” diye mırıldandı.

Konuşurken başını çekip ona baktığından, aslında Addy kolayca geri çekilebilirdi. Fakat bunun yerine onun başını tuttu, dudaklarını yeniden kendisine yaklaştırdı ve on yıldır içinde hapsettiği tutkuyla onu öptü. Çok geçmeden ikisi de soluk soluğa kalmıştı ve sanki birbirlerinin içine girmek istiyormuş gibi, vücutlarını birbirlerine bastırmışlardı.

“Vay canına,” dedi Noah. “Gördün mü? Benden *gerçekten* hoşlanıyorsun. Neden aksini düşündürmeye çalıştığını anlamadım. Hiç hoş değildi.”

Addy onun sitemkâr sözcüklerine hafifçe gülümsedi. Sorun hiçbir zaman ondan hoşlanmamak olmamıştı. Şimdi bu karanlık ve sessiz gecede, Whiskey Creek halkı her şeyden habersiz uyurken, bir sorun olduğunu hatırlamak bile güçtü. Bundan önce olan ve sonra olacak hiçbir şey önemli gelmiyordu. Özellikle de Addy bu kısa molanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bildiği için; yine de, belki daha iyi bir etkisi olabilirdi. Noah’nın onu unutmasını istiyorsa, yapması gereken tek şey ona istediğini vermek, onun hayatından geçip giden pek çok kadından biri olmaktı. Noah onun budalaca sergilediği o zor kadın imajını delip onu fethedince, hayatına kaldığı yerden devam edebilecekti. Tom onun böyle biri olduğunu ima etmişti.

Noah, “Burası çok soğuk,” dedi. “Haydi, benim evime gidelim de seni ısıtayım.”

Addy gerçekten titriyordu fakat soğuk hava yüzünden değil. Tam aksi, kendi yaşadıklarını yaşayan biri için müm-

k n olamayacağını d       bir arzuyla yanıyordu. Nasıl oluyordu da hâlâ Noah'yı isteyebiliyordu? Lisede hissettikleri hiç deği memi  miydi?

Terapisti olsaydı, onun insan ruhunun üstesinden gelme ve ilişkilendirme kalıplarını kırma gücünü kanıtladığını söylerdi. Doktor Rosenbaum bunu daha önce de söylemişti fakat bu kadar normal hissetmek, diğer kadınların böylesine çekici bir adamla kar ıla tıklarında hissedebileceklerine çok benzer duygular yaşamak, Addy'yi  a ırtıyordu.

 inde bulunduğu durumu algılamakta zorlanarak, "Büyükannem uyanınca merak eder," dedi. "Olanlardan sonra..."

Noah, "Geçen ak am olanları d      ," dedi. "O uyanmadan önce seni getiririm."

Addy ba ını iki yana salladı. "Affedersin. Yapamam... seninle yatamam."

Noah boynunu öperken, nefesini teninde hissetti. "Neden?  stediğini biliyorum."

Haklıydı. Noah onu zayıf bir anında yakalamı tı. Yıllardır şu anda yaşadığı rahatlamayı kendinden esirgemi ti.  mitsizce unutmak, en sonunda ipin ucunu bırakmak istiyordu. Fakat Noah onunla ilgilense bile, Addy onunla bir ilişki ya ayamazdı.

Noah bir cevap alamayınca yeniden, "Neden?" diye sordu.

O eski  ekim, Addy'nin dalgınlığını öncekinden de g    bir biçimde dağıttı ve içinden şöyle sormasına neden oldu: *Bir geceliğine neden olmasın?*

Bu Noah için hiçbir şey ifade etmeyecekti, bu yüzden onu yanlış yönlendirmekten, canını yakmaktan endi elenmesi-

ne gerek yoktu. Üstelik kendisi bu ilişkinin sınırlarını gayet iyi biliyordu.

Sadece tek bir sorun vardı.

“Sarhoşsun,” dedi.

Noah’nın dili, kulağının kenarında gezindi. “Sevişemeyecek kadar sarhoş değilim.”

Yüce Tanrım... Addy nefesi kesilmiş halde başını geriye attı ve Noah’nın elleri tişörtünün altına kayıp yukarı doğru çıktı. “Yani rıza gösterebilecek durumda değilsin.”

Bunu duyan Noah başını kaldırdı. “Sen ciddi misin?”

“Tabii ki.”

“Beni korumana gerek yok.”

Addy kaskatı kesildi. “Neden?”

“Ben erkeğim. Biz sarhoş olsak da olmasak da seks isteriz. Ve istediğimizi alınca da şikâyet etmeyiz.”

Addy onun esprili konuştuğunu bilse de, ne yaptığıının farkında olduğundan emin olmak istiyordu. “Bu seçimi yaptığında zihnin berrak olmalı.”

“Güven bana.” Noah başını onun alnına yasladı. “Ne istediğimin farkındayım. Ve seni her koşulda isterdim.”

Demek istediği, seks yapmayı seks yapmamaya tercih ettiğiydi. Bu akşamlik karşısına potansiyel partner olarak Addy çıkmıştı. Addy ayrıntıları netleştirmeliydi fakat Noah’nın elleri, göğüslerine kayarken bunları düşünmek zordu.

Addy onun bileklerini kavrayarak tişörtünün altından çıkarmayı başardı. “Benimle yatmak seni üzen şeyi çözmene yardımcı olmayacak, Noah.”

Noah, Addy'nin bedeninden aldığı tepkiye bakarken gülümsedi; tişörtünün altından bu tepki epey belli oluyordu. "Ama seninle yatmazsam daha kötü bir gece geçireceğim *kesin*." Noah bakışlarını kaldırdığında gülümsemesi kayboldu. "Geri kalanıyla sabaha uğraşabilirim. Zaten öyle olması gerek."

"*Neyin geri kalanıyla?*" diye sordu Addy. Onun nesi vardı? Böyle olmasının nedeni dün akşam mıydı? Yoksa başka bir şey mi vardı?

"Sorma. *Bunu...* mahvetmesini istemiyorum." Noah onu öyle yumuşak, yoğun ve ıslak dudaklarla öptü ki, Addy ona karşı koyarsa aklını yitireceğini düşündü.

Büyükanneyi düşündü. Cody, Kevin, Derek, Tom ve Stephen'ı düşündü. Ve iyileşmesine yardım eden terapisti düşündü. Doktor Rosenbaum kuşkusuz onu buna karşı uyarırdı. Addy saldırıdan beri çok yol kat etmişti ve başa dönmek istemiyordu.

Fakat bu ilerleme sayılmaz mıydı? Şu anda çok *canlı*, fiziksel temasa çok aç olduğunu hissediyordu. Noah'dan önceki erkeklerden yalnızca kaçmak istemişti.

"Fazla düşünme," dedi Noah.

"Neden?"

"Çünkü beni geri çevirmeni istemiyorum."

Addy bu dürüst sözler karşısında güldü. "Gidip ayakkabılarımı alayım. Seni eve bırakacağım, yolda bir çukura falan düşmeni istemem."

Noah meraklı gözlerle ona baktı. "Geceyi bende geçirmeyecek misin?"

“Yapamam,” dedi Addy.

Ne var ki, Noah’nın evine ulaştıklarında Noah geri çevrildiği için öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu ki, Addy fazla ayak direyemedi.

Noah onu içeri buyur ederken, “Alkolmetrem yok,” dedi. “Ne yapayım? İstersen düz çizgide yürüyeyim veya alfabeyi tersten sayayım, olur mu?”

Addy’nin ikna olması için Noah’nın bunları yapmasına gerek kalmadı. Tek yapması gereken, onu öpmek ve yatak odasına ulaşana dek dudaklarını ondan ayırmamaktı.

On Beşinci Bölüm

Adelaide bunun, Whiskey Creek'teki ilk haftasında yaşadığı dibe vuruştan toparlanmanın yolu olmadığını biliyordu. Halatı kesip fırtınalı havada onunla beraber denize açılması değil, Noah'dan uzak durması gerekiyordu.

Fakat bunun uzun vadeli bir şeyin başlangıcı olduğunu hayal edemiyordu. Noah'nın daha önce ciddi bir kız arkadaşı bile olmamıştı, o yüzden Addy'nin içi rahat olabilirdi. Sabah uyandıklarında, Addy'ye ciddi bir ilişki istemediğini ve arkadaş kalmayı umduğunu söyleyecekti. Addy de onu gayet iyi anladığını, kendisinin de aynısını istediğini söyleyecekti. Sonra herkes kendi yoluna gidecekti ve Addy'nin şansı varsa Noah sonradan onu arayamayacak kadar utanacak, hatta Anne Yemeği'ne bile gelmeyecekti.

Onun hayatından kendiliğinden çıkması, onu zorla çıkarmaktan çok daha kolay olacaktı. Böylece Addy doğal istekleriyle savaşmak zorunda kalmayacaktı. En başında planladığı gibi, kendi işine bakabilir, o kâbus gibi parti ve aradan on

beş yıl geçmesine karşın bu çekici lise aşkını unutmaya çalışabilirdi.

“Yine düşünmeye başladın,” dedi Noah.

Addy kendine engel olamıyordu. Sürekli bir risk arıyordu. Bundan pişman olmak istemiyordu. Fakat bu noktada vazgeçerse, daha fazla pişman olacağını biliyordu. Sonuçta önüne çıkan her erkek için böyle hissetmiyordu. Tecavüz haricinde, biri daha sonra evlendiği Clyde olmak üzere iki erkekle yatmıştı fakat hiç zevk almamıştı.

Büyük bir coşkudan sonra... Noah sahneden inecek ve perde kapanacaktı.

Daha fazla kuşkuya kapılmak istemeden, Noah'nın tişörtünü tutup kendine doğru çekti ve Noah onu çıkarması için kollarını havaya kaldırdı. Addy, “Çok...” diye söze girdi fakat gördüklerini ne kadar beğendiğini belli etmek istemiyordu çünkü olması gerekenden daha yoğun hisler duyuyordu. “Tıpkı tahmin ettiğim gibisin,” dedi.

Noah, “Bakalım ben de aynı şeyi söyleyebilecek miyim...” dedi ve Addy'nin tişörtünün ucunu çekiştirerek, onu çıkarmak istediğini gösterdi.

Addy karnında hissettiği yoğun heyecana karşın kollarını havaya kaldırdı.

“Güzel,” dedi Noah. Onun tişörtünü bir kenara attı fakat gözlerini ondan hiç ayırmadı. Sanki gördükleri onu büyülemişti; Addy ise daha önce hiç bu kadar heyecan hissetmediğine yemin edebilirdi.

Noah ona dokunmak için bir hamlede bulunmayınca,

kollarını kendine dolayarak bedenini gizledi. Işıklar açıkken üstü çıplak halde öylece durabilecek kadar cesur değildi. “Hep biraz sıska olmuştumdur,” dedi.

Bazen hâlâ Noah’nın göz ucuyla bile bakmadığı o naif kız gibi hissediyordu.

“Heyecanlanma.” Noah onun ellerini aşağıya indirdi. “Belki eskiden sıskaydın ama şu an mükemmelsin.”

“Peki...” Addy güçlükle yutkundu. “O zaman neden... bir şey yapmıyorsun?”

Noah onun kollarını iki yanına yapıştırdı ve göğsünü öptü. “Zevkin yarısı, işi ağırdan almaktan gelir.”

Bunu duyunca Addy içinde bir hazzın kabardığını hissetti. Görünüşe göre Noah bu konuda ondan daha iyiydi. Kendisi onun yanında acemi kalacaktı. “Tamam, olabilir...” Boğazını temizledi. “Belki ışıkları kapatabiliriz.”

Noah güldü. “*Hâlâ* o kadar utangaç mısın?”

“Hayır.” Addy sert bir bakışla başını iki yana salladı. “Artık değilim.” Bunu aşmak için çok uğraşmıştı. “Sadece... pek fazla erkekle olmadım. Senin kadar deneyimli değilim.”

Noah ona yaklaştığında çıplak gövdeleri birbirine değdi. “Evliydin.”

Addy konuşmakta gitgide zorlanır olmuştu. “Birkaç ay,” dedi. “Ve eminim restorandaki garson kızlarla benimle yatığından daha fazla yatıyordu.” Espri yapmış gibi gülse de, kendisi yatakta eğlenceli olmadığı için Clyde’ın garson kızları tercih ettiğinden korkuyordu.

“O senin ilk deneyimin miydi?”

“İkinci. Ondan önce... bir erkek daha olmuştu.”

“Onlar ışıkları hep kapar mıydı?”

“Sanırım.” Addy hatırlayamıyordu. Fakat onların karşısında bu kadar utangaç değildi ve onun hakkında ne düşündüklerini bu kadar çok umursamıyordu. O yüzden onları seçmişti. Onlar Noah gibi değildi, güvenilirlerdi. İyileşme döneminin bu aşamasına dek, onu Noah kadar etkileyen bir erkeğe hazır değildi.

“İstersen ışıkları kapatayım ama... bu manzarayı görmek istiyorum. Sadece sana bakmak bile bir kaya kadar sert olmama neden oluyor.”

Addy kızarınca Noah yeniden güldü. “Vay canına, böyle sine kolay utanan bir kadınla olmayalı yıllar oldu.”

Birden bir hata yaptığını düşünen Addy geri çekildi. “Bu konuda pek iyi değilim. Gitmem gerek.”

Noah’nın etrafından donalarak tişörtünü almaya gitti.

“Addy.” Noah arkasından gelip onun omuzlarını tuttu ve kendisine doğru çevirdi. “Gitme.”

“Senin istediğin deneyim bende yok.”

“Deneyimli olman umurumda bile değil. Tek istediğim seninle olmak. Işıkları kapatabiliriz. İstedğin gibi olsun.”

Addy hâlâ almak istediği tişörtüne baktığında Noah onun çenesini tuttu. “Sorun değil,” diye mırıldandı. “Seninle alay falan etmiyordum. Açıkçası, uzun zamandır bir kadını böyle çok istememiştım.”

Bu sözcüklerdeki samimiyet, Addy’yi az kalsın ikna edecekti. Fakat sonra böyle sözlerin tek gecelik ilişkilerde sık sık sarf edildiğini düşündü.

Kararsız kaldı, fakat bir karara varmasına fırsat kalmadan Noah onu bir duvara yasladı ve uzanıp ışığı kapattı.

“Endişelenmene gerek yok,” derken, odayı karanlığa gömdü.

Addy, “Peki korunmayacak mıyız?” diye sordu.

“Yanımda var,” dedi Noah.

Addy’nin endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. Fakat Noah başını onun göğsüne gömdüğünde, hiçbirini hatırlayamaz oldu.

Seks son zamanlarda öyle mekanik, öyle anlamsız bir şeye dönüşmüştü ki. Fakat Addy’yle öyle değildi. Onu heyecanlandırmak, nefesini kesmek, her şeyi yepyeni kılıyordu. İlk kez seviştiklerinde, Noah kendini çok kaptırdığından başka bir şeye odaklanamamıştı. Sadece vücudunun komutlarına göre hareket etmişti. Fakat ikinci seferinde, onu doruğa ulaştırmaya kararlıydı ve bunu yapamayınca hayal kırıklığına uğradı. Addy gevşeyemiyor, kendini rahat bırakamıyordu. Ancak Noah bir türlü vazgeçmeyince, hayatında *bir kere bile* orgazm olmadığını itiraf etti.

Noah buna inanamıyordu. Addy bir zamanlar evliydi. Kocasıyla cinsel tatmin yaşamıyorsa o yatakta neler oluyordu?

Noah yatağa çökünce Addy, “Sorun değil,” dedi. “Güzeldi.”

Sabaha karşı dörde geliyordu. Kulübede olanlardan sonra, Noah bu gece sanki bir haftadır devam ediyormuş gibi hissediyordu. Fakat Addy’yi tatmin etmeden bırakamazdı. Erkeklik gururundan öte, ona bunu tattıran ilk kişi olmayı gerçekten

istiyordu. Addy'nin daha önce beraber olduğu iki erkeğin ne- dense bu zevki tatmasına yardımcı olmaması Noah'yı çok şa- şırtmıştı.

Addy fazla mütevazı bir havayla gülerek, "Bende bir so- run olsa gerek," dedi.

Aslında Noah'ya kendi zevkine odaklanması için bir maze- ret sunuyordu. Herhalde aynı mazereti daha önceki iki adama da vermişti ve adamlar da bunu kabul etmişti; aksi takdirde Addy bu durumda olmazdı. Buna karşın, Noah onun fiziksel bir sorunu olduğunu hiç sanmıyordu. Ona kalırsa Addy'yi en- gelleyen şey, utangaçlığıydı. Çarçabuk içine kapanıyor, fiziksel ve duygusal kalkanını kaldırıyor. Noah onun kendini tuttu- ğunu hissedebiliyordu...

"Saçmalık," dedi Noah. "Zaten böyle düşünmen sorunun kendisi. Performans notu almak için uğraşmıyorsun. Ben se- vişmemizin her dakikasından zevk aldım ama senin de ay- nısını hissetmeni istiyorum." Noah ondan çok etkileniyordu ve onun daha etkilendiğinden emin olmayı, onun vücūu- dunu keşfetmeyi öyle çok istiyordu ki, birdenbire ona asıl ihtiyacı olan şeyi vermemiş olabileceğini fark etti; Addy'nin ihtiyacı olan biraz daha incelik, biraz daha telkindi. Kontrolü kaybedebileceğini hissettiğinde hemen içine kapanmamak için Noah'ya biraz daha güvenebilmesi gerekiyordu.

Noah, "Zor olmasına gerek yok," dedi. "Benimleyken gü- vendesin."

Addy onun kollarını kavradı. "Noah, ben... gerçekten ya- pabileceğimi sanmıyorum."

“Geçmişte kötü şeyler yaşadığını biliyorum. Herhalde bunun sorumlusu eski kocan. Pislik herif. Ama ben o değilim. Geçmiş artık unut, olmaz mı? Direncini kır.”

“Sence direniyor muyum?”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Noah onu yavaşça, usulca öptü. “Gelmeni istiyorum,” dedi istekle. “Lütfen, bırak da gelmeni sağlayayım.”

“Deniyorum!”

“Bir dakika...” Noah sırtüstü uzanıp Addy’nin üstüne uzanmasını sağladı. “Sen kontrolde ol ve ne iyi hissettiriyorsa onu yap.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra Addy, “Sen zaten beni iyi hissettiriyorsun,” dedi.

Bunu öyle bir söyledi ki, Noah bu sözlerin altında yalnızca fiziksel arzusun olmadığını düşündü. Noah normalde bu tür açıklamalardan korkar, zor kurtulacağı bir duruma saplanmaktan çekinirdi. Fakat nedense bu akşam bu sözler yüreğine işliyor, bunları duymak *istemesine* neden oluyordu.

Bu kadından hoşlanıyordu. Fazlasıyla hoşlanıyordu.

“Sen de beni iyi hissettiriyorsun,” dedi.

Addy gözlerini ona çevirdi. Noah onun gözlerindeki parlaklığı, perdelerden süzülen ay ışığı çok güçsüz olsa da, zorlanmadan görebiliyordu. En sonunda onun içinde derin bir yerlere erişmeyi başarmış gibi hissediyordu. Addy hareket etmeye başladığında, Noah daha önce olduğu gibi yalnızca iniltilere, soluklara ve fiziksel hazza yoğunlaşmadı. Bu çok daha samimi bir bağdı. Seksin mükemmel olmasını umursamıyordu; yalnız-

ca Addy'nin bunun keyfine varabilecek kadar güvende hissetmesini önemsiyordu. Üstelik işin tuhafı, bittikten sonra onu üzmeden nasıl bu işin içinden sıyrılabileceğini de düşünmüyordu. Kendisini daha önce hiç olmadığı kadar rahat bırakıyor, bu da her şeyi çok farklı kılıyordu.

Baxter'ın onu öpmeye çalıştığı gece yaşadığı hisler ne kadar ironikti. Sanki duygularının sarkacı, doğruca diğer tarafa kaymıştı. Heyecanlıydı, zevk alıyordu, bu kadına onun peşinden gidecek kadar ilgi duyuyordu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Ritmi hisset. Çok yavaşça, acele etmeden başlayabilirsin..."

Addy tıpkı söylediği gibi başlasa da uzun süre öyle devam edemedi. Noah tansiyon artmaya başlayınca güldü çünkü şimdi Addy'nin aldığı zevkin de artmaya başladığını hissedebiliyordu. Addy onun talimatlarına cevap veremeyecek kadar kendini kaptırmıştı; arkaya eğilerek gitgide daha hızlı gidip gelmeye başladı; Noah ise ellerini onun bacaklarına koyarak ritmi kaybetmemesine yardım etti.

İlk seferinde ne kadar uğraştığı düşünülürse, bunun biraz zaman almasını bekliyordu. Fakat öyle olmadı. Yalnızca birkaç dakika sonra, Addy'nin yaklaştığını hissetti ve öyle heyecanlandı ki, az kalsın her şeyi mahvediyordu.

"Addy!" Sadece ismini söyleyebilse de, onu daha fazla dayanamayacağı konusunda uyarmak istiyordu.

Addy nefes nefese, "Daha değil," dedi.

Noah çarşafı kavrayarak biraz daha dayanabilme umuduyla başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Fakat sonra Addy'nin

inlediğini duydu, o keskin titreyişi hissetti ve ona katılmak dışında bir şey yapamadı.

Addy derin ve rüyasız bir uykudan uyandığında, onu korurcasına saran sıcak bir beden hissetti. Nerede olduğunu, bu kişinin daha önce beraber uyandığı tek kişi olan Clyde olmadığını anlaması biraz zaman aldı.

Derken, panik devreye girdi. Saat kaçtı? Büyükanne uyanmış, onun yatağında olmadığını fark etmiş olabilir miydi?

Addy başını kaldırıp karanlıkta Noah'nın saatini aradı ve bulduktan sonra rahat bir nefes alıp kendini yatağa bıraktı. Saat daha beş yirmiydi. Büyükanne saat altı, altı buçuk gibi uyanırdı. Addy acele ederse büyükanne gittiğini anlamadan yetişirdi.

Noah'ı uyandırmamaya çalışarak yataktan çıktı ve kıyafetlerini aramaya başladı. Gömleği ve ayakkabıları oturma odasında idi. Bunu hatırlıyordu. Fakat çamaşırları ve eşofman altı burada bir yerde olmalıydı.

"Hey, iyi misin?"

Noah'nın uykulu sesi, olduğu yerde durmasına neden oldu. "İyiyim. Sadece... her şey yolunda. Uyumaya devam et."

"Uyumaya devam edemem. Dışarıda yalnız başına yürümeyi istemiyorum." Yerinde doğruldu. "Seni eve götüreceğim."

"Hayır, gerek yok. Biri görebilir."

Noah yüzünü ovarken uzayan sakalının çıkardığı hışırtıyı duydu. "Ah, doğru ya. Görüntümüz bizi mutlaka ele verir." İnsanların olası tepkisini hayal ederken güldü. "Saat kaç?"

“Daha erken ama dışarıda birkaç araba olabilir ve biliyorsun Whiskey Creek’te bu dedikodu çıkması için yeterlidir.”

Noah yatakta oturdu. “Kendi başına gidebilir misin?”

Addy ayağını halıya sürttü. “Tabii ki. Sadece birkaç bina ilerisi.”

“Ama çarşamba günü olanlardan sonra...”

“O bir daha olmayacak.”

Noah’nın ses tonu değişti. “Nereden biliyorsun?”

Addy’nin onu madenden kurtardığı gün hakkında dürüst olmasını istiyordu fakat Addy bunu yapamazdı. Noah ancak onu bulduğu andan sonrasını bilebilirdi. Bu bile gereğinden fazlaydı sanki. “Biliyorum işte,” dedi Addy.

“Bir şey soracağım,” dedi Noah.

Addy iç çamaşırını buldu. “Ne?”

“Eski kocanın ismini öğrenebilir miyim?”

Addy hiçbir şey söylemedi.

“Söylemeyecek misin?”

“Ne önemi var ki?”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Ne konuda?” Addy koltuğun kolunda duran eşofman altını aldı. “Onu tanıımıyorsun bile, üstelik o artık hayatımda değil.”

“Senin canını yakan oydu, değil mi?”

“Hayır!”

“Birini koruyorsun.”

Addy eşofman altını giyerken, “Unut gitsin, tamam mı?” dedi. Oturma odasına yöneldi fakat sonra veda niyetine bir şey söylemesi gerektiğini düşündü. “Hım, teşekkür ederim...”

Noah onun doğru düzgün konuşamadığını görünce, “Ne için?” diye sordu.

“Güzel vakit geçirdiğimiz için.” Addy bu klişe sözleri söyler söylemez kızardı fakat hemen toparlamaya çalıştı. “Eğlendim.”

Küçük bir duraksama oldu. “Ben de öyle.”

Noah onu çok karanlık olduğu için görmezdi fakat Addy yine de çıplak gövdesini kapatıyordu. “Hoşça kal,” dedi.

“Bir saniye,” dedi Noah. “Işıkları açar mısın?”

“Henüz giyinmedim.”

“Seni görmemi istemiyor musun? Dün gecedен sonra mı?”

Addy, “Uyanman için bir sebep yok,” dedi ve aceleyle tişörtünü almaya gitti.

Noah’nın yataktan çıktığını duyabiliyordu. Bir saniye sonra ışıklar açıldı. Çırılçıplak olan Noah, elinde bir kâğıtla yanına geldi. “Cep telefonum. Biraz uykunu alınca beni ara. Seni yemeğe çıkaracağım.”

Noah ne demeye çalışıyordu? Seks yapmışlardı. Şu anda romantik bir ilişki istemediğini, sadece arkadaş olmak istediğini söylemesi gerekiyordu.

Addy onun uzattığı kâğıda bakakaldı. “Önemli değil,” dedi.

Noah şaşkınlıkla ona baktı. “İstemiyor musun?”

“İstememek değil, sadece... küçük bir kasabada yaşıyoruz. Ortalıkta beraber görünürsek insanlar durumu abartabilir. Bizim... anla işte... çıktığımızı falan düşünebilirler. O yüzden bence gerek yok...”

“Ne?” Noah yüzünü buruşturdu. “Birbirimizi görmeyecek miyiz?”

Noah üzülmüş gibi görüldüğünden, Addy kâğıdı aldı. Onu aramasına gerek yoktu. Muhtemelen telefonunu verdiğini bile unutacaktı. “Neyse, ben, şey, uzun bir gün beni bekliyor. Ama duruma bakarım.”

Noah onu kapıda yakalayıp kendine doğru çevirdi. “Kötü hissetmiyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır.”

“İyi çünkü dün gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Tabii buraya gelmemizden itibaren.”

Addy dün gecenin onun için bu kadar özel olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu fakat bunu duyduğuna sevinmişti. “Tecrübesizliğim göz önüne alınırsa bu şaşkınlık verici.”

“Öyle olmamalı çünkü önemli olan bir porno yıldızının performansını çıkarmak değil.”

Bu Addy’nin beklediği soğuk tavrın gelmeyeceğini gösteriyordu. “Gitsem iyi olur,” dedi.

Noah ona veda öpücüğü vermek istiyormuş gibi başını yana eğdi fakat Addy onun niyetini anlamamış gibi yaparak kapıdan çıktı. “Tekrar teşekkürler.”

Baxter kulübeden ayrılıp dar dağ yolunda birkaç metre yürüdükten sonra cep telefonundan Eve’i arayarak kendisini almasını rica etmişti. Eve elbette onu gördüğünde endişelenmiş ve neler olduğunu öğrenmek istemişti fakat Baxter durumu olduğundan hafif göstermenin bir yolunu bulmuştu. Ona çok içkili oldukları ve aynı kıza asıldıkları için Noah’yla tartış-

tıklarını söylemek, beşinci sınıftan beri sakladığı sırrı paylaşmaktan daha basitti. Eve'e güvenmediğinden değil. Sadece ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. Ebeveynleri bir gün bunu öğrenirse, onunla bir daha asla konuşmayabilirlerdi.

Bugün öğrenme ihtimalleri ise düne oranla çok daha fazlaydı. Baxter bunun farkındaydı. Kontrolü yitirip pervasızca hareket ettiği için neler olacağını bilmiyordu. Noah'nın tepki vermeyecek kadar, onu itemeyecek kadar şok içindeki o ifadesini hatırlamak, Baxter'ın ağlamak istemesine yol açıyordu. Noah muhtemelen ondan nefret ediyordu. İşin garip yanı, Baxter bunca zaman kendini tuttuktan sonra bunu yapmasının nede-nini kendi de anlamıyordu. Eşcinsel olduğunu açıklamak için yanıp tutuşan yanı, dünyaya karşı sergilediği imajı tek hamlede gömmeye çalışmıştı adeta. Ve şimdi de arkadaşlarını ve ailesini kaybetme korkusuyla başa çıkmak zorundaydı.

Öyle üzgündü ki, uyku tutmamıştı.

Keşke Noah o kızlarla vakit geçirmekten o kadar hoşlanmamış olsaydı.

Keşke Baxter Noah'nın onun için hiçbir şey hissetmediğini bilirken, Lisa'nın onun kucağına oturmasını ve öpüşmelerini izlemek zorunda kalmamış olsaydı.

Keşke içki içmemiş olsalardı.

Son birkaç yıldır Noah'nın yanındayken alkol almamaya dikkat ediyordu.

"Lanet olsun." En sonunda içini kavuran düşüncelere katlanamadı ve cep telefonunu sehpadan kapıp Havai'de tatil yapan Callie ile Levi'yi aradı. Onları balayılarında rahatsız

etmek istemese de, biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve Callie sırrını bilen tek arkadaşı olduğundan, tek seçeneği oydu. San Francisco'da sosyalleştiği eşcinsel erkekler bu durumu anlamaz, hele yaptığı seçimleri kesinlikle onaylamazdı.

Callie'nin uykulu sesini duyunca, "Hey," dedi. "Seni uyandırdım mı?"

"Kimsiniz?"

"Beni çoktan unuttun mu?"

"Bax!" Bir anlık duraksamadan sonra Callie güldü. "Uyuyordum. Burada saat dört buçuk. Neler oluyor?"

Baxter saate bakmamıştı bile. "Seni uyandırdığım için üzgünüm. Olabildiğince dayandım ama..."

"Bir şey mi oldu?" Callie endişelenmişti.

"Hayır, boş ver." Baxter onu rahatsız etmemeliydi. Callie artık çok daha iyiydi fakat geçen yaz ölmenin eşiğinden dönmüştü. Baxter ona dinlenmesi için biraz fırsat vermeliydi. Hâlâ vücudunun yeni karaciğeri kabul etmeme tehlikesi vardı. Zaten biraz da o yüzden balayına çıkmadan önce Levi'yle birkaç hafta beklemeleri gerekmişti. Fazla uzaklaşmadan önce doktorun onayına ihtiyaçları vardı. "Seni sonra ararım," dedi Baxter.

"Hayır, bekle! Gitme!"

Baxter telefonu kapatmadı fakat boğazındaki yumru yüzünden güçlükle konuşabiliyordu.

Callie, "Orada mısın?" diye sordu.

Baxter güçlükle yutkundu. "Evet."

"Beni korkutuyorsun."

“Ona söyledim.”

“Ne yaptın?” Callie bir duraksadıktan sonra ayılmış gibi devam etti. “Nasıl yani? Kime ne söyledin?”

“Noah’ya gerçeği söyledim.”

Callie şimdi temkinli bir ton takınmıştı. “Ne konuda?”

Baxter güldü fakat bunun acı bir kahkaha olduğunun kendisi de farkındaydı. “Aslında ona söyledim denemez. Ona *gösterdim*.”

“Baxter, sen neden bahsediyorsun?”

“Onu öptüm, Callie. Ben...” Kendisi de inanamadan, elini saçlarından geçirdi. “... Noah’ı *öptüm*.”

Bu sözleri donuk bir sessizlik izledi. Ardından Callie, “Bax, sarhoş musun?” diye sordu.

“Artık değilim.”

“Ama öyleydin, yanılıyor muyum? Yüce Tanrım.”

“Evet, kahretsin. Şimdi ne yapacağız?”

“Duruma bağlı. Bekle.” Hışırtılar geldi. Baxter onun kocasını uyandırmadan rahatça konuşabilmek için yataktan çıkıp tuvalete gittiğini düşündü. “Tepkisi nasıldı?”

“Biraz... hüsrana vericiydi.”

“Sen tahmin ettiğin kadar keyif almadın mı?”

“Beni kollarına aldığı söylenemez.”

“Öyle bir şey yapmayacağını zaten *biliyordun*.”

“Doğru... ama sıkı dur, beni itmedi de.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Öylece durdu kaldı, Callie. O öyle dururken kendimi daha da budala hissettim.”

“Herhalde sonunda *bir şey* söylemiştir.”

Callie’nin sözcükleri yankılandığından, Baxter onun gerçekten de banyoda olduğunu anladı.

“Beklemedim, hemen çıkıp gittim.”

“Bu olduğunda neredeydiniz?”

“Gail’in kulübesinde.”

“Peki şu anda neredesin?”

“Evdeyim.”

“Ondan haber aldın mı?”

“Tabii ki hayır. Ne söyleyebilir ki? ‘Bana âşık olduğun için senden nefret ediyorum. Benimle sevişmek istemen mide mi bulandırıyor. Benden uzak dur’ mu? Bunları söylemesine gerek yok. Zaten böyle hissettiğini biliyorum.”

Callie içini çekti. “Yanınızda birileri var mıydı?”

Baxter pencere kenarına gitti. Dışarıda hava ağarıyordu. Uzun gece en sonunda bittiği için minnettardı. Tabii şafağın sökmesi durumunu kolaylaştırmıyordu. Artık yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu. “Önemli biri yoktu.”

“Vay canına,” dedi Callie. “Peki... şimdi ne olacak?”

Baxter eve bakındı. 1894’te inşa edilmiş bu bina, Whiskey Creek’teki diğer birkaç binayla beraber tarihi kayıtlara işlenmişti ve tam Baxter’ın istediği gibi, muhteşem bir binaydı. Burayı restore etmek için üç yılını harcamıştı fakat artık eşcinsel olduğunu anladığından beri koruduğu imajını sürdürmek için böylesine muhafazakâr bir kasabada kalmakla budalalık ettiğini düşünüyordu. Noah ve diğer arkadaşlarına duyduğu sevgi onu burada tutmuştu fakat artık onu burada tutan pek

fazla neden yokmuş gibi geliyordu. Burayı satması gerekecekti. Çalıştığı şehir olan San Francisco’da bir daire veya kalacak başka bir yer bulabilirdi. “Sanırım şehre taşınacağım.”

“Bax, mutlu olmanı istiyorum. Öyle olduğunu biliyorsun. San Francisco seni mutlu edecekse oraya gitmeni desteklerim. Sık sık arabaya atlar yanına gelirim. Ama... bunu senin olduğun kişiyi kabul etmeyeceğimizi düşündüğün için yapmamalısın. Bize bir şans ver.”

“Callie, eğer bu duyulursa zaten gitmek zorunda kalacağım. Babam Kuzey California’daki en homofobik insan. Onu utandırmak istemiyorum.”

“Seni seviyor.”

Callie yalnızca bunu söyleyebildi. Bu doğrudu. Buna karşın, bu sevgi Baxter’ı tutsak ediyordu. Bunu kaybettiğini düşünmek bile istemiyordu. “Ben tek oğluyum. Her görüştüğümüzde, bundan ne kadar nefret etsem de onunla ava çıkmak veya futbol maçına gitmek zorunda kalıyorum. Biliyorsun işte, güreşiyor, göğsümüzü yumruklayarak koca memeleri ne kadar sevdiğimizden bahsediyoruz. Tanrı aşkına, daha birkaç ay önce beni striptiz kulübüne götürdü.”

“Annen bir şey demedi mi?”

“Babam bu tip şeyleri ona bahsetmemize gerek olmadığını söyledi.”

“Onu aldatmıyor, değil mi?”

“Hayır, sadece beni bir erkek yapmaya çalışıyor.”

“Bütün bunlardan kurtulduğunu hayal et.”

Baxter onun sesindeki alaycılığı ayırtılabilse de tepki

vermedi. “Bunu hayal edemem çünkü bunu yapmak demek babamı kaybetmek demektir. Babam böyle biri.”

“Şüpheleniyor olmalı, Bax. Noah’ya bakışın... Bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama bazen belli ediyorsun.”

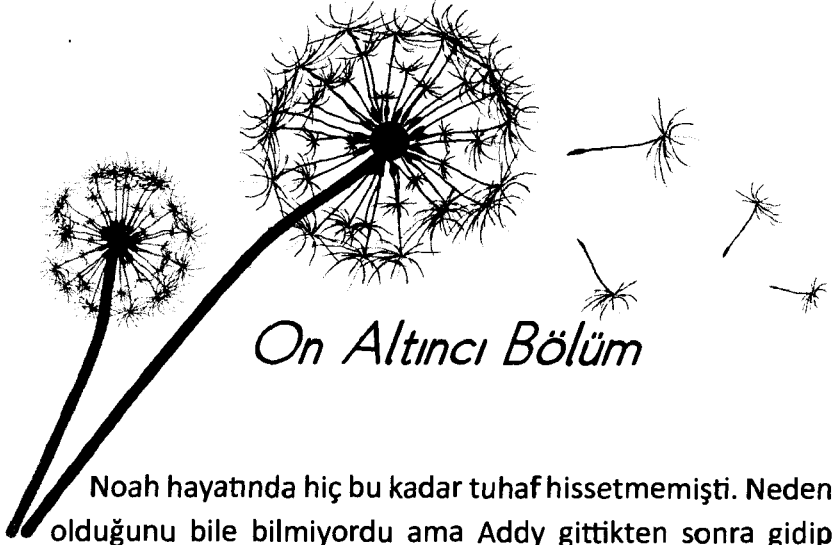
“Babam fark etmez. Diğer erkeklere nasıl baktığımı görmüyor çünkü görmek istemiyor. Ava çıkıyorum. Balık tutuyorum. Spor yapıyorum. Kız arkadaşlarım oldu. ‘Eşcinsel’ testinden başarıyla çıktım. Rol yapmak zorunda kalmamı umursamaz.”

“Çok üzgünüm, Bax. Keşke... bunu değiştirmek için bir şey yapabilseydim.”

“Ben de öyle.” Metalik renkte bir Dodge Ram, Sutter Caddesi’nde akan trafikten çıkıp evinin önünde durduğunda, Baxter’ın kalbi ağzına çıktı. “Yok artık.”

“Ne oldu?” diye sordu Callie.

“Noah geldi.”

On Altıncı Bölüm

Noah hayatında hiç bu kadar tuhaf hissetmemişti. Neden olduğunu bile bilmiyordu ama Addy gittikten sonra gidip düş almış ve Baxter'ın Viktoryen tarzı evine doğru yola konulmuştu. Bax'le ilişkisi asla eskisi gibi olmayacaktı. Noah'ya kalırsa, Baxter'ın kişiliğinin doğası değişmişti. Peki buraya gelmekle ne umuyordu?

Belki hiçbir şey. Fakat Baxter o kadar uzun zamandır hayatının bir parçasıydı ki, ona kızgın kalamıyordu.

İşler bir süre huzursuzluk verici olsa bile, bir ortak zemin, dostluklarının sürmesi için bir yol bulmayı umuyordu. Ve acı verici bu ilk yüzleşmeyi de olabildiğince çabuk aradan çıkartmak istiyordu. Bunu ertelerse veya kulübede olanların yol açtığı güçlü duyguları çözemezlerse, diğer arkadaşları gerilimi fark ederdi ve bu muhtemelen bütün grubu bölen büyük bir olaya dönüşürdü.

Baxter'ın ona âşık olduğunu öğrenmek zaten yeterince zordu; Noah bir yandan da diğer dostluklarını zora sokmak istemiyordu.

“Gelmene şaşırdım.” Baxter kapıyı çok hafif aralamıştı ve Noah’yı içeri davet etmedi.

Noah ağırlığını diğer ayağına verdi. Daha önce arkadaşının gözlerini hiç bu kadar kırmızı görmemişti. Ayrıca onu hiç böyle darmadağınık halde de görmemişti. Baxter her nasılsa, akşamdan kalma olduğunda bile her zamanki şıklığını korumayı başarırdı. Bugün ise üstünde önceki gecenin kıyafetleri vardı, kollarını kıvrırmıştı, gömleğini pantolonundan dışarı çıkarmıştı. Teni ise yüzünün alt kısmını kaplayan koyu renk pis sakalın altında, alışılmadık dercede solgundu.

Noah onun hiç uyumadığını tahmin etti. “Ben de geldiğime şaşırdım,” diye itiraf etti.

“Neden geldin o zaman?”

Noah omzunu silkti. “Ömrümüz beraber geçti. Herhalde o yüzden.”

Baxter hiçbir şey söylemedi.

Noah, “Başka biri biliyormu?” diye sordu.

Baxter yüzünü buruşturdu. “Dün geceyi mi?”

“Eşcinsel olduğunu, Bax. Oradan başlayalım.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, şaka yapmıyorum! Yani...” Noah komşunun bahçesine göz atıp yeniden ona döndü. “Bilmeyen bir tek ben miydim?”

Nedense bu düşünce canını diğer her şey kadar sıkıyordu.

“Hayır, kimseye tek kelime söylemedim. Callie hariç.” Kapıya yaslandı. “Zaten ona da peşini bırakmadığı için söylemek zorunda kaldım.”

Baxter, Callie geçen yaz hastayken onunla çok fazla va-

kit geçirmişti. Noah neden ona güvendiğini anlayabiliyordu fakat yine de, sanki bu büyük sırrı bir tek onunla paylaşmamışlar gibi, ikisi tarafından da ihanete uğramış gibi hissediyordu. Callie onun da arkadaşıydı. Onu uyartabilirdi. Bunun yerine gafil avlanmasına göz yummuştu.

“Bana söylemeliydin.”

“Bilmek istemezdin.”

Noah buna karşı çıkamadı, bu yüzden Callie’yi suçlaması da haksızlık olurdu. Böylece, sitemlerini sıralamaya girişti. *“Heteroseksüelmiş gibi davrandın! Kızlardan bahsettin. Futbol oynadın. Bizimle duşa girdin. Ne zaman dereye yüzmeye gitsek bizimle beraber çıplak yüzdün. Lanet olsun, sen San Diego State’teki yurttaki odana taşındığımız hafta iki kızla çıktık ve akşamında aynı anda milli olduk. O yıl o kadar çok kızla yattık ki, artık cılkını çıkarmıştık.”*

Baxter çenesini sıkı. “Çünkü sen öyle sitedin. Ben ise gerçeğe direniyordum. Anlamıyor musun? Senin gibi olmaya çalışıyordum. Senin gibi olmaya *çalıştım*. Sadece... öyle değildim!”

Noah bütün işaretleri kaçırdığı için kendine mi, yoksa sarsılmaz sadakatinden faydalandığı için Baxter’a mı kızmaması gerektiğini bilmiyordu. “Ve benimle yüzleşebileceğini düşünmedin mi hiç?”

“Yani dostluğumuzu yıllar önce mi mahvetseydim?”

Noah onun cinsel yöneliminin dostluklarını etkilemeyeceğini söylemek istiyordu fakat bunun bütün dinamiği değiştireceğine hiç kuşku yoktu. Bir kere, konuştukları şeyler değişecekti. Aynı şekilde, bunları *nasıl* konuştukları da. “Bu

bir dostluk mu, Bax? Yoksa başka bir şey mi? Yani sana göre. Demek istediğim... kulübede yaptığın şey..." Cümlesini tamamlamamış, 'öpücük' demeye ancak bu kadar yaklaşabiliyordu. İyi ki Addy vardı. Noah ancak onunla beraber olduktan sonra olup bitenleri bir çerçeveye oturtabilmişti. Noah ona duyduğu ilgiyi engelleyemiyordu. Belki Baxter da kendi hislerine gem vuramıyordu.

Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Sonra Baxter, "Gerçekten *bundan* konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Konuşmayalım mı diyorsun?"

"Sadece bunu istemene şok oldum."

"Anlamaya çalıştığım için buradayım!"

"Yani öğreneceğin şeyin seni korkutacağını bilmene rağmen yatağın altına bakmak mı istiyorsun? Zahmet etme. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Gitmem gerek." Baxter kapıyı kapamaya yeltendi fakat Noah onu engelledi.

"Gitmem gerek ne demek?"

"Artık seninle görüşmem demek. Yapmam gereken bir sürü değişiklik var. Seninle... dost gibiymiş gibi yapmazken yeterince acı verici olacaklar zaten."

Noah tokat yemiş gibi hissediyordu. "Neden rol yapman gerekiyormuş ki?"

"Çünkü başka türlü olmaz!" Baxter kapıyı kapadı.

Noah şok içinde orada öylece belki on beş dakika dikildi. Baxter'ın sakinleşip en yakın arkadaşıyla ilişkisini kestiğini anlamasını, tekrar konuşmak istemesini ve bir yolunu bulmalarını bekliyordu. Fakat Baxter sakinleşmedi ve Noah kapıyı çaldığında, "Git buradan!" diye bağırdı.

Kara Altın Kafe kalabalıktı. Hava güzel olduğunda, pazar günleri buraya turistler akın ederdi. Grass Valley, Placerville, Cool, Coloma, Plymouth, Angels Camp gibi diğer madenci kasabalarında olduğu gibi, burası 49. Otoban'da popüler bir duraktı.

Bütün bu kasabalar, 1800'lerden fırlamış gibiydi, eski moda, antika bir çekicilikleri vardı fakat Whiskey Creek bu konuda rakipsizdi. Bazı kasaba sakinleri, arada bir artan kalabalık ve park yeri bulamamaktan şikâyet ederdi fakat hediyelik dükkânları ve aralarında Anne Yemeği'nin de bulunduğu diğer işyerleri bu müşterilerden alabildiğine faydalanırdı. Bugün Addy böyle yabancı simalarla çevrili olmaktan *hoşlanıyordu*. Yabancıların yanında olmak, köşeye oturup dizüstü bilgisayarına gömül-müşken daha az göze batmasına neden oluyordu.

"Mocha *frappuccino*!" diye seslendi barista.

Addy etrafına göz attıktan sonra gidip kahvesini aldı. Bu kez Kevin veya bir başkasını, hatta Noah'yı bile görmemeyi umuyordu. Bu kolay değildi fakat önceki gece onunla beraber olması üstüne fazla düşünmemeye çalışmıştı. Arada bir zihni ona dokunduğu, onu öptüğü o anlara kayıyor, Addy düşüncelerini hemen toparlamak zorunda kalıyordu. Bunun doğal olduğunu sanıyordu. Fakat onu bir daha göremezdi. Lisenin yarısını onun için yanıp tutuşarak geçirmişti; bu kadarı yeterliydi. Noah'nın bağlanma sorunları vardı. Bu da demek oluyordu ki, Cody'nin ölümü onlara engel olmasaydı

bile, bir ilişkileri olamazdı. Ne zaman hüzünlense, onun kollarında ne kadar tatminkâr ve eksiksiz hissettiğini hatırlasa, değiştiremeyeceği bir şey için ağlamanın bir faydası olmadığını kendine hatırlattı. Hayatı böyleydi. Bunu kabullenmeli ve büyükanne için elinden geleni yapmalıydı.

Frappuçinosunu yudumlarken kafenin bedava internetine bağlandı. İnsan içinde fazla kalmak istemiyordu. Sadece www.SkintightEntertainment.com adresine bir göz atacaktı. Kendi akıl sağlığı için yatak odasına giren kişinin kimliğini öğrenmek istiyordu. Bu faydasız bir bilgi de olabilirdi, bir daha aynı pozisyonda kalırsa kendini savunmasına yardımcı olabilirdi. En azından dört saldırganın hangisinin onu bir bıçakla tehdit etme cesaretini gösterdiğini öğrenecekti.

Fakat karşısına çıkan internet sitesi, onu açtığına pişman olmasına neden oldu. Bu bir porno sitesiydi ve teması kölelik ve tecavüzdü.

Addy çarpan kalbinin yankılarını duyabiliyordu. Saldırgan o eşofman üstünü bilerek mi giymişti? Onu daha ciddi tehdit etmenin bir yolu olarak mı? Veya...

Addy birden mezunlar toplantısı maçında Noelle'in kabine gelip ona bir takvim için modellik teklif ettiğini hatırladı.

Noelle Derek'in şimdiye dek neler yaptığına bakması için ona bir internet sitesinin adresini vermişti. Addy o kartı çantasına koymuştu.

O siteye de bakabilmek için çantasından kartı çıkardı.

Gerçekten de Derek bazı fotoğraflar yayınlamıştı. Sitede takvimin henüz bitmediği, 1 Aralık'ta satışa çıkacağı yazıyor-

du fakat önceden sipariş ikonu vardı ve bunun için Noelle'in fotoğrafı kullanılmıştı.

Olivia'nın kardeşi çıplak değildi. Üstünde bir ip bikini vardı fakat sahilde dizlerinin üstünde, elleri göğüslerinde poz vermiş, başını da kendisine bakan kişiyi yaklaştırmaya, *iyice yaklaştırmaya* davet edermişçesine geriye doğru atmıştı.

Derek Rodriguez'in hem takvim hem de porno sitesiyle bir ilgisi olabilir miydi?

Addy maruz kaldığı darbelerin en kötü izini bıraktığı elmacık kemiğindeki yarayı dalgın dalgın ovarken, bütün linklere tıkladı. Derek için bir iletişim numarası vardı fakat adres yoktu. Tom, onun evden internet siteleri yaptığını söylemiş fakat pek başarılı olmadığını ima etmişti.

Derek'in bu porno sitesiyle bağlantılı olması Kevin veya Tom'la karşılaştırılınca daha muhtemeldi. Peki ya Stephen? Tom'a bakılırsa Stephen Addy'ye yapılanları tetikleyen kişiydi. Addy onun tecavüz fantezisi olduğunu biliyordu. Mezuniyet partisinde Cody'nin aklına girmeseydi, Cody'nin onu istismar etmeye kalkacağını sanmıyordu. Onu seks için kullanmaya ihtiyacı yoktu. Sekizinci sınıftan beri kızlarla yaşıyordu zaten. Lisede devamlı Shania'nın hamile olduğuna veya kürtaj olduğuna dair dedikodular dolanıyordu.

Addy onların peşinde olduğu şeyin masumiyeti olduğunu biliyordu ve Stephen onu yok ederken hepsinin toplamından bile fazla zevk almıştı. Addy aslında daha fazlası için Cody'nin dönmesine şaşırmıştı...

"Addy, sen misin?"

Başını kaldırdığında karşısında büyükannesinin restoranında çalışan garson kızlardan birini buldu; o muhtemelen buradan gittiğinden beri Anne Yemeği'nde çalışmaya devam eden tek çalışandı.

"Selam, Luanne."

"Uzun zaman oldu."

Arada bir Addy restoranı Darlene veya büyükanneyle görüşmek için aradığında onunla da konuşurdu fakat Whiskey Creek'e döndüğünden beri onu görmemişti. "Evet, uzun zaman oldu. Seni gördüğüme çok sevindim. Bugün izinli misin?"

"Pazar günleri genelde çocuklarımla oluyorum ama... anem onları birkaç günlüğüne Disneyland'e götürdü."

"Çok iyi etmiş."

Luanne, onun gözünü işaret ederek yüzünü buruşturdu. "Sana saldıran her kimse epey uğraşmış, değil mi?"

Addy gülümsedi. "Daha beteri de olabilirdi."

"Sanırım. Durumu böyle serinkanlı karşılayabildiğine göre hızlı iyileşiyorsun."

"Toparlanmaya başladım."

"Yakında restorana gelecek misin?"

Addy bilgisayarını kapadı. "Aslında yarın geleceğim."

"Hım." Luanne bir şeyler daha söylemek istercesine tereddüt etti, sonra vazgeçti. "Yarın ben de çalışıyorum. O halde sonra görüşürüz."

"Luanne?"

Arkasını döndü. "Evet?"

Addy onu inceledi. "Bana bir şey mi söyleyecektin?"

Luanne'in bakışları yere indi, sonra yeniden ona baktı. "Sadece... Darlene'in senin bu işe girişmenden memnun olmayabileceğini... bilmen gerekebilir diye düşündüm."

"Restoranı idare etme konusunda mı?"

"Son zamanlarda her şeyi tek başına yapıyor."

"Onun işini almayı planlamıyorum." Büyükanne restoranı satmaya ikna olsa bile, yeni sahipleri Darlene'in müdürlüğe devam etmesini isteyebilirdi. "Geri döneceğimi söylemek için aradığımda bunu netleştirmeye gayret etmiştim."

"Biliyorum ama..." Luanne gülümsedi. "Boş ver. Eminim her şey yoluna girecektir. Sonra görüşürüz."

Adelaide onun uzaklaşmasını izledi. Darlene ona sorun mu çıkaracaktı?

Belki de tahmin ettiğinden daha fazla sorunu vardı.

Daha dün mü biraz fazla eğlendiğini düşünmüştü? Biraz ciddileşip büyümesi gerektiğini?

Baxter'la olanlar Noah'ya hayatın ne kadar hızlı değişebildiğini göstermişti. Hayatının kusursuz olduğu duygusu buharlaşıp gitmişti. Pazar akşamının karanlığı çökerken, hüznü, kararsız, hatta huzursuz hissediyordu. Baxter'ın Whiskey Creek'te kalmasını istiyor fakat bunun durumu çözmeyeceğini biliyordu. Baxter burada bulamadığı bir şeyi arzulamaya devam edecekti ve onu mutlu edecek hayatı yaşamaya herkes kadar hakkı vardı.

Addy'nin aramaması da Noah'nın hüznünü iki katına çı-

karmıştı. Dün gecedan sonra Addy'nin onu aramak için sabırsızlanacağını düşünmüştü. Öyle iyi vakit geçirmişlerdi ki. Noah böyle bir kenara atılmaktan hiç kaygılanmamıştı bile.

“Burada ne işin var?”

Annesini karşısında bulunca şaşırıp kaldı. Tam kapıya uzanmıştı ki annesi kapıyı açmıştı. “Ailem burada oturmuyor mu?” dedi Noah.

“Doğru düzgün ziyaret etmediğin ailen mi?”

"Sen neden bahsediyorsun? Seni devamlı görüyorum."

“Geçen akşam maçta bizimle konuşmadın bile.”

"İyi bir modda değildim."

“Şu anda da öyle değilmiş gibi görünüyorsun. Neyin var?”

“Yok bir şey.” Noah yüzünü asarak onun yanından geçti.

“Akşam yemeğinde ne var?”

“Yemeğe mi geldin?”

"Tabii ki. Babam nerede?"

“Bugün pazar.”

"Biliyorum."

“Yani her zamanki gibi golf oynuyor. Birkaç hafta önce onunla gitmiştin, unuttun mu? Ama her an dönebilir.”

Noah, Cody'yle beraber çekilmiş, duvarda asılı fotoğrafların önünden ağır adımlarla geçti. Baxter da bazı fotoğraflarda vardı; sanki o da Rackham ailesinin bir üyesi gibi yetişmişti.

Annesi arkasından yaklaşıp yumuşak bir sesle, "Bu cuma akşamıyla mı ilgili canım?" diye sordu.

"Cuma akşamıyla ilgili konuşmak istemiyorum."

“Kardeşinin yasını tutman doğal, Noah. Bunu kendini engellemeden yapsan belki acın diner.”

Noah kolunu ona attı. "Psikoloji eğitimini başkası üstünde kullan anne. Yıllar geçti. Ben iyiyim."

"İnsanın ikizini kaybetmesi kardeşini kaybetmesinden daha zor. Bunun üstüne yapılmış araştırmalar var."

"Bunu atlattım, unuttun mu?"

"Paylaşacakların bu kadar mı?"

Noah bir şeyler daha söylemek istiyordu fakat annesinin birilerine Baxter'dan bahsetmesini istemiyordu. Buraya aklını dağıtmak için gelmişti. Evde oturup Büyük Açıklama'yı düşünüp durmak fayda etmiyordu. Sadece daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Bir de Addy vardı tabii. Noah, reddedilmekle de, yas tutmakta olduğu kadar kötü başa çıkıyordu. İçinden onun evine uğramak geçti. Addy önceki gece onu sorunlarından son derece etkili biçimde uzaklaştırmıştı. Noah bunu yaşamayı tekrar isterdi. Fakat kendisi ona telefonunu verse de, onunkini almamıştı. Ondan haber alamayacağını hiç düşünmemişti bile. Tanrı aşkına, ona ilk orgazmını yaşatmıştı.

"Yemek kulağa iyi geliyor." Belki daha sonra babasıyla Addy'nin kaçırılmasıyla ilgili konuşabilirdi. Ne olursa olsun, onu kimin kaçırdığını bilmek, o pisliğin cezalandırıldığını görmek istiyordu.

Yerine oturduktan sonra annesi birkaç saniye omuzlarına masaj yaptı, sonra yanağından öpüp ocağın başına gitti. "Ee, hayat nasıl gidiyor bakalım?"

Noah masadaki tuzluk ve biberlikle oynadı "Mağazada çalışıyorum işte."

"Tabii başını derde sokan kızlara yardım etmediğin zamanlarda." Annesi dönüp ona gülümsedi.

“Addy’yi madende bulmak kesinlikle... çok tuhaf bir şeydi.”

“Onu kaçıranın Aaron Amos olduğunu söylüyorlar. Duydun mu?”

“Aaron değildi.”

Annesi, içinde sos olduğunu sandığı kabın içine kaşık düşürünce Noah onu çıkarmak zorunda kaldı. “Peki kimdi o zaman?”

“Bilmiyorum. Addy de söylemiyor.”

“Biliyor mu?”

Noah bundan şüphelendiğini söylemek istese de son anda vazgeçti. “Adam maske takıyormuş. Sanırım o yüzden kimliğini tespit etmek zor.”

“Öyle olmalı,” dedi annesi. “Ama onu madene götürmesi biraz garip.”

“Nasıl yani?”

Annesi önce cevap vermekte tereddüt etti fakat Noah ondan bir cevap beklemiş gibi yüzüne baktığında, devam etmek zorunda kaldı. “Cody’yi toprağa vermemizden bir süre sonra bir not almıştık.”

Noah sandalyesinde dikleşti. Bunu daha önce hiç duymamıştı. “Kimden?”

“Hiç bilmiyorum. Kimliği belirsiz birinden.”

“Ne yazıyordu?”

Annesi söylemek *istiyormuş* gibi görünüyordu. Sözcükler, içerikleri her neyse, dışarı çıkarmak üzereydi. Derken birdenbire babası sokak kapısından içeri adım attı.

“Merhaba,” diye seslendi. “Sakin oğlumun en sonunda yaşlı pederini ziyarete geldiğini söyleme.”

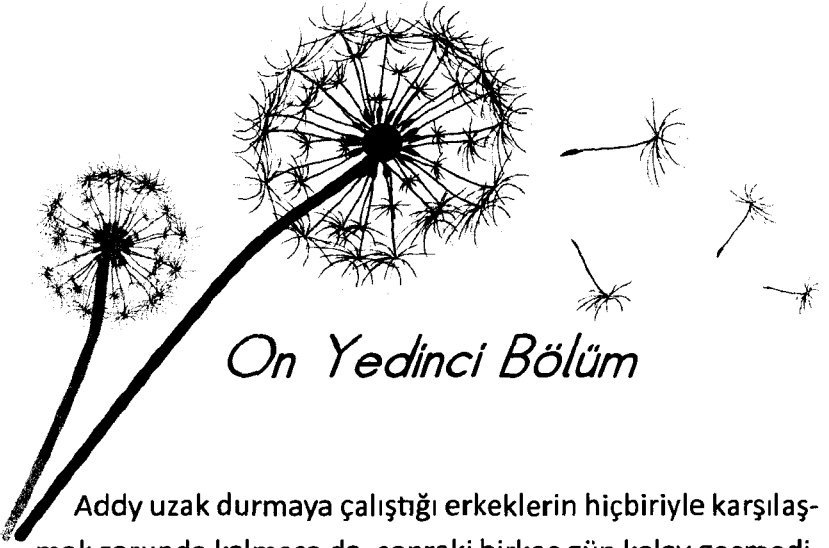
Brent mutafağa erişmeden önce Noah, “Anne?” diye sordu.

Annesi ona kaçamak bir bakış attı. Babası golf sopalarını yerleştirdiğinden birkaç dakikaları vardı fakat bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. “Önemli değildi,” dedi annesi. “Sadece... yas tutan ailelere musallat olup acı çektiren, eşek şakası yapmayı seven o insanlardan biriydi.”

“Biri bize acı mı çektirmeye çalıştı? Nasıl? Ayrıca kim böyle bir şey yapar ki?” Daha önce hiç kimse ona veya Cody’ye kötü davranmamıştı. Bildiği kadarıyla ailesine de. Babasının siyasette düşmanları yoktu. Muhtemelen kasabanın idaresine geçen en popüler belediye başkanıydı. Zaten o sıralar belediye başkanı da değildi.

Annesi, “Önemli değildi,” dedi yeniden. “Geçmişti açıp babanı üzme istemiyorum. O yüzden sana bundan bahsettiğimi söyleme, olur mu?”

Noah cevap verme fırsatı bulamadı. Annesi Brent içeri girdiğinde az önce önemli bir şeyden bahsetmiyorlarmış gibi, hemen fırının başına döndü.

On Yedinci Bölüm

Addy uzak durmaya çalıştığı erkeklerin hiçbiriyle karşılaşmak zorunda kalmasa da, sonraki birkaç gün kolay geçmedi. Tıpkı planladığı gibi pazartesi sabahı kalkıp restorana gitti. Aynı şekilde salı, çarşamba, perşembe de öyle. Ve her akşam geç saate dek çalıştı. Orada değiştirmek istediği bir sürü şey vardı. Arada bir, çocukluğunda çok sevdiği bu mekâna göz attığında, yaratıcı bir heyecan bile hissetti. Aşçılık okulunda okuduktan ve Kingsdales’de çalıştıktan sonra, bu restoranı geliştirmek için yapabileceği pek çok şey vardı.

Fakat Luanne, Addy’yi Darlene’le ilgili sorun çıkabileceği yönünde uyarırken kendinden emin bir havası vardı. Büyükkannenin müdürü düşmanca bir tip değildi fakat hayal kırıklığını pek saklayamıyordu. Restoranda iplerin kendi elinde olmasından hoşlanıyor, Addy’nin uygulamaları sorgulamasını veya otoritesine meydan okumasını istemiyordu; hele Addy’nin çocukluk zamanlarını bildiği düşünülürse. Belki Darlene Addy’nin restoranı satışa hazırlamak istediğini tah-

min etmişti çünkü Addy çok sahiplenici hareket ediyordu ve bu da işleri zorlaştırıyordu.

Addy, beraber geçirdikleri akşamdan sonra onu görmese de ve hiç haber alamasa da, Noah'ı düşünmeden edemiyordu. Hâlâ Kevin, Tom, Derek veya Stephen'ı görme korkusuyla evden çıkarken tedirgin oluyordu. Perşembe günü büyükanne çok kötü üşüttüğünden, yataktan çıkamamıştı. Addy enfeksiyonun zatürreeye dönmesinden endişelenmişti. Bunun üstüne Darlene de son anda arayıp perşembe günü izin yapacağını söyleyince Addy sinirlenmişti. Darlene'in ima ettiğine göre gelmemesinin nedeni sürekli ensesinde kendisini denetleyen biri olduğunu hissetmesiydi. Addy'nin restoranının sorumluluğunu tek başına taşımaktan hoşlanmayacağını, pes edip gideceğini umuyordu mutlaka.

Fakat Addy Darlene'in aralarındaki güç mücadelesini kazanmasına izin vermeye niyetli değildi. Darlene bunu kabul etmek istemese de, mekânın sahibi değildi. Mekânı idare ederken öyle müthiş bir iş de çıkarmıyordu. O başa geçtiğinden beri, restoran öncekinden daha az para kazanıyordu. Bir kere önce gıda masrafına ayak uydurabilmek için fiyatları artırmaları gerekiyordu Büyükanne menüyü revize edeli on yılı aşkın zaman geçmişti...

Addy bu değişiklikler üstüne düşünüp taşınırken, menüye bazı organik yemekler ekleme fikrini değerlendirirken, yıllar geçmesine karşın ona son derece tanıdık gelen bir ses işitti ve ensesindeki tüyler kabardı.

"Eğer uygunsa şu köşeye oturacağız. Onunla bir şey konuşmak istediğimizi söylersen seviniriz."

Addy arka taraftaki masasından kalkan Addy, restoranın yemek bölümüne açılan çift kapının ardından içeri göz attı. Derek Rodriguez bir masaya doğru ilerliyordu. Yeniden kızlık soyadını kullanmaya başlayan Noelle Arnold da yanındaydı. Addy Luanne'in mutfağa doğru geldiğini fark edince, bunu duymasa da, konuşmak istedikleri kişinin kendisi olduğunu anladı.

"Küstah şey," diye mırıldandı Luanne. Addy, Derek'in Noelle'den kendisine iletmesini istediği mesaj üstüne çok düşünmüştü. Üstünde yalnızca bir *beyzbol* üniformasıyla, neredeyse çıplak poz vermesini isteyerek ne yapmaya çalışıyordu? Bu zalim bir şaka mıydı? Üstü kapalı bir tehdit miydi? Belki Derek yaptığığın yanına kâr kaldığını Addy'nin yüzüne vurmaya çalışıyordu. Hatta belki Addy'nin bu hatırlatmayı iyi karşılayacağını düşünmüştü. Addy terapi seanslarında bazı tecavüzcülerin kendilerini kurbanlarının bunu istediğine, en azından bundan zevk aldığına ikna ederek, yaptıklarını normal göstermeye çalıştığını öğrenmişti.

İşin ilginç yanı, Derek ergenken öyle kötü bir çocuğa benzemiyordu. Hiçbiri kötü çocuklara benzemiyordu. Onlar popüler bir gruptu, ileride başarılı olması beklenen çocuklardı; haklarında cinsel saldırı suçlaması yapılacak çocuklar değillerdi.

Luanne onun koluna dokundu. "Beni duydu mu?"

Addy kendisini geçmişten söküp alarak ona baktı. "Derek ve Noelle'in bir merhaba demek için geldiğini söyledi."

Luanne sipariş defterini önlüğünün cebine sokarak ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Aynen."

Addy birden Darlene'in ortalıkta olmadığına şükretti. Ken-

di kendine *tek seferde tek savaş* diyerek salona ilerledi. Kevin'a onu ne kadar derinden sarstığını görme hazzını yaşattığı için pişmandı ve Derek'le aynı hatayı yapmaya niyeti yoktu. Bu durumda gücünü korumanın tek yolu, olayı tamamen unutmuş gibi yapmaktı.

Sorumluluğu üstüne almalı ve kurban olmayı bırakmalıydı; tabii bu ne kadar mümkünse.

"Merhaba, Noelle." Masaya yaklaşırken, Olivia'nın kardeşine zoraki bir gülümseme takındı. Ardından Derek'e döndü. "Size de merhaba..."

Derek'in kaşları havaya kalktı. "Beni hatırlamıyor musun?"

Addy şaşkına dönmüş bir ifadeyle ona bakarken, Luanne ona biraz su getirdi. "Ne yazık ki hayır."

"Derek. Derek Rodriguez. Eskiden beyzbol takımındaydım."

Noelle, "Madendeki o korkunç olaydan sonra sana getirdiğim kolyeyi Derek almıştı," dedi.

Addy bunu öğrenir öğrenmez o kolyeyi atmıştı. Derek'in hafızasını canlandırmak için partiden söz açabileceğini hissederek, onun kim olduğunu hatırlamış gibi yaptı. "Ah! Tabii ya. Şimdi hatırladım seni. Hayal meyal." Yüzünü buruşturdu. "Biraz kilo mu aldın?"

"En az dokuz kilo. Hepsi de kas." Derek besbelli spor salonunda harcadığı emekten gurur duyarak, kanıt niyetine kollarını gösterdi.

"Madem öyle diyorsun." Addy yeniden Noelle'e döndü. "Luanne beni görmek istediğini söyledi."

"Derek sana bahsettiğim modellik işi için seninle çalışmak istiyor. Harika değil mi?"

Derek gerçekten bu kadar kalın kafalı olabilir miydi? Yoksa ona işkence etmek mi istiyordu?

Mutlaka ikincisiydi.

“Ne yazık ki modellik için vaktim yok.”

“Tüh.” Derek ona alaycı bir gülümsemeye baktı. “Akşamları bile mi?”

Özellikle akşamları. Addy onun yanına bile yaklaşmazdı, hele ki yanlarında kimse yoksa. “Kusura bakma.”

Derek biraz daha üsteleyerek, “Son bir model daha gerekiyor ve sen mükemmel olurdun. Lisede olduğundan çok daha güzelsin.”

Addy donuk bir sesle, “Bu sözlerin için teşekkür mü bekliyorsun?” diye sordu.

Derek gülerek, “Sadece dürüst olmaya çalışıyorum,” dedi.

Noelle, “Objektif bakıyor,” dedi. “Tıpkı *X Factor*’da bazı yarışmacılara işi gücü bırakıp şarkıcı olmalarını söyleyen jüri üyeleri gibi. Sonuçta sana lisede olduğundan daha kötü görüldüğünü söylemedi ki. Bana öyle bir şey söyleseydi çok kızardım.”

Derek Addy’ye göz kırparak, “Artık baş döndürücü görünüyorsun,” dedi. “Takvimde olmanı çok isterim. Belki de artık arkadaş olmamızın zamanı gelmiştir.”

“Arkadaş mı?” dedi Addy.

Addy bunun için bir sebep göremese de, Noelle Derek’e bayılıyormuş gibi görünüyordu. “O harika bir fotoğrafçıdır,” diye övgüler yağdırıyordu. “O olmasa modellğe girmezdim bile. Sana adresini verdiğim internet sitesine baktın mı?”

· Addy güçlükle yutkundu. “Baktım.”

“Ee? Ne düşünüyorsun?”

Addy öfkesine, hatta nefretine yenik düşmek üzereydi. Büyükanneyle ilgileniyor diye saldırganlarıyla, hatta Noelle’le bile konuşmak zorunda değildi. Derek’in Noelle’i kullanarak o kolyeyi yolladığını, muhtelemelen onu takmış olmasını komik bulduğunu hatırladıkça sinirleniyordu. “Çıplak poz vermek uzmanlık alanım değil. Ama size başarılar dilerim.”

Arkasını dönüp gidecekken, Derek’in sözcükleri olduğu yerde kalmasına neden oldu.

“Bunu mezuniyette olanlarla bir ilgisi yok, değil mi?”

Adelaide’in içinde beliren panik dalgası, kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Derek az önce restoranın ortasında tecavüzden hiç önemli bir şey değilmiş gibi mi bahsetmişti?

Noelle’in varlığının fazlasıyla farkında olan Addy, durumu dengelemek için bir süre uğraştıktan sonra, “Hatırladığım kadarıyla,” dedi, “mezuniyette *hiçbir şey* olmadı, neden bahsettiğini anlamadım.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Altı üstü biraz eğlendik diye senin tarafında küsmece darılmaca olmadığını umuyordum. Kevin’la da dün akşam konuşuyorduk. Hepimiz o sırada zil zurna sarhoş olduğumuzdan ne yaptığımızı bilmiyorduk.”

“Öyle mi hatırlıyorsunuz?” diye sordu Addy. Noelle meraklı bir ifadeyle bir ona, bir Derek’e bakarken, Addy olayı fazla büyütmemeliydi fakat öyle büyük bir şok yaşıyordu ki, kendine hâkim olamamıştı.

Derek elini salladı. “Hepimiz hayal meyal hatırlıyoruz.

Ama senin orada olmaktan ötürü ne kadar heyecanlı olduğunu, dikkatimizi üzerine çekmek istediğini hatırlıyorum.”

Addy’nin kulakları öyle fena çınılıyordu ki, sanki artık hiçbir şey duyamıyordu. Derek sırası gelince onu zorla yerine mıhlamış, yapacağını yapmıştı. Buna gülüp geçerek ve “zil zurna sarhoş” olduğunu söyleyerek işin içinden çıkamazdı.

Noelle şaşkınlık içinde yüzünü buruşturarak bir yudum su aldı. “O partiye geldiğimi sanmıyorum.”

Derek, “Yok, sen o zaman küçüktün,” dedi. “Ama gelsen çok severdin.”

“Peki ne oldu?”

“*Ne olmadı ki?*” Derek onay almak istercesine Addy’ye baktı, sonra ıslık çalıp başını iki yana salladı.

Addy buz gibi hissetse de, bir damla ter sırtından süzüldü. Vücudu kaskatıydı fakat bir türlü rahatlayamıyordu. “Cody Rackham o partinin *doğrudan* bir sonucu olarak hayatını kaybetti. Sanırım bu yüzden o partiyi senin kadar mutlu hatırlayamıyorum,” dedi ve arkasını dönüp gitti.

“Doğrudan” sözcüğünü vurgulayarak muhtemelen yanlışlıkla da olsa Cody’nin ölümünde parmağı olduğunu itiraf etmeye ancak bu kadar yaklaşmıştı. Fakat Derek’in hareketlerinin ciddi bir sonucu olmadığına dair inancının yanlış olduğunu bilmesini öyle çok istiyordu ki. O tecavüz yüzünden liderlerinden, en çok hayranlık duydukları arkadaşlarından olmuşlardı. Noah ikiz kardeşinden olmuştu. Addy’ye korkunç şekilde zarar verdiklerini, onu ciddi şekilde travmatize ettiklerini umursamıyorlarsa bile, bunu umursamak zorundalardı.

Derek onun arkasından, "Takvim konusunda fikrin değiştirse beni ara," dedi.

Büyükanne hasta olduğundan Addy geç saate kadar kalmak istemiyordu fakat Darlene olmadığından, çıkıp gide-miyordu da. Müdür yardımcısı Carla saat sekizde restoranı açmış, saat beşte de eve gitmişti. İki çocuklu bekâr bir anneydi. Darlene planlamayı yapıp restoranı kapatma görevini üstlendiğinden (ve sonra izin kullanmaya karar verdiğinden) Carla'dan çocuk bakıcısına fazladan para ödemesini istemek doğru olmazdı.

Addy saat beş buçukta evi arayıp da cevap alamayınca, Darlene'i aradı. Birkaç saatliğine uğramasını rica edecek, o sırada da gidip büyükanneyi kontrol edecek, akşam yemeğini hazırlayacaktı.

Darlene telefona cevap verince, "Benim, Adelaide," dedi. "Bugünkü işlerini hallettin mi acaba? Büyükannnem hasta olduğu için akşam birkaç saat ona bakmam gerek."

"Üzgünüm ama yardımcı olamam, Addy. Bugünü çıkartmayacağını düşünmemiştim. Kendi işlerimi halletmek için uygun zaman olduğunu sanmıştım."

"Uygun zaman", aslında çalışmadığı günler olurdu. İki günü boştu. Fakat Addy bunu söylemedi. Darlene uzun zamandır burada çalışıyordu. Addy hâlâ sorunlarını çözeceklerini umuyordu. Henüz büyükanneyle restoranın satışı konusunda görüşmemişti bile. "Memnuniyetle yerine bakardım ve sana biraz zaman verirdim ama büyükanne birden hastalandı. Kısa süre önce iyidi ama şimdi telefona cevap vermiyor. Eve gidip onu kontrol etmem gerek."

“Garson kızlar işi biliyor. Giderken Luanne’i işin başına koy, yeter.”

Kendisi böyle mi yapıyordu? Canı istediği zaman gidiyor, restoranı iş başında bir müdürden yoksun mu bırakıyordu? Addy bunu öğle arasında yapmasını anlayabilirdi ama günün bu vaktinde bu olmazdı. Akşam yemeği zamanı daima yoğun olurlardı. “Ya büyükannenin yanında kalmam gerekirse? Restoranı kim kapatacak, bankaya fişleri kim götürecektir?”

“Bunu yapabileceğine güvendiğin kişi sanırım. Ne yazık ki yardımcı olamayacağım.”

Yapması gereken belirsiz “işler”den bahsetmek dışında, Darlene doğru düzgün bir gerekçe sunmamıştı. Addy en kötüsünü düşünmek istemiyordu fakat içinden bir ses Darlene’in yaşattığı zorluktan keyif aldığını hissediyordu; sanki Addy restoranın işlerine bulaştığı için ondan intikam alıyor-muş gibi bir hali vardı. Darlene besbelli hiçbir hakka sahip olmadığını hissediyordu fakat işin aslı hiç de öyle değildi.

“Tamam, gerekeni yapacağım ama... ben burada olmasaydım ne yapardın merak ediyorum.”

“Neyse ki buradasın ve restoranda olmaya da *bayılıyorsun*.”

Addy bu küstah sözler karşısında kaskatı oldu. “Aslında bayılıyorum, evet.”

Bunu takip eden sessizlik öfkeye bulanmıştı.

Addy, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Darlene, “Milly artık işinin başında olmadığını biliyor mu?” diye sordu.

“Yapabildiği kadarıyla işinin başında zaten. Onu asla bun-

dan mahrum bırakmam. Ben yalnızca onun yapmadıklarını yapmak için buradayım.”

“Gayet iyi geçinip gidiyorduk. Bunun farkındasın herhalde.”

Addy yerinde dikleşti. “Yani bensiz mi?”

Darlene hemen toparladı. “Bizim için bütün hayatını ak-satmana gerek yok. Bizim kendimize has bir rutinimiz var ve gayet de iyi gidiyor.”

Başka bir deyişle, *işimize bulaşma* diyordu. Addy bunu gayet net bir biçimde anlamıştı.

Darlene, “Milly hâlâ bana güveniyor, değil mi?” diye sor-du. “O restorana hayatımın yirmi yılını adadım.”

“Elbette. İkimiz de sana güveniyoruz. Ama bu bazı deği-şiklikler olmayacağı anlamına gelmiyor.”

“Ne tür değişikliklerden bahsediyoruz?”

“Henüz tam kararımı vermedim. Önce fikirlerimi büyü-kannemle konuşmak istiyorum.”

“On üç yıl boyunca yoktun, Addy.”

“Ne olmuş?”

Darlene’in daha fazlasını söylemeye cesaret edemediğı halde kendini dizginleyemeyecek kadar öfkeli olduğunu bi-liyordu. “Madem Milly’ye bu kadar değer veriyorsun, o za-man neden daha önce gelmedin?”

Addy öyle hızlı ayağı kalktı ki, bacaklarını masanın çek-mecesine geçirdi fakat ani acı dalgasını yok saydı. Görün-şe bakışırsa, Darlene’de hissettiğı her şey, Luanne’in yaptı-ğı bütün uyarılar doğruydı. Darlene, çocukken ona çok iyi davranıyordu fakat artık Addy “yardım etmek”ten fazlasını yaptığından, bunu kabul etmeye niyeti yoktu.

“Darlene, iyi geçinmemizi istiyorum,” dedi. Seninle ilgili çok güzel anılarım var. Ama dönüşümü kabullenemiyorsan başka düzenlemeler yapmamız gerekecek.”

“Yani?”

Addy onun sesindeki şoku işitmişti. Henüz büyükanneyle konuşmamıştı, bunu söylemesi gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu. Fakat Anne Yemeği’nde çalışmayı planlıyorsa (ki büyükannenin durumu nedeniyle bunu yapmak zorundaydı), itaatsizliği hoş göremezdi. Darlene besbelli artık hep iş başında olacağını sanmıştı. “Bence bunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” dedi Addy.

“Restoranda her şey *yolunda*, Addy. Neden gelip işi devralman gerektiğini anlamıyorum.

“Anlaman şart değil.”

Aralarına düşmanca bir sessizlik çöktü.

Addy aniden ortaya çıkan üstün konumunu kullanarak, “Uyum sağlamayı başarabilecek misin?” diye sordu. “Yoksa ayrılmanı mı istemeliyim?”

Darlene, “O restoranda tam yirmi yıl çalıştım! Milly beni kovmana *asla* izin vermez!” diye bağırdı ve telefonu kapattı.

“Her şey *yolunda* mı?”

Addy telefonu düşürmüş, başını eline yaslamıştı. Luanne’in sesini duyunca başını kaldırıp ona baktı, ardından ayağa kalktı. “İyiyim. Acaba... bir süreliğine buraya göz kulak olur musun? Eve gidip büyükanneye bakmam gerek.”

“Tabii.”

Addy cep telefonu numarasını yapışkanlı not kâğıdına

yazdı ve masanın üstündeki duvara yapıştırdı. “Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Addy?”

Adelaide çoktan kapıya doğru gidiyordu. Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Çalışanların onu böyle görmesini istemiyordu fakat ona karşı daima iyi davranan birine karşı kabalık etmeye de niyeti yoktu.

Luanne ona şöyle bir baktıktan sonra sınıksız sarıldığında, geri döndüğünde minnettar oldu. Kadın, “Telefondaki Darlene miydi?” diye sordu.

Addy başını sallarken, Luanne’den kat kat uzun boylu olduğundan, çenesi onun alınına sürtündü.

“Sadece korkuyor, tatlım. Seni üzmesine izin verme. Şahsen *ben*, burada olduğun için çok mutluyum.” Bunu vurgulamak için onu daha sıkı sardı. “İyi olacaksın değil mi?”

Addy başını salladı. “Tabii ki.” Sonra titrek bir gülümsemeyle ekledi, “Bundan çok daha kötülerini atlattım.”

Büyükanne çok daha iyiydi. Bu Addy’yi biraz rahatlatmıştı. Addy restoranda Luanne’le irtibatta kaldı ve büyükanne’nin yemeğini yediğini görmesine karşın evde birkaç saat daha geçirdi. Restoranı kapatmak için geri dönmeliydi fakat büyükanne sürekli bir tur daha kâğıt oynamak istediğinden, ne zaman gitmek için kalksa vazgeçip tekrar yerine oturdu. Artık eskisi gibi hareketli olmadığından canı sıkılıyordu. Daima çok güçlü, yetkin ve enerjik olmuştu. Fakat artık yaşlanıyordu. Addy an-

nesinin geçip giden zamana karşı nasıl böyle kayıtsız olabildiğini merak ediyordu. Büyükannenin sonsuza dek yanlarında olmayacağını farkında değil miydi? Başına gelen en güzel şeyi yok saydığına bir gün pişman olmayacak mıydı?

Addy uzun zaman önce kendisine böyle sorular sormayı bırakmıştı fakat bu akşam sert gerçeklerle yüzleşmek için doğru akşam değildi. Henüz Darlene konusunda ne yapacağına karar verememişti. Durumu büyükanneyle konuşmayı planlamıştı fakat büyükanne çok mutlu görünüyordu ve böyle huzursuz edici konular açıp akşamını mahvetmek istemiyordu.

“Biraz dinlen,” dedi. “Benim restorana dönmem gerek.”

Büyükanne buna şaşırmıştı. “Restoranı neden Darlene kapatmıyor?”

Addy, daha önce Darlene’in izinli olduğunu ona söylemişti. “Bugün alışmıyor, unuttun mu?”

“Ah, doğru ya. Ama bu hafta çok çalıştın. Bunca iş sana kaldığı için üzülüyorum.”

Addy eğilip büyükannesinin kırık yanağını öptü. “Ben dert etmiyorum.”

“En azından o derin yaraların artık neredeyse gitti. şef Stacy’den haber aldın mı?”

Addy onu Shania’nın Aaron’a şahitlik yapamayacağını söylemek için geldiğinden beri görmemişti. “Hayır. Ama eminim yeni bir şey duyarsa arayacaktır.”

“Saldırğını hâlâ bulamamasına şaşırıyorum. Ondan daha fazlasını beklerdim.”

Addy, “Onu eninde sonunda yakalayacaktır,” diye mırıldandı ve evden gitmeden önce büyükannenin sevdiği bir te-

levizyon programını açtı. Tam aracına binmişti ki, arabasının sileceklerine sıkıştırılmış bir not gördü.

Etrafa bakınsa da, evin önünden geçip yolun aşağısından dönen arabalar dışında hiçbir şey görmedi.

Addy çantasını arabaya atıp anahtarı kontağa taktıktan sonra, notu almak için indi.

Bu, bir sayfanın yarısına yazılmış, altında isim yazmayan ve iki sözcükten oluşan bir nottu: *Seni izliyorum.*

On Sekizinci Bölüm

Noah hışımla kapatma tuşuna basıp telefonu oturduğu kanepeye attı. Annesiyle geçen hafta söylediği o tuhaf sözlerden sonra üçüncü kez konuşmaya çalışmıştı. Birilerinin ailelerine “acı çektirmeye” çalıştığını söylerken ne demek istemişti? Bu annesinin şimdi iddia ettiği gibi üstünde durulmayacak bir şey olamazdı. Fakat annesi bu konuyu bir daha açmaya yanaşmamıştı. Noah ne zaman ona baskı yapsa, babasının yanında olmadığını bilse bile, annesi onu geçiştirmişti.

Boş odada, “Ama babamın duymasını istemediğinde hiç de önemsiz bir şey gibi görünmüyordu,” diye homurdandı ve koltuğa çöktü, başını koltuğun arkasına yasladı.

Çok yorucu bir hafta olmuştu. Normalde sonbahar çok dingin geçerdi. Yarış zamanlarında gereken enerji ve eforun aksine, sezon bitmişken Noah’nın uğraşacağı yorucu şeyler olmazdı. Elbette pek çok arkadaşı evlenip farklı hayatlar kurduğundan, son zamanlarda biraz boş ve huzursuz hissediyordu. Buna karşın, Cody’nin ölümü dışında, otuz üç yıllık

ömründe öyle olağanüstü bir olay yaşamamıştı. Tabii geçen cumartesi her şey karman çorman olana dek.

Uzanıp telefonunu aldı ve arama kayıtlarına baktı. Ne Addy ne de Baxter aramıştı. Hâlâ.

Lanet olsun! Baxter'dan neden haber çıkmadığını biliyordu. Bu konuda ne yapacağını veya elinden bir şey gelip gelmediğini bilmiyordu. Belki Baxter kendi başına daha iyi olacaktı. Fakat Noah en yakın arkadaşını özlüyordu. Addy'nin de aramaması, durumu daha da zorlaştırıyordu. Sevişmelerinin üstünden beş gün geçmişti ve Noah ondan hiç haber almamıştı. Addy'den, "Güzel vakit geçirdim", "cumartesi günü yemeğe geliyorsun, değil mi?" veya hatta "Arkadaş kalmayı tercih ederim" gibi bir mesaj bile gelmemişti.

Sessizlik. Olan tek şey buydu. Sanki Addy onu ikinci kez dönüp bakacak kadar önemsemiyordu.

Addy'nin telefonunu almalıydı; tabii onunla konuşmak isterse. Fakat Noah bunun da başarıyla sonuçlanacağından emin olamazdı. Öyle uyumlulardı, öyle çok keyif almışlardı ki. Noah hiç olmazsa o mükemmel sevişmenin ardından geri dönmesini beklemişti. Kendisinin onu görmek için yanıp tutuştuğu kesindi...

Telefonunu bırakıp halının üstünde, ayağının dibinde duran futbol topunu aldı ve onu bir elinden diğerine geçirmeye başladı. Addy'nin Anne Yemeği'nde çalıştığını duymuştu. İçinden bir ses oraya gitmesini, Addy'nin tepkisini ölçmesini söylüyordu. Belki böylece onu tekrar görmek istediğini hatırlar veya en azından akşam yemeği davetine neden cevap vermediğine dair bir gerekçe dile getirmesini sağlardı.

Gelgelelim, onu köşeye sıkıştırdığını, fazla ısrar ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Öfkeyle, "Lanet olsun," dedi. Addy sanki hayatı boyunca onu beklemiş gibi iştahlı öpücüklerle boğduktan sonra nasıl olup da... arkasına bile dönüp bakmadan çekip gidebiliyordu?

Noah bu tuhaflığa hiçbir anlam veremiyordu fakat aklından geçenlerin ironisi dikkatinden kaçmadı. Hak ettiği tavrı görüyordu. Öyle çok kadını şu an kendisinin yaşadığı duruma sokmuştu ki; bunu yapmak istediğinden değil, onlardan derin bir ilişki kuracak kadar hoşlanmadığı için. Buna karşın onlara verdiği üzüntüyü kabul etmek, kendi üzüntüsünü hafifletmedi.

Topu yukarı fırlattı. Addy'yle geçirdiği gece tam olarak ne olmuştu? Eski zamanlar hatrına mı onunla yatmıştı? Kaçırdığı çok bir şey olmadığını kendine kanıtlamak için mi? Yoksa en sonunda Noah'nın dikkatini çekip sonra onu yüzüstü bırakmak için mi?

Öyleyse, Addy kesinlikle intikamını almıştı. Noah kafayı ona takmıştı ve artık her şeyin normal olduğu eski günlerde olduğu gibi, Baxter'a da danışamıyordu. Addy'yle de Bax'le de irtibatı aynı gün kesilmişti. Fakat Noah Bax'in bahçesinde bir "Satılık" tabelası görmüştü. Bu görüntü onu perişan etmişti ve hâlâ hatırladıkça üzülüyordu.

O tabelanın çıkartılmasını, her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu. Fakat Baxter ihtiyacı olan sevgiyi Whiskey Creek'te bulamıyorsa (ihtiyacı olan sevgi, Noah'yla romantik bir ilişkiden geleceksen) başka bir yerde mutluluk aramaya hakkı vardı.

Noah gözlerini kısarak karşı duvardaki saate baktı fakat

hava iyice kararmıştı ve eve geldiğinde ışıkları yakma zahmetine girmemişti. Bunun yerine telefonundaki saate göz attı.

Saat daha dokuzdu. Akşamın geri kalanında ne yapacaktı? Evde oturmak can sıkıcıydı. Bu hafta her iki günde bir geç saatlere dek mağazada kalmış, teknisyenin mesaisinde halledebileceği bisikletleri tamir etmişti. Riley veya Ted’le dışarı çıkmak, kızlarla buluşmak içinden gelmemişti. Bulduğu kadınla akli yeterince meşguldü zaten. Üstelik arkadaşlarını da görmek istemiyordu. Yalnızca Baxter’ın hayatında olup bitenleri konuşmak isterlerdi. Baxter evini satılığa çıkardığından beri Noah hemen herkesten sayısız telefon almıştı. Ted, Eve, Cheyenne, Riley, hatta Gail bile, Simon’ın Kanada’daki film setinden arayarak neler olduğunu sormuştu. Hepsisi Baxter’ın neden gitmeye karar verdiğini merak ediyordu fakat Noah ancak Baxter’ın da söylediğini, yani işyerine yakın olmak için taşındığını söyleyebiliyordu. Arkadaşları bunun arkasında başka bir şey *olması gerektiğinde* direttikten sonra, ararken olduğundan çok daha meraklı ve huzursuz halde telefonu kapatmıştı. Çok geçmeden tekrar arayıp bu kez Baxter’ın gitme kararını nasıl karşıladığını, bunun altından nasıl kalkacağını sorarak bir kez daha şanslarını denemişlerdi.

Noah bu soruları da geçiştirmişti çünkü cevapları bilmiyordu. Daha önce hiç uzun süre Baxter’sız yaşamamıştı.

Yaşadığı üzüntüyü aklından çıkarmaya çalışarak uzaktan kumandayı aldı ve spor kanalını açtı. Fakat dikkati bir saat sonra başka şeylere kaydı. Bir erkek, bir futbol maçındaki tartışmalı pozisyonun videosunu kaç kez izleyebilir, yorumcuların yorumlarını ne kadar süre dinleyebilirdi ki?

En sonunda daha fazla dayanamayacak kadar huzursuz ve sıkkın halde, Addy'yi bulmak üzere dışarı çıktı.

Noah Addy'nin aracını restoranın önünde görünce çok mutlu oldu. Daha önce bir burger yemiş olsa da, içeri girip bir şeyler yemenin, saat on çeyrekte büyükannenin kapısını çalmaktan çok daha kolay olacağını düşündü.

Ertesi gün okul olduğundan, içeride pek fazla müşteri yoktu. Resepsiyondaki Tilly Bowman onu restoranın uzak bir köşesine götürdü fakat Noah Addy'yi ortalıkta göremedi. Onun arka tarafta olduğunu düşündü.

Cari Inera, Noah'nın daha önce hiç görmediği birkaç adamla beraber bir köşede oturuyordu. Bir iş anlaşması görüşüyorlarmış gibi bir halleri vardı fakat Carl'ın uyuşturucu sattığı söylentisi düşünülürse, Noah fazla bir şey bilmek istemiyordu.

Gail'in ağabeyi Joe, iki kızıyla beraber bir başka masadaydı. Onun dışında restoran boştu.

Noah selam vermek için gittiğinde Joe, "N'aber dostum?" dedi.

"İyidir, senden n'aber?"

Joe kızlarına işaret etti. "Yarın okulları olmadığından Cadılar Bayramı'nı benimle geçirmeye geldiler."

Noah kızların meyveli dondurmalarına baktı. "Görünüşe bakılırsa şeker tüketmeye erken başlamışlar."

"Ne zaman gelseler buraya uğramak istiyorlar."

Sekiz dokuz yaşlarındaki küçük kızı Josephine, "Buraya

bayılıyoruz!” diyerek Noah’ya gülümsedi. Çok girişken olduğu için şirindi fakat babasının kopyası olan ablası kadar güzel değildi.

Noah, “Bu hafta Gail’le konuştum,” dedi.

“Ben de öyle,” dedi Joe. “Sanırım herkes Baxter’ın taşıma haberi yüzünden sarsılmış durumda, değil mi? Sahi, neden böyle bir karar almış?”

Of, kahretsin. Burada bile aynı sorular. “Keşke bilseydim,” dedi Noah. “Bana da söylemiyor. Sadece artık bir değişikliğin vakti geldiğini söylüyor. Benim tahminimce işyerine bunca yol gidip gelmekten usandı.”

“Gayet anlaşılır. Ama gittiği için üzgünüm. Eminim sen de öylesindir.”

“O nerede yaşarsa yaşasın arkadaş kalacağız.” En azından Noah öyle olduğunu umuyordu. Eğer Baxter’a gerçekte olduğu kişiyi ve ne istediğini çözme fırsatı verirse, bir gün dostluklarını yeniden toparlayabilirler miydi? Noah hep Baxter’ın çocuklarının vaftiz babası olacağını düşünmüştü; aynı şekilde Baxter’ın da onun çocuklarının. Şimdi ise Baxter’ın planları arasında çocuk sahibi olup olmadığını bile bilmiyordu. Belki böyleymiş gibi konuştuğunda da rol yapıyordu.

“Gail uzağa taşındı.” Noah Joe’ya bakıp gülümsedi. “Ama hepimiz onu bir şekilde affettik.”

Joe, “Sen affetmiş olabilirsiniz,” diye takıldı.

“Simon Amca’yı tanıyor musun?” Josephine’in ağzının etrafı çikolata lekeleriyle kaplıydı fakat saçlarına kurdele takmıştı ve bacak bacak üstüne atmış otururken, son derece olgun bir havası vardı.

“Büyük film yıldızından mı bahsediyorsun?”

Josephine, Simon’a ülkedeki bütün kadınlar gibi âşık olduğunu itiraf edercesine kızardığında, Noah bir kahkaha attı. “Zengin ve ünlü. Bu bileşime karşı koymak zor, öyle değil mi?”

Josephine, “Ben sadece tatlı olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Joe gülererek konuyu değiştirdi. “Cheyenne nasıl?”

“Gayet iyi.”

“Yani... Dylan’la mutlu değil mi?”

Bu sorunun ağırlığı, Noah’yı hazırlıksız yakaladı. Joe Cheyenne’i Gail’e sorabilirdi. Gerçi belki de soramazdı. Kardeşi artık burada yaşamıyordu ve öyle yoğunlu ki, Cheyenne’le Noah’nın görüştüğü kadar sık görüşmüyordu. “Sanırım evet.”

Joe başını salladı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Gerçekten sevinmiş miydi? Yoksa Joe’nun ondan saklamaya çalıştığı başka bir şey mi vardı? “Sen ve Cheyenne hiç...”

“Hayır.” Joe omzunu silketti. “Dylan benden hızlı davrandı ama onun gitmesine izin vermemeliydim diye düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Joe da mı bir zamanlar onunla ilgileniyordu? Bu Noah’yı şaşırttı.

Joe, “Sen biriyle görüşüyor musun?” diye sordu.

Noah başını arkaya çevirip Addy’ye bakınma isteğine direndi fakat akli sadece ondaydı. “Hayır.”

Summer heyecanlı ve hararetli bir fısıltıyla, “Babamın bir eşe ihtiyacı var,” dedi.

Joe arkasına yaslandı. *“Öyle mi?”*

Noah oyuna katılarak, "Peki bir eş nasıl bulunur?" diye sordu.

Summer cevap veremese de, Josephine son derece ciddi bir havayla karşılık verdi. "Birine âşık olman ve ona *sonsuz* kadar âşık olacağını kanıtlaman gerekir."

Noah birdenbire çok garip hissetti. Sanki Summer ailelerinin dağılmasından babasını sorumlu tutuyormuş gibiydi. Noah'nın duyduğuna göre, Suzie Joe'yu aldatmıştı fakat kızlar muhtemelen bunu bilmiyordu. Gail bir keresinde Joe'nun *hiç kimsenin* bilmesini istemediğini söylemişti çünkü çocuklarının da kendisi gibi ihanete uğramış hissettirmesini istemiyordu.

Josephine altını çizerek, "İşte böyle yaparsan bir eş bulabilirsin," dedi.

Noah, "Benim de bir eşe ihtiyacım var, söylediklerini aklımda tutacağım," dedi. "Dondurmanızın keyfini çıkarın." Noah Luanne'in siparişini almak için masaya geldiğini görünce, Joe'ya anlayışlı bir gülümsemeyle baktı ve kendi masasına yöneldi.

"Selam, yakışıklı." Kırklarının sonundaki Luanne, ezelden beri Anne Yemeği'nde çalışırdı. Noah onu severdi. Koyu renk saçları, gözleri ve kocaman gülümsemesiyle çok çekiciydi ve kişiliği onu daha da çekici kılıyordu. "Bu akşam yalnız mısın?" diye sordu Luanne.

Noah, "Neden, bir teklifin mi var?" diye takıldı.

Luanne gülümseyerek başını iki yana salladı. "Keşke yirmi yaş genç olsaydım. Bana ayak uyduramazdın." Parmağını kaldırdı. "Ama kalbimi sana verirken dikkat ederdim. Orası kesin."

Noah rahatsız olmadan yapamadı. Herkesin sandığı kadar kadın düşkünü değildi. Bir kere hiç kimseyi kandırmamış, boş yere umut vermemiştir. "O ne demek?"

Luanne, onun alınmış ifadesine rağmen yumuşamadı. "Senden bağıllık beklememem gerektiğini bilirdim."

"Neden?"

Luanne, "Çünkü öyle biri değilsin!" dedi kıkırdayarak.

"Bu doğru değil!"

Luanne ona inanmıyormuş gibi gülünce Noah ona daha da bozuldu. Luanne, "Ne istersin?" diye sordu.

"Herhalde daha iyi bir imaj."

Luanne birden ciddileşerek onu meraklı gözlerle süzdü. "Bu akşam çok hassassın."

"Artık gönül avcısı olarak bilinmekten usandım sanırım."

"Tatlım, bu senin elinde değil ki. Şu kot pantolonla ortada dolaşırken bile kalp kırabilirsin sen."

Noah bu sözle karşısında biraz daha iyi hissetti. "Sağlam bir bahşişin peşindesin." Luanne'e göz kırptı. "Somon balığı ve pilav alacağım."

"Somonumuz kaldı mı emin değilim."

"İyi." Noah resepsiyonistin masasına bıraktığı ve hiç açmadığı menüyü ona uzattı. "O halde bana rulo köfte ve patates püresi getir."

"Abur cubur yani. Ruh haline uygun bir seçim." Ardından Luanne sanki Noah arkasından gelebilirmiş gibi, hızlı adımlarla masadan uzaklaştı.

Noah ona tekrar seslenip Addy'yi sormayı düşündü fakat

Addy'yi yanına çağırtmak yerine etrafa bakınıp onu aramaya karar verdi. Zaten Luanne'in tepkisine katlanmak istemiyordu.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Luanne bunu söylerse haklı olacaktı.

Joe çocuklarla restorandan çıkarken, "İyi akşamlar," dedi.

Cari ve yanındakiler de çok geçmeden kalkıp gitti. Geriye sadece tek bir müşteri kalmıştı.

Tilly ile Luanne zamanlarının çoğunu arka tarafta geçiriyordu. Noah gelen seslerden temizlik yaptıklarını ve restoranı kapatmaya hazırlandıklarını anladı. Luanne yemeğini getirdiğinde çoktan paltosunu giymiş, omzuna çantasını takmıştı. "Ben eve gidiyorum ama Addy birazdan gelecek. Hesabını kapatıp seni uğurlar."

Mükemmel. Noah sanki eski şansını tekrar kazanmaya başlamıştı. Bir heyecan dalgasıyla, Luanne'e iyi akşamlar diledi. Addy pazar sabahı alelacele evinden çıkıp gittiğinden beri, onu görmeyi umuyordu.

Gelgelelim Addy en sonunda geldiğinde, Noah onun burada olduğundan habersiz olduğunu düşündü. Herhalde Luanne eve giderken tek bir masa kaldığını söylemiş, isim belirtmemişti.

"Merhaba." Addy gülümsedi fakat sanki onu gördüğüne sevinmemiş gibi, zoraki bir gülümsemeydi bu. Noah oraya gelerek onu rahatsız ettiğini hissetti. Sonra onu neden aramadığını anladı. Her ne sebeple olursa olsun, Addy artık ona ilgi duymuyordu.

Geri çevrilmek canını yakıyordu. Yakınlaştıkları o gece ne-

deniyle daha fazlasını ummuştı. Addy'nin hareketlerinden çıkardıkları, şu anda yüzünde gördüğü ifadenin söylediklerinden çok farklıydı.

Fakat Noah kadınları zorlayan biri değildi. Onun açıklama yapmasını istiyordu. Neden o akşam evine geldiğini anlamıyordu. Onu tekrar sevişip boşalmaya kendisi ikna etmişti, yani Addy'nin niyeti onu kullanmak da değildi. Fakat Noah hissettiği kadar üzgün görünmekten korkuyordu. Böylece hesap için masaya bir yirmilik bıraktı ve yerinden kalktı.

“Geldiğim için özür dilerim,” dedi ve restoranı terk etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Noah'nın arkasından gitmemek dışında bir şey yapamamıştı. Kapının zili kulaklarında yankılanırken, içinden toparlanması ve akşamına devam etmesini söyleyerek olduğu yerde öylece dikildi. Noah'nın cumartesi akşamı yemeğe geleceğini sanmıyordu. Bu da istediği şekilde, her şeye son noktayı koyacaktı elbet, öyle değil mi?

Ne var ki, Addy işe dönemedi. Hatta dışarı çıkıp Noah'nın peşinden gitmeye korktuğundan, kapıyı kilitlemeye bile gitmedi. O hafta onu çok görmeyi istemiş, sayısız kez düşünmüştü.

Telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı. En azından onu arayamaz mıydı? Ona olanların onunla ilgili olmadığını söyleyemez miydi?

Hayır çünkü olanların onunla bir ilgisi, hem de *yakın* bir ilgisi vardı. Ne kadar yıkık halde olduğunu anlatmak, ona değer verdiği halde onunla görüşemeyeceğini söylemek, ancak Noah'nın daha fazla soru sormasına neden olurdu ve Addy'nin bu soruları cevaplandırarak gücü yoktu.

Cep telefonunu masaya koyarak az önce Noah'nın kalktığı masaya oturdu ve hiç dokunmadığı yemeğine hüzünlü gözlerle baktı. Noah'nın ona hâlâ ilgi duyduğunu hiç düşünmemişti bile. Addy ona bir sıcak bir soğuk davranmıştı; üstelik başına gelenler cinsel gelişimini de sekteye uğratmıştı. Buna kendisini hâlâ on beş yıl önce onun dikkatini çekmeyen o silik ve zeki kız gibi görmesi de durumu perçinliyordu. Belki bu yüzden ondan gelen ilgiye karşılık vermek çok cazipti; Noah'nın dikkati Addy'nin hiç sahip olamadığı fakat daima hasretini çektiği şeydi.

“Yeter! Hiçbir şey kaybettğim yok!” Yaşadığı hayal kırıklığını dindirmeye çalışarak yüksek sesle söylemişti bu sözcükleri. Noah'yla çıkmak için özgür hissetseydi bile, en fazla ne bekleyebilirdi ki? Birkaç ay harika vakit geçirmeyi mi? Noah ilkbaharda Avrupa'ya gittiğinde onu unutacaktı. O bir kadına takılıp kalan biri değildi. O halde Addy neden sanki müt-hiş bir fırsat geçiriyormuş gibi hissediyordu?

Kapı zili yeniden tıngırdadığında, her şeye karşın içten içe Noah'nın geri geldiğini umarak arkasını döndü. Fakat karşısında Kevin Colbert'ı buldu. Yüzünde “Nihayet” dercesine bir ifadeyle, ellerini Eureka Lisesi futbol takımı montunun ceplerine koydu.

Addy masayı itip kabinden çıkarken Noah'nın çatal bıçağı tabağa çarparak şangırtılar çıkardı. “Ne istiyorsun?” Hemen telefonuna uzandı fakat yardım istemek için bir yeri aramasına fırsat kalmadan, Kevin yanına gelip telefonu elinden çekti.

Kevin, “Artık konuşmamızın vakti geldi,” dedi ve Addy'nin

telefonunu cebine soktu. "Hazır birkaç dakika baş başa kalmışken."

Yalnız oldukları kesindi. Addy tüm çalışanları eve göndermişti; araya girecek hiç kimse yoktu. Veya eğer gerekirse, onu kurtaracak biri.

"Geçen hafta beni madene götürdüğünde zaten konuşmamış mıydık?" Noah'nın çatalına yan gözle bakarak gerekirse onu kapıp kapamayacağını düşündü.

"Onu *ben* mi yaptım sanıyorsun?"

"Öyle düşünmemek için bir neden mi var?"

"Çünkü o ben değildim."

Kevin'in beyaz bir kamyoneti var mıydı? Addy restoranda öyle meşguldü ve onun evine yaklaşmaktan öyle çok korkuyordu ki, bir fırsat yaratıp bakamamıştı. Fakat bunu yapmayı istiyordu. "Senin lafına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bir tek hata bir insanı özetlemez, Addy. Sırf on beş yıl önce bulaşmamam gereken bir şeye bulaşmış olmam canını tekrar yakacağım anlamına gelmez."

"Geceleri öyle mi uyuyabiliyorsun? Daha açık sözcükler yerine, 'bulaşmak' gibi dolaylı sözcüklerle mi durumu açıklıyorsun? Tek bir hatanın seni kötü biri yapmadığına inanarak mı?"

Kevin dudak büktü. "Abartmayı bırak. Olanları çok abartıyorsun."

"Yani *yaptıklarınızı* abartıyorum, öyle mi? Sanki sizin kontrolünüz dışındaymış gibi konuşma."

Kevin boynunu ovarak içini çekti. "Bak, sadece benden, hiçbirimizden korkmana gerek olmadığını söylemeye çalışı-

yorum. Çocuklarla konuştum. Sana zarar vermeye niyetimiz yok. Hepimizin arkadaş olmasını isterim. En azından ikimizin.”

“Herhalde delirdin!”

“İyi. Madem öyle istiyorsun öyle olsun. Ama buraya geri dönüp de hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim. Her şey geçmişte kaldı artık. Bitti gitti; geriye dönüp değiştiremem. Anladın mı beni?”

Addy donuk bir gülümseme takındı. “Evet, anladım. Hiçbir şey olmamış gibi örtbas ediyorsunuz. Bana hiç tecavüz etmemişsiniz gibi, işinize gücünüze bakmak istiyorsunuz.”

Kevin, “Başka seçeneğim var mı?” dedi. Şimdi sinirlenmeye başlamıştı ve bağırıyordu. “Sen ne yapmamı istersin? Sen ömrün boyunca kendine acımaya karar verdin diye kendimden nefret mi edeyim?”

Addy tiksinererek başını iki yana salladı. “Sen tam bir pislik-sin, biliyor musun?”

“Ortada bir hasar yok.”

Hasar yok mu? Addy onun ağzından çıkan ve halihazırda olduğundan daha fazla sinirlenmesine yol açacak başka bir şey hayal edemiyordu. “Sen ve arkadaşların beni zorla tutup sırayla üstüme çıktınız! Bana *tecavüz* ettiniz! Sence canım yanmadı mı?”

Kevin sanki Addy az önce ona hayal etmek istemediği bir sahneden bahsetmiş gibi, yüzünü buruşturdu. “Olay pek öyle olmadı. Ve sen öyle olduğunu söylüyorsan, bana asıldığını ve senin isteğin üzerine seks yaptığımızı söyleyeceğim.”

“On altı yaşında bir bakire olduğum halde beşinizi birden istediğimi mi söyleyeceksin? Sence buna inanırlar mı?”

“Bu kasabada senden daha fazla arkadaşım var.”

“Bravo. Az önce ne kadar alçalabileceğini ispatladın.”

Kevin bir küfür savurarak kapıya yöneldi fakat sonra vazgeçip tekrar ona döndü. “Yapma, bunu... bir ateşkesle sona erdirmemizi umuyordum. Arkadaş olmasak da birbirimize karşı kibar olmakta uzlaşabilirdik.”

“Senin için olumlu bir şey hissedebileceğimi sanıyorsan hayal kuruyorsun demektir. Buradan defol ve arabama notlar bırakmayı da kes.”

“Ben sana not falan bırakmıyorum. Ayrıca bizi *gerçekten* istiyordun. Son senemizde yavru köpek gibi peşimizdeydin.”

Addy sesini alçalttı. “Çünkü özel olduğunuzu sanıyordum. Öyle olmadığınızı anladığımda ne kadar şaşırdığımı düşün.”

Kevin incinmiş gibi geriye çekildi. Addy yaptıklarına rağmen onu iyi hatırlamasını isteyecek kadar egoist olduğu izlenimine kapıldı. Futbol koçu olduğundan, Whiskey Creek’te önde gelen simalardandı. Dikkatlerin üzerinde olmasından ve işinin ona sağladığı itibardan memnundu ve besbelli önemli bir birey olduğu yanılması içindeydi.

“On beş yıl önceydi! Seks yaptık. Ne olmuş yani? Kendine bir bak. Çok hoşsun. Güzelsin.”

“Hayır, bana bakma. Bana konuşma. Benden bahsetme ve başka kimseyi kurban etme...”

“*Kurban etmeyeyim mi?*” Kevin kulaklarına inanamıyormuş gibi tavana baktı. “Tanrım, bir sapıkmışım gibi konuşuyorsun. Ben bir eş ve babayım. Tanrı aşkına, ben bir *koçum*. Olanların sorumlusu Cody’ydi.”

Addy kararlı bir ifadeyle başını kaldırdı. “Suçu Cody’ye atma. Liseden mezun olduğunuz akşam bir kıza toplu tecavüz ettiniz ve o kız bendim. Belki artık yaptığının arkasında dursanız iyi olur.”

Kevin bir kez daha küfür ederek parmaklarını alnına bastırdı. “Yani bu ne demek şimdi? Birilerine mi söyleyeceksin? Bizim menimizin bulaştığı eski donunu ortaya çıkarmak için doğru zamanı mı bekliyorsun?”

Addy kanıtları atmamış olmayı dilerdi. Fakat ilk fırsatta üstündeki her şeyi Anne Yemeği’nin arkasındaki çöp kutusuna atmış, kurtulmuştu. Kıyafetlerinin üstündeki izlerin onu Cody’ye bağlamasından çok korkmuştu. “Benden uzak dur,” dedi, “ve bir daha buraya gelme.”

“Anne Yemeği’nde yemek yiyemez miyim?” Kevin sanki bu restoran üzerinde Addy kadar hakkı varmış gibi, afallamış görünüyordu.

“Eğer buraya gelersen... yemeğinin içine kötü bir şey koyarım.” Addy bunun çocukça olduğunun farkındaydı fakat *biraz olsun* güçlü hissetmek ona çok iyi geliyordu. “Asistanın takımlar beraber pazartesi günleri gelebilir. Sen gelemezsin. Ve sakın evime de yaklaşma.”

Kevin ellerini havaya kaldırdı. “İyi! Ne diye endişeleniyorsam? Açıklarsan bile sana bir faydası olmayacak. Anlaşmalı cinsel birliktelikten de meni kanıtı üretilebilir.”

“Sen bencil bir yalancısın!”

“Bunun yerine hayatımı mahvetmene mi izin vereyim? Karıma ve çocuklarıma mâl olmana mı? İşime mâl olmana mı? Bir erkeğin bunları savunmaya hakkı vardır!”

“Son on beş yılda inşa ettiğin şeyler risk altındaysa, buna *sen* neden oldun, ben değil. Dedğim gibi, beni rahat bırak yeter, etrafındaki insanlar senin bunu hak ettiğini düşündüğü sürece yalanını yaşamaya devam edebilirsin.

Kevin’ın yüzü kızardı. “Buraya barış imzalamaya gelmiştim. Bu şekilde olmak zorunda değildi,” dedi fakat kapının zili birinin gelişini duyurarak tekrar çınladığında susmak zorunda kaldı.

Bu saatte birinin gelmesine şaşırان Addy, başını eğip Kevin’ın arkasındaki kapiya baktı. Gerilim romanları yazarı Ted Dixon, girişteki uzun sandalye dizilerinin yanında dikiliyordu.

“Bölüyor muyum?” diye sordu.

Addy derin bir nefes alıp sakinleşti. “Hayır. Gel, otur. Aslında kapattık ama istersen sana bir şeyler hazırlayabilirim.” Mutfak temizlenmişti fakat bu Kevin’ın gitmesine neden olacaksa, onu yeniden temizleyebilirdi.

Kevin bir Addy’ye, bir Ted’e baktı. “Tamam o zaman, hım...” Noah’nın arkasında bıraktığı tabağa işaret etti. “Yemek için sağ ol. Çok lezzetli.”

Addy bir şey söylemedi. Rol yapmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapması gerektiğini biliyordu. Ted’in odadaki negatif enerjiyi hissettiğine şüphe yoktu. Fakat Addy bir türlü rol yapamıyordu.

Ted, Kevin’ın dışarı çıkmasını bekledikten sonra Addy’ye, “İyi misin?” diye sordu.

“Tabii ki.” Addy ona bakmak zorunda kalmamak için Noah’nın masasını temizlemeye başlamıştı. “Neden kötü olayım ki?”

“Gelirken bağışmalar duydum.”

“Koç Colbert köftesini beğenmedi.”

“Ama az önce leziz olduğunu söylemedi mi?”

Addy diğeri masalara işaret etti. “şu tarafa otursan olur mu? Sana menü getireyim.”

Ted onun telefonunu cebine koymasını izlerken, Addy onun bu telefon durumundan ne çıkardığını düşündü.

“Yemek yemeye gelmedim, Addy,” dedi Ted. “Arabayı görürnce uğradım. Kevin’in arabası otoparkta değildi, o yüzden onu burada görürnce çok şaşırdım.”

Kevin tabii ki Addy’nin restoranda tek başına olduğı geç saatlerde arabasını otoparka bırakmamıştı. Bu şaşılacak bir şey değildi fakat Ted’in onun arabasını görüp uğramaya karar vermesine şaşırmıştı.

“Bir imza günü için yemek hizmetine falan mı ihtiyacın var, yoksa başka bir şey için mi...”

Ted bu tahmin karşısında gülümsedi. “şu ara hayır. Seni yarın akşamki Cadılar Bayramı partisine davet etmek istiyordum. Büyük bir şey olmayacak. Son dakikada birkaç arkadaşı davet etmeye karar verdim ve bize katılmak isteyebileceğini düşündüm.”

Addy Noah’nın da orada olacağını tahmin ettiğı için bu teklifi geri çevirmek zorundaydı. “şu sıra restoranda düzenli çalışan yok. Darlene bugün izinliydi, yarın döneceğinden de emin değilim.” Hatta bir anlaşmaya varamazlarsa hiç dönmeyebilirdi de. “Beni bekleme.”

“Parti saat bire kadar sürecektir. Belki eve dönerken biraz uğrayabilirsin.”

“Deneyeceğim,” dedi Addy. “Sana bir kahve falan ikram etsem?”

Ted, az önce Addy’nin işaret ettiği masalardan birine geçip oturdu. “Ben kahveyi içerken sohbet eder miyiz?”

Addy bu konuda ona karşı çıkacak bir sürü insan olduğunu bilse de, Ted’i, asla Noah kadar yakışıklı bulmuyordu. Yumuşak huylu gibi de görünmüyordu. Addy onun bir parça kasıntı olduğunu hissediyordu. Noah açık yürekli, güvenmeye meyilli, dünyanın sunduğu her şeyi tatmaya hevesliyen, Ted daha ölçülüydü. Hayatın kenarlı köşeli olduğunu biliyordu. Ve kendi boynuna sıkı bir tasma taksa da, Addy onun kolay öfkelenen biri olduğunu hissediyordu.

Buna rağmen ondan hoşlanıyordu. Ve yeteneklerine de hayranlık duyuyordu. Ted öğrenci birliği başkanırken, Eureka Lisesi yardım kuruluşları için, Rotary Kulübü ile Daha İyi Bir Whiskey Creek İçin Rahibeler organizasyonlarının toplamından daha fazla yardım toplamıştı. Ted doğal bir liderdi. Lisede Geleceğin Politikacısı seçildikten sonra, Addy onun bir gün belediye başkanı olacağını düşünmüştü. Belki Noah’nın babası emekli olduktan sonra aday olurdu...

Addy ona geleceğine dair tahminlerini söylediğinde Ted güldü. “Asla politikaya gireceğimi sanmıyorum.”

“Ama bu politika sayılmaz ki. Yani burada daha ziyade popülerlik yarışması gibi bir şey. Ve sen de tanıdığım en popüler insanlardan birisin.”

“Çok çaba harcamak gerek. Tarihi binaların geri kalanını kurtarmam, madenlerdeki tortuları temizlemenin bir yolunu bulmam, merkezdeki parkı genişletmem, müze için yeni bir gelir kaynağı yaratmam gerekir. Liste uzayıp gider.”

Addy gülümsedi. “Başka bir tabirle, başına bir sürü iş açarsın.” Tıpkı öğrenci birliği başkanı olduğunda yaptığı gibi. Hangi lise son öğrencisinin hedeflerine ulaşması beklenirdi ki? “Sen kronik bir mükemmelliyetçisin.”

Sohbet daha sonra Addy buralarda yokken olan bitenlere kaydı. Addy büyükannenin özellikle de Ted’in arkadaşlarıyla ilgili bilmediği tüm gelişmeleri öğrendi. Eve Harmon ile ailesinin sahibi olduğu pansiyonun yenileme çalışmaları ve isim değişikliği konusunda bilmediği daha fazla detay vardı. Cheyenne gerçek kimliğini keşfetmişti. Callie Vanetta geçen yaz karaciğeri hastalandığında onları çok korkutmuştu. Hatta Kyle ile Noelle’in kısa evliliği ve kadının Kyle’a söylemeden bebeği aldırıldığına yönelik dedikodular hakkında bile konuştular. Sonra Ted Addy’nin nasıl olduğunu, son on üç yıldır neler yaptığını öğrenmek istedi.

Çok geçmeden Addy sohbetten öyle çok keyif alıyordu ki, eski kocasının ve eskiden çalıştığı restoranın ismi gibi bahsedemeyeceği şeyler olduğunu az kalsın unutuyordu. Noah bu bilgileri öğrenmeye hevesliydi ve Addy onun geçmişinin ayrıntılarını bulup çıkarmak için ciddi çaba göstereceğini düşünmese de, onları öylece sayıp dökmek de istemiyordu. Buradaki hayatıyla Davis’teki hayatının kesişmesine izin veremezdi. Tecavüzden sadece birkaç kişiye bahsetmişti. Fakat

 n sonunda evlendiği adama bunu söylemişti. Evlenmeden önce “temiz bir sayfa açmak” için terapist  gitmiş, Clyde da birkaç seansa katılmıştı.

Biri onunla y zleşse bile, Addy Clyde’ın onu ele vereceğini sanmıyordu. Fakat ilişkileri pek iyi sonlanmamıştı. Addy onun özellikle de Noah karşısında bu sırrı koruyabileceğinden emin değildi. Clyde’ın onu bir garson kızla aldattığını  ğrendiğinde, Addy aslında onu hiç sevmediğini, aslında ezelden beri tüm kalbiyle istediği tek erkeğin Noah olduğu­nu söylemişti. Clyde bunu çok zor kabullendiğinden, Addy onun intikam alma fırsatını atlayacağını sanmıyordu.

“Hiç evlendin mi?” diye sordu.

Ted fincanına biraz daha kahve koyarken, havaya dumanlar karıştı. “Hayır.”

“Nişanlandın mı?”

“Henüz değil.”

“Evlenmek istiyor musun?”

“Teklif için biraz erken değil mi?”

Addy güldü. “Bu gerçekten de evlenme teklifi gibi oldu.”

“Doğru insanla aile kurmak istiyorum,” dedi Ted. “Ya sen?”

“Hep iki veya     ocuk istemişimdir. Ama... bunun olacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Tekrar evlenmeyi planlamıyorum.” Addy daha önce hiç Bayan Clyde Kingsdale olduğu­nda hissettiği kadar çaresiz ve kapana kısılmış hissetmemişti. Neden kendini aynı duruma sokacaktı ki?

“Eski kocanın nasıl davrandığı düşünülürse neden böyle söylediğin anlaşılabilir.”

Addy ona aldatma meselesini anlatmıştı. Fakat bu akşam onları ayıran şeyin sadece bu olmadığını fark ediyordu. Clyde’la beraberken, pazar günü Noah’yla yaşadığı heyecanı hiçbir şekilde tatmamıştı. Fakat duygusal anlamda ona bağlı olmadığını kabul etmesi, evliliğinin başarısızlığa uğramasında kendisinin de payı olduğu anlamına geliyordu. “Âşık olsaydık çok daha farklı, daha iyi olabilirdi.”

Ted fincanını altlığına koyarken bir tıngırtı çıkardı. “Madem ona âşık değildin neden onunla evlendin?”

“Sanırım birini gerçekten sevmediğinde... yükümlülüğünü bir şekilde sınırlıyorsun.”

“Kendini mi koruyordun?”

“Bir açıdan. O sırada bunu fark etmedim ama henüz her şeyimi sunmaya hazır değildim, anlatabiliyor muyum?”

“Bazen bu kontrol edebildiğin bir şey değildir.”

“Tecrübeli gibi konuşuyorsun.”

“Öyleyim.”

“Ne oldu?”

“Onu kaçırdım.”

Ted Sophia’dan mı bahsediyordu? Lisede çıktığı o kızıdan? Veya bir başkasından mı? Addy bunu açıklayacağını sanmadığı için ona sormadı.

Ted kahvesinden bir yudum aldı. “Eskiden Noah’ya ilgi duyuyordun, değil mi?”

Addy gözlerini devirdi. “Nereden biliyorsun? Ne zaman

önümden geçse salyalarımı akıtmamdan mı anladın? Yoksa o benimle iki çift laf ettiğinde domates gibi kızarmamdan ve kekelemeye başlamamdan mı? Veya şans eseri sürekli onun takıldığı yerlerde ortaya çıkmamdan mı?”

Ted gülerek sandalyesine gömüldü. “Yerinde olsam o kadar utanmam. Yalnız değildin.”

“Biliyorum, Noah’dan hoşlanan bir sürü kız vardı. Ve muhtemelen teker teker her biriyle yattı.” *Ben hariç.*

“Aslında Noah ilk kez üniversitede bir kızla yattı. Umursadığı tek şey spordu. Ama Cody bunu telafi etti.”

Addy onun ifadesini anlayabilmek için elinden geleni yapsa da, Ted diğer pek çok insan gibi şeffaf değildi. “Yani sabit bir ilişkisi olduğu için mi demek istiyorsun?”

“Onun bir kız arkadaşı olup olmaması önemli değildi. Shania hâlâ onun yasını tutuyor, hâlâ ölmemiş olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağından bahsediyor. Ama...” Ted sanki söylememesi gereken bir şey söyleyecekmiş gibi hafifçe omzunu silkti. “Onun iyi bir koca olacağına dair ciddi şüphelerim var. Noah onun durulması için elinden gelen her şeyi yapsa da Cody bunu başaramadı. Artık vefat ettiği için böyle şeyler konuşulmuyor. Sadece ne kadar harika biri olduğundan bahsediliyor. Cody’nin büyük bir potansiyeli vardı ama... bu potansiyeli değerlendirip değerlendiremeyeceği başka bir meseleydi.”

“Pek kibar biri değildi,” dedi Addy.

Bu sözleri Ted’i şaşırttı. “Cody’yi ne kadar tanıyordun?”

“Birkaç kez onunla dans etmiştik. O kadar. Ama... onun yüzeysel bir yanı vardı.”

“Mezuniyet partisine gitmiştin, değil mi?”

Addy’nin içini meşum bir ürperti sardı. Fazla konuşmuştu. Fakat partiye gittiğini reddedemezdi. Pek çok kişi onu orada görmüştü.

Başını salladı.

Ted, “Madende bir sürü çocuk vardı,” diye mırıldandı. “Başına bir şey gelen tek çocuk olması tuhaf değil mi? Yani neden en son o çıktı? Ve neden tek başınaydı? Cody asla tek başına olmazdı. Noah yanında olmasa bile *mutlaka* bir ekibi olurdu.”

Addy sandalyede kıpırdanırken döşemelik kumaş sesler çıkardı. “Duyduğuma göre paltosunu unutmuş ve onu almak için dönmüş.”

“Bende öyle bir şey duydum ama... aklıma pek yatmıyor. Öyle titiz biri değildi. Ertesi gün ayık kafayla da onu alabilirdi. Neden bütün gece dışarıdaysan tekrar madene dönersin ki?”

Cody çok da geç dönmemişti. Olanlardan sonra, Addy’nin yaklaşık sekiz kilometre boyunca yürümüş, bir araba durdurmuş ve şafak sökmeden eve ulaşmıştı. Jackson’lı bir çimento nakliyatçısı Angles Camp’te saat altıdaki bir işe giderken yol üstünde durmuştu. Addy içkiyi fazla kaçırmış, arkadaşlarını kaybetmiş kız rolü yapınca adam ona inanmıştı. Addy ne Cody ne de tecavüze uğradığıyla ilgili bir şey söylemişti. Adam onun darmadağın halini, yolda yürümesini doğrudan alkole bağlamıştı ve hatta kendisi lisedeyken mezuniyet gecesi yaptıkları çılgınlıklardan bahsetmişti.

“Belki Cody’nin aklı başında değildi,” dedi Addy. “Onu o akşam gördüğümde küfelik haldeydi.”

Ted omzunu silkti. "Bu durumu açıklıyor olabilir sanırım."

Birden huzuru kaçan Addy masadan kalktı. "Şunları temizlesem iyi olur. Saat geç olmuş."

Ted de ayaklandı, cebinden beş dolar çıkardı. "Kahve için teşekkürler."

Addy parayı reddetti. "Benden olsun."

"Emin misin?"

"Altı üstü bir fincan kahve. Boş ver."

"Teşekkürler. Seni daha yakından tanıdığıma sevindim. Umarım yarın partiye gelebilirsin. Eğer gelersen mayonu getir. Jakuzim var. Bu akşam gibi soğuk olursa içine girmek iyi gelebilir."

Addy saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Noah da orada olacak mı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Olmasını ister misin?"

Kesinlikle isterdi. Ama Ted'in bunu anlamasını istemiyordu. "Ona bulaşmayacak kadar bilinçliyim."

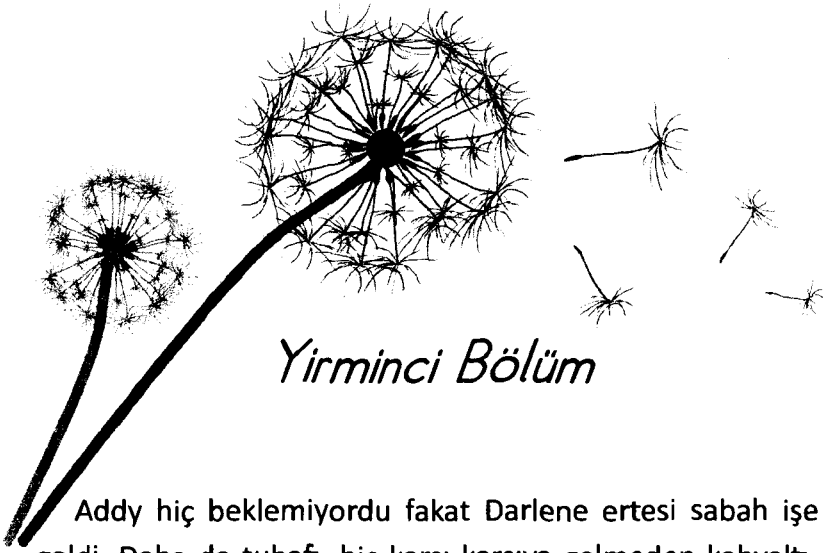
"O ne demek?"

Addy başka bir şey söyleyemeyeceği için, "Duyduğuma göre arkasında hep kırık kalpler bırakmış," dedi.

"Dedikodu seni endişelendirmesin. Noah iyi bir adam. Sadece doğru kadınla tanışmadı, hiç âşık olmadı."

Addy Ted'in kahve fincanını ve kaşığı kaldırdı. "Belki bunu beceremiyordur."

"Olabilir..." Ted göz kırptı. "Ama belki de yanılıyordur."

Yirminci Bölüm

Addy hiç beklemiyordu fakat Darlene ertesi sabah işe geldi. Daha da tuhafı, hiç karşı karşıya gelmeden kahvaltıyı atlattılar; gerçi bunun sebebi, telefonda o konuşma hiç geçmemiş gibi yapmalarıydı. Anne Yemeği'ndeki diğer çalışanlar gibi, ikisi de Cadılar Bayramı'na özel giyinmiş ve gü-lümsüyordu. Darlene bir melek olmuştu; Addy'ye kalırsa bu epey ironikti. Addy ise büyükannenin hızla elden geçirebildiği tek kostüm bu olduğundan, caz çağı kadını olmuştu.

Saat altıda, birbirlerinin yanından kibarca geçip gittikten, kahvaltı tabaklarını sunduktan ve çocuklara bedava portakallı çörekleri ve balonları dağıttıktan sonra, Addy gitmeye karar verdi. Darlene restoranı bunca zaman idare etmişti. Yoğun bir gün olsa da, kendi başına bir gün daha idare edebilirdi. Addy'nin uyumaya ihtiyacı vardı. Ted gittikten sonra birkaç saat daha ayakta kalıp Whiskey Creek telefon rehberinden Kevin'in, Derek'in, Tom'un ve Stephen'in adreslerine bakmış ve kendini bu adreslere gidip ön tarafı hasarlı

bir kamyonet aramaya ikna etmeye çalışmıştı. Saat ikide, bir gece daha beklemeye karar vermişti. Cadılar Bayramı çok daha iyi bir fırsat sunacaktı. İnsanlar zaten dışarıda olacaktı. Üstelik kostüm giymek için de mükemmel bir bahanesi vardı.

Buna karşın, eve vardığında biraz kestirmeye vakti olmadı. Büyükkannenin Cadılar Bayramı için hazırlanmasına yardım etmeliydi. Şeker toplayan çocuklar geldiğinde hazır olmak istiyordu.

Addy herkesin dağıtmasını beklediği karamelalı elmaları yaptı. Aynı zamanda büyükkannenin cadı kostümüne uygun olarak, yaşlı kadının yüzünü yeşile boyadı ve plastik siğiller taktı.

Büyükkanne en sonunda hazırlanınca çantasını alan Addy'ye, "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Birkaç iş halletmem gerek." Addy büyükkannenin uzun siyah peruğunun üstüne bilerek yamuk taktığı siyah şapkasını ayarladı.

"Ne işi?" Büyükkanne yardım etmek için uzansa da, sahte mor tırnakları nedeniyle elinden bir şey gelmedi.

Addy inanılır bir gerekçe bulmaya çalışsa da, büyükkannenin kabul edebileceği tek bir şey aklına geldi: sosyalleşmek. "Ted Dixon bu akşam beni partisine davet etti."

"Öyle mi? Bu kadar erken mi başlıyor?"

"Hayır, biraz daha geç başlıyor ama üstüme güzel bir kostüm almak istiyorum."

Büyükkannenin asık suratı birden aydınlandı. "Ne hoş! Sen gidip işlerini hallet, hayatım. Ben buradayım. Sallanan sandalyemi ve yeşil el fenerimi verandaya koydun mu?"

“Tabii ki. Ve elmalar da sandalyenin hemen yanında, plastik bir kabın içinde duruyor.

“Ben verandada oturmazsam Cadılar Bayramı geleneği bozulmuş olur. Çocuklar bunu çok seviyor.”

“Evet, çok seviyorlar. Çıktığında org müziğini açmayı unutma. Ve üstüne bir battaniye al. Daha yeni iyileştin. Ayrıca dışarıda çok kalmanı istemiyorum.”

“Ufaklıklar saat sekiz, sekiz buçuk dedin mi yorulup evlerine dönüyor zaten. Geç kalmam. Hem bu sefer Cadılar Bayramı’nda yağmur yağmadı.”

Addy ona sarıldıktan sonra evden ayrıldı.

Giyim mağazasının kostüm kısmı talan edilmişti. Addy hafiyelik yapmayı planlıyorsa, kim olduğunu belli etmeyen bir kostüm almalıydı. Fakat geriye kalan tek kostüm, on yaşında bir çocuğa uyacak, mor bir cin kostümüydü.

“Bu iş burada biter,” diye homurdandı ve mağazanın sahibi Harvey Hooper’a el salladı, sonra ebeveynleriyle beraber koridorda yürüyen küçük bir prenses ile bir Batman’in yanından geçerken, “Affedersiniz,” dedi

En sonunda vücudunu tamamen kapatacak bir çarşaf giyerek bir hayalet olmaya karar vermişti ki, bakışları sokağın aşağısındaki Gidon’a kaydı. “Açık” tabelası hâlâ yanıyordu

Noah içeride miydi?

Addy aracına binerek ağır ağır ilerlerken, başını hafifçe eğerek içerideki insanlara baktı. Fakat görebildiği tek şey, vitrinin yanında kaskları düzenleyen uzun saçlı genç bir kadındı. Addy dikiz aynasına bakıp arkasında kimsenin olma-

diğından emin olduktan sonra, yolun ortasında yavaşça durdu ve Noah'nın mağazanın arkasındaki evine göz attı.

Sadece bir saniye geçmişti ki, birinin onu izlediğini hissetti. Daha bakışları yeniden mağazaya kaymadan önce bile, bu kişinin Noah olduğunu biliyordu.

Gerçekten de Noah kendisine çok yakışan daracık kot pantolonu, Gidon tişörtü ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle mağazanın kapısında durmuş ona bakıyordu. Onunla konuşmak istiyormuş gibi bu tarafa gelmeye başladı. Fakat Addy durumu nasıl açıklayacağını bilemediğinden, onu arkasında şaşkın şaşkın bakarken bırakıp gaza bastı ve oradan uzaklaştı.

Kendi kendine, "Tam bir beyinsizsin," dedi. Noah bu hareketlere bir anlam veremiyor olmalıydı. Addy'nin kafası karışmıştı.

Ondan uzak durmalıydı.

Peki bunu neden yapamıyordu?

"O kimdi?"

Noah Addy'nin arka farlarının köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledi.

"Noah?"

Kendini toparayıp, dikkatini yanına gelen Amy'ye çevirdi. "Efendim?"

Amy onun baktığı yöne baktı. "Şu arabadaki?"

"Hiç kimse."

"Hiç kimse mi? Az önce dizdiğim kaskları onu kaçırmamak için alelacele devirmene yol açan kişi hiç kimse öyle mi?"

Noah arkasını dönüp içeri girdi. "Sandığım kişi değil."

Amy gözlerini devirdi. Noah bunu görmedi fakat Amy'nin sesinden bunu yaptığını tahmin etti. "Son zamanlarda çok tuhafsın," dedi Amy. "Bunu söylemiştim, değil mi?"

Nasıl davranması gerekiyordu? Genellikle insanlara kendini sevdirmekte zorluk çekmezdi fakat şu son bir haftada en iyi arkadaşı ona postayı koymuş, yıllardır onu en çok etkileyen kadın da sevişmelerinden sonra onu bir kenara fırlatmıştı.

Peki neden mağazaya gelmişti?

Cep telefonu çaldı. Amy'ye kasayı kapatmasını işaret ederek, aletlerini temizlemek için arka tarafa gitti ve telefonunu açtı. "Alo?"

Arayan Ted'di. Noah içini çekmemek için kendini tuttu. Arkadaşları her yıl düzenledikleri partiye gelmesini istiyordu ama kendisi Baxter'ı huzursuz etmek istemiyordu. "Emin değilim," dedi. "Mağaza epey yoğun."

"Cadılar Bayramı'nda mı? Bir sürü bisiklet satıyorsun, öyle mi?"

Mağazada tek bir kişi bile yoktu. Noah o kadar yalan söyleyemezdi. "Bir sürü bisiklet *tamir ediyorum* diyelim."

"Bekleyebilir."

Etrafına bakındı. Aslında işlerini epey hafifletmişti. "Kostüm giymem gerekecek mi?"

"Evet ama kızları etkilemek için giydiğin o dar şortunu giyip bisikletçi kılığında da gelebilirsin."

Noah buna eskiden olsa gülerdi. Arkadaşları sürekli ona şortları nedeniyle takılırdı. Fakat iyi bir ruh halinde değildi. "Ben gerçekten bisikletçiyim ama."

“İşte daha ikna edici olur ya.”

“Baxter orada olacak mı?”

Sessizlik. Ardından Ted, “Sorun olur mu?” diye sordu.

“Tabii ki hayır.” Tanrım, bu soğukluğun *her şeyi* değiştirmesinden nefret ediyordu.

“İkinizin arasında *bir şey* var. Sorun ne?”

Noah yüzünü buruşturarak bir kez daha o ıslak öpücüğü hatırladı. Ted’e her şeyin ne kadar kötü olduğunu, sonrasında ne kadar fena hissettiğini, şimdi ise hissettiği tiksintiye karşın ne kadar yalnız hissettiğini söylemek istedi. Fakat Baxter konuşmadığından, Noah’yla artık görüşmemelerine dair bir sebep sunmadığından, kendisi de yapamazdı. “Geçen hafta kulübede tartıştık,” dedi.

“Hiçbir zaman bu kadar uzun süre küs kalmamıştınız. Neden tartıştınız?”

“Sadece bir tartışmaydı.”

“Sebep?”

“Kadınlar.”

“Yani Baxter’ın kadınlara ilgi duymaması mı?”

Noah elini birden yumruk yaptı. Fakat kime vurmak istediğinden emin değildi. Eşcinsel olduğu için Baxter’a mı? Sert bir farkındalık yaşamadan bunu çözdüğü için Ted’e mi? Yoksa bu bilgiye başa çıkamadığı için kendisine mi?

“Hâlâ orada mısın?” diye sordu Ted.

Noah güçlükle, “Evet,” dedi.

“En sonunda sana söyledi mi?”

“Sana ne zaman söyledi?”

“Söylemedi. Ama ben kendimi bildim bileli sana bir şeyler hissediyor. Bu çok belliydi.”

“Sen fark edebiliyor muydun?”

“Bence pek çoğumuz fark edebiliyordu.”

“Yani... hepiniz toplanıp bunu anlayamadığım için ne kadar beyinsiz olduğumu mu konuşuyordunuz?”

“Hayır. Bunu hiç konuşmadık. Ama konuşsaydık bile, durumla dalga geçmek yerine, ilişkinizin bundan nasıl etkileneceğiyle ilgilenirdik.”

“Sana inanmıyorum. Mutlaka konuşmuşsunuzdur. Böyle bir şey es geçilmez.”

“İnan bana. İkinize de çok değer veriyoruz. Bu meseleyi açıkça dile getirmekten çekindik.”

Bu çok hoştu fakat Noah bu inceliğe tam anlamıyla nasıl teşekkür edeceğini bilmiyordu. “Kahretsin...”

Amy arka tarafa gelerek, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Noah Ted’e biraz beklemesini söyledi.

“Hayır.”

Amy onun sert üslubu karşısında yüzünü buruşturdu. “İyi. Benim işim bitti. Erken çıkabilir miyim? Bu akşam planlarım var.”

Noah başını salladı. Dalgın dalgın, “İyi eğlenceler,” dedi.

Ted o gittikten sonra, “O kimdi?” diye sordu.

“Amy.”

“Gördün mü? O bile akşam dışarı çıkıyor.”

Noah, “*Neden hiç kimse bana söylemedi?*” diye homurdandı. “Diğer” meseleye döndüğünü söylemesine gerek yoktu.

“Bize düşmezdi. Ama en sonunda bu haberin ortaya çıktığına sevindim. Bu volkan yıllardır patlamaya hazırlanıyordu.”

“Haber *ortaya çıkmadı*. Baxter ailesine söylemiyor, bunu yapabileceğini sanmıyor. Yani biz de kimseye söyleyemeyiz.”

“Ben bir şey söylemem, Noah. Ben de Bax’i seviyorum.”

“Onu *o anlamda* sevmiyorum. Asla yapamam.”

Ted yavaşça güldü. “Bana açıklamana gerek yok.”

Fakat diğerleri biliyorsa, Noah onlara da açıklama yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu. İçten içe Baxter’ın onu ikna edebileceğini düşünmelerini falan istemiyordu. Veya denemek için beraber takıldıklarını. “Herkes buna gözü kapalı inanmaz.”

“Tanıdığımız herkes inanır. Önemli olan da bu.”

“Peki... o bu akşam geliyor mu? Çünkü o geliyorsa ben gelmiyorum.”

“Onun olduğu ortamda olamaz mısın?”

“Mesele ben değilim, mesele o. Beni görmek istemiyor. Biraz kendi haline bırakılmaya ihtiyacı var. Ama sonuçta arkadaşlarına da ihtiyacı var ve... ve artık beni arkadaş gibi görmüyorsa, en azından sizinle takılmaya devam etmesini umuyorum.”

“Çok düşüncelisin, Noah ama Bax bu akşam San Francisco’ya gideceğini söyledi.”

Orada muhtemelen eşcinsel arkadaşları, Noah’nın artık bambaşka şekilde hayal ettiği arkadaşları vardı. Baxter oraya gittiğinde nasıl bir hayat sürüyordu? Burada sürdüğü hayatın tam tersi olsa gerekti.

Noah olanların basitçe dinediğini umsa da, öyle olmayacaktı. Yüreğinde bunun doğru olduğunu biliyordu fakat buna rağmen bazı anlar hâlâ böyle ümit ediyordu. “Evi hâlâ satılık mı?” diye sordu.

“Önündeki tabelaya bakılırsa evet.”

“Gitmesini istemiyorum.”

“Kimse istemiyor. Ama ufak da olsa iyi haberlerim var.”

Noah taburesine oturdu. “Neymiş o?”

“Bu akşamki partiye Adelaide’ı da davet ettim.”

Noah yeniden ayağa fırladı. “Geleceğini söyledi mi?”

“Söz vermedi ama... gelebilir. Arabanı evde bırak. Seni alacağım.”

“Orada olmadığım intibasını mı yaratacaksın? Beni görmek istemiyor mu?”

“Aksine, seni görmeyi çok istiyor.”

Mesele bu olabilir miydi? Addy ona baktığında onun hissettiği şeyi hissediyormuş, ondan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Fakat hareketleri buna uymuyordu. Onun kafasını feci halde karıştırıyordu. “Nereden anladın?”

“Sen anlamadın mı?”

Adelaide üstünde çarşafı dolaşırken tam bir budala gibi hissediyordu fakat dikkat çekmeden kimliğini saklama fırsatını boşa harcayamazdı.

Evden bir caz çağı kadını olarak çıkıp arabasında diğer kostümünü giymiş, bir ergen oğlan gibi görünmek için özel-

likle baştan savma makyaj yapmıştı. Çarşafın gözlerini yamuk yumuk kesmiş, etraflarını siyah gazlı kalemle vurgulamıştı. Ağzı için çarpık bir delik yapmış, burnu için ise delik kesmemiş, Büyükbaba Davies'e ait olan eski bir hasır şapka takmıştı. Hatta hava kararınca yeniden kostümcüye gidip ayakkabıları çocuksu görünsün ve tanınmasın diye, bir çift kırmızı, boğazlı spor ayakkabı almıştı.

Şimdiye kadar kovboylardan itfaiyecilere, Kedi Kadın'dan Küçük Deniz Kızı'na dek bir sürü çocuğun yanından geçip gitmişti. Daha büyük olanlar grup halinde yürürken, küçükler ebeveynleriyle beraberdi. Birkaç kişi dönüp ona baktı; bir seksenlik boyuyla ve tek başına dolaşırken göze batmaması çok zordu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı fakat insanlardan ona çocuklarını ödünç vermelerini isteyemezdi ya... Arada bir gruplara katıldı fakat insanların bir şey sormasına fırsat vermeden, bir süre sonra yanlarından ayrıldı.

Kevin'ın evini bulmak kolay olmuştu. Aynı şekilde Tom'un da. İkisi de yoğun trafiğe bakan, bol ışıklı bölgelerde yaşıyordu. Addy şeker toplayan çocuklar kapıya vardığında, hamlesinin zamanını ayarladı. Kenarda durup garaj yolunu ve sokağı kontrol etti, sonra ilerledi. Kevin'ın aracı, çekicisi olan siyah bir kamyonetti. Addy'ye kalırsa, kamyoneti o büyük egosuna çok uyumluydu. Fakat bu, Addy'nin kaçırıldığı gece bindirildiği kamyonetten daha yüksekti, rengi farklıydı ve üstünde tek bir çizik bile yoktu. Belki Kevin, Addy'nin kapalı garaj kapısı yüzünden göremediği başka bir araca daha sahipti fakat onun yine bir kamyonet olma ihtimali düşüktü.

Tom da araçları hakkında doğru söylemişti. Bir kamyoneti veya cipi yoktu. Küçük bir arabası ve karısına ait olduğunu söylediği eski vosvos vardı. Tom'un durumunun Kevin kadar iyi olmadığı belliydi. Evi çok daha küçük ve mütevaziydi. Kapının üstünde el yapımı "Hoş geldiniz" tabelası, pencerelerdeki el yapımı perdeler, karısının ev hanımı olduğuna işaret ediyordu; yani aileyi sadece Tom'un postane memuru maaşı geçindiriyordu.

Stephen'in evi taşrada, Kyle Houseman'in arazisindeydi. Addy'nin tahmin ettiği kadarıyla, Kyle fabrikanın arkasındaki arazide çalışanları için iki basit ev inşa etmişti. Telefon rehberine göre, Stephen bunlardan birinde yaşıyordu. Addy diğerinde kimin kaldığını bilmiyordu. Burada şeker toplayan çocuklar yoktu. Terk edilmiş gibiydi. Addy Stephen'in bu adreste yaşadığından bile emin değildi. Yandaki ev gibi, Cadılar Bayramı süslemeleriyle donatılmamıştı, veranda ışığı yanmıyordu ve önünde bir araba yoktu.

Addy tam uzaklaşmak üzereydi ki, yolda Stephen'in yanından geçti. Onu veya aracını (arkasında uyumak için bir alanı olan eski, beyaz bir Chevy) hemen tanıyamadı fakat onun garaj yoluna döndüğünü görünce, dikiz aynasına baktı.

"İşte buradasın." Ona park edip içeri girmesi için birkaç dakika tanıdıktan sonra, arabasıyla dönerek eve yaklaştı fakat arabadan inemeyecek kadar gergindi. Stephen'in kamyonetinde ciddi bir hasar görmemişti fakat onun Stephen olduğunu anladığında, uzun uzadıya bakmak için vakti kalmamıştı.

Daha sonra, o uyurken dönmeye karar vererek, şansının yaver gitmesini dilediği Derek'in binasına gitti.

Otoparkta bir sürü araç vardı. Bazıları yola kadar taşmıştı. Addy, bir kapı açılıp kapandıkça artan ürkütücü bir müzik ve kahkaha seslerini duyabiliyordu. Havaya karışan esrar ve sigara dumanları, bu Cadılar Bayramı partisinin çocuklara uygun olmadığını gösteriyordu.

Derek orada mıydı? Dairesinin ışıkları açıktı fakat bu evde olduğu anlamına gelmiyordu.

Addy sokağın dikkat çekmeyen bir köşesine park ettikten sonra eve doğru yürüyerek, motorların, araba ve kamyonetlerin arasından geçti. Bu sayısız araçtan hangisinin Derek'e ait olduğunu bilmiyordu. Birkaçı hasarlıydı fakat beyaz olanların hiçbirinin ön panelinde yeni bir hasar görülüyordu.

Zihninde seçenekler arasında eleme yaptığında, geriye Stephen kalıyordu. Bir tek onun beyaz kamyoneti vardı. Fakat Addy'nin yaklaşımı elbet bilimsel değildi. Kevin'ın garajında ne olduğundan habersizdi. Derek'in aracının ise burada olduğuna emin olamazdı. Üstelik saldırganın o geceliğine bir araç ödünç almış olma ihtimali vardı.

Cep telefonu çaldı. Koşar adım kendini güvende hissettiği arabasına döndükten sonra büyükannenin aramasına cevap verdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Evdeyim, kapıyı kilitliyorum," dedi büyükanne. "Çocuklar elmalarım bayıldı."

"Tabii bayılırlar."

“Ted’in evine ne zaman gidiyorsun?”

Gitmiyordu. Yani öyle bir niyeti yoktu. “Bilmiyorum, neden sordun?”

“Az önce seninle konuşmak için aradı. Sen çıkalı uzun zaman olduğundan, eve de dönmeyince biraz korktum.”

“Kusura bakma. Şey...” Bir gerekçe bulmaya uğraştı. “... Cadılar Bayramı süslemelerine bakıyordum.”

“Eh, Ted’e yolda olduğunu söyledim. Bir film izleyeceklermiş, başlamak üzereler. Hemen gitsen iyi olur.”

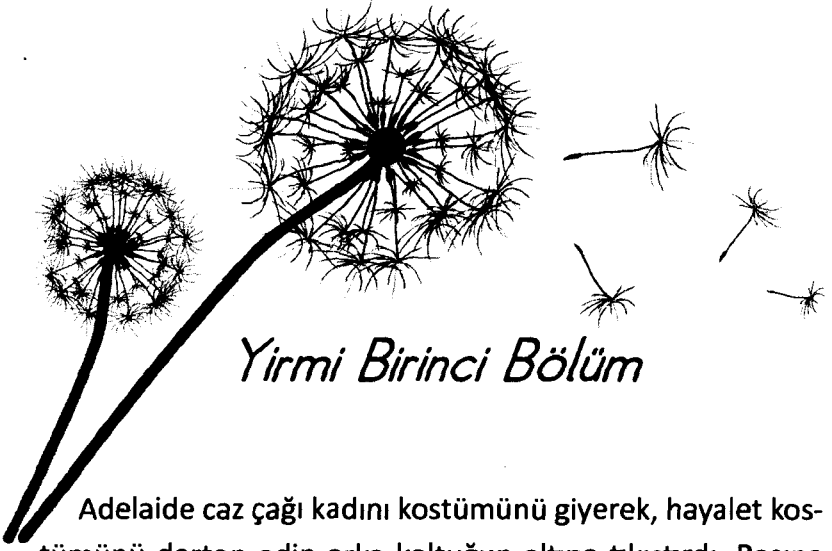
Harika. Demek büyükanne yüzünden gitmek zorundaydı.

Addy bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünerek somurttu. Fakat hiçbir yol bulamadı. Eğer gitmezse birinin büyükanneye bundan bahsedebileceğini düşündü. Ted manavda veya Anne Yemeği’nde Milly’ye rastlayabilir, *Hey, Addy geçen gece neden gelmedi?* diye sorabilirdi.

Ayrıca büyükanne onun saatlerce dönmeyeceğini düşündüğünden, Ted’in evine gitmezse akşamın geri kalanını nerede geçirecekti?

Stephen’in evinin yakınlarında dolanıp onun uyumasını bekleyebileceğini, böylece kamyonetinin ön tarafını kontrol edebileceğini düşündü. Fakat dakikalar *çok* ağır geçecekti. Neden daha sonra gelebilecekken, uzun süre burada beklesindi ki?

Ted’in evine gitmek, belirsiz bir zaman boyunca karanlıkta beklemekten iyiydi. Noah gelirse de çıkar giderdi. “Tamam,” dedi. “Birazdan gidiyorum.”

Yirmi Birinci Bölüm

Adelaide caz çağı kadını kostümünü giyerek, hayalet kostümünü dertop edip arka koltuğun altına tıktırdı. Başına bir çarşaf geçirdiğinden saçları korkunç haldeydi fakat kocaman bir tüyü olan saç bandı bunu kamufle etmesine yardımcı oldu.

Ted'in evi etkileyiciydi. Kasabanın yaklaşık beş dakika dışında, nehir kenarında epey geniş bir arazide yer alan ev, birkaç katlı, loft benzeri bir yapıydı. Ted duyduğuna göre eski bir değirmeni restore ettirmişti.

Addy eve yaklaşırken Noah'nın kamyonetini görmedi fakat Noah mağara adamı kostümüyle içerideydi. Addy girdiğinde ona bakarken, bronz teni sayesinde peştamal giymesini gerektiren bu kostümü bile iyi taşıdığını düşündü ve hemen, buraya gelmek yerine Stephen'ın evinin etrafında takılmaya karar vermiş olmayı diledi. Noah'nın onu sabah mağazanın önünde gördüğü için utanıyordu. Bunun için iyi bir nedeni yoktu; tabii aşikâr olan neden, yani ondan hâlâ

feci halde hoşlanması hariç. Fakat aşikâr olan, bir kez daha davranışlarıyla çelişiyordu ve Addy Noah'nın bu tutarsızlıklardan hoşlanmadığının farkındaydı.

Noah'nın gülümsemesine karşılık vermek yerine başını çevirince, Noah elinde birayla oturduğu koltuktan kalkmadı. Bir şey de söylemedi. Sadece diğerlerinin onu karşılamasını izledi. Ted korsan, Kyle itfaiyeci, Riley doktor, Eve eski moda bir barmen, Dylan asi bir motosikletçi, Cheyenne asi motosikletçinin sevgilisi, Brandon Frankenstein'ın canavarı ve Olivia da vampir olmuştu. Fakat birkaç dakika sonra, Addy tekrar onunla göz göze geldiğinde, Noah'nın yüzündeki ifade şunu soruyordu: *Neyin var? Beraber iyi vakit geçirmedik mi? Sana ne yaptım?*

Noah'nın öfkesi, Addy'nin ondan kaçınmasını kolaylaştırıyordu çünkü Addy ilişkilerinin tonunu netleştirdiğinde, Noah da ondan uzak durmuştu. Addy onu düşünmemeye çalışsa da, içindeki pişmanlık kararlılığını zayıflatıyordu. Neyse ki Addy onun arkadaşlarından hoşlanıyordu ve onlarla sohbet etmekten keyif alıyordu. Birkaç kadeh şaraptan sonra, rahatlamaya ve iyi vakit geçirmeye başladı.

Önceden planladığı gibi, bir saat sonra eve dönmedi. Zar oyunu ve kâğıt oynadılar. Güldüler, sohbet ettiler, aralarında iskelet biçiminde seramik tabaklarda servis edilen salçalı köftenin de bulunduğu yemeklerden atıştırdılar ve Cadılar Bayramı şerefine *Sapık'ı* izlediler.

Film bitince, Noah Dylan'la bilardo oynarken, Ted jakuziye girmelerini önerdi.

Addy eve dönmesi için uygun zaman olduğunu düşündü. Onlara aslında partiye gelmeyi düşünmediği için yanına bile almadığı mayosunu evde unuttuğunu söyledi. Fakat Eve hemen fazladan bir mayosu olduğunu söyledi. Addy bir yandan da Noah'dan özür dilemeden gidemeyeceğini düşünüyordu. Bunu yaparsa daha iyi hissedeceğine emindi. Daha sonra belki her şeyi olduğu gibi bırakmayı çok zorlaştıran o yakıcı duygudan arınarak kendi hayatına bakabilirdi.

Bir yakın bir uzak davranmasını, boşanmasına bağlamaya karar verdi. Eğer ondan hoşlandığını itiraf eder, kafasının şu an biriyle ilişkiye giremeyecek kadar karışık olduğunu söylerse, en azından beraber geçirdikleri geceden sonra neden aramadığına dair bir gerekçe göstermiş olacaktı.

Artık ona konuşması için bir fırsat vermeyi umduğundan, jakuziye girmeye razı geldi. Ted Noah'yı da onlara katılması için ikna etmeye çalışıyordu fakat Noah Cheyenne kocasını oyunu daha sonra bitirmeye ikna edinceye kadar bilardo masasının başında kaldı. Ardından Dylan Noah'yı zorla dışarı çıkardı fakat en sonunda onlara katılan Noah besbelli ondan olabildiğince uzak durmaya çalışarak, jakuzinin diğer tarafına gitti.

Sıcak su iyi geldi fakat Noah'nın buz gibi tavrı için aynı şey söylenemezdi. Addy ona birkaç kez gülümseyerek baştaki soğuk tavrını telafi etmeye çalıştı fakat Noah onu yok saydı, birkaç dakika sonra da jakuziden çıkıp üstünü giymeye gitti.

Addy'nin yanında oturan Ted onu dürterek alçak sesle,

“Noah konusunda özür dilerim. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim.”

“Sorun değil.” Addy suç kendisine aitken, Noah’yı böyle davrandığı için suçlayamazdı.

Cheyenne araya girerek, “Kötü bir hafta geçirdi,” dedi.

Eve köpükleri kendisinden uzaklaştırarak, “Keşke Baxter da gelseydi,” dedi. “Eminim bu Noah’yı daha iyi hissettirirdi.”

“Hepimizi daha iyi hissettirirdi,” dedi Kyle.

Cheyenne onlara daha sessiz olmasını işaret etti. “Noah onun hakkında konuştuğumuzu duyarsa öfkelenir.”

“Baxter neden gelmedi?” diye fısıldadı Addy.

Riley omzunu silkti. “Geçen hafta sonu Noah’yla aralarında bir tartışma geçmiş. İkisi de bundan bahsetmek istemiyor, o yüzden ne olduğunu tam bilmiyoruz. Ama... Bax taşınacakmış. Belki satılık tabelasını görmüşsündür.”

Addy bunu fark etmemişti. Kendi sorunlarına öyle çok gömülmüştü ki. Fakat Noah’nın geçen hafta sonu zil zurna halde kapısına geldiğini hatırlıyordu elbet. Bir şeye morali bozuktu fakat Addy’ye söylememişti.

En iyi arkadaşıyla kavga ettiği için mi o haldeydi?

“Bu tarz şeyler aralarında sık oluyor mu?” diye sordu. Lisedeyken kesinlikle olmadığını biliyordu. Baxter Noah’nın yanından hiç ayrılmazdı.

Üstünde hoş bir bikini olan Eve, serinlemek için jakuzinin kenarına oturdu. “Asla. O yüzden ne yapacağımızı bilmiyoruz. Düşündük ki...”

Tam o anda mağara adamı kostümünün üstüne ceketini

giymiş olan Noah evden çıktı ve Eve anında konuşmayı kesti. Noah Ted'e, "Ben kaçıyorum," diye seslendi. "Her şey için sağ ol."

Riley kuşkululu bir ifade takındı. "Evet, çok eğlendiğin belli."

"Eğlendim," dedi Noah fakat ses tonu donuk ve yapmacıktı.

Ted jakuziden çıkarken, "Araban yok, farkında mısın?" dedi.

Noah ona tekrar el salladı. "Sen kal. Ben yürüyeceğim."

Eve, "Ama çok uzak," diye itiraz etti.

"O kadar uzak değil."

Adelaide sudan çıktı. "Ben de gidiyorum. Seni bırakayım."

Noah'nın bunu geri çevireceğini düşünüyordu. Bunu arkadaşlarının önünde yapmasının yol açacağı utanca hazırlandı. Ne var ki, Noah böyle bir şey yapmadı.

"Teşekkürler, Addy." Ted yeniden sıcak suya girerken, yüzündeki bu gelişmeyle beraber onu bu partiye davet ederken hedeflediği şeye ulaştığını sergileyen küstah bir sırıtış vardı.

Addy Noah'ya, "Birkaç dakikada giyinirim," dedi ve hemen havluyla kurulanıp içeri geçti.

Noah yolda sessizdi. Addy sürekli sohbet açmanın yolunu arasa da, Noah'nın yürüyerek gitmesi için çok uzun olan yol, arabayla hemen kat edildi. Addy söylemek istediklerini netleştirmeden evine varmışlardı bile.

Noah, "Bıraktığın için sağ ol," diyerek inmeye yeltendiğinde onu durdurdu.

"Noah."

Noah arkasını döndü. "Ne?"

"Belki konuşabiliriz diye düşünmüştüm..."

"İyi," diye parladi. "Konuş."

Addy ona bakarken kalbi burkuldu. Aksini çok istese de, şu noktada asla kazançlı çıkamayacaktı. Alçak sesle, "Boş ver," dedi. "Çok üzgünüm. Gerçekten."

Noah ayağını dışarı atmışken ona döndü. "Lanet olsun, Addy. Seni istiyorum. Herhalde bunu yeterince belli etmişimdir. Ama sana nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Nedense beni... lise günler için falan cezalandırmaya kararlısın. Daha kaç kere beni kendinden uzaklaştırmaya izin vereceğim? Denemeye devam etsem bir faydası olur mu?"

Addy orada oturmuş, onun bu sorularını dinlediğine inanmıyordu. Buraya dönüş yapmaya karar verdiğinde beklediği son şey buydu. "Seni cezalandırmıyorum. Lisedeki davranışlarında bir sorun yoktu. Mesele bu değil."

"Peki ne o zaman?"

Addy'nin vereceği gerekçe boşanması olacaktı. Fakat artık bunu yutturabileceğini sanmıyordu. Clyde'a karşı asla yeterince tutku hissetmemişti. Kendisi gibi "sorunlu" biriyle evlenmeye razı gelecek başka birini bulacağını sanmadığından, yuva kurma fırsatı değerlendirmek istemişti. Ancak beraber yaşamaya başladıklarında elzem bir şeyin eksik olduğunu anlamıştı. O sırada, Clyde hayatından çıktıktan sonra bile bunun ne anlama geldiğinin farkında değildi ve pişmanlık yerine rahatlama hissetmişti.

Noah ellerini beline koydu. "Bekliyorum."

. Addy planladığı bahaneyi söylemeye yeltendi. “Boşanan insanlar... yeni birileriyle ilişkiye girme konusunda çekinceli olur.”

“Bunu anlıyorum. Ama daha önce evliliğinden bahsettiğinde eski kocan çabucak çözdüğün bir hatadan fazlası değilmiş gibi konuşuyordun. Şimdi de seni korkuttuğunu mu söylüyorsun?”

Onu korkutmuyordu; Cody korkutuyordu ama. Clyde onun iyileşmesine, dengeli hissetmesine yardım edemişti. “Başta söylediğim gibi, senin için doğru aday değilim.”

“Neden? Bilmek istediğim bu. Neden ağzın hayır derken vücudun evet diyor? Gözlerin bu akşam milyonlarca kez beni buldu. Sanki odada başka kimse yokmuş gibiydi. Üstelik geçen pazar seninle sevişmek... *müthiş* bir histi.”

Addy aklını ondan alamadığını inkâr edemezdi. Fakat geçen pazar hakkında sorması gereken bir şey vardı. “Senin için... nasıl o kadar güzel olabilir? Yani bir sürü vakit ve enerji harcadın, üstelik beni ikna etmek de kolay değildi. Daha... net kadınlarla beraber olduğunu biliyorum.”

“Ben kolay bir şey arayışında değilim, Addy! Seninle sevişmek bir keşif. Seni keşfetmeyi, seninle olmayı seviyorum. Bundan sadece ben mi keyif aldım?”

Noah öyle dürüst ve açıksözlüydü ki, Addy cevap vermeden edemedi. “Ben de keyif aldım,” diye itiraf etti. “Senin dokunuşlarını, içimde olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutabileceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir.”

Bu sözcükleri içinde tutup gözden geçirmesine fırsat kalmadan, bir anda söyleyivermişti. Kendini konuşurken

duyunca işleri daha da karmaşıktırdığını biliyordu fakat kendini durduramıyordu.

Biraz yatışan Noah, elini arabanın camına koydu ve içeri eğildi. "O zaman neden bu hafta beni aramadın?"

"Ben... henüz bir ilişkiye hazır değilim, Noah."

Noah birkaç saniye yere baktı. Şimdi az önceki itirafı duyduğu anda olduğu kadar memnun görünmüyordu, ifadesi temkinliydi. "İstediğin şey nedir?"

Yüce Tanrım. Addy yalnızca ona bakmakla bile tekrar onunla olmak istiyordu. Ona duyduğu arzuda boğuluyordu... "Sanırım arkadaş olmak."

Noah kaslı omuzlarını düşürdü. "Eh, bu da bir ilerleme herhalde. Başta arkadaşım olmak bile istemiyordun." *Donuk bir gülüşle* arabanın kapısını kapattı.

Addy penceresini indirdi. Arkasından, "Bu kadar mı?" diye seslendi. "Başka bir şey söylemeyecek misin?"

Noah, "Üzgünüm. Daha fazlasını bekliyordum," dedi ve içeri girdi.

Addy başını direksiyona yaslayarak öylece durdu. Eve dön. Burada hayatını mahvedeceksin, dedi içinden. Fakat tehlikeyi umursamıyordu. *Hiçbir şey* Noah kadar önemli gelmiyordu.

Motoru durdurarak derin bir nefes aldı ve anahtarları çantasına koyup Noah'nın evine yürüdü.

Kiminle karşı karşıya olduğunu hatırlamalıydı. Aralarında ne olursa olsun, uzun sürmezdi. O halde neden çekime karşı direniyordu? Her halükârda kasabadan ayrılacaktı zaten; belki de o gidecekti. Zaten her ilkbaharda Avrupa'ya *gidiyordu*.

Addy zamanı geldiğinde onu şimdi olduğundan daha kolay unutacağını düşünüyordu.

Noah kapıyı açtığında, “Sevişen arkadaşlar olmaya ne dersin?” diye sordu.

Noah Addy’nin fikir değişikliğine güvenmekten korkuyordu. “Hoşuma gitmeyen başka şeyler de var,” dedi.

Addy ona kuşkulu bir bakış attı. “Ne gibi?”

“Kaçırıldığın akşam ne oldu? Onu sana kim yaptı? Şef Stacy’nin elinde Aaron’ın bıçağı var ama sen saldırganın Aaron olmadığını söylüyorsun.”

“O değildi.”

“Peki o zaman kimdi?”

“Çok soru soruyorsun.” Addy kostümünün eteğini düzeltti. “Belki daha net olmalıydım. Sana “ya kabul et, ya unut tarzı bir teklif yaptım.”

Noah sopasını ve az önce başındaki peruğu paltosuyla beraber kanepeye attı. “Keşke unutmaya gücüm olsaydı,” dedi fakat bunu yapamazdı. Addy’nin onu görmek istemesi, bütün hafta onu deli etmişti. Kendisini doğrudan ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokmayacaktı. En azından Addy buradaydı. Belki daha sonra ona anlatırdı.

Noah onu kollarına alıp kapıyı kapattı.

Addy, “Şapkamın tüyünü yamulttun,” diye takıldı.

Noah’nın gülümsemesi bütün yüzünü kapladı. “Ondan daha fazlasını yapmayı planlıyorum.”

“Muhtemelen sana izin vereceğim çünkü kostümün inanılmaz hoş.” Addy bütün gece ondan, kostümünün sergile-

diği ve sergilemediği Şeylerden gözlerini ayıramamıŐtı. “ ita baskısı. Gözlerimi senden alamadığımı söylerken haklıydın.”

“Hepsi zihin kontrol tekniklerimin bir parçası.”

Addy onun sandaletlerini çıkarmasını ve bir kenara atmasını izledi. “Bambaşka biri mi olacağım?” Aslında Şaka yapmıyordu fakat Noah’nın bunu fark etmemesi onu sevindirdi.

Noah, “Amacım o,” dedi ve elbisesinin askılarını aşağıya indirdi.

Noah’nın yatağında nefes nefese yan yana uzandıklarında Addy, “Bana o kadar öfkeli olduğuna inanamıyorum,” dedi.

Noah konuştuğunda, sesindeki tembel hoŐnutluđu duya-biliyordu. “Artık  fkeli değilim.”

“Elbette değilsin. Tam istediğin Şeyi elde ettin.”

Noah ona doğru dönüp üstüne çıktı, onu yerine sabitleyip boynunu öptü. “Bunu sadece ben yapmıŐım gibi konuşma.”

“Lanet olasıca kostümü suçluyorum,” diye espri yaptı Addy. “Her tarafını gösteriyordu.”

“Anlaşılan her seviŐmemizde onu giymem gerekecek.”

“Kost me gerek yok.” Addy kendi çıplak gövdesine baktı. “Sahte bıyıkların her tarafıma siyah boya bulaştırmış.”

“Duş alıp jakuziye girebiliriz.”

“Senin de mi jakuzin var?”

“Biraz eski t p, sedir kokusunu sevdiğim için ahşap suntalardan yapılma ama Ted’in Şık plastik jakuzisi kadar iyi. Hatta benim meslekte iyi jakuzi bir ihtiyaç.”

“Nerede?” Addy buraya daha önce geldiğinde onu görememiŐti.

Noah yataktan çıktı. "Arka tarafta. Haydi gel. Temizlenip çıkarım."

"Mayom yok."

"İhtiyacın olmayacak."

"Ya biri bizi görürse?"

"Etrafı çitle çevrili." Hızlıca duş aldıktan sonra, Noah onu ahşap verandaya götürdü. Arka bahçede öyle çok bitki vardı ki, Addy gündüz vakti, hatta etrafta çit olmasaydı bile, birinin buraya bakıp onları görebileceğini hiç sanmıyordu.

"Bahçıvanın çok iyiymiş."

"Kendim yapıyorum. Biraz vahşi bahçeleri seviyorum."

"Sana uyuyor." Addy yıldızlı gökyüzüne baktı. "Saat kaç?"

"Önemli mi?"

"Büyükanneyi endişelendirmek istemiyorum."

"İkiyi geçmemiştir."

Addy gülerek, "Bu yeterince geç!" dedi.

"Biraz daha kal."

Addy onun jakuzinin örtüsünü kaldırıp suyu test etmesini bekledi.

"Harika," dedi Noah. "Haydi gel."

Hava serindi ve yağmur kokuyordu fakat su öyle sıcaktı ki, Addy çok yavaşça içine girmek zorunda kaldı. Suyu tamamen girmemişken, Noah arkasından geldi.

Tek eliyle onun göğüslerinden birini kavradı, diğerini de aşağıya doğru kaydırarak onu kendisine çekti. Derken birden onu daha sert, daha sahiplenici şekilde kavrayarak, "Çok güzel kokuyorsun," dedi. "Ve çok iyi hissettiriyorsun."

Addy'nin hissettiği suçluluk duygusunun, yaşadığı zevki mahvetmesinden korkuyordu fakat onu aklından kovmayı başardı. Daha önce hiç kimseyi Noah'yı istediği kadar çok istememişti. Geçmişte olanların bu anı ondan alıp götürmesine izin veremezdi.

Gözlerini yumarak başını onun omzuna indirdi, Noah onun boynunu öpmeye başladı.

"Sen lisede fark edemediğim için tam bir aptalım," dedi. "Herhalde kör falandım. Ama... neden o kadar uzun süre buradan uzak kaldın, güzel Adelaide?"

Addy bundan, özellikle de bundan bahsetmek istemiyordu. Arkasını dönerek ellerini onun göğsüne koydu ve onu yavaşça öperek ayağa kaldırdı, sonra başka yerlerini öpmeye başladı. Diliyle onun meme uçlarından birinin etrafında yuvarlaklar çizdi, sonra başını kaldırıp ona baktı. "Artık buradayım."

Motor ve köpüklerin sesi, Addy aşağıya indikçe gitgide yoğunlaştı fakat onu ağzına aldığı anda, bu sesler Noah'nın iniltisini bastıramadı.

Yirmi dakika sonra Noah Addy'yi kucağına almış suda yüzen ipeksi saçlarıyla oynuyordu.

"Peki... Whiskey Creek'te kalmayacağını söylerken, aklında üç ay gibi bir zaman mı var? Yoksa altı mı? Yoksa daha fazla mı?"

Noah onun gelecekte bahsetmekten hoşlanmadığını görüyordu fakat ne beklemesi gerektiğine ilişkin bir fikri olmasını istiyordu.

“Henüz emin değilim.”

“Ama gitsen bile altı üstü Davis’tesin. Ülkenin bir ucuna gidiyor değilsin.”

Addy cevap vermedi.

“Milly de henüz restoranı satmaya razı gelmedi, belki de gelmeyecek.”

“İlkbaharda yarış sezonu için gideceksin.”

Addy bunu sanki o sırada (tabii bu daha önce olmazsa) her şey bitecekmiş gibi söylemişti. Fakat bu akşam öyle tatmin ediciydi ki, Noah onun böyle olumsuz konuşmasına takılmak istemedi. Belki daha önce söylediği gibi, boşanmasından kaynaklı birtakım güven sorunları yaşıyordu. Veya belki kaçırıldığı sırada itiraf etmek istemediği başka bir şey olmuştu. Onu zorlamaya, onu korkutmaya gerek yoktu. Noah her şeyin doğal biçimde gelişmesi gerektiğine inanıyordu. Artık bir ilişki başlamıştı; şu an için bu yeterliydi.

Addy, “Baxter North’la aranızda ne oldu?” diye sordu.

Noah onun kavradığı göğsünü eğilip öptü. “Taşınıyor.”

“Bu yüzden mi ona sinirlisin?”

Hayır. İstedliğini yapmakta özgür.”

“Peki neden bütün arkadaşların onun için endişeleniyor?”

“Birtakım... kişisel sorunlarla uğraşıyor.”

Addy gülerek, “Bu, ‘Sana söylemeyeceğim’ demenin kibar yolu,” dedi.

Noah onun boynuna sokularak, “Özür dilerim,” dedi.

“Peki o gittiği için üzülüyor musun?”

“Kesinlikle.” Fakat Noah Bax kalırsa her şeyin daha da

karmaşık olabileceğini düşünüyordu. Bu konuda fikri her gün, her dakika değişiyordu sanki.

İkisi de hayattan ne beklediklerini belirleyebilirse, bir gün tekrar arkadaş olmalarını diliyordu. “Bir dönüm noktasındayız.”

“Bu onun için ne anlama geliyor?”

“Çalıştığı San Francisco’da bir gelecek.”

“Peki senin için?”

“Ben emekli olmayı düşünüyorum.”

Addy dikleşti. “Bisikletçilikten mi?”

“Bu yıl olmasa da sonraki yıl.”

“Ama... işini çok seviyorsun, yanılıyor muyum?”

“Sonsuza kadar yarışmam. Yakında otuz dört yaşına gireceğim. On beş, on altı, on yedi yaşında insanlar yarışlarda karşına çıkınca moralin bozuluyor. Yüzünü kuruladı. “Bazıları mükemmel.”

“Emekli olunca ne yapacaksın peki?”

“Mağazamın başında duracağım. Başka ne yapabilirim ki?”

“Mağazanı satıp başka bir yere gitmez misin?”

“Nereye? Burası benim yuvam. Burayı seviyorum.” Noah geleceğinde bir eş ve çocuklar olsun istiyordu fakat bunu eklememişti. Küstah görünmek istemiyordu.

Sessizliğin birkaç dakika daha uzamasına izin verdi. Ardından, “Anne Yemeği’ni gerçekten satmak zorunda mısın?” diye sordu. “Neden kalıp başına geçmiyorsun? Davis’te seni çeken ne var?”

“Orada arkadaşlarım var.”

Noah alnını ona yasladı. “Onları ziyarete gidebilirsin.”

“Kendimi burada yaşarken göremiyorum.”

“Nedenmiş o?”

Addy doğruldu. “Gitmem gerek.”

Noah onun ay ışığı altında basamakları çıkmasını izledi.

“Sabah olunca benimle konuşacaksın, değil mi?”

Addy onun alaycı tonunu duymuş olsa gerekti çünkü başını çevirip gülümsedi. “Evet.”

“Sana inanacağım. Ama senin için bir mahzuru yoksa bu kez telefonunu istiyorum.”

“Tamam, sorun değil.” Addy güldükten sonra ciddileşti. “Sadece... insanların bilmemesini tercih ederim... yani birbirimizi görmeye devam edersek.”

Noah da ayağa kalktı ve dolaptaki havlulardan birini ona uzattı. “*Edersek* mi?”

“Bizim işimiz bizi ilgilendirir.”

Noah bundan hoşlanmamıştı. “Whiskey Creek’te işler öyle yürümez. Bunu kendimize saklayacaksak *evden çıkma-*
mamız lazım. Niye gizliyoruz ki?”

“Ben öyle daha rahat hissederim. En azından başlangıçta öyle yapalım.”

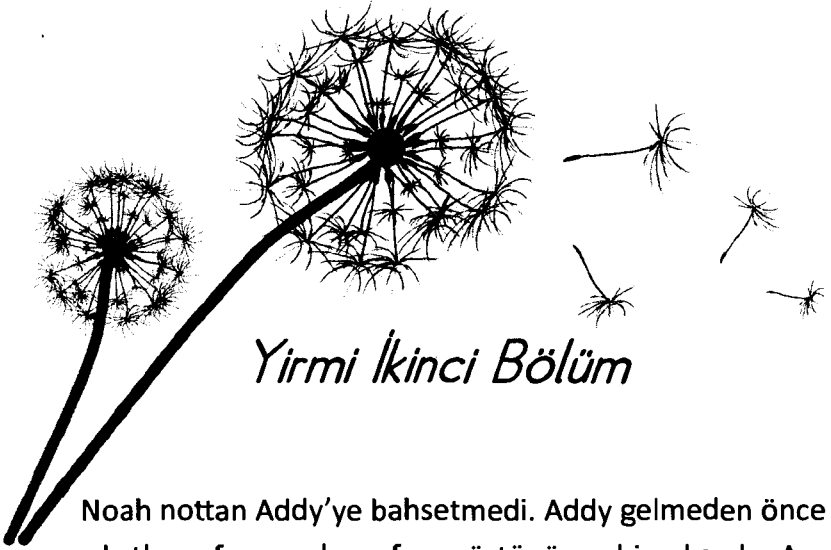
“Çok gizemlisin.” Noah onun alnını öptü. Her gün ağır adımlarla ilerlemeye karar verdi. Bir şeyin filizlenip filizlenmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Fakat çok geçmeden, Addy’nin ilişkilerini açıklama konusunda neden tereddütlü olduğuna dair bir açıklama karşısına çıkacaktı. Addy saçlarını kuruturken arabasını hazırlamak için dışarı çıktı; yağmur yağmaya başladığından, klimayı açıp

içeriği ısıtmak istiyordu. Derken sileceklere iliştilmiş bir kâğıt gözüne çarptı.

Bilgisayarda yazılmış tek bir cümle. Yağmur altında mürekkebi dağılmış olsa da, Noah onu kolayca okudu.

Noah'dan uzak dur, yoksa o maden senin de mezarın olacak!

Yirmi İkinci Bölüm

Noah nattan Addy'ye bahsetmedi. Addy gelmeden önce onu katlayıp fermuarlı eşofman üstünün cebine koydu. Ancak onu öpüp veda ettikten, onu dikkatli olması konusunda uyardıktan ve eve sağ salım vardığından emin olmak için aracıyla evine kadar onu takip ettikten sonra, notu cebinden çıkarıp yeniden okudu. Ardından ağır ağır Addy'nin sokağında, sonra da kendi sokağında dolaşıp birilerinin etrafta olup olmadığına baktı.

Neler oluyordu? Kim böyle bir not bırakırdı ki? *Ve neden?*

Sanki o notu kıskanç bir kadın yazmıştı. Fakat Noah aylardır Lisa dışında kimseyle olmamıştı ve onun da ta Bay Area'dan sırf Noah'nın görüştüğü kadına işkence etmek için Whiskey Creek'e geleceğini sanmıyordu. Hele ki artık eşcinsel olduğunu zannederken. Üstelik Lisa Cody'yi bilmiyordu ve madenden bahsetmesi için hiçbir sebebi yoktu.

Hayır, Addy'nin kaçırıldığı düşünülürse, Noah bunun Lisa veya başka bir kadın olduğunu sanmıyordu. Bu işin altında

başka bir iş vardı. Noah tam olarak ne olduğunu bilmesede, tek bir şeyden emindi. O notu Addy'nin sileceklerine ilıştiren kişi her kimse onu yakinen takip ediyordu. Partiden gece yarısı ayrıldıklarından, eve dönerken pek trafik yoktu. Üstelik Noah'nın evi mağazanın arka tarafında gizliydi. Addy'nin arabası sokaktan kolayca görölmezdi.

Biri Addy'nin nerede olduğunu, ne yaptığını biliyordu ve bu onu endişelendiriyordu çünkü Addy tehdit alıyorsa, kaçırılması ve dövölmesinin bununla bir bağlantısı vardı. Addy konuşmadığı sürece her şeyin geçeceğini söylemişti. Fakat Noah birinin onu süregiden, titizlikle düzenlenmiş bir planla rahatsız ettiğini düşünüyordu.

Noah garaj yoluna park ettiğinde birkaç dakika öylece durup etrafta pusuya yatmış biri olup olmadığına göz attı. Baxter'ın itirafının ve taşınma kararının yola açtığı yıkımla uğraştığından ve Addy'nin en başta kendisini reddetmesinin üstesinden gelmeye çalıştığından, Addy'nin kaçırılmasına sanki hiçbir ilgisinin olmadığı tuhaf bir olay gibi yaklaşarak basitçe kendi hayatına dalmıştı. Addy de duruma böyle yaklaşıyordu. Noah'ya açıkça bu olaya burnunu sokmasını istemediğini söylemişti.

Fakat olan şey her neyse, artık onunla Noah'nın da ilgisi vardı. Kim Addy'ye kalkıp onunla görüşemeyeceğini söyleyebilirdi ki? Ve Addy sorun yaşıyorsa neden polise gitmemişti?

Noah Addy'nin eski kocasının ismini öğrenmek için daha çok çaba harcamalıydı. Olan şeyin Addy'nin Davis'teki hayatından kaynaklandığı belliydi. Kız on üç yıldır Whiskey Creek'te değildi, yani burada başını belaya bulaştırmış olamazdı.

Veya... bu çok düşük bir ihtimaldi fakat belki Kevin Colbert'ın olan bitenle ilgisi vardı. Addy'nin üstünde tuhaf bir etkisi olduğu kesindi. Addy'nin kahvesini düşürüp arabasına koşması olayını hatırladı. Ve dün gece Addy partiye gelmeden önce Ted onlara Kevin'ı Anne Yemeği'nde gördüğünden bahsetmişti. Söylediğinde göre o gittiğinde Addy ile Kevin bir tartışmanın ortasındaydı ve Kevin gitmeden önce ona *cep telefonunu iade etmişti*.

İkisi neden tartışıyor olabilir? Noah'nın bildiği kadarıyla Addy Kevin'ı tanımıyordu bile. O ilk gün, madenden eve dönerken, Addy Kevin'la ilgili sorular sormuştu. Fakat aynı zamanda Tom Gibby ve başkaları hakkında da.

Noah derin bir nefes alıp cep telefonunu çıkardı ve onu aradı.

"Alo?"

Addy'nin baştan çıkarıcı sesi onu gülümsetti. Konuşma tarzı bile seksiydi. "İyi misin?"

Kısa bir duraksama oldu. "Evet, neden ki?"

Noah emin olmak istiyordu. O Milly'nin evine yürüyüp kapıyı kapatana dek beklemişti fakat yine de... bilmediği, tahmin edemediği, Addy'nin karşı karşıya olduğu şeyler onu huzursuz ediyor, biraz öfkeliyordu.

"Bu gece çok eğlendim," dedi.

"Ben de öyle."

"Seni ne zaman görebilirim?"

Addy güldü. "Daha eve geleli on beş dakika oldu."

Buna karşın Addy'nin önceki tavırları ve bulduğu not, Noah'yı geriyordu. "Bana ne yaptığını gördün mü?"

“Yarın akşam yemeğe geliyorsun, değil mi?”

Noah bunu unutmuştu. “Evet.”

“Yarın görüşürüz o zaman.”

Addy tam kapatırken Noah onu durdurdu. “Son zamanlarda Şef Stacy’den haber aldın mı?”

“Madendeki olay hakkında mı? Hayır, sanırım benden şu sıra pek memnun değil.” Kıkırdadı. “Saldırganın Aaron olmasını öyle ümitsizce istiyordu ki. Vakanın kapanmasını.”

Noah parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. “Korkmuyorsun, değil mi?”

“Neden?”

“Seni kaçıran kişinin geri dönüp sana zarar vermesinden.”

Kısa bir sessizlikten sonra Addy, “Sorun olmaz,” dedi.

Noah parmaklarını jakuzinin klorlu suyundan sertleşmiş olan saçlarından geçirdi. “Kevin Colbert seni sıkırmıyor, değil mi?”

“Hayır, neden öyle düşünüyorsun ki?”

“Ted geçen akşam onun Anne Yemeği’nde olduğunu ve ikinizin tartıştığını söyledi.”

“Sadece yemeğinden şikâyetçi oldu. O kadar. Ondan para almadım, konu kapandı.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Peki telefonunla ne işi vardı o zaman?”

“Yandaki masaya koymuştum. Biri onu kaybetti sanmış.”

“Hım... anladım.”

Yine bir sessizlik çöktü. Ardından Noah, “Bir gün gerçekleri anlatacak kadar güvenecek misin bana?” diye sordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Addy, “Sadece beraber geçirdiğimiz vaktin tadını çıkaralım, olmaz mı?” dedi.

Noah yaklaşmaya başladığı anda Addy uzaklaşmaya başlıyordu. “Ta ki...”

“Ben veya sen gidene dek.”

Buna daha vakit vardı, o yüzden Noah karşı çıkmak için bir sebep bulamadı. Buna karşın, telefonu kapattıktan sonra uzun uzun elindeki nota baktı. Beraber olmaları kimi rahatsız edebilirdi? Kevin Colbert bundan neden rahatsız olabiliyordu? Evli ve üç çocuklu bir adamdı o...

İçeri gelen sesler Addy’yi derin uykusundan uyardırdı.

“Aramadım çünkü sürpriz yapmak istedim, ne olmuş yani?”

“Seninle konuşmam gerekti. Sana önemli olduğunu söyledim. En az üç mesaj bıraktım.”

“Meşguldüm. Ama artık buradayım. O yüzden konuş.”

Sesler kısa süreliğine kesildi. Daha sonra tekrar başladı. “Eğer atlattıysa, iyiye, neden abartıyorsun ki?”

Addy homurdanarak yatağından çıktı. Mutlaka annesi gelmiş olmalıydı. Konuşmaların sonraki bölümünü duyamadı fakat daha sonra büyükannenin, “Ee, sonuncu kocan nerede?” diye sorduğunu duydu. “Onu yanında getirmedi mi?”

“*Sonuncu* mu? Bunu eklemek zorunda mıydın?”

“Ne söylememi bekliyorsun? Öyle hızlı eş değiştiriyorsun ki, artık takip edemiyorum bile. Artık zahmet edip de isimlerini bile ezberlemiyorum.”

“Bir de seni neden istediğinden daha az aradığımı merak ediyorsun.”

“İstediğimden daha az mı? Bir şeye ihtiyacın olmadığı sürece *hiç* aramıyorsun ki. Üstelik kızın hakkında konuşmak için sana ulaşmaya çalışıyordum!”

“O da beni ne zamandır aramıyor ki. O yüzden hiç üstünlük taslama.”

“Ne cüretle onu suçlarsın?”

“Başka kimi suçlayacakmışım? Cep telefonu var. Numaramı biliyor.”

“Bu bariz değil mi anne?” diye fısıldadı Addy. “Sen. İkimiz de *seni* suçluyoruz.”

Büyükanne her zamanki gibi onu savunarak, “Beni sürekli arıyor, haberdar ediyor,” dedi. “Hep yaptı bunu zaten.”

“Burnumu sürtmeye çalışma anne. Seni arıyor çünkü onu şımartıyorsun.”

“Sesini alçalt. Dün geç uyudu, uykusunu almaya ihtiyacı var.”

“Ah, Tanrı aşkına, o artık çocuk değil! Herhalde arada bir az uyku uyusa bir şey olmaz. *Beni* düşünen var mı peki? Bura-ya kadar tam on saat hiç ara vermeden direksiyon salladım.”

“*Neden?* Önemli olan o.”

Addy’nin de kafasında bu ve başka bir soru daha vardı. Annesi ne kadar kalmayı planlıyordu? Eğer kocasıyla ayrıldıysa (ki bu beklenmedik ziyaretlerinin arkasında genellikle bu sebep olurdu) birkaç hafta kalması mümkündü. Başka biriyle tanışincaya veya büyüdüğü kasabadan ayakları üstünde durmak zorunda kalmadan ayrılmanın başka bir yolunu buluncaya dek.

Addy'nin hayatında öyle çok şey olup bitiyordu ki, Helen'in uzun süre burada kalmasına dayanamayacağını sanıyordu. Dün gece Noah'yla yatmıştı. Bu yapabileceği en aptalca şeydi fakat bundan pişmanmış veya bir daha böyle bir şey yapmayacakmış gibi davranamazdı.

Annesi, "Seni görmek, eve gelmek istedim!" diye bağırdı.

"Neden?" Büyükanne kuşku doluydu ve buna da hakkı vardı.

"Bir kerecik de söylediğim şeye inan!"

"Geçmiş tecrübelerimden temkinli olmayı öğrendim. Kocanla kavga mı ettin? Boşanma davası mı açıyorsun? Artık sürpriz kaldıracak yaşta değilim, Helen. Eğer kötü haberin varsa hemen duymak isterim."

"Kötü haber falan yok! Neal iş gezisine gitti, ben de evde oturup pinekleme istemedim, o kadar."

Kısa bir sessizlik oldu ve Addy terliklerini giydi. Helen yeniden hırçın bir sesle konuşmaya başladı.

"Eğer beni burada istemiyorsan kalmak zorunda değilim. Geri dönerim."

"Öyle konuşma. Elbette seni burada istiyoruz." Büyükanne çoktan direnmeyi bırakmıştı. Asla Helen'i anlayamamış, onun bencilliğini kabullenmeyi becerememişti fakat yine de onu seviyordu. Bu da demek oluyordu ki, Helen her defasında kavgalardan kazançlı çıkan taraf oluyordu.

Sevgi insanı güçsüzleştirir, diye düşündü Addy. Buna hep inanmıştı. Seven insan acı çekiyordu. Helen ona ve büyükanneye bunu bir güzel öğretmişti. Fakat Addy saçlarını düzeltirken bir gülümseme takınmayı başardı ve ayaklarını sü-

rüyerek oturma odasına gitti. “Anne, senin geldiğini tahmin etmiştim.”

“Merhaba bebeğim! Nasılsın?”

“Harika.”

“Eve dönmek nasıl?”

Addy Whiskey Creek’i burada yaşayan herkes kadar seviyordu fakat geri dönüşü her geçen gün iyice karmaşıklaşıyordu. “Çok güzel.”

Helen, karşısında bir çocuk varmış gibi, Addy’nin çenesini tutup yüzünü inceledi. “Pisliğin teki sana bunu yaptı demek.”

Addy’nin pek çok yarası iyileşmiş olsa da, yanağında bir bozuk para boyutunda hafif yeşilimsi bir iz kalmıştı. Addy onu dışarı çıktığında makyajla kapatabilirdi. Fakat şu anda yüzünde hiç makyaj yoktu ve parlak güneş ışığı ona vuruyordu.

Büyükanneye bezgin bir bakış attı. Saldırgan onu yaralamaktan daha fazlasını yapmıştı. Fakat annesine olan biten her şeyi söylemesinin ne anlamı vardı ki? Veya hatta bir kısmını... Addy birkaç saniye önce söylediği o duyarsız şeyi işitmişti: *Eğer atlattıysa, iyiyse, neden abartıyorsun ki?* “Neredeyse geçti, endişelenecek bir şey yok. Peki... ne kadar kalacaksın?”

Annesi elini kucağına indirdi. “En az birkaç gün.”

Kocasının iş gezisinden daha uzun süre kalacak demekti. Addy evliliğinde *yine* sıkıntılar yaşadığından şüphelendi.

Helen, “Restoran nasıl?” diye sordu. “Her şey yolunda mı?”

Addy Darlene’i düşündü fakat sorunları ortaya dökmek yerine örtbas etti. “İyi. Her zamanki gibi.”

“Peki aşk hayatın nasıl? Davis’te özel birini bıraktın mı?”

“Hayır.”

“Clyde’ı asla kaybetmemeliydin. Çok seksi bir adamdı, yanılıyor muyum?”

Adelaide dişlerini sıktı. “Beni aldattı, anne.”

Helen omzunu silkti. “Çoğu erkek aldatır. Bu seni sevmediği anlamına gelmez ki.”

Beklentileri bu kadar düşük olduğundan, annesi biraz parası olan hemen herkesle ilişki kurabilirdi. Ona kalırsa, para sadakatten daha önemliydi.

Konuyu değiştirmeye can atan Addy, Helen’i tepeden tırnağa süzdü. “Çok güzel görünüyorsun.”

Helen simsiyaha boyanmış saçlarını savurdu. “Tırnaklarımı nasıl buldun? Yeni yaptırdım.” Uzun, zebra desenine boyanmış tırnaklarını gösterdi. Küçük parmaklarının tırnaklarına işlenmiş minik taşları göstererek, “Bunlar gerçek pırlanta,” dedi.

Annesinin güzel olması iyi bir şeydi çünkü Addy’nin onda başka bir sürü olumlu özellik bulduğu söylenemezdi. “Düşmelerinden çekinmiyor musun?” diye sordu.

“Bir yere gitmiyorlar. Zaten gitseler bile çok büyük bir kayıp olmaz. Birkaç yüz dolar benim cebimden çıkmadı sonuçta. Sorun değil.”

“Çok güzeller.” Aynı şekilde pahalı çantası ve ayakkabıları da güzeldi. Çok belli olan botoksları da. Annesi yaşlanmaktan nefret ediyordu. Sürekli, “Erkekler sonsuza dek on yedi yaşında kalmanı bekliyor,” diyordu.

Helen başını eğdi. “Göğüs estetiği mi yaptırdın sen?”

Addy şaşkınlık içinde, “Ben mi?” dedi. “Hayır! Güven bana, acıya gönüllü olacak biri değilim.”

“Ama eskisine oranla daha büyük görünüyorlar.”

“Beni en son gördüğün gibiyim.”

“Sana inanmıyorum. Bir dokunacağım.”

Neyse ki tam o sırada kapı zili çaldı ve Addy’ye annesinin ellerinden kurtulmak için iyi bir bahane verdi. “Ben bakarım.”

Addy misafire uygun giyinmemişti. Yataktan çıktığı gibiydi fakat annesi böyle davranmaya başladığında ondan kurtulmak için her türlü bahaneye açıldı. Annesi Addy’yi utandırmaya bayılırdı. Muhtemelen kendisini *hiçbir şey* utandırmadığından, hep böyle yapardı.

Kapıda elinde kocaman bir buket çiçekle bir kurye duruyordu. “Adelaide Davies için teslimatım var,” dedi.

Addy şaşkınlıktan donakaldı. “Benim, buyurun?”

Adam çiçeğin vazosunu bacağına yaslayıp klipsi not defterini imzalaması için ona uzattı. “Çiçeklerinizi getirdim efendim.”

Addy kapıyı kapadıktan sonra annesi, “Vay canına! Bunlar kimden?” diye sordu.

Addy başını iki yana sallarken annesi çiçekleri aldı, Addy kartı açıp okudu.

“Aklımdan çıkmıyorsun.”

Büyükanne onlara yaklaştı. “*Kimin* aklından çıkmıyormuşsun?”

Noah karta ismini yazdığından, Addy yalan söyleyemezdi. “Noah’dan gelmiş. O...” Boğazını temizledi. “Şey... dün akşam partideydi de.” Böylece artık her şey ortaya çıkmıştı. Noah’ya bir de çıktıklarını kimsenin bilmesini istemediğini söylemişti.

Annesi, “Noah kim?” diye sordu.

Büyükanne sanki piyango çıkmış gibi, “Rackham!” diye bağırdı.

Helen geri çekildi. “*Burada* çoktan biriyle görüşmeye başladın mı?”

Addy, “Pek sayılmaz,” diye mırıldandı fakat annesinin bunu duyduğundan emin olamadı çünkü büyükanne araya girdi.

“Bu öylesine biri değil, Helen. Belediye Başkanı’nın oğlu! Üstelik daha önce beraber olduğu o Clyde’dan çok daha yakışıklı. Şahsen o Clyde’ı bir türlü sevemedim. Gözleri velfecir okuyordu.”

Addy, “Aslında *gözü dışarıdaydı* desen daha doğru,” dedi. “Her neyse, Noah’yla henüz resmi olarak çıkmıyoruz.”

Annesi tuhaf bir kahkaha attı. “Tatlım, resmi olması kimin umurunda? Bir adam *gerçekten* ilgilenmediği bir kadına çiçek yollamaz. Ona yüz papele patlamış olmalı.”

Addy onların heyecanına katılmakta güçlük çekiyordu. Noah, büyükannesi ve annesinin sandığı gibi, birine *ciddi* bir ilgi duyacak türde bir adam değildi. Onunla sadece beraber vakit geçirmekten keyif alıyor, bir *çekim* hissediyorlardı. Bu kadar. “Sadece kibarlık etmiş anne; muhtemelen bu akşam yemeğe davet edildi diye. Bu... onun teşekkür etme yöntemi.”

“Aklından çıkmıyormuşsun ama! Hah! Kendini kandırma lütfen.” Gözleri şehvet dolu bir parıltıyla parlayan Helen, ellerini çırpıttı. “Eh, onu hayal kırıklığına uğratabamayız.”

Addy’nin gözleri kuşkuyla kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Madem yemek için özel bir konuğumuz var, hazır olmak

için çalışmalara başlamalıyız. Seni Sacramento’da bir spaya götüreceğim.”

“Hayır, gerek yok” Addy Stephen’ın evine gidip en sonunda şu Chevy’yi incelemek istiyordu.

“Yapma lütfen! Brezilya ağdası yaptırırsın, belki şu yaraların için de solaryuma girsen ve kimyasal cilt soyma yaptırırsan iyi olur.”

“Başka?”

Helen onun alaycı üslubunu fark etmemiş gibi görünüyordu. “Bu kadarı yeterli. Neyse ki göğüs ameliyatını çoktan olmuşsun.”

Addy bu kez böyle bir operasyon geçirmediğinde diretme-ye tenezzül etmedi. “Ama bu sabah restorana gidecektim, akşama da yemek hazırlayacaktım.” Yeniden Darlene’le yüz yüze gelmek istemiyordu fakat bu akşamın yemeğini hazırlamayı *iple çekiyordu*. Eve döndüğünden beri yemek yapmamıştı.

“Darlene restorana bakabilir. Ben de akşam yemeğini hazırlarım.” Büyükanne ilk defa Helen’in yanındaydı. “Sen annenle gidip keyfine bak.”

Addy zorla yollanmaktan şikâyet edemezdi. Önce ağda yaptırdı, başta canı yandı ama ondan sonra alıştı. Hayatında hiç bu kadar kendini şımartmamış, spadan çıkınca olduğu kadar çekici hissetmemişti. Saçlarını ve tırnaklarını da yaptırmıştı. Sonrasında ise annesi (tabii ki kocasının parasıyla) ona yeni bir elbise almakta ısrar etti: kendi bütçesini kat kat

aşacak daracık bir şey. Addy elbisenin canlı rengini ve vücudu saran kumaşını sevmişt; Helen sürekli vücut biçimini çok vurguladığını söyleyip durmuştu.

“Aslında manken olmalıymışsın,” demişti.

Addy eve dönerken gülümsüyordu. Annesiyle vakit geçirmekten hoşlanmıştı ve Noah’yı görmeyi iple çekiyordu. Midesindeki o suçluluk duygusunun ağırlığı asla gitmeyecekmiş gibi görünse de, kabaran asilik damarı nedeniyle bütün çekincelerine postayı koymuştu ve kendisine bir kereliğine canının istediği gibi olmasını söylüyordu. Mezuniyet partisinin gecesı büyükannenin lafını dinlemeyip evden gizlice çıkması haricinde, hayatını daima kuralları gözeterek yaşamıştı. O gece onu feci yakmıştı. Aynı zamanda pervasız yaşamının annesine ne yaptığını da biliyordu. Buna karşın hiçbir şeyi Noah’yı istediği kadar istememişti. Bu ancak birkaç aylığına beraber olabileceklerse de, bir ilişkiye girme riskini almasına neden oluyordu; tabii Noah’nın ilgisi o kadar uzun süre kendisinde kalırsa.

İçeri girdiğinde büyükanne, “Ne kadar güzel olmuşsun!” dedi. “Harika görünüyorsun!”

“Teşekkürler.” Mutfak leziz yemeklerin kokusuyla dolmuştu. “Yemeğe ne var? Tatlı patates güveci mi?”

“Yanında da biftek, salata ve kuşkonmaz var. Tatlı olarak da elmalı turta.”

“Noah buna bayılacak.”

Büyükanne saate göz attı. “Birazdan gelir.”

Addy, Noah’nın annesiyle tanışacak olmasından pek memnun değildi. Helen’in ne söyleyeceğini kestiremezdi. Cinsellik-

le ilgili çok utanç verici bir imada bulunabilir veya örneğin vücuduyla ilgili aşırı cüretkâr bir söz sarf edebilirdi. Helen cüretkâr olmaya, karşı cinsi şok etmeye bayılırdı. Mutlaka onunla utanmazca flört edecekti. Fakat Addy annesinden gitmesini isteyemezdi. Bunu yaparsa nasıl bir evlat olurdu?

Helen heyecanla haykırınca Addy ona döndü.

“Aman Tanrım! Bu o mu?” Pencerede durmuş dışarı bakıyordu. Noah evin önüne yanaşmıştı.

“Evet ama...”

“Annesi onun lafını kesti. “Lütfen bekâr bir ağabeyi olduğunu söyle!”

Addy, “Senin... senin için mi?” diye geveledi.

Annesi uzun tırnaklarıyla saçlarını kabarttı. “Seçenekleri değerlendirmekte ne var canım?”

Addy, fırından güveci çıkarmakla uğraştığı için bu tarafa dikkat etmeyen büyükanneye baktı. “Sen evlisin!”

“İşler değişebilir. Sen kendin de söyledin bunu.”

“Ben söyleyince çok kızdın ama. Mutlu olduğunu söyleyip durdun.”

“Bazen mutlu, bazen mutsuzum. Rackham’ların parası var mı?”

Kapı zili çaldı fakat Addy gidip açmadı. “Anne, şaka yapıyorsun. Yani umarım öyledir. Ama *lütfe*n Noah’nın önünde böyle konuşma. Ve ne yaparsan yap, ağabey veya kardeş muhabbeti açma. Sanırım hatırlamıyorsun veya uzun zamandır kasabada olmadığın için haberin yok ama Noah’nın bir ikizi vardı ve o...” Addy hatıralarla ve hissettiği sorumlu-

luk duygusuyla mücadele ediyordu. "O... liseden mezun oldukları akşam madende öldü Noah'nın bunu hatırlamasını istemiyorum. Bunu çok zor... atlattı."

Annesi, "Ah, tamam," dedi. "Maden göçüğünü duymuştum. Seni mahvetmişti." Gelgelelim, Noah'nın yaşadığı kayıp veya Addy'nin tepkisine karşı pek duyarlı görünmüyordu. Umarsız bir tonla, "Belki babası bir değişiklik ister," diye ekledi.

Adelaide annesinin *espri* yaptığını düşünse de, kolunu kavramadan edemedi. "Anne," dedi, "ben çok ciddiym. Sakın..."

Annesi bezgin bir ifadeyle araya girerek, "Ne?" dedi. "Ona takılmayayım mı? Bir *espri* bile kaldıramıyor mu?"

"Sadece bunun benim için önemli olduğunu söylüyorum anne, tamam mı?"

Annesi ciddileşti. "Vay canına! Anne, bunu duydun mu?"

Büyükanne bir şey söylemedi, sadece dönüp onlara baktı. Yaklaşık bir hafta önce, Addy ona Noah'nın akşam yemeğine gelmesini istemediğini söylemişti.

Helen, "Addy en sonunda kalbini çalacak biriyle tanıştı," dedi. "Hem de bu kadar çabuk. Daha buraya döneli çok az oldu. Bir de bakmışsın, burada, büyüdüğü kasabada, hemen yan evde bir yuva kurmuş."

Büyükanne, "Bunu çok isterim," dedi.

Bir zamanlar büyükannenin yanındaki evde yaşamak Addy'nin hayaliydi. Fakat bunun imkânsız olduğunu biliyordu. "Kapıya bakayım," dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Noah günün büyük kısmını Davis'teki restoranlara telefon ederek geçirdi. Sacramento metropoliten alanına çok yakın olmasına karşın, bu küçük bir kentti; bir üniversite kentiydi ve restoranları öyle çok fazla olmadığından, Noah makul bir süre içinde hepsini aramayı başardı. Neden araştırmasını böyle yapmayı akıl edemediğini bilmiyordu. Kendi sorunlarıyla ilgilenirken, Şef Stacy'nin işini yapmasına güvenmişti. Fakat Addy'nin arabasında o notu bulduktan sonra onun yaşadıklarının içyüzünü öğrenmeye kararlıydı çünkü bunu yapmaya çalışan kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Önce birinci sınıf restoranlardan, gerçek bir "şef" çalıştıran restoranlardan başlayarak listesinde ilerledi. Çok geçmeden, Adelaide'ın ismini hatırlayan birini buldu. Bu California mutfağından yemekleriyle ünlü, Tsunami isimli bir restorandı. Telefonu açan kişi, Adelaide Davies'in artık orada çalışmadığını söyledi. Böylece Noah restoranın müdürünü istedi (Adelaide'i madenden kurtardığı akşam eski kocasının müdür olduğunu öğrenmişti) ve Clyde Kingsdale'in henüz gelmediğini öğrendi.

Noah ismini ve telefonunu bıraksa da mesaj bırakmadı. Clyde'dan haber alamazsa tekrar deneyebileceğini düşündü. Veya restorana gidip onunla yüz yüze görüşmek belki daha doğru olurdu...

Düşündükçe bunun daha doğru olduğuna ikna oldu. Sadece adamın ne zamanlar çalıştığını öğrenmesi gerekiyordu ve Tsunami'yi bir kez daha arayarak bunu öğrenebilirdi.

Addy kapıyı açtığında, "Merhaba," dedi.

Addy aklı başka yerdeymiş gibi başını çevirip içeri baktı. "Merhaba." Ardından kenara çekildi. "Gelsene."

Noah'nın görebildiği kadarıyla, yaraları en sonudna iyileşmişti, saçlarını da boyatmıştı. Noah onu görünce kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Addy ona daha önce kimse'nin yapmadığı bir şey yapıyordu; Noah bunun nedeninden emin olamıyordu. Yıllar içinde pek çok güzel kızla tanışmıştı. "Harika görünüyorsun."

Addy utangaç bir gülümseme takındı. "Teşekkürler. Seni annem Helen Simpson'la tanıştırayım."

Neredeyse Addy kadar uzun boylu, çok bakımlı ve çekici bir kadın uzanıp elini sıktı. "Helen *Kim*," diye düzeltti.

Addy annesinin soyadını yanlış söylediği için kızarsa da, özür dilemedi. Bir sandalyeye işaret etti. "Yemek hazır olmak üzere. Öncesinde bir kadeh şarap ister misin?"

"Harika olur, teşekkürler."

Addy mutfığa giderken Helen da onun karşısına geçip havadan sudan laflamaya koyuldu. Ne iş yaptığını, ailesinin nasıl olduğunu sordu. Noah da Helen'e nerede yaşadığını,

burada ne kadar kalacağını sordu. Helen kocası, üvey oğlu ve Chihuahua cinsi iki köpeğiyle beraber Salt Lake City’de yaşadığını söyledi. Kendisi ve kocası şehir dışındayken köpeklerle “tuhaf” olarak tanımladığı bekâr üvey oğlu bakıyordu.

Noah Addy’nin annesinin soyadını karıştırmayı nasıl başardığını merak ediyordu fakat Eve ile Olivia’nın Helen hakkında söylediklerine bakılırsa, bunu çok garipsememek gerekirdi.

“Addy bol bol seyahat ettiğinizden bahsetmişti,” dedi. “Ve bir süre Almanya’da yaşadığınızı.”

“Frank’le evliyken, evet. Çok güzel bir dönemdi.”

Noah Addy’nin mutfakta büyükanneyle konuştuğunu duyabiliyordu. “Dünyayı görmek için harika bir fırsat olmuş.”

“Öyleydi. Fırsatları daima değerlendiririm.” Noah’ya göz kırptı. Ardından öne eğildi. “Addy’yi ne zamandır tanıyorsun?”

“Liseden beri,” dedi Noah. “O zamanlar görüşmüyorduk ama... birbirimizi tanıyorduk.”

“Ve sonra onu madenden kurtardın.”

“Neyse ki doğru zamanda doğru yerdeydim,” dedi Noah.

“O harika bir kızdır ama istediği şeyin peşinden gitmeyi bilmez.” Bunu “Maalesef” dercesine söylemişti, ardından güldü. “Muhtemelen bana benzemediğini görebiliyorsundur. Yine de... o özeldir.”

Noah, Addy’nin annesinin bu düşüncelerini bilip bilmediğini merak etti. “Evet bence de.”

Addy şarapla beraber geri döndü. “Buyurun.”

“Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz,” dedi Helen.

“Bu kadarı yeterli anne.”

“Ne? sadece bir gerçeği dile getiriyorum. Herhalde çok yakışıklı olduğunun farkındadır.”

Addy Helen’e bir uyarı bakışı daha attı. “Anne, lütfen. Eğer kendini tutamıyorsan dışarı çıkacağız, sen de büyükanneyle beraber burada kalacaksın.”

Noah gülümsemeden edemedi. Addy’nin elini tutarak onu kendine doğru çekti. “Addy de fazlasıyla güzel. Bu elbiseye de bayıldım.”

Noah Helen’i bir profesyonel gibi idare etti. Helen’in söylediği her şeyi çevirdi, esprilerle yumuşattı veya konuyu değiştirdi. Addy o rahatsız olmamış gibi görüldüğü için çok mutluydu. Başta çok gergindi, Helen gelir gelmez bu randevuyu başka bir zamana ertelediği için kendine çok kızmıştı. Fakat yemek sırasında yavaş yavaş rahatladı. Annesi her zaman ki gibiydi işte. Onu değiştiremez, kontrol edemezdi. Ve Noah insanlarla beraber gülmek ile insanların *alay konusu* olmak arasındaki farkı bilen itibarlı ebeveynlerle ideal bir ortamda yetişmesine karşın bunu anlıyormuş gibi görünüyordu.

Yemek bittiğinde büyükanne masayı toparlamaya başladı. Addy annesinin araya girip bu görevi üstlenmesini ummuştu. Büyükannenin bu kadar yorulmasından hoşlanmıyordu. Fakat annesi asla ev işi yapmaya tenezzül etmezdi. Çoktan bahaneler uydurmaya başlamıştı; yorgun olduğunu ve yatması gerektiğini söylüyordu.

Addy büyükanneye bulaşıkları bırakmasını söyledi. On-

ları daha sonra halledecekti fakat büyükanne buna şiddetle karşı çıktı.

“Ben halledeceğim,” dedi. Sonra elini oturma odasına doğru sallayarak, sokak kapısını işaret etti. “Siz ikiniz verandaya çıkıp sonbahar havasının tadını çıkarın.”

Helen gidip yatmak yerine onlarla beraber dışarı çıktı. Uğradığı bir benzincide bir adamın ona asılması hikâyesini anlatmaya başladığında (*İnanabiliyor musunuz, otuz beş yaşında olduğumu sandı!*) Addy verandadan daha uzağa gitmeleri gerektiğini anladı.

Addy Helen’in yanlarında durmasına sadece birkaç dakika katlanabildi; Noah elini tuttuğunda onun elini sıkarak yaşadığı huzursuzluğu anlamasını umdu. Bunun üzerinden çok geçmeden, Noah Addy’ye mağazasını göstermek istediğinden bahsetti. Onun sayesinde evden tereyağından kıl çeker gibi çıkmayı başardılar ve Addy onun en başından beri bunu planladığını düşünmeden edemedi. Ne olursa olsun, Addy onun tarafından *ikinci* kez kurtarıldığını hissediyordu ve bunun için ona minnettardı.

Yürürlerken, “Annem için üzgünüm,” dedi. Noah’nın kamyoneti Addy’lerin evinin önündeydi fakat hava güzel olduğundan, Addy yürümeyi tercih etmişti.

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedi Noah.

Kasabadan birilerinin onları beraber görüp dedikodu çıkartmasından çekinen Addy, onun elini tutmaktan kaçındı. Kevin veya diğerleri onu Noah’yla beraber görürse nasıl tepki verirler kestiremiyordu. Addy’nin yetkililere konuşma-

sından çekiniyorlardı. “Kibar davranmayı bırak.” Addy ona bilgiç bir bakış attı. “Annem biraz... yorucu olabiliyor.”

“Hım... ikiniz çok farklısınız. Bunu söyleyebilirim.”

“Çok politik konuştun. Ama benim farklı olmam şaşılacak bir şey değil. Annemin hayatımda pek az etkisi var.”

Noah *Belki bunun için minnettar olmalısın* diye düşünüyormuş gibi gülümsedi fakat bir şey söylemedi.

“Davis’te yaşamayı özlüyor musun?” diye sordu.

Addy birden bunu hiç özlemediğini fark etti. Nadiren eski evini özlüyordu. Buraya ulaşmak için aşması gereken, köpek balıklarıyla dolu denizden sağ çıkmaya odaklanmıştı. “Pek sayılmaz.”

Noah’nın kaşlarının arasında şaşkınlığını belirten iki çizgi ortaya çıktı. “Peki o zaman neden geri dönmeyi bu kadar çok istiyorsun?”

Addy Davis’i özlediğini söylemeliydi. Bu çok daha basit olurdu. “Bilmiyorum. Bu kasaba dışında bana tanıdık gelen tek yer orası.”

Noah ona davetkâr bir gülümsemeyle bakarak bir anah-tar çıkardı ve mağazanın kapısını açtı. “Bu kasabada ne sorun var?”

Hiçbir sorun yoktu. Tabii on beş yıl önce olanlar hariç. Trajik olan da buydu ya. Addy Whiskey Creek’i seviyordu. Fakat burada olamazdı. Büyükanne olmasaydı gelmezdi bile. “Çok fazla tarih var.”

“On sekiz yaşında buradan gittin. Ne kadar çok tarih olabilir ki?”

Addy omzunu silerken, Noah içeri girmesi için kapıyı tuttu. “Bazen her şeye baştan başlamak en iyisidir.”

Addy verdiği cevapların onu tatmin etmediğinin farkındaydı fakat artık mağazaya ulaştıklarından, Noah ona hayatının önemli bir kısmını oluşturan bu mekânı göstermekle daha çok ilgiliydi.

“Brandon Lucero’yla ortaklık yapıp mağazayı genişletmeyi ve *snowboard*, kayak gibi şeyler eklemeyi düşünüyorum,” diyerek ışıkları açtı. “Yakında emekli olursam yapacağım şey bu.”

Brandon ekstrem kayak dalında ünlenmişti. Addy onun videolarını izlediğinde çok etkilenmişti; özellikle de bir helikopterle bir dağın zirvesine bırakıldığı ve çok engabeli, dimdik bir yamaçtan hızla indiği videodan. “O emekli oldu mu peki?”

“Bacağını çok fena kırdığı korkunç bir düşüşten sonra bir, daha o sporu yapmadı.”

Addy o görüntüleri de izlemişti. “Düşüş” bütün haber kanallarına çıkmıştı ve *Gold Country Gazetesi*, Brandon’ın sakatlığını ve iyileşme sürecini yakinen takip etmişti.

“Gazetede iyileştikten sonra kayağa geri döneceği yazıyordu.”

“Bu konuda açık konuşmak istemiyordu.”

“Yani onu spordan uzaklaştıran şey o sakatlık oldu, öyle mi?” Addy Noah’nın neden yarışmayı bırakmayı düşündüğünü anlıyordu. Noah artık çok genç sayılmazdı; neden zamanı geldiğini anlaması için trajik bir kaza geçirmesi gereksindi?

“Birkaç yıl daha devam edebilirdi. Ama sonra Olivia’yla tanıştı ve hayatının odak noktası değişti.”

“Doğru. Kadınlar insanın elini zayıflatıyor. *Rocky*’yi ben de izledim, seni kadın düşmanı.”

Addy onu dirsekleyince Noah, “Çok incindim,” dedi. “Sadece bir erkeğe sevdiği kadını bıraktırmak için çok daha fazlasının gerektiğini söylemek istemiştım.” Askıdan pembe bir ceket çıkardı. “Bisiklete biner misin?”

“Eskiden. Ama... ben daha çok koşmayı seviyorum.”

“Çünkü bütün olasılıkları tecrübe etmedin. Bir gün beraber çıkmalıyız.”

Addy gözlerini devirdi. “Özellikle arazide olursak saatte belki on altı kilometre gidebilirim. Bir çukur veya bir kayaya denk gelirsek de, bisikletimden inip etrafından dolanırım. Benimleyken sıkıntıdan çatlarsın.”

“Hiç sanmıyorum.” Noah gözlerini onun yeni elbisesine indirdi. “Dar kumaş çok yakışmış.”

Addy gülerek, “Kaskın pek yakıştığını söyleyemem,” dedi.

Noah, “Sana güzel bir kask buluruz,” dedi ve etraftan malzeme seçmeye başladı. “Ayrıca ayakkabı ve pedli şorta da ihtiyacın olacak. Poponun uyuşmasını istemezsin. Dokunmama izin vermezsin sonra.”

Addy isteksizce onun koluna vurdu. “Kes şunu.”

“Peki bu nasıl?” Noah arkası çeşitli boyutlarda ceplerle kaplı dar bir rüzgârlık çıkardı. “Hava soğuk olduğunda çok işine yarayacak.”

“Noah, benim bisikletim bile yok!”

“Oraya geleceğiz.”

Addy mağazada dizili pahalı bisikletlere göz attı. “Hayır, gelmeyeceğiz.”

“Tabii ki geleceğiz. Yarın seni bisiklet sürmeye götüreceğim.”

Addy onun seçtiği kaskın etiketini göz attı. Bisikletçi malzemeleri *çok* pahalıydı. “Bütün bunları almaya gücüm yetmez. Şu anda olmaz.”

“Karşılığında vereceğin bir sürü şey var.” Noah o ana kadar topladığı malzemeleri bir rafa koydu ve onu kasanın tezgâhına yasladı. “Şimdi ödemek ister misin?” Ardından Addy’nin dudağını oyuncul bir havayla ısırdı. “Veya sonra?”

Addy onun şehvetli gülümsemesine direnemedi çünkü Noah bilerek böyle gülümsüyordu. Addy’yi baştan çıkarıp kaygısız ve mutlu olmasını sağlıyordu. Addy onunla beraberken daha önce hiç olmadığı kadar tatmin oluyordu ve bu onu korkutuyordu. Çünkü bağlarının... veya ilişkilerinin uzun süremeyeceğini biliyordu.

Onları bekleyen sonu düşünmekten kaçınarak kirpiklerini kırıştırdı. “Ne tür bir ödeme yapacağıma bağlı.”

Noah onu yavaşça ve usulca öptü. “Mutlaka külotunu çıkarman gerekecek.”

Addy kollarını onun boynuna doladı ve tekrar öpüşmeye başladılar. Fakat Addy’nin öpücüğü, onunki kadar yumuşak ve yavaş değildi. Seksi, sert ve talepkârdı. Bu öpücüğe her şeyini verdi çünkü hislerini başka türlü paylaşamazdı ve yapabildiği sürece onun tadını çıkarmayı tüm kalbiyle istiyordu. “Peki ya iç çamaşırı giymediysem?” diye fısıldadı.

Noah elini onun elbisesinin altından sokarken, yüzündeki oyuncul ifade kaybolmuştu. “Neyse ki cüzdanımda prezervatif var.”

Mağazadan ayrılmaya hazırlanırken, Noah sersemlemiş gibi hissediyordu. Addy'nin sırtı acımasın diye ellerini altına koyduğundan, elleri haliya sürtünmekten kızarmıştı fakat öyle bir seçeneği olsaydı bile bu sevişmenin hiçbir yanını değiştirmezdi. Daha önce hiç kimseye karşı böyle sahiplenici olmamış, yanından ayırmamak istememişti. Eskiden دائما seksten sonra gitmeyi becerirdi. Hayatına herhangi bir yükümlülük olmaksızın devam etmeyi tercih ederdi, muhtemelen bu yüzden arkadaşları ona ne zaman takılsa savunmaya geçerdi. Söyledikleri, büyük ölçüde doğrudu.

Fakat Addy'yle her şey farklı olduğundan, onunla geçirdiği her dakika çok daha özeldi. Bu seksi de daha iyi, hatta inanılmaz kılıyordu.

Ona kapılmıştı ve hormonları başını döndürüyordu. Onu öpmeye başladığında, sonu sevişmeye varacaksa da varmayacaksa da, durmak istemiyordu. Fakat bu durum onu endişelendirmiyordu. Kalbinin korktuğu gibi, sevmekten aciz olmadığını bilmek onu mutlu ediyordu. Addy'nin eninde sonunda kasabadan ayrılacağını ona sürekli ufak ufak hissettirmesini umursamıyordu. Noah bununla zamanı gelince ilgilenecekti. Şu anda bu çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Addy sadece iki haftadır evdeydi; valizini hazırlamaya başlamanın vakti değildi. Üstelik Noah onun eski eşine ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. Eninde sonunda maden olayının içyüzünü, Clyde Kingsdale'in buraya gelerek onu

taciz edip etmediğini öğrenecekti. Ve ona kimin zarar verdiğini öğrendiğinde, o pisliğin bir daha Addy'nin kılına dokunmadığından emin olacaktı.

“Benzinci’de Redbox var,” dedi Noah. “Haydi bir film alıp benim eve gidelim.”

Addy elbisesini düzeltti. “Tamam ama... yürüyelim.”

“Üşümez misin?”

Addy hüzünlü bir gülümsemeyle, “Annem hâlâ ayaktaysa eve dönmekten iyidir,” dedi.

Noah eve uğrayıp Addy için bir palto getirdi ve onu omuzlarına attı, sonra elini tutmaya yeltendi fakat sokağa çıktıklarında Addy elini bıraktı. Noah bir ara paltosunu da geri vereceğini tahmin ediyordu.

“Neden insanların görüştüğümüzü bilmesinden korkuyorsun?” diye sordu.

“Yani yattığımızı demek istiyorsun...”

Noah olduğu yerde durdu. “İkisini de yapmıyor muyuz?”

Addy herhangi bir yorum yapmadı. Sadece yürümeye devam etmek için onun kolunu çekti. “Söyledim ya. Kimseyi ilgilendirmez.”

Mesele gerçekten bu muydu, yoksa başka bir şey mi? Onun sileceğinde bulduğu notla bir ilgisi var mıydı? “Bizi beraber gördükçe alışırılar.”

“Ben... spot ışıklarının altında durmamayı tercih ederim.”

“Eski kocan kıskanç mıydı?”

Addy, cevabı Noah kadar kendisini de şaşırtıyormuş gibi, “Bilmiyorum,” dedi.

Noah dönüp ona baktı. “*Bilmiyorum* ne demek?”

“Bence o daha ziyade *beni* kışkırtırmaya çalışıyordu.”

“Neden öyle bir şey istesin ki?”

“Herhalde ona değer verdiğimi kanıtlamam için.”

“O yüzden mi seni aldattı?”

“Ona göre her şey bu yüzden başladı. En azından bana öyle söyledi. Onu daha fazla seversem tatmin olacağını söyledi. Ama... kim bilir? Onu gerçekten tanıdığımı bile sanmıyorum.”

“O zaman neden onunla evlendin?”

“Onu sevdiğimi sanıyordum, o da beraber mutlu olacağımıza tüm kalbiyle inanıyordu. Bunun yuva kurmak için yeterli olduğunu umdum. Ama... beni gerçekten tanıdığını bile sanmıyorum.”

Noah tam ona keşfetmesi zor bir insan olduğunu söyleyecekti ki, Addy konuyu değiştirdi.

“Hiç âşık oldun mu?”

Noah bu soruyu kendisine defalarca kez sormuş ve ne yazık ki hep aynı sonuca varmıştı. “Diğerlerinden daha çok hoşlandığım bazı kadınlar oldu ama... sırlıslıkla âşık olmadım hiç.”

Addy ona teşvik edici bir gülümsemeyle baktı. “Eninde sonunda doğru insanı bulacaksın.”

Addy doğru insanın kendisi olmadığını nereden biliyordu? Öyle olmak istemiyor muydu?

Bazen öyleymiş gibi davranıyordu. Mağazada sanki Noah dünyadaki tek erkekmiş gibi davranmıştı. Fakat şimdi tekrar kabağuna çekilmişti. “Neden beni sürekli itiyorsun?”

“Acı çekmeni istemiyorum,” dedi Addy.

Noah kabarık kadın geçmişinden, “bağlılık sorunları” olduğuna dair dedikodulardan bahsetmesini, lisede onu fark etmediği için ona güvenmediğini söylemesini beklemişti. Fakat *bunu* beklememişti. Daha önce de benzeri şeyler duymuştu. Fakat Addy elde etmesi zor kadını oynamıyordu, avantajlı konumda olmak için bu ifadeyi kullanmıyordu. İçtenlikle endişeleniyordu, bu da Noah’ya en başından beri hissettiği o tuhaf hissi yaşıtıyordu. Addy kalbini kıracak kadın olabilirdi.

Noah, “Bir gün beni sevebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Addy doğru cevabı bulmak için duraksadı fakat onun konuşmasına fırsat kalmadan bir araba yoldan çıkarak onlara doğru geldi; az kalsın onlara çarpacaktı. Noah bunun Addy’nin kaçırılması gibi bir saldırı olduğunu düşünerek hemen onu korumak için önüne geçti. Fakat sonra arabayı tanıdı. Araba Eve’e aitti.

“Noah!” Eve arabadan indiğinde sendeleyince Noah onun sarhoş olduğunu düşündü fakat konuşma tarzı, sarhoşluktan ziyade ciddi bir olaydan ötürü sarsıldığını gösteriyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Noah.

“Her yerde... seni aradım. Baxter...” Eve kendini kaybetti, hıçkırıkların arasından güçlükle konuşuyordu.

Noah’nın içini soğuk bir dehşet kapladı. “Ne oldu?” diye sordu yeniden.

“Baxter hastanede.”

Noah sabırsızlanarak öne çıktı. “Sorun ne? *Ona ne oldu?*”

Eve Addy’ye baksa da, Noah onu görmediğini, boş boş baktığını fark etti. “Aşırı doz,” dedi Eve.

Noah'nın bacakları titredi. Eve kollarına atıldığı için minnettardı çünkü böylece ona tutunabilmişti.

Titrek bir sesle, "Neyin aşırı dozu?" diye sordu "Baxter uyuşturucu kullanmaz."

"Uyku hapi. Ayrıntıları bilmiyorum ama doktorlar en az iki bin miligram Ambien aldığını, üstüne içki içtiğini düşünüyor, bu da tabii durumu daha fena yapıyor. Doktorlar ellerinden geleni yapıyor. Biz de seni bulmaya çalışıyorduk."

"Neden aramadınız?"

"Denedik! Tekrar tekrar!"

Noah ceplerini kontrol ederken cep telefonunu akşam yemeği için Addy'lerin evine girerken kamyonetinde bıraktığını hatırladı. O sırada hiçbir şey onun için Adelaide'la hoş bir akşam geçirmekten daha önemli değildi.

"Ölmeyecek..." Cevaptan korktuğu için o soruyu sormak istemedi. Sesi kendisine aitmiş gibi bile gelmiyordu. Birden kulübedeki o öpücük, Baxter'ın cinsel yönelimi, eşcinsel olmasının arkadaşlıklarına etkisi, her şey olası bir elvedanın yanında o kadar ufak ve anlamsız geldi ki. Baxter geçen hafta sonu olanlar yüzünden intihar etmiş olamazdı. Noah'nın tepkisi onun yaşadığı hüsrana katkıda bulunmuş olamazdı...

Eve başını iki yana sallayınca rahatladı. Eve'in gözyaşları gömleğinin altına sızıyordu. "Sanmam," dedi. "Biz... komşusu evine uğradığı için şanslıyız. Bir tirbuşon ödünç almak için uğramış. İnanabiliyor musun?" Eve güldükten sonra hıçkırığını bastırmaya çalışırken Noah'ya yasladığı bedeni sarsıldı. "Komşusu o lanet olasıca tirbuşona ihtiyaç duyma-

saydı... çok geç olabilirdi. Halihazırda sağlık ekibi ona ulaştığında kalp atışları çok zayıfmış. Onu geri canlandırmak için ellerinden geleni yapmışlar ama henüz bunu başarıp başaramayacağı belli değil.”

Noah’nın boğazı düğümlendi. “Onu nereye götürmüşler?”

“San Andreas’taki Mark Twain St. Joseph Hastanesi’ne.”

“Haydi gidelim.” Noah olabildiğince çabuk hastaneye gitmeye kararlı halde, Addy’nin omzuna kolunu atıp arabaya yöneldi. “Yolda Adelaide’ı bırakırız.”

Addy onun kolundan kurtuldu. “Hayır, ben kendim giderim. Siz yola çıkın hemen.”

“Altı üstü bir dakikamızı alır,” diye ısrar etti Noah. “Karanlıkta eve yürümeni istemiyorum.”

Addy tartışmayı uzatmanın daha fazla vakit kaybı anlamına geldiğini fark etti. Eve’in Acura marka arabasına binerlerken, “Tamam. Ama kamyonetin ne olacak?” diye sordu. “Anahtarları bana ver, senin evine götürür bırakırım, böylece döndüğünde orada olur.”

“Gerek yok. Döndüğümde alırım.” Noah bir an onun sileceklerinde bulduğu notu hatırladı. Kamyonetini onun evinin önünde bırakmak mutlaka birilerini huzursuz edecekti.

Buna karşın, hiç kimse onu görmesini engelleyemezdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Noah Eve, Ted, Kyle ve Riley'yle bekleme odasındaydı. Cheyenne'e ulaşmaya çalışmışlardı fakat cevap vermemişti. Hiç kimse Sophia'yı aramamıştı. Aramalarına gerek olup olmadığı konuşmuşlardı fakat Noah ve Ted buna karşı çıkmıştı. Ted onun kafeye gelmesinden bile hoşlanmadığından, bu şaşırtıcı değildi. Noah ise fazla korumacıydı. Bunun haberinin fazla yayılmasını istemiyordu. Bu da demek oluyordu ki, olaydan haberdar olması gereken fakat olmayan tek kişi Callie'ydi. Noah haricinde Baxter'ın en yakın arkadaşı oydu. Fakat Havai'de bir hafta daha kalacaktı ve daha fazla bilgi ellerine geçene dek onun balayını mahvetmenin anlamı yoktu. Şimdilik neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı. Hastane personeli Noah'nın Baxter'ı görmesine izin vermiyordu. Hatta Baxter'ın ebeveynlerini de odaya almıyorlardı. Baxter'ın tüm yakınları bir arada, endişe içinde bekliyordu.

Noah bir köşede Bay North'un Bayan North'u teselli etmesini izlerken, oğullarını ne kadar tanıdıklarını düşündü.

Acaba onun *intihar etmesine* yol açabilecek neden hakkında en ufak fikirleri var mıydı?

Noah onlara söylemek, gerçeği haykırmak istiyordu; böylece Baxter'ı telkin edebilirlerdi. Fakat Baxter'ın ailesinin onu olduğu gibi kabul edip etmeyeceğini bilemiyordu. Samuel North oğlunu seviyordu, Noah bundan kuşku duymuyordu fakat Baxter'a dair çok kısıtlı bir algısı vardı ve eşcinsellik bu algıya uyan bir şey değildi. Utanır ve mahcupiyet duyardı; bunlar bir çocuğun ailesinde yaratmak istediği duygular değildi. Noah Baxter ve babasıyla ava çıktığında, balığa gittiğinde, Bay North'un ağzından çıkan kimi aşağılayıcı ifadeleri hatırlıyordu. Noah o sıralar bu yorumları pek önemli görmemişti çünkü kişisel olarak onu etkilemiyordu. Fakat geçen hafta olanlar düşünüldüğünde, bu hatıralar yüreğine bir bıçak gibi saplanıyordu. Artık onları Baxter'ın bakış açısıyla değerlendirebiliyordu. Bir keresinde kampa gittiklerinde, Baxter'ın babası karşılaştıkları iki adama "nonoşlar" demişti. Bay North "böyle pislikler" in penislerinin kesilip ağızlarına tıklılmasını hak ettiklerini söylemişti.

Baxter'ın cinsel yöneliminin *kendisini* nasıl etkileyeceği konusunda endişelendiği için hissettiği suçluluk Noah'nın içine öyle dert olmuştu ki, yere düşüp bayılabilirmiş gibi hissediyordu. Nasıl olup da Baxter'a olmadığı biri gibi davranması için daha fazla baskı yapmıştı? Şimdi Baxter'ın herkesin beklentilerini karşılamak için çabaladığını öyle kolay görüyordu ki...

Odadaki sessizlik arada bir yükselen fısıltılarla bölünüyordu. *Daha ne kadar bekleyeceğiz? Onu kurtaramazlarsa*

ne yapacağımı bilmiyorum... Şu zamandaki olanaklarla onu kurtarmayı mutlaka başaracaklardır...

“Kahretsin,” diye mırıldandı Noah.

Riley ona bir bakış attı. “İyi misin?”

“Hayır.” Noah daha fazla oturamadan koridordaki su se-biline gitti. Ted, muhtemelen Eve Baxter’ın eşcinsel olduğunu bilseler de, Callie ve kendisi dışında hiçbirisi bundan tam emin değildi. Noah, Baxter’ın ne kadar karmaşık olduğunu bilen bir başkası daha olması için, Callie’nin burda olmasını dilerdi. İşin tuhaf yanı, Bax hiçbir zaman depresif olmamış, asla hayatını sonlandırmaktan bahsetmemiş, hiç şikâyet etmemişti. Bu durduk yere olmuştu ve Noah’ı diğer her şey kadar üzüyordu. Bir uyarı niyetine bir şey görmüş olsaydı, bunu engellemek için bir şey yapabilirdi.

Bax’i kurtarırlarsa bir sonraki adımı ne olacaktı? Sevdiği insanlar üzülmesin diye yarattığı o imajın arkasına saklanmayı sürdürecekti miydi? Bu halihazırdaki durumu korurdu; bu küçük bir kasabada baştan çıkarıcı bir seçenektir. Fakat böyle devam etmesi mümkün müydü? Baxter veya bir başkası, hayatının en önemli alanlarında tatminsizken, ne kadar dayanabilirdi?

Noah Adelaide’ı ve o kasabaya döndüğünden beri onunla olmaktan ne kadar keyif aldığını düşündü. Bu son hafta bir gün bile onu düşünmeden geçmemişti. Ve onunla sevişmekten de öyle büyük bir haz alıyordu ki. Baxter’ın da benzer romantik heyecanlar ve tatmini yaşamamasını istemek adil miydi?

Noah’nın cevabı yoktu. Bir yanı Baxter’a eşcinsel olduğunu açıklamasını söylemek istiyordu fakat bunun sonuçları,

her şeyi daha da berbat edebilecek olması, onu vazgeçiriyordu. Bax'ın ailesinin sevgisi ve desteği olmadan yaşamasını da istemiyordu. Bu birinden istenebilecek en büyük fedakârlıktı.

“Noah.” Samuel North'un sesi düşüncelerini böldü.

Noah sinirleri alt üst halde arkasını döndü ve karşısında Baxter'ın babasını buldu. “Evet efendim?”

“Ben sadece... son zamanlarda Baxter'da tuhaf bir şey hissedip hissetmediğini soracaktım.” Sanki elleriyle bir şey yapmak istiyormuş fakat aklına yapacak bir şey gelmiyormuş gibi ellerini ovuşturdu. “Aklım almıyor, doğru olduğuna inanamıyorum. Kısa süre önce akşam yemeğinde gelmişti. Evini satıp San Francisco'ya taşınmak istemesi konusunda ufak bir tartışma geçti ve bunu onaylamadığımızı söyledik ama bunun dışında her şey normaldi. Onu üzen bir şeyden bahsetmedi. Portland'dan kardeşi aradı. Birkaç dakika telefonda konuştular. Bunu açıklayan... hiçbir şey yok. Yani... o yakışıklı, başarılı, *düzgün* bir adam. Kendi canına kıymasına neden olan şey ne olabilir?”

Noah'nın midesi ekşidi. Ne söyleyebilirdi ki?

Babası bir cevap almak için bastırmaya devam ederek, “Bir kadınla falan ayrıldı da biz mi bilmiyoruz?” diye sordu. “İş yerinde bir sıkıntısı mı vardı?” Sesini alçalttı. “İşini kaybetmedi, değil mi?”

Noah, “İşini kaybetseydi size söylerdi,” dedi.

“Belki de söylemezdi. İş onun için çok değerli.”

Noah onun işinin asıl *onlar* için çok değerli olduğunu dü-

şühdü çünkü işi Baxter'ın başarısını onaylıyor, onu başarılı ve nüfuzlu bir adam olarak yetiştirdiklerini ispatlıyordu. Temkinlice, "Keşke sizi rahatlatacak bir şey söyleyebilseydim..." dedi. "Aklında neler olup bittiğinden pek emin değilim. Ama oğlunuzun tam söylediğiniz gibi, müthiş bir insan olduğunu biliyorum."

Callie alkole bağlı olmayan yağlı karaciğer hastalığına kapıldığında bunu sadece Baxter'la paylaşması grupta kimseyi şaşırtmamıştı. Böylesine korkunç bir haberin altından dengeli bir empati ve destekle kalkabilecek ilk kişi Baxter'dı.

"O iyi olacak," dedi Samuel. "Sence de öyle değil mi?"

Samuel'in gözlerindeki şüphe Noah'yı çok korkuttu. Baxter'ın iyi olacağından emin olamıyordu çünkü bu halde olmasına yol açan sorun hâlâ yerli yerinde duruyordu. Bax belki uyanmayı istemiyordu bile...

"Tabii ki," dedi Noah.

Derken telefonu çaldı.

Bunu duyan Samuel, içini çekti. "Seninle bekleme odasında görüşürüz."

Noah başını salladı.

"Her şey yolunda mı?"

Arayan Addy'ydi. Sesini duymak bile Noah'yı daha iyi hissettirmeye yetmişti. "Hâlâ öğrenmeye çalışıyoruz."

"Henüz bir şey duymadın mı?"

"Henüz değil."

"Çok üzgünüm, Noah. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle."

“Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

Etrafında bunu görebilecek kimse olmadığı halde, Noah güçlükle gülümsedi. “Araman yeterli.”

“Seni rahatsız etmek istemedim ama... çok endişelendim.”

Noah boşta kalan eliyle şakaklarını ovdu. Sanki patlayabilmiş, birine aklındakileri kusmazsa patlayacakmış gibi hissediyordu. “Addy?”

“Evet?”

Noah insanlar duymasın diye dışarıya, soğuk havaya çıktı. “Baxter geçen hafta beni öpmeye çalıştı. Yani... sevgili gibi.” Uzun bir sessizlik oldu.”

“Bir şey demeyecek misin?”

“Doğru sözcükleri arıyorum.”

“Pek şaşırmış gibi değilsin.”

“Şaşırmadım. Futbol maçında devre arasında senin yaşadığın gerginliğe verdiği tepkiyi hatırlıyorum.”

Noah o küçük düşürücü anı hatırlamak istemiyordu fakat merakı kabarmıştı. “Nasıl yani?”

“Senin için çok üzölmüş ve endişelenmişti. Kalabalığın karşısına çıkmaktan nefret ettiğini biliyordu ve... bunu seni daha fazla üzmeden nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum ama... tepkisi bana en yakın arkadaşından ziyade sevgilinin verebileceği bir tepki gibi geldi.”

Görünüşe bakılırsa Addy pek çok kişinin fark etmediği veya emin olmadığı için es geçtiği şeyi gözlemlemişti. “Onu seviyorum... ama o şekilde değil. Asla o şekilde olamaz.”

“Biliyorum.”

“Peki ne yapacağım? Bunun suçlusu benmişim gibi geliyor.”

“Seni öpmeye çalıştığında nasıl tepki verdin?”

“Şok oldum ama... ona vurmadım.” Noah ona ertesi sabahki konuşmalarını ve Baxter’ın kendi haline bırakılmak istediğini anlattı.

“Senin bir suçun yok, Noah. O seni tanıyor. Seni öpmesine tepki vermeyeceğini biliyordu. Tahmin etmem gerekirse, artık sabrı taşıdığı, *bir kez olsun* insanların görmek istediği kişi değil de kendisi olabilmek için onu yaptı. Bu senden çok ailesiyle ve burada, Whiskey Creek’teki hayatıyla ilgili. Hepsinin bir *toplamı*.”

“Peki ona nasıl yardım edeceğim?” diye sordu Noah.

“Sadece ne olursa olsun onun arkadaşısı olmaya devam ederek.”

Noah başını çevirip bekleme salonuna baktı. Böyle bir şans olmasını umuyordu.

Adelaide, Noah Baxter’ın durumunu haber vermek için arar diye düşünüyordu, bu nedenle telefonu konuşmalarının üstünden bir saat geçtikten sonra çalınca ekrana bile bakmadan cevap verdi.

“Alo?”

“Tanrım, sesin ne kadar boğuk.”

Clyde. Addy eski kocasından haftalardır haber almamıştı. Neden aradığını tahmin edemiyordu. “Annem yan odada uyuyor. Onu uyandırmamak için alçak sesle açtım.”

“Annen mi geldi? Yine boşanıyor mu yoksa?”

“Henüz belli değil.” Adelaide öyle olmadığını umuyordu. Annesinin onunla ve büyükanneyle yaşaması fikri hoşuna gitmiyordu. Öyle bir şey olursa, Whiskey Creek’ten ayrılamazdı. Kendisi giderse Helen’in burada kalacağından veya yardım edeceğinden emin olamazdı. Daha ziyade büyükanneye yük olurdu...

“Ne oldu?” diye sordu Addy. “Her şey yolunda mı?”

“Benim hayatımda mı? Artık umursamadığını sanıyorum.”

Addy ürperdi. “Clyde, lütfen geçmişi açmayalım.”

“İyi. O zaman restorandan bahsedelim. Senin gibi yetenekli bir şef bulmak kolay olmadı ama... idare ediyoruz.”

Neden arıyordu? “Bunu duyduğuma sevindim ama saat geç oldu ve...”

“Aramak için çok uygun bir zaman olmadığını biliyorum. Az kalsın vazgeçecektim ama... sonra ‘Ne olacak? Bakarsın bunu bilmek ister’ diye düşündüm.”

“Neyi?”

“O hoşlandığın çocuk var ya? Noah bilmem ne.”

Addy Noah’nın soyadını hatırlatmaya tenezzül etmedi. Hatta ondan bahsettiğine bile pişmandı. “Evet?”

“Restoranı arayıp beni sormuş.”

Addy’nin kalbi çarpmaya başladı. “Öyle mi?”

“Becka öyle bir not ilettili.”

Addy restorandaki garsonlardan biri olan Becka’yı hatırlıyordu; onu özlüyordu fakat geri dönmek isteyecek kadar

değil. Burada, Whiskey Creek'te daha mutluydu. Hatıralarına, sırlara, her şeye karşın, *burası* onun yuvasıydı.

Noah bunda büyük bir rol oynuyordu fakat Addy onun bu kadar önemli olduğunu kendine itiraf edemiyordu. *Sahip olduğumuz şey sonsuza dek sürmeyecek.*

"Ne istiyormuş?" diye sordu fakat tahmin edebiliyordu. Eve, kafede ona Noah'nın eski işyerini ve eski kocasını öğrenmek istediğini söylemişti. Noah böylece onu madene atan kişinin kim olduğunu bulabileceğini düşünüyordu. Addy'ye de eski kocasının ismini sormuştu.

"Ben de onu bilmek istiyorum. Onun ikizi sana tecavüz etmemiş miydi?"

Addy hayır demek istiyordu fakat bu daha ziyade cevap beklenmeyen bir soru gibiydi. "Olanlarla ilgili konuşmazsan sevinirim, Clyde. Hiç kimseyle."

"O yüzden mi beni arıyor? Şüpheleniyor mu? Cevap bulmaya mı çalışıyor?"

Neyse ki bu soruları sormayı düşünemiyordu. "Net söyleyemem ama... onun öğrenmemesi çok önemli. Sana... sana güvenebilirim, değil mi?"

"Neden o pislikleri adalete teslim ettirmiyorsun"

"Mesele karışık, biliyorsun."

"O çocuk sen kendini savunurken öldü, Addy. Kimse seni suçlayamaz."

Durumu farklı görebilecek Noah, ebeveynleri ve başka insanlar hariç. Onlar orada değildi. Addy'nin ne kadar korktuğunu ve acı çektiğini bilmiyorlardı. Ve futbol maçındaki

o anmayı izledikten sonra, onların Cody'nin böyle bir şey yapacağına inanmalarının şimdi daha da imkânsız olduğunu düşünüyordu. "Her şey kontrol altında."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Belki yıllar önce bunu açıklasaydın, evliliğimiz sona ermezdi."

Addy gözlerini yumarak, onun acısını dindirmenin bir yolunu aradı. Artık Noah Clyde'ın ismini ve telefonunu bildiğinden, Addy onunla arasını bozmamaya dikkat etmeliydi. "Evliliğimizi bozan o değildi."

"Beni mi suçluyorsun? Yaşadığım ilişkiler yüzünden mi?"

Clyde alkollüydü. Addy bunu onun sesinden duyabiliyor, endişeleniyordu. Noah ona içkiliyken mi ulaşmıştı? "Ben suçlu aramıyorum. Bunun cevabını bile aramıyorum."

"Eh ama ben arıyorum, lanet olsun! Seninle hiç şansım olmadı. Seni aldattığımda umursamadın bile."

Addy bunun doğru olmadığını söylemek istiyordu fakat gerçekten de bunu olması gerekenden daha az umursamıştı.

Clyde, "Sen beni bir eş gibi sevebilseydin, başka kadınlara bakmazdım bile," dedi.

"Beni engelleyen şey tecavüz değildi," dedi Addy.

"Neydi o zaman?"

Addy zaten başkasına... Noah'ya âşıkı. Hayatında sadece ona karşı güçlü duygular hissetmişti ve bunu değiştiremezdi. Fakat Noah'nın gölgesinin evliliklerine düştüğü gerçeğini dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Clyde aksi takdirde mutlaka sırrını ifşa ederdi. "Sen ve ben... zaten olmadık."

"Saçmalık!"

“Zaten artık önemli değil. Kendine bir bak. Biz boşanalı bir yılı geçti.”

“Zaten evlilik bile sayılmazdı.”

“O halde bir şey kaybetmedin.”

Clyde bir süre cevap vermedi. “Belki de haklısın. Ben ne dediğimi bilmiyorum. Sadece... beni deli ediyorsun. Hep deli ettin.”

“Özür dilerim.”

Clyde onun özrünü duymamazlıktan geldi. Addy daha önce de özür dilemişti. “Peki Noah tekrar ararsa ona ne diyeyim?”

“Ona bana zarar verecek hiçbir şey yapmadığını söyle. Bana zarar verecek birini tanımadığını.”

“*Bu da ne demek oluyor?*”

“Sadece böyle söyle, olur mu? Lütfen. Yapman gereken tek şey bu.”

Clyde’in içini çektiğini duydu.

Clyde, “Belki söylerim, belki de söylemem,” dedi ve telefonu kapattı.

Addy, Clyde’in sırrını açıklaması durumunda neler olabileceğini düşünerek yatağının kenarına ilişip alt dudağını kemi-rip durdu. Noah’yla görüşmeyi bırakmalıydı. Onunla yatmayı sürdürerek bencilce, pervasızca, hatta budalaca davranıyordu.

Fakat bunları düşünmeye başladığı anda kapısı hafifçe çalındı. “Addy, benim.”

Noah. Addy içinden Baxter’in nasıl olduğunu öğrenip ona iyi geceler dilemeyi tasarladı. Fakat Noah öyle darmadağın

haldeydi ki, Baxter'ın iyileşeceğini öğrendikten sonra bile onu geri çeviremedi. En yakın arkadaşı ölümden dönmüştü; Noah hâlâ geleceğin getireceği şeylerden endişe duyuyordu. Böylece, kollarını onun beline dolayıp yüzünü sanki güvenli bölgesine ulaşmış gibi onun saçlarına gömünce, Addy'nin önceki kararı dağılıp gitti.

Onu bir daha görmek istemediğini yarın söyleyebilirdi...

Noah fısıldarcasına, "Seni uyandırdıysam özür dilerim. Sana dokunmak zorundaydım," dedi ve birkaç dakika sonra kıyafetlerini çıkarıp yere atmış, yatağa uzanmışlardı bile.

Noah Addy'yle yavaşça, sessizce sevişti. Yatak başının duvara vurup da annesini uyandırmasını istemiyordu. Amacı fiziksel arzularını tatmin etmek değildi. Sadece Addy'ye yakın hissetmek, bedeninin sıcaklığında huzur bulmak istiyordu. Bu yüzden bittikten sonra hemen gitmedi. Yanına kıvrılıp, nefes sesleri sabit bir ritim kazanıncaya dek karanlığa baktı.

Ona Baxter'ın hastanede onu görmeyi reddettiğini söylememişti. Doktorlar Bax'ın iyi olacağını söylediği için rahatlasa da, Baxter tarafından geri çevrilmek Noah'yı çok sarsmıştı. En iyi arkadaşının bir gün yüzünü bile görmek istemeyeceğini asla tahmin edemezdi.

Baxter'ın Noah'nın odasına gelmesini istememesi, Bay ve Bayan North'u da şaşırtmıştı. Aynı şekilde, içeri girip onu görebilecek diğer arkadaşlarını da. Noah, herkes Baxter'ın bu durumundan mesul olduğunu düşünüyormuş gibi hissederek hastaneyi terk etti.

Addy kıpırdanınca, ona biraz daha yer açtı.

Addy, "İyi misin?" diye mırıldandı.

Noah onun alnını öptü. "Evet."

"Baxter eninde sonunda kim olduğunu ve hayattan ne istediğini keşfedecek. Sadece... bir kimlik krizi yaşıyor."

Noah, "Biliyorum," dedi fakat ne olursa olsun, bundan sonra Baxter'la ilişkilerinin aynı olmayacağını biliyordu.

Addy esnemesini bastırdı fakat uykusuna geri dönmedi. "Babası ne durumda?" diye soracak kadar ayılmıştı.

"Şok içinde, acı çekiyor ve... her şeyden habersiz."

"Yani Baxter'ın cinsel yöneliminden mi?"

"Evet."

"İnsanlardan istediğimiz kişi olmalarını beklerken büyük haksızlık ediyoruz."

Noah onun yanağını okşadı. "Biri senden böyle bir şey bekledi mi?"

"Evet, Clyde."

Noah başını kaldırdı. "İsmi ilk kez söylüyorsun."

"Bu akşam beni aradı."

"Onunla sık haberleşiyor musun?"

"Artık değil. Ona ulaşmaya çalıştığını söylemek istemiş."

Noah sessizleşti çünkü Addy'nin buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Canımı yakan o değildi, Noah. Yemin ederim."

"O zaman neden kim olduğunu söylemiyorsun?"

"Bazı şeyleri deşmemek daha doğru. Bana güven."

Noah bunları bilmemekten nefret ediyor, Addy'nin neden

onunla paylaşmadığını anlayamıyordu. Fakat onu en çok rahatsız eden bu değildi. Clyde'in onu arama nedeninin Addy olduğunu nasıl tahmin edebildiğini düşünüyordu. Noah ondan veya Whiskey Creek'ten bahsetmemişti. Sadece ismini ve telefonunu bırakmıştı; bu onu ele vermeye yeterli olamazdı. Telefonunun alan kodu, bütün Kuzey California'yı kapsıyordu.

"Eski kocan neden benim ismimi bilsin?" diye sordu.

Addy kaskatı kaldı. Noah onun tepkisini hissedebiliyordu.

"Şey, yani... senden birkaç kez bahsetmiştim. O kadar."

"Hangi konuyla bağlantılı olarak?"

"Eskiden senden hoşlandığımı söylemiştim. Oradan hatırlıyordur."

Noah onun cevabına inanmak istedi. Fakat çoğu erkeğin karısının bir iki kez bahsini geçirdiği eskiden hoşlandığı çocuğun ismini hatırlayacağını sanmıyordu; hele onunla hiç tanışmadılarsa. Sonuçta Adelaide'la hiç çıkmamış, hatta irtibatla bile kalmamışlardı. Ona kalırsa, Addy'nin ondan bahsetmesi için doğru düzgün bir nedeni yoktu.

"Neden onunla konuşmamı istemiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü o eski kocam! Sen benim eski sevgililerinle konuşmamı ister miydin?"

Noah muhtemelen bunu istemezdi. Durumu bu açıdan görebiliyordu. Fakat Adelaide'da onu geren bir yan vardı. Ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. Yoksa sır saklaması belki bu kadar endişe verici gelmezdi."

Noah yataktan çıkarken Addy, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

“Eve.”

Addy o giyininceye kadar bir şey söylemedi. “Kızdın mı?”

“Biraz.”

“Neden?”

“Çünkü sana değer vermeye başladım.”

Sessizlik.

“Bir şey söyleyememen pek telkin edici değil.”

“Bir şeyler... hissetmeye açık olduğun için sağ ol.”

Noah kaşlarını çatı. “Yine beklediğim tepkiyi vermedin.”

“Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Umarım arkadaş kalabiliriz.”

Noah birden sinirlenerek, “Arkadaş mı, Addy?” dedi. “Bir haftada defalarca kez yattık. Sen arkadaşlarınla *böyle* mi yaparsın?”

Addy sesini iyice alçalttı. “Öyle yapmadığımı biliyorsun.”

“O zaman sorun ne? Aramızda ne engel var? Bana güvenmiyor musun? İyi bir sicilim yok mu? Güvenilir değil miyim? Daha önce fark etmeden seni üzdüğüm için mi? Ne?”

“Neden her şeyi bana yıkıyorsun?” Addy hâlâ fısıldasa da, sözcükleri daha sertti. “Asıl durulup yuva kuracak... bağlılık gösterecek türde biri olmayan sensin. Daha önce doğru düzgün bir sevgilin bile olmamış. Ben yalnızca senin sınırlarını anladığımı ve kabul ettiğimi söylüyorum.”

“Sınırlarımı mı? Ben ne zaman bağlılık istemediğimi söyledim?”

“Sen öyle bir şey söylemedin. Ama istediğini de söylemedin.”

“Çünkü henüz çok erken. Bu istemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Buna gerek yok. Sana baskı yapmıyorum.”

“Sanırım sorun bu. Daha fazlasını isteyen sadece benim. Peki elimizde ne var? Açık ilişki mi?”

Addy’nin sabrı taşmış gibiydi. Noah onu cevap vermeden önce durdurdu. “Ne söyleyeceğini biliyorum. Beni uyarmaya çalıştın. Sevişen arkadaşlar olmak istedin. Sadece o sırada espri yaptığını düşünmüştüm.”

Addy onun yanına gidip koluna dokundu. “Üzgünüm, Noah. Seninle... beraber olmam hataydı. Benim verebileceğimden... fazlasını isteyeceğini düşünmemiştim.”

Bu hiç Noah’nın istediği gibi gitmiyordu. Addy sahip oldukları şeyi de bitirmek üzereydi. Noah bunu onun sesinden anlıyordu. Fakat hiç aklına yatmıyordu. Beraberken çok iyi vakit geçiriyorlardı. Noah aralarındaki kimyayı hissedebiliyor, Addy’nin onunla birlikte olmaktan hoşlandığını fark ediyordu. Peki o halde sorun neydi?

“Acele etmeyi seven biri değilim. Normalde böyle davranmam. O konuda haklısın. Ama... sende tuhaf bir direnç hissediyorum. Bekleyebilir, ne olacağına bakabilirim ama nedense ilişkimiz ne kadar iyi giderse gitsin, en sonunda her şeyi bitireceğine dair tuhaf bir hisse kapılıyorum.”

Addy bir şey söylemedi.

“Neden benimle yattın?”

“Çünkü kendimi dizginleyemedim!” diye bağırdı Addy.

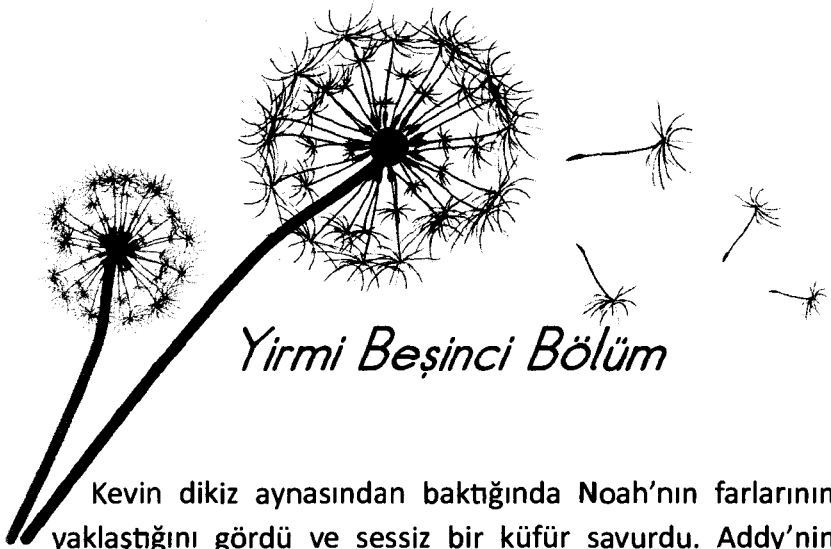
“Ama bunu yapabilseydin yapardın, öyle mi?”

“Evet!”

Noah parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Harika. Eh, *ben* sana karşı bir şey hissediyorum. Bu bir fark yaratmalı,” dedi ve çıkıp gitti.

Tam kamyonetine biniyordu ki, sokağın diğer tarafında birinin Addy’nin evine baktığını fark etti. Adamın yüzüne iyice bakmaya çalıştı fakat bu her kimse, onu bu mesafeden göremiyordu. Farlarını açtığı anda, adam gaza basıp sokaktan aşağı ilerlemeye başladı.

Fakat Noah aracı tanıyordu. Kevin Colbert’a aitti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kevin dikiz aynasından baktığında Noah'nın farlarının yaklaştığını gördü ve sessiz bir küfür savurdu. Addy'nin evine gitmemeliydi. Diğerlerine dikkatleri üzerlerine çekmemeleri konusunda nutuk atmış fakat kendisi bu kurala uymamıştı. Addy konuşursa kendisine bir şey olmayacağını, ona tecavüz ettiği iddialarını yalanlarsa her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu. Addy'nin bunca zaman sonra bunu kanıtlayabileceğini sanmıyordu. Fakat itibarının yerle bir edilmesi düşüncesine de katlanamıyordu. Whiskey Creek'te saygı gören bir isimdi. Futbol takımının koçu olmak, onun için sorunlu evliliğinden bile önemliydi.

Noah'nın onu eve kadar takip edeceğini anladığında, kenara çekip yanına gelmesini beklemeye karar verdi.

Hava soğuktu ve rüzgâr iyice sertleşmişti. Noah'nın üstünde mont olmamasına karşın, saçlarını karıştıran ve kıyafetlerini dalgalandıran soğuk esintiyi hissediyormuşa benzemiyordu. Noah geldiğinde, "Addy'nin evinin önünde ne işin vardı?" diye sordu.

Kevin onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Noah ona karşı her zaman cana yakın davranmıştı. Öfkesine hâkim olamayan, Rackham oğlanlarından diğeri, yani Cody'ydi. "Bir işim yoktu," dedi.

"Saat sabahın üçü, Kevin. Yatağında, karının yanında olmamanın bir nedeni olmalı."

Söylemeyi düşündüğü gerekçe birden çok yetersiz geldi fakat yerine başka bir şey düşünemedi. "Ben... onu merak ediyordum. Yani... uzun zamandır Whiskey Creek'te bir skandal yaşanmamıştı; tabii Noelle'in Kyle'dan hamile kalıp ona söylemeden bebeği öldürmesini saymazsan." Burada, durumu böyle gördüğünü belirtmek için güldü. "Birilerinin etrafta pusuya yatıp yatmadığına bir bakayım dedim."

"Etrafta pusuya yatan biri vardı," dedi Noah. "Sen!"

"Ama ona bir zarar vermek için değil. Onu madene götürmenin ben olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. O güzel bir kadın ve... ve..."

Noah, "Sen evlisin," dedi donuk bir sesle.

"Evet ama..." En sonunda aklına inanılabilir bir şey geldi. "Audrey'yle iyi geçinemiyoruz. Kısa süre önce kavga ettik..."

"Gecenin bir yarısı mı?"

Kevin onu inandırmaya kararlı halde aceleyle açıklamaya girişti. "Aynen öyle. Uyuyamadığım için onu... bilirsin işte, o iş için onu uyandırdım ama buna sinirlendi. Sonra sızlanmaya başladı. Ben de onun dırdırından bıkınca kapıyı çektim çıktım. Ama gidecek bir yerim yoktu. Böylece... Davies'lerin evinin etrafında olağandışı bir şey olup olmadığına bakmak için buralarda gezinmeye başladım."

Noah'nın ifadesi kuşku doluydu fakat bir şey söylemedi.

Kevin, "Kamyonetini görmeyi beklemiyordum," diye devam etti. "İkiniz çıkıyorsunuz, değil mi?" Elbette görüştüklerini biliyordu. Addy'nin yapıp ettiği her şeyden haberdardı. Fakat içini rahat tutuyordu. Noah bir ilişki yürütmekte hiçbir zaman başarılı olmamıştı.

Noah kaşlarını çatarak ellerini ceplerine koydu. "Senden korkuyor. Neden?"

"Benden korkmuyor! Bunun için bir nedeni yok."

"Kafede sana nasıl tepki verdiğini gördüm. Ve Ted onunla restoranda olduğun o akşamdan bahsetti. Aranızda bir kavga geçtiğinden."

"Pek sayılmaz. Sadece kapatmak üzere olduğundan beni bir masaya almak istemedi, o kadar."

Noah kollarını aarabaya yaslayarak öne eğildi ve dik dik ona baktı.

"Ne?" diye parladı Kevin.

"Ona bir şey olursa, bir daha canı yanarsa, cevabını senden soracağım. Anladın mı?"

Kevin o gittikten sonra bir süre olduğu yerde kaldı. Neler oluyordu? Besbelli Noah, tecavüz ettikleri kızla yatıyordu. Noah bunu bilmiyordu, yoksa onu Addy'nin evinin önünde bulunca bambaşka şeyler söylerdi. Ama... Adelaide her şeyi açıklamadan önce ne kadar zaman vardı?

Kevin, "Başlarım böyle işe," diye mırıldanarak gaz pedalına bastı. İşler umduğu gibi gitmiyordu fakat karısı gittiğini fark ederse, her şey daha da kötü olacaktı.

Ben sana karşı bir şey hissediyorum. Bu bir fark yaratmalı.

Addy öyle olmasını isterdi. Bundan daha çok istediği bir şey olmamıştı. Fakat bir sürü sır saklıyordu. Bunlar eninde sonunda onları ayıracaktı; bu ona Stephen'ın evine gidip kamyonetine bakması gerektiğini hatırlattı.

Karanlık ve soğuk havaya çıkmak cazip gelmese de, cuma gününden beri oraya gitmeye ilk kez fırsat buluyordu. Sonuçta uyumayı başaramayacaktı. Noah onları söyleyip gittikten sonra bunu başaramazdı.

Kalın, sıcak tutan bir eşofman, kulaklarını kapatan bir bere ve bir çift spor ayakkabı giydi. Ardından odasının kapısından süzüldü ve arabaya ulaşınca vitesi boşa alıp motoru çalıştırmak için evden biraz uzaklaşmayı bekledi. Büyükanenin uykusu çok ağır olsa da, annesi duyabilirdi. Helen'e evden neden çıktığını açıklamayı kesinlikle istemiyordu. Annesi hiç şüphesiz bunu büyük bir olaya çevirecekti: *Hah! Gördün mü işte? Benden hiç farkın yok.*

Neyse ki motor hemen çalıştı. Tuhaf sesler çıkardığından, Addy onu kullanma konusunda tereddütlüyse de, altı üstü kısacık bir işi vardı.

Yolda giderken dikkatini dağıtmak için radyoyu açtı. Whitney Houston'ın "I Will Always Love You" şarkısı çalmaya başladığında hemen kanalı değiştirdi.

Stephen'ın evi sağında belirdi. Önceki sefer olduğu gibi karanlıktı fakat Stephen'ın evde uyuyor olma ihtimali çok yüksekti. Pazar akşamıydı; çoğu insan için pazartesi iş günüydü.

Bu kez garaj kapısı açıktı. Addy, kamyoneti orada bulacağını sanıyor, öyle umuyordu.

Yolun paralelindeki tümseğe girmemeye dikkat ederek biraz öteye park etti ve farlarını kapattı. Ardından orada öylece oturup dikiz aynasında kendine baktı.

Bunu yapabilirsin. Arka tarafa koş, yan kapıyı aç ve bir göz at.

Ne var ki, Stephen onu hepsinden çok korkutuyordu. Kot pantolonunu çıkardıklarında, Stephen'ın yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı.

Buradasın artık. Yap şunu.

Sakinleşmek için bir nefes alarak telefonunu cebine koydu, şeker toplamaya çıkmış gibi yaparken kullandığı el fenerini buldu ve Stephen'ın evine doğru ilerlemeye başladı.

Kasabanın dışında olduğundan, etrafta sokak lambaları yoktu, böylece istemediği halde el fenerini açmak zorunda kaldı. Bunu yaparken olduğu yerde durdu ve etrafa kulak kabarttı.

Birkaç cırcır böceği ve tepesindeki iletim hatlarında geçen elektriğin uğultusu dışında bir şey duymadı. Yandaki evin veranda ışıkları yanıyordu fakat onun dışında her yer karanlıktı. Görünüşe bakılırsa burada yalnızdı.

Hızlı davran ve hemen hallet.

Stephen'ın evinin kenarına doğru koştu ve tekrar durup dinledi.

Hiç ses yoktu. Tanrı'ya şükür. Addy kullanmayı planladığı yan kapıyı görebildiği için minnettardı. Çoğu evin arka bahçesi çitlerle çevriliydi; böyle olsaydı erişimi kısıtlanırdı fakat Stephen'ın evi tamirattan geçmemişti, bahçesi bakımsızdı. Koskoca, yıkık dökük bir arazide yaşıyordu.

O gece kapısından girip Aaron'ın bıçağıyla onu tehdit eden Stephen miydi?

Belki de az sonra bunun cevabını öğrenecekti...

Eve ön taraftan yaklaşmak zorunda olmadığından, kestirmeden eve çıktı. Şimdi daha cesur, daha özgüvenli hissediyordu. Evin yanında pencere yoktu veya varsa da bu tarafa bakmıyordu. Zaten Stephen ziyaretçi bekliyor olamazdı.

Ana kapı tamamen kapalı değildi fakat Addy onu içinden geçebileceği kadar açmakta zorlandı. Arkasında bir yığın ıvır zıvır vardı.

Stephen'in beyaz Chevy'si gerçekten de oradaydı. Ancak Addy ön tarafını göremiyordu. Böylece, kapıyı en sonunda açılmasını umarak itti.

Bir şey duvara sürtünüp düştü fakat pek ses çıkarmadı ve kapı en sonunda açıldı.

İki saniye sonra işini halledip gidecekti...

Aletlere, içlerinde bir sürü ıvır zıvır olan kutulara ve sepetlere basmamaya çalışarak içeri girdi ve kamyonetin etrafından dolanıp ön tarafına yürüdü. Sonra çamaşır ve kurutma makinelerinin yanında diz çöktü, el fenerini kaldırdı ve şaşkınlık için kalakaldı. Kamyonetin ön tarafında hasar yoktu.

"Bu ne böyle..." Elini yumuşak metale koyup yokladı. Boyasında da, tamponunda da ufak bir çizik bile yoktu. Bu nasıl olurdu?

Kamyonetin diğer tarafında bakmak için kalktı fakat görmediği bir şeye ayağı takıldı. Ayağının takıldığı şey başka bir şeye çarptı, o şey kapıya çarptı ve ortaya çıkan *güm, pat* ses-

leri sağır ediciydi... Gürültünün Stephen'ın garaja inmesine yol açacağından korkarak bileğini burkmasına karşın alelacele dışarı çıkmaya yeltendi. Fakat kapının önüne bir yatak başlığı düşmüştü ve şimdi bir dolabın arkasına sıkışmıştı. Addy, o yatak başlığını kaldırabilmek için, çılgına dönmüş gibi önüne çıkan her şeyi kenara itiyordu ki, birden ışık açıldı.

“Burada ne işin var?”

Stephen üstü çıplak halde kapı eşiğinde durmuş, ışığa karşı gözlerini kısıyordu. Yüzündeki izler ve darmadağın saçlarından anlaşıldığı kadarıyla, az önce uyanmıştı. Buna karşın çekici görünüyordu ve formundaydı.

Addy sırtını duvara yasladı. Ne yazık ki ana garaj kapısını açan düğme diğer tarafta, Stephen'ın yanındaydı. Addy buraya girmek için kullandığı yoldaki engelleri kaldırmadığı sürece buradan ayrılamayacaktı.

“Yanımda telefonum var,” diye uyardı. “Olduğun yerde kalsan iyi edersin, yoksa polisi ararım.”

Stephen hâlâ uykuluymuş ve odaklanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. “Ne istiyorsun?” Yüz ifadesi ciddileşti. “Polise götürmek için DNA’mı almaya mı geldin?”

“Sadece kamyonetine bakmak istemiştım. O kadar.”

“Neden?”

Bir şey söylemedi.

“Neden?”

“Madene beni sürükleyen kişinin sen olup olmadığını öğrenmek için!”

Stephen rahatlamış görünerek yüzünü buruşturdu ve göğsünü kaşıdı. “Ben değildim.”

Addy yan gözle kamyonete baktı. “Sadece senin beyaz kamyonetin var.”

“Ne olmuş? Ben yapmadım.”

“Diğerlerinin yaptığını mı söylüyorsun?”

“Olabilir. Tom sana zarar vermez. Kevin kendi çıkarına olduğunu düşünürse sana zarar verir ama bizden bir şey yapmamamızı istediği için kendisinin de bir şey yapacağını sanmıyorum. Benim tahminim Derek.”

“Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun şimdi de?”

Omzunu silkti. “Neden olmasın? Niyetin her şeyi açıklamak olsaydı şimdiye kadar yapmıştın. O yüzden, neden bunu yapmadın sorusunu sormak gerek. Neden yapmadın?”

Ady buradan çıkmak için o yatak başlığını kaldırmak istiyordu. Fakat kapının önünü boşaltması için iki elini birden kullanmalıydı ve telefonunu cebin koymak istemiyordu. Stephen saniler içinde onu yakalayabilirdi. “Pek çok sebep var,” dedi.

“Cody’nin ölümü de o sebeplerden biri mi?”

Addy’nin kalbi ağzına geldi. “Neden... bahsettiğini bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.” Stephen serinkanlı bir ifadeyle onu inceledi. “Mezuniyet akşamıyla ilgili konuşman senin hayatını da bizimki kadar mahveder ve bahse girerim, bunu yapmayacak kadar zekisin. Diğerleri bir sonraki hamleni düşünerek korkudan ahtlarına ediyor... ama senin Whiskey Creek’e dönmenin nedeni geçmişte olanları açıklamak değil.”

Addy az önce durduklarından sonra asla polisi aramayacağını bilmesine karşın telefonunu daha sıkı kavradı. “Neden geldim o zaman?”

Stephen, “İnsanlara söylediğin gibi, büyükannene yardım etmek için,” dedi. “Geri dönmek huzursuzluk verici çünkü tekrar aramızda bir bağ kuruyor. Ama ben Milly’nin senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Ve şahsen uyuyan yılanın kuyruğuna basmaya niyetim yok.” Ardından tekrar eve döndü.

Addy ertesi sabah uyandığında pek iyi hissetmiyordu. Clyde, Noah, Stephen’la geçen konuşmaları tekrar düşündüğünden birkaç saat boyunca gözünü kırpmamıştı. Bu nedenle annesi sabahın köründe odasına girip jaluzileri açtığında bundan hiç memnun olmadı.

“Anne saat daha sekiz bile değil,” diye sızlandı.

“Kalkma zamanı!” diye haykırdı Helen.

“Kahvaltı mı hazırladın?”

“Saçmalama lütfen.”

Addy’nin yapmacık gülümsemesi kayboldu. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Dün akşamın dedikodularını paylaşma vaktin geldi.” Yatağın kenarına oturdu. “Noah çok hoş. Çok çok hoş. Üstelik ailesi zengin. Ee?”

Addy başını yastığın altına gömme isteğine direndi. “Ne olmuş yani?”

“Nasıl gitti?”

“Güzeldi. Bana bisiklet mağazasını gösterdi, o da güzeldi...”

Annesi gözlerini devirdi. “Bu kadar mı? Seni maniküre pediküre ve saçlarını yaptırmaya götürüyorum, Gandhi’nin

bile başını döndürecek bir afete dönüşüyorsun ve sadece bunu mu söyleyebiliyorsun? *Güzel* ne demek?”

Aynı zamanda yatakta da iyiydi. Ama Addy’nin onu karşılaştırbileceği çok fazla kişi olmadığından, kendisini uzman gibi görmüyordu. “Ne bekliyordun? Biz sadece arkadaşız.”

Annesi ona parmağını salladı. “Ah, hayır, arkadaş değilsiniz. İşleri öyle karıştırmayın. Ondan hoşlandığını söyledin. Çok hoşlandığını söyledin. Ve dün akşam ona bakışlarından da anlaşılıyordu bu.”

Adelaide bakışlarını ondan kaçırdı. “O birine bağlanamıyor anne. İlişkimiz kısa vadeli olacaktı.” Bir daha Noah’ı görmeyi düşünmediğinden, muhtemelen annesinin tahmin ettiğinden daha da kısa vadeli olacaktı.

“İşin nereye varacağını bilemezsin.”

“Aslında biliyorum,” dedi Addy. Zaten onu korkutan da buydu.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordu Helen.

“Restorana gitmem gerek.” Ve bunu iple çekmese de, Darlene’le uğraşması gerekecekti.

Bu cevaptan memnun olmadığı belli olan Helen, dudak büktü. “Çalışacaksın, öyle mi?”

“Çoğu insan vaktini böyle geçirir anne.”

Helen ellerini çırpı. “Tamam, ben de seninle geleceğim.”

Adelaide dirseğinden destek alarak yükseldi. “Ne yapacaksın?”

“Ben de yardım etmek için geleceğim. Ben de zamanında o beş para etmez restoranda çalıştım, farkında mısın bilmiyorum.”

“Ama... *neden?*”

“Benim de bir şeyle meşgul olmam gerek, öyle değil mi?” Helen omzunu silkip ayağa kalkarken, normalde asla ilgilenmeyeceği bir işe ilgi duyuyormuş gibi yaptığı fazlasıyla anlaşıyordu.

Adelaide yatak örtüsünü üstünden attı. “Ah, Tanrım. Neal’le ayrıldınız.”

Birden hüzünlenen annesi yüzünü buruşturdu. “Beni evden attı.”

“Sen de buraya geldin.”

“Tabii ki. Köpekleri bile almama izin vermedi.”

“Peki bana harcadığın para?”

Helen gülümsedi. “Vadesiz hesabı henüz kapatmadı.”

Addy başını tuttu. “Bundan korkuyordum.”

“Endişelenme. Pislik herif bu kadar uzun zaman oğluna katlandığım için bana borçlu. Bari kendi kızıma biraz para harcayayım.”

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

Derin bir nefes aldı. “Her zaman yaptığımı. Hayatıma devam edeceğim.”

Addy, “Daha önce hiç âşık oldun mu?” diye sordu.

“Aşkın ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum.”

Addy onu bildiğinden emindi. Fakat Helen’den daha iyi bir durumda olduğunu sanmıyordu.

“Neler olduğunun farkında mısın?”

Derek'in sesini duyan Kevin, pizza yemek için Leziz Dilimler'e giren ailesine kapıyı tuttu. Onlar duymadan telefonda konuşabilmek için kendisi dışarıda kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Adelaide Noah'yla görüşüyor."

"Biliyorum." Devam etmeden önce etrafını kontrol etti. "Onu takip ediyordum. Arabasına da birkaç not koyup ona çenesini kapatmasını ve Noah'dan uzak durmasını hatırlattım. Ama... ondan uzak durmasını yazdığım not pek işe yaramadı. Dün gece Noah'nın kamyonu evinin önündeydi."

"Belki diğeri de işe yaramamıştır. Ona tecavüz ettiğimizi Noah'ya söylerse..."

"Kevin, geliyor musun?"

Kevin başını kaldırdığında, karısının restoranın kapısından başını uzatmış ona baktığını gördü. "Bir saniye."

"Kimle konuşuyorsun?"

"Pazartesi günü antrenmana gelemeyecek bir oyuncuyla. Siz siparişi verin. Birazdan geliyorum."

Karısı, "Dışarıda, soğukta görüşmeni gerektirecek kadar önemli olan şey *bu* mu?" diyerek homurdandı fakat yine de içeri döndü.

Kevin Derek'e, "Addy Noah'ya söylemeyecek," dedi.

"Bundan emin olamazsın. Eğer Noah onunla yatıyorsa..."

"Uzun sürmeyecek. Onu tanıyorsun. Addy yalnızca bu aylık takıntısı."

"Uzun sürmemesi bir şeyi değiştirmez. Eğer çok yakınlaşırlarsa Addy senin notlarına ve onu madene attığında yaptığın uyarıya rağmen ona her şeyi açıklayabilir."

“Söyledim ya, onu madene atan ben değilim.”

“Peki kim o zaman?”

“Ben nereden bileyim? Belki *sensindir*. Veya diğerlerinden biri. Ben değildim.”

“Ben de değildim,” diye itiraz etti Derek.

“O zaman boş ver de dinle.” Kevin’ın bunu kimin yaptığını tartışacak kadar vakti yoktu. Yakında restorana dönmez ve çocuklara gözkulak olmazsa karısı bütün akşam huysuzlanacaktı. “Henüz bir şey açıklamadı, belki de bunu yapmaz.”

“Bu işi şansa bırakmak oluyor, dostum. Çünkü Noah’ya söylerse ve Noah da ona inanırsa işimiz biter.”

Noah’nın itibarı sağlamdı. Kevin de aynı korkuyu yaşıyordu fakat bir daha Addy’ye yaklaşılamazdı. Noah onu dün gece orada yakaladıktan sonra bunu yapamazdı. Üstelik diğerlerinin durumu daha da kötüleştirmeyeceklerine güvenemiyordu. “O da babası gibi Cody’nin bir tecavüze karıştığına inanmaz.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Audrey sürekli camdan başını çıkarıp ona bakıyordu. Kevin birazdan kapatacakmış gibi elini salladı. “Biri Rackham’lara mezun olduğumuz yaz bir mektup gönderip olanları açıklamış.”

“Ne?”

“Beni duydun. Mektubu Tom’un yazdığını sanıyorum. O olmalı. Başka kim olacak? Fakat bundan kimse emin değil. Not imzalanmamıştı ve hangi postaneden atıldığına dair bir iz de yoktu.”

“Bay Rackham seninle mi konuştu?”

“Beni görmeye geldi, hatta mektubu da gösterdi.”

“Ona ne dedin?”

“Madende Addy’yle seks yaptığımızı fakat onun da rızasıyla.”

“Sana inandı mı?”

“Tabii ki. Ona göre biri arkasından zalimce bir plan çeviriyordu. Oğlu asla böyle bir şey yapmış olamazdı, bu yüzden biz de yapmış olamazdık. Her neyse, ona Addy’nin bir yıl boyunca peşimizden dolandığını söyledim. Mezuniyeti kutlamak için bütün takımla yatmak istediğini ama yalnızca bir kaçımızın bunu yaptığını.”

“Neden beni aramadı peki?”

“Kimseyle konuştuğunu sanmıyorum. Ona duymak istediğini söyledim, o da bunu kabul etti. Zaten oğlunu kaybetmenin üzüntüsü içindeydi. Cody’nin suçu olduğuna inanmak istemezdi ki. Brent Rackham gururlu bir adam. Kendisi ve ailesinin sorgulanmaz olduğuna inanmayı tercih ediyor.”

“Ama Noah mektubu gördüyse...”

Kevin Audrey’nin köşede çocuklara video oyunu oynamaları için bozukluk verdiğini görebiliyordu. “Görmedi. Brent, Bayan Rackham’ın mektubu paspasın altında bulunduğunu ve ona getirdiğini söyledi. Noah bunu bilseydi bizimle konuşmak isterdi. Bizim dışımızda bilen tek kişi Shania.”

“Şaka yapıyorsun. O nasıl öğrendi?”

“O mektubu yazan kişinin başkalarına da mektup yollayabileceğini düşündüm. Bu yüzden ona Addy’nin sarhoş olup bize asıldığını ve işlerin kontrolden çıktığını söyledim.”

“Ama Shania’yı neden karıştırdın ki?”

“Çünkü o da Cody’nin böyle bir şey yaptığına inanmazdı. Onu korumak için her şeyi yapacak insanlara yakın durmalıyız çünkü bu bizi de korumaları anlamına gelir.”

Derek onun söylediklerini sindirirken biraz duraksadı, ardından, “Ee?” dedi. “Yuttu mu peki?”

“Addy’nin bizimle seks yapmak istediğini mi? Gözü kapalı inandı. Başka ne seçeneği vardı ki? Cody’nin aslında onu umursamadığını mı düşünecekti? Hiç düşünmeden onu aldatacağını mı? Suçu öteki kadına atmak her zaman daha kolaydır.”

“Lanet olsun dostum. Risk almışsın. Üstelik bizimle tek kelime etmeden yapmışsın bunu.”

Kevin Derek’in sesine sinen küskün tonu görmemezlikten geldi. “Ne yaptığımı biliyordum. Sonuçta hayatımı strateji yaparak kazanıyorum. Futbol stratejidir, öyle değil mi?”

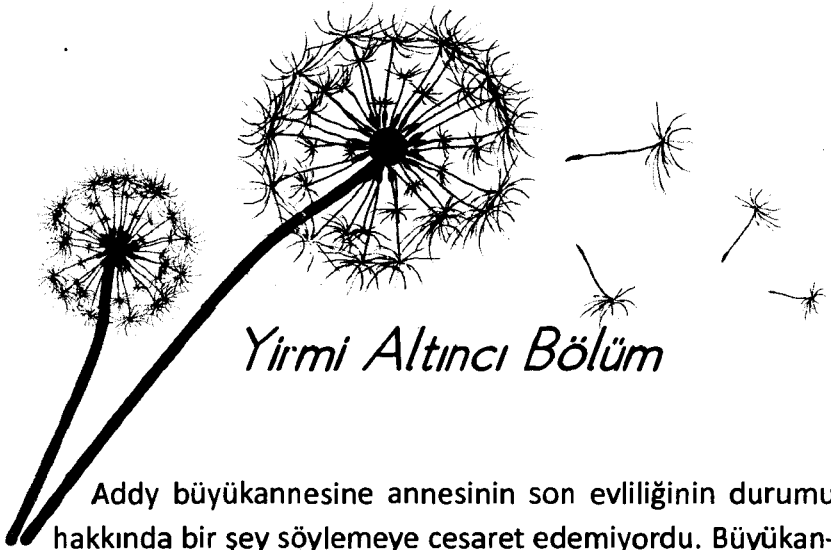
“Ama bu oyun stratejisi yapmaktan biraz daha ciddi bir durum.”

“Olur da gerçek ortaya çıkarsa diye kendimi ve hepimizi koruyordum.”

“Aslında müthiş. Addy’nin itibarını yok etmişsin; en azından önemli insanların gözünde. Artık onun söylediği hiçbir şeye inanmazlar.”

“Aynen öyle.” Bu onları hepten kurtarmayabilirdi fakat hapisten kurtulma şanslarını artırdığı kesindi. Addy on üç yıldır ortalıkta yoktu. Kevin’a kalırsa, Milly dışında onun tarafını tutacak başka bir yakını da yoktu.

Tabii Noah bu işe bulaşmadığı sürece.

Yirmi Altıncı Bölüm

Addy büyükannesine annesinin son evliliğinin durumu hakkında bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Büyükanne-
nenin yakında öğreneceğini tahmin ediyordu; tabii çoktan tahmin etmediyse.

Hızlıca duş aldıktan sonra Helen'le beraber, Darlene'le arasındaki gerilimi daha önce yaptığı gibi, yani yok sayarak çözmeye çalıştığı restorana gitti. Onu bir ara kenara çekip konuşacaktı ama uygun bir zaman kolluyordu ve Helen yanındayken doğru zamanı bulmak zordu. Helen'le bir olup üstüne geldiklerini düşünmesini istemiyordu. Yalnızca küçük bir konuşma yapmak, en azından yakın gelecekte beraber çalışmayı sürdürebilmeleri için bir tür uzlaşıya varmalarını istiyordu.

Ne var ki, Helen çok geçmeden epey üzgün bir ifadeyle Addy'nin yanına geldi. "Onun nesi var?" Asabi bir tavırla kahvaltılık büfesinin ucunda kahve dolduran Darlene'e işaret etti.

Addy az önce birkaç müşteriyi uğurlamıştı. Cevap vermeden önce onların gitmesini bekledi. "Belki kötü bir gün geçiriyordur."

“Daha fazlası var,” diye sızlandı Helen. “Ne zaman yanından geçsem bana ters bir bakış atıyor. Beni burada istemediği *kesin*.”

“Sadece seni değil,” dedi Addy. “Beni de istemiyor.”

“Ama seni hep sevmiştir. Daha önce beraber çalıştınız.”

“O zaman genç kızdım! Bana talimat yağdırmak başka, benden talimat almak başka.”

“Senin söz hakkın olmaması gerektiğini mi düşünüyor?”

Addy müşterilerin oturduğu masalara baktı. Tanrı’ya şükür, her şey yolunda görünüyordu. “Sanırım. Üstelik büyü-kannenin yerine baktığımı açıkça söylediğim halde. Burayı elden geçirmek ve daha iyi işlemlerini sağlamak için bazı fikirlerim var.” Fakat Addy nedenini, yani bunları alıcıları çekmek için yapmak istediğini söylemedi. “Ama Darlene *hiçbir* değişiklik istemiyor ve bu konuda gayet net.”

“Kim olduğunu sanıyor?”

Addy, “Anne...” dedi fakat artık çok geçti. Helen çoktan Darlene’in yanına gitmeye başlamıştı bile.

“*Senin* sorunun ne?” Helen’in sesi yemek alanında yankılandı. Kahvaltı ile öğle yemeği arasıydı, yani en yoğun saatleri değildi fakat Addy restoranda olay çıkmasını istemiyordu.

Annesinin peşinden koşarak, “Sonraya sakla veya arkaya git,” dedi fakat Helen durmadı. Darlene Addy’yi duyduysa da, bunu yok sayacak kadar sinirliydi. Memnuniyetsizliğini dile getirmek için yanıp tutuşuyordu ve Helen ona mükemmel bir fırsat vermişti.

“Benim sorunum mu? Asıl *senin* sorunun ne?” diye hay-

kırdı. “Neredeyse yirmi yıldır her bir günüm burada çalışarak geçti. Siz ikiniz neredeydiniz? Bu kadar zaman boyunca bir yemek yemek için bile uğramadınız. Addy liseden mezun olduktan sonra o kapılardan içeri adımını atmadı. Şimdi burnuna miras kokusu geliyor diye işin başına mı geçmeye karar verdi?”

Helen, “Kovuldun!” diye haykırdı. “Duydun mu beni? Paltonu al da ikile!”

Darlene kahve demliğini altığına yerleştirdi. “Beni kovalamazsın. Bunu yalnızca Milly yapabilir. Bakalım o ne diyecek.”

Kapının zili tıngırdadı. Addy başını kaldırıp baktığında Noah’nın ebeveynlerinin içeri girdiğini fark etti ve içinde taze bir panik duygusu canlandı. Onların buna şahit olmasını istemiyordu...

Onları sakinleştirmeye çalışarak, “Belediye Başkanı geldi,” dedi.

Bu sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. Annesi ile Darlene bütün inatçılıklarıyla birbirlerine terslenmeye devam etti.

“Bir şeyi anlamam lazım,” dedi Helen. “Annemin sen ve Addy arasında bir seçim yapması gerekirse Addy’yi seçer.”

“Pek emin değilim. Sizin burada kalacağınızdan emin olamayacağını biliyor.”

Addy bu noktada söyleyeceklerinin duyulup duyulmamasını umursamıyordu. “Haddini aştin!” dedi.

Annesi kapıyı işaret etti. “Seni dışarı atmadan önce buradan çık!”

Darlene kıpkırmızı yüzü ve parlayan gözleriyle paltosunu alıp restoranı terk etti.

Adelaide'la annesi birbirine baktı fakat olanlar hakkında konuşamazlardı. Resepsiyonist de ögle arasına çıkmıştı. Addy Rackham'ları bir masaya oturtmalıydı.

Yüzüne nazik bir gülümseme kondurarak onlara yaklaştı. "Anne Yemeği'nde hoş geldiniz. Bir bölmeye mi, yoksa masaya mı oturmak istersiniz?"

"Doğru mu?" diye sordu Noah'nın babası.

Addy onlara vereceği menülere uzanırken durdu. Rackham'ların az önce gözlerinin önünde Darlene'in kovulmasıyla ilgili şaşkınlıklarını dile getirmelerini beklemişti ama... "Ne doğru mu?"

"Yakında tekrar buradan gideceğin."

Noah'yı ilk fırsatta buradan gideceğine dair defalarca kez uyardığını hatırladı. "Planlarımdan... emin değilim."

Bayan Rackham, "Noah bunu biliyor mu?" diye sordu.

Addy, "Tabii ama... biz sadece arkadaşız," diye mırıldandı ve en yakın bölmeyi işaret etti. "Burası uygun mu?"

"Evet." Başkan Rackham karısının paltosunu alıp yakınlardaki bir sandalyeye attı ve masaya yerleştiler. Addy onlara menülerini uzattıktan sonra hemen mutfağa gitti ve garsona yeni müşteri geldiğini söyledi.

Helen masadan anahtarlarını alıp ona fırlattı. "Eve git sen iyi olur. Eminim Darlene anneme gitmiştir. Ben restorana gözkulak olurum."

"Büyükannemi bu işe karıştırmak istemiyorum."

Helen kapıya işaret etti. "Artık bir seçeneğin yok."

Gerçekten de Darlene'in Toyota'sı büyükannenin evinin

önündeydi. Garaj yolunda Darlene'in önünü kapatmamak için sokağa park ederek eve yürüdü.

Büyükanne ile Darlene oturma odasında idi ve Darlene'in yüzünde ağladığı için rimel lekeleri, elinde de büyükanne'nin onu teskin etmek için hazırladığı belli olan bir fincan kahve vardı. Bunu gören Addy onun söylediklerinden korktu. Ona karşı kibar olmak için elinden geleni yapmıştı. Eğer durumu çarpıttıysa bu hiç adil olmazdı fakat Addy bu tarz anlaşmazlıkların doğasını biliyordu. Darlene'in bakış açısı muhtemelen kendisinininkinden çok farklıydı ve böyle gerginken, şüphesiz durumu alabildiğine abartmıştı.

"Çok üzgünüm büyükanne," dedi Addy. "Bununla uğraşmak zorunda kalmanı istemezdim."

"Biliyorum." Büyükanne bir koltuğa işaret etti. "Gelip otursana."

"Ne duydun?"

"Darlene, Helen'in onu kovduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Evet, Helen onu kovmuştu fakat Darlene bunu hak etmişti. "Ağzından bu sözcükler çıkmış olabilir ama ben de daha önce Darlene'i kovmakla tehdit etmek zorunda kaldım. Bence annem haklıydı."

Darlene'in bakışları birden ona kaydı. "Ne zamandır ben-den kurtulmak için mazeret arıyorsun! Restoranın başına geçmek istiyorsun."

Addy arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Büyükanne için yaptıklarına müteşekkirim. Sadece döndüğüm-den beri böyle zor olmandan hoşlanmıyorum."

Büyükanne bir yorumda bulunmadı. Darlene'in cevabını bekledi.

"Asıl sen işleri zorlaştırıyorsun!" diye haykırdı Darlene.

"Nasıl?" diye sordu Addy.

Darlene kahvesini kenara koydu. Fincanı doğru düzgün tutacak halde bile değildi. "Geri dönüp sanki yirmi yıldır hiçbir işi doğru yapmamışım gibi her şeyi devraldın."

"Peki ne değiştirdim?"

Darlene duraksayarak bir cevap düşündükten sonra, "Henüz bir şey değiştirmedin ama... bundan bahsettin."

"Ve bu bana düşmanca davranmanı, mesafeli olmanı mı gerektirir?"

"Ben *düşmanca* davranmıyorum!"

"Tam da öyle davranıyorsun. Senden hissettiğim düşmanca tavır yüzünden bu geçiş dönemi gerekenden daha da zor hale geldi."

Darlene yalvaran gözlerle büyükanneye döndü. "Milly, *yirmi yıldır* iyi bir iş çıkarıyorum."

Büyükanne elini kaldırdı. "Hiç kimse bunu sorgulamıyor. Ama Addy'nin söylediği şey doğru mu?"

"Hayır! Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"O zaman Helen seni neden kovdu?"

"Çünkü o... o... deliye döndü!"

"Ortada hiç sebep yokken mi? Addy bu konuda onu haklı görürken mi?"

Darlene bir cevap bulamadı.

"Belki sadece Helen olsa... ama torunumun bunca yıldır

tanıdığım kişiden farklı bir tavır sergilediğini sanmıyorum. Onun fikirlerine güveniyorum.”

Darlene ayaklandı. “Yani onun tarafını mı tutuyorsun? Orada bile değildin. Bence bana daha fazlasını borçlusun.”

Büyükanne, “Sana hiçbir şey borçlu değilim,” dedi. “Söylediğin gibi, yirmi yıldır çalışanımsın. Ve sana hep iyi davrandım, elimden geldiğince iyi bir maaş verdim. Sen biraz daha esnek olsan devam ederdim. Ama torunuma yanlış davranıyorsun ve korkarım ki bu şekilde ilerleyemem.”

Darlene’in boynunda bir damar titredi. “Yani beni kovuyor musun?”

“Ne yazık ki evet. Bunu iki haftalık mühlet gibi düşün.”

“Bir daha restorana ayağımı bile basmayacağım.” Darlene Addy’ye parmağını salladı. “Bunca zaman sonra burnunu sokup her şeyi mahvetmeye hakkın yok!” Ardından kahve fincanını bile bile yere devirip hışımla evi terk etti.

Porselen fincan, ahşap döşemelere inerek paramparça oldu. Addy gürültü karşısında yüzünü buruşturdu fakat ne o ne de büyükanne kalkıp parçaları topladı. Darlene gaza basıp gidene kadar sessizlik içinde yerlerinde oturdular.

Büyükanne, “Bu... çok kötüydü,” dedi. “Keşke daha iyi gitseydi.”

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı Addy. “Keşke buradan gittikten sonra arada bir uğrasaydım büyükanne. Keşke...”

“Addy.”

Addy sustu.

“Bunun yerine ben seni ziyaret ettim çünkü bazen... bir

şeyin seni buradan gitmeye zorladığın hissine kapılıyorum. Ve eve döndüğünden beri olanlar da bunu onaylıyor sanki.”

Addy’nin kalbi sertçe, hızla çarpıyordu. İlk defa büyükanneye mezuniyet partisinden bahsetmeyi düşündü. Bunu yapabilir, o an gerçeği söyleyiverir, böylece büyükannenin neden buraya dönemediğini anlamasını sağlayabilirdi.

Buna karşın, büyükannenin durumu hemen Şef Stacy’yle konuşmak isteyeceğini biliyordu ve buna izin veremezdi. Zamanaşımı kanununa karşın, üstünden bu kadar zaman geçmişken suçu ihbar etmesi ona hiçbir fayda sağlamazdı. Üstelik Noah’nın ikizinin ölümüne kendisinin yol açtığını öğrenmesi ihtimalini dayanılmaz buluyordu.

“Artık buradayım ya,” dedi. “Önemli olan bu.”

Bu Noah’nın geçirdiği en uzun ve yalnız pazar günüydü. Evine kapanmış, volta atarak ne yapacağını düşünmüştü. Hastaneye Baxter’ı görmeye gitmek istiyordu fakat hoş karşılanacağını sanmıyordu. Baxter onsuz daha kolay iyileşir miydi? Yoksa Noah kopan bağlarını onarmaya mı çalışmalıydı?

Denemeye kararlı, beş altı kez anahtarlarını eline almıştı. Fakat sonra tekrar yerine koymuştu.

En sonunda bir telefon açmaya karar verdi. Eve hastaneydi. Ted de öyle. Baxter’dan onunla konuşmasını istediklerinde, Baxter bunu geri çevirdi.

Eve birkaç saniye sonra onu geri aradığında, “Sizin aranızdaki sorun nedir?” diye fısıldadı.

Bunu sormasından, Baxter’ın gerçeği onlarla paylaşma-

dığı belli oluyordu. Hiç kimseyle paylaşmamıştı. İşte o an aslında neler olduğu Noah'nın kafasına dank etti. Baxter görünüşe bakılırsa rol yapmayı sürdürecekti. Fakat artık rol yapamazdı ki. Noah onu intihara sürükleyen şeyin bu olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu.

Eve'e, "Bir şey yok," dedi ve o daha fazla soru sormadan önce telefonu kapattı. Baxter her şeyi açıklamadığı sürece hiç kimse anlayamazdı. Herkes Noah'dan cevap bekliyordu fakat cevapları vermesi gereken Baxter'dı.

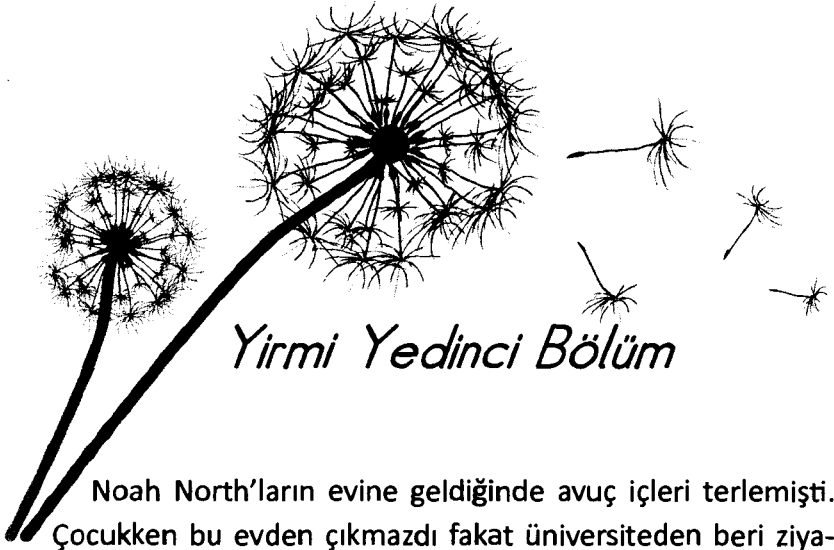
Yoksa değil miydi? Noah düşünülemez olanı yapsa ne olurdu? Belki çenesini kapalı tutması Baxter'ın ona zarar veren davranış kalıbına devam etmesine hizmet edecekti. Baxter hastaneden çıktıktan sonra yeniden canına kıymaya yeltenirse ne olacaktı?

Bu ihtimal Noah'nın kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu çünkü Baxter'ın başarılı olması ihtimali vardı. İlk seferinde bile başarılı olmanın kıyısından dönmüştü...

Baxter'ın yardıma ihtiyacı vardı fakat yalan söylemeye devam ettiği sürece ona erişemeyecekti.

Noah oturma odasının ortasında öylece kalakaldı. Baxter'ın ailesiyle ilişkisini mahvetmek istemiyordu fakat Baxter'ın sırrını paylaşmazsa ve Baxter ölürse, kendisini asla affetmezdi. Üstelik, ta baştan bir yalan üstüne kurulu bir ilişkinin ne değeri vardı ki?

Onu harekete geçiren, soğuk havaya çıkmasını sağlayan bu soru oldu. Az sonra yapacaklarından pişman olma ihtimali onu dehşete düşürüyordu. Buna karşın, Cody'nin sırrını paylaşmamıştı ve Cody şu an yanında değildi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Noah North'ların evine geldiğinde avuç içleri terlemişti. Çocukken bu evden çıkmazdı fakat üniversiteden beri ziyaretleri azalmıştı. San Diego State'ten mezun olunca Baxter'la beraber merkezdeki giyim mağazasının üstündeki daireyi kiralamışlardı; daha sonra Noah bisikletçilik kariyerine başlamış, bir mağaza açacak ve bir ev satın alacak kadar para kazanmıştı. Birkaç yıl sonra ortak dairelerinden taşınmıştı fakat Baxter yeni bir eve yetecek kadar para biriktirene kadar orada yaşamayı seçmişti.

Normalde North'ların orta sınıf tarzı yaşamları Noah için hem tanıdık hem de rahat olsa da (kendi ailesi hâlâ yan evde yaşıyordu), Noah şu anda rahat hissetmekten çok uzaktı. Az sonra yapacağı şey, insanların kendi sorunlarını kendilerinin çözmesine izin verme inancına son derece aykırıydı.

Fakat meseleyi dikkatle gözden geçirmişti ve yapacağı şeyin arkasında duruyordu. Belki Baxter ona teşekkür etmeyecekti fakat gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu ve tepki alacaksa da bundan çekinmiyordu.

Verandanın ışıkları yandıktan sonra kapı açıldı. Baxter'ın annesi gülümseyerek, "Noah!" dedi. "Ne güzel bir sürpriz."

Noah saatine göz attı. Saat 9.45'ti, ziyaret için biraz geçti fakat buraya gelmek için cesaretini toparlaması biraz zaman almıştı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Bay North burada mı?"

"Burada. Bir saat önce hastaneden döndü. Maçı izliyor. Biz çıkmadan önce DVD'ye kaydetmişti de."

Noah Niners'ın kazandığını bilse de bundan bahsetmedi. "Eğer sakıncası yoksa ikinizle konuşmak istiyorum."

"Tabii ki yok. İçeri gel." Baxter'ın annesi kapıyı iyice açınca, Noah iyice yumuşamış ve içine çökmeye başlamış olan kabak fenerlerin yanından geçerek basamakları tırmandı.

"Sam, Noah geldi."

"Noah?"

Noah içeri girdiğinde televizyon sessize alınmıştı, Baxter'ın babası öne uzanmış, televizyon koltuğunu dikleştiriyordu.

"Lütfen rahatsız olma," dedi Noah.

Bay North, "Seni hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordu. "Yoksa annenleri ziyarete mi geldin?"

"Hayır, size geldim."

Noah'nın ciddi havası karşısında Sam'in gözleri hafifçe kısıldı. "Ne oldu?"

"Sizinle konuşmak istiyorum."

Bayan North bluzunu düzeltti. "Tabii. Geç otur. Sana... içecek bir şey getireyim mi?"

“Hayır, teşekkürler, böyle iyi.”

Bay North, “Konu ne?” diye sordu.

“Baxter.”

“Tahmin ettim. Ama o... iyi olacak, Noah. En kötüsünü atlattı. Ona gereken yardımı alacağız. Birkaç görüşme yapıp iyi bir psikolog araştırdım. Danışmanlık almaya razı geldi.”

“Bu iyi bir fikir. Ama... sanırım bundan daha fazlasına ihtiyacı olacak.”

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra babası, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bence gerçeğe ihtiyacı olacak.”

Bay North karısına bakarak yüzünü buruşturduktan sonra dikkatini Noah’ya çevirdi. “Peki gerçek nedir?”

“Bay North, oğlunuz eşcinsel.”

Sam’in çenesi kasıldı. “Pardon?”

“Onun özsaygı konusunda sıkıntı yaşadığını düşünüyorum ve gerçek kimliğiyle sizin tarafınızdan kabul görmediği sürece bunları aşabileceğini sanmıyorum.”

“Baxter pis bir homo değil! Hangi hakla buraya gelip böyle konuşabiliyorsun?”

Noah’nın midesi çalkalandı. “O benim en iyi dostum. Bu bana bunu yapma hakkını verir. Gerçi bunu yaptığım için muhtemelen Bax artık arkadaşım olmayacak. Yine de, umarım gerçeğin ortaya çıkması... en sonunda gerçek kimliğini benimsemesini sağlar.”

Bay North ayağa kalktı. “Onun *sevgilisi* misin? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Oğlumla seks yaptığın için mi eşcinsel olduğunu biliyorsun?”

Bunu hayal etmek Noah'yı huzursuz ediyordu. "Hayır!"

"O zaman bunu itiraf etti, öyle mi?"

Noah öpücükten Addy haricinde kimseye bahsetmeyecekti. "Bu onun için kolay olmadı ama evet."

"Yalan söylüyorsun!" Bu iki sözcük gök gürültüsü gibi patladı. "Bir işaret olurdu. Böyle... böyle bir seçim yapmaz. Homolardan nefret ettiğimi biliyor. *Tanrı bile homolardan nefret eder!*"

"Sanırım sorunun kökeni de bu inancınız," dedi Noah.

"İnanamıyorum!" Sam ellerini sıktı, sonra tekrar açtı. "Martha, oğlumuzu bizden iyi tanıdığını söylüyor. Saçma sapan konuşuyor. O..." Bay North karısına bakınca sessizliğe gömüldü. Bayan North kanepeye oturmuş, eliyle ağzını kapatmıştı ve yanaklarından yaşlar akıyordu.

Sam, "Benimle hemfikirsin, değil mi?" diye sordu. "Haklıyım, değil mi?"

"Otur, Sam."

"Hayır, oturmayacağım. Bu piçin evimden gitmesini istiyorum. Defol, Noah! Buraya gelip bize oğlumuz için en iyisinin ne olduğunu söyleyemezsin. Ve böyle pis dedikodular yaydığın için kendinden utan. Baxter seninle konuşmuyor bile. Bunun bir nedeni olmalı. Aranız açıldı ve güya ondan intikam alıyorsun."

Baxter'ın babası Tanrı'nın homolardan nefret ettiğini söylediğinde ona vurmak istemişti. Fakat şimdi bunu daha fazla istiyordu. Bunun o kalın, cahil kafasına biraz mantık sokmaya yardımı olurdu belki. Fakat öfkesine teslim olması gerektiğinin farkındaydı. "Oğlunuza değer veriyorum. Ona yardım etmek istiyorum."

“Neden bahsettiğini biliyor.” Martha o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, söylediği şey ancak birkaç saniye sonra algılanabildi. Sam bunun üstüne sanki onu parçalamak istiyormuş gibi bir ifade takındı ve Noah ne olur ne olmaz diye ayağa kalktı.

“Ben... bir keresinde bir şey bulmuştum.” Martha gözlerinde yaşlarla kocasına baktı. “Birkaç... dergi. Onları sakladığı yatağın altına geri koydum ve ikinize de bununla ilgili tek kelime etmedim ama... bunlar bir annenin oğlunun yatağının altında bulacağı tipik dergilerden değildi.”

Sam bakışlarıyla onu adeta dağladı. “Ona ait olduğunu bilemezsin! Belki onları bir... arkadaşı için saklıyordu. Belki Noah için saklıyordu!”

“Hayır.” Martha başını ellerinin arasına aldı. “Kız kardeşiyle daha önce bundan bahsetmiştik. O... o şüpheleniyordu. Bu konuyu kapatmasını istedim. Ama... bu her şeyi açıyor.”

Bay North, “O zaman ikiniz de defolup gidebilirsiniz!” diye bağırdı.

Bayan North’un gözleri aşikâr bir acıyla büyüdüğünde biraz kendine geldi. Fakat çok az.

Ardından, “Ah, lanet olsun!” diye haykırdı ve odayı terk etti.

Noah başını önüne eğmiş olan Bayan North’a bakakaldı. “Bunu benden duyduğunuz için çok üzgünüm,” dedi. “Aslında bunu ben değil... o açıklamalıydı ama...”

Bayan North yanaklarını sildi. “Bunu neden yaptığını biliyorum.”

Noah tekrar, “Özür dilerim,” dedi.

“Biliyorum ama... gitsen daha iyi olur. Ben Sam’le konuşurum.”

“Sen iyi olacaksın, değil mi?”

“Tabii ki. O sadece sinirlendi. Bax onun tek oğlu. Bence tüm erkekler kendilerine benzeyen oğullar ister... ve Baxter kesinlikle ona çekmemiş.”

“Farklı olması daha değersiz olduğu anlamına gelmez.”

Martha zoraki gülümseyerek, “Sadece şok oldu, o kadar.”

Noah başını salladı. Kendisi için de bir şok olmuştu. “İyi akşamlar,” dedi.

Noah kapıyı sessizce arkasından kapatırken Baxter’ın hayatını daha da kötüleştirmekten korktuğundan içi içini kemiriyordu. North’lar ne yapacaktı? Nasıl tepki vereceklerdi?

Muhtemelen yanlış bir yöntemle yardım etmeye çalıştığı için kendine içinden küfürler savurmaya o kadar dalmıştı ki, arabasına binmek yerine ailesinin evine gitmişti. Hiç kimseye, ebeveynlerine bile Baxter’dan bahsetmeyi planlamıyordu fakat annesiyle babasını ziyaret etmenin, çocukluğunda onlardan aldığı o güvenlik duygusunu biraz hissetmenin onu rahatlatacağını düşündü. Bu hayatının en kötü haftalarından biriydi. Addy’nin bugün aramasını umuyordu fakat geri kalan her şeyle beraber o hayal kırıklığıyla da savaşıması gerekecekti.

Tam annesinin Lexus marka arabasına yaklaşmıştı ki, babasının Range Rover’ının hasar aldığını fark etti. Bu ne zaman olmuştu? Babasıyla Range Rover’ı sadece golf oynamaya giderken almışlardı. Onun üstünden de belki üç hafta geçmişti.

Noah garajdan mutfağa girerken, “Kimse yok mu?” diye seslendi.

Annesi, “Buradayız!” dedi.

Annesiyle babası oturma odasının köşesinde, ikisinin de ayrı masasının bulunduğu çalışma bölümündeydi. İkisi de başlarını kaldırıp gözlüklerinin ardından Noah’yı süzdü.

Annesi alaycı bir havayla, “Bu kadar kısa sürede ikinci bir ziyareti hak edecek ne yaptık acaba?” diye sordu. “Hayatındaki kadına kapılıp gittiğinden bizi görmek için gelmeye tenezzül etmezsin sanıyordum.”

Noah buna cevap vermedi. Gerçekten bunca zaman Adelaide’a kapılıp gitmişti. Artık öyle bir noktadaydı ki, bütün huzuru kaçırmıştı. “Rover’a ne oldu baba?”

Babası dirseklerini koltuğunun kollarına yasladı. “Ne açından?”

“Hasar almış.”

“Ha, ondan bahsediyorsun.” Elini savuşturur gibi salladı... “Ufak bir aksilik.”

“Hiç bahsetmedin.”

“Vakit bulunca Amos Oto Tamir’den Dylan’a götüreceğim.”

Annesi hemen bıkkınlık dolu bir ses tonuyla araya girdi. “Ağaca çarpmış. İnanabiliyor musun?”

Noah dergilerle kaplı bir sehpanın karşısındaki ikili koltuğa geçti. “Ne zaman?”

“Geçen hafta.” Babası dizüstü bilgisayarını kapadı. “Baxter nasıl?”

“Daha iyi.” Noah daha fazla ayrıntıya girmek, onlara North’lara uğradığını söylemek istemiyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim. Peki...” Annesi boğazını temizledi. “Adelaide nasıl?”

Noah cevap veremedi babası araya girdi. “Onun senin için doğru kız olduğunu sanmıyorum, Noah.”

“Doğru kız mı?”

“Onda ne buluyorsun?”

Noah alınmadan yapamadı. “Güzel, zeki ve kibar olmasının yanında mı?”

Annesi babasını azarlarcasına, “Bir şey söylemeyeceğim demiştin,” dedi. “Zamanla biter demiştin.”

Babasının ifadesi pişmanlığa dönüştü. “Biliyorum. Dediğim gibi yapmalıydım.”

“Ama artık çok geç... o yüzden onu neden sevmediğinizi söyleyin,” dedi Noah.

Annesinin gözleri ikisi arasında gidip geldi. Bu soruya cevap verebilirdi; babasıyla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Fakat Brent’in başlamasına izin verdi.

“Lisede sürekli Cody’nin peşindeydi. Fazla *talepkâr*dı, onu hiç rahat bırakmıyordu.”

Noah’nın ağzı açık kalmıştı. “Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiym. Shania sana anlatır. Ona sorabilirsin.”

“Shania Addy’den çekinmiş olsaydı bunu çoktan duymuştum,” dedi Noah.

Annesi yüzünü buruşturdu. “Mutlaka öyle olmak zorunda değil. O iyi bir Hristiyan. Dedikoduyu sevmiyor.”

Buna karşın talepkâr olan biri varsa o da Shania’ydı. Cody’nin ölümünden beri sayısız kez Noah’ya yaklaştırmaya

çalışmıştı. “En azından ciddi bir kavga olurdu,” diye diretti. “Üstelik ben Cody’yle ondan çok daha fazla vakit geçiriyordum. Addy ona asılsaydı bunu fark ederdim.”

Babası, “Ben gerçekleri söylüyorum,” dedi.

“Addy’nin lisede ne kadar utangaç olduğunu biliyor musun?”

Annesi gözlüklerini çıkardı. “Anlaşılan sandığın kadar utangaç değilmiş.”

“Hayır, öyleydi.” Addy o zamanlar Noah’dan çok hoşlanıyordu. Bunu itiraf etmişti. Noah hatırladığı kadarıyla Cody’den bahsetmemişti bile. “Hayatı boyunca üç erkekle yatmış. İkinciyle evlenmiş. Ben de üç numarayım.”

Babası başını iki yana sallayarak güldü. “Bundan çok daha fazla erkekle yatmış oğlum. Duyduğuma göre, kardeşinle bile yatmış.”

Noah suratına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. “Ne zaman?”

“Mezuniyet partisinde.”

“Yalan!”

Babası omzunu silkerek, “Shania’ya sor,” dedi.

“Shania o partide yoktu bile. Diplomasını alır almaz Avrupa’ya gitmişti.”

Babası, “Sen de o partide yoktun,” dedi fakat Noah artık onu duymuyordu bile. Arabasına atlamak için çoktan dışarıya yönelmişti bile.

Kevin içki dükkânının arkasındaki boş arazide Shania’yı

bekliyordu. Ailesiyle beraber kiliseden çıkarken Shania ona mesaj atmış ve konuşmaları gerektiğini söylemişti. Çatkapı evine gelmesin diye Kevin ona saat altıda buraya gelmesini söylemiş, akşam yemeği hazırlayan karısına da “bir iş halledeceğini” söyleyerek evden çıkmıştı.

Shania yıllardır ilk kez onunla görüşmek istemişti. Bir konu kafasını kurcalıyor olmalıydı. Shania bir kutuya benzeyen Nissan marka arabasından çıktı, kapıyı hızla çarptı ve “O kalktak Adelaide’ın *Noah’yla* çıktığına inanabiliyor musun?” diye haykırdı.

“Duydum.” Kevin bunu duyduğundan beri Shania’nın tepkisini nasıl dindirebileceğini düşünmüştü. On beş yıl önce onunla bilgi paylaşıırken stratejik davranmıştı fakat her oyun planında riskler olurdu. Şu anda geleceği çok hassas bir dengede duruyordu. Hiç kimse konuşmuyordu. Kevin bunun böyle gitmesini sağlamalıydı; insanların yanlış yöne kayma korkusundan tartılarla oynamasına izin veremezdi.

“Bu haksızlık!” diye haykırdı Shania. “Bir bilse!”

Kevin sesini alçaltması için ona doğru yürüdü. “Ne yaparsan yap, sakın ona söyleyeyim deme.”

“Nedenmiş o? *Herkesin*, özellikle de Noah’nın onun aslında nasıl biri olduğunu öğrenmesi gerek!”

“Nasıl tepki verebileceğini düşün. Ne yapabileceğini.”

Shania bir çakıtaşına tekme atıp çatlamış kaldırım taşlarına çarpmasına neden oldu. “Ne yapabilir ki?”

“Ona tecavüz ettiğimizi iddia edebilir! Cody’nin öldüğü yaz Cody’nin ailesine o mektubu yollamıştı, unuttun mu?”

Shania bir an ona bakakaldı. “O mektubu kimin yazdığını belirsiz olduğunu söylemiştin.”

Kevin, “Başka kim yazmış olabilir ki?” dedi. Mektup muhtemelen Tom’un elinden çıkmıştı fakat Shania’nın bunu bilmesini istemiyordu. “Mezuniyet akşamı hakkında başka kim yalan söyler ki?”

“Önemli değil ki. Sonuçta onun lafına mı, senin lafınıza mı bakacaklar? Tom, Derek ve Stephen da sana destek. Hepiniz iyi tanınıyor, sevilirsiniz. O ise yıllardır kasabaya ayak basmadı.”

“Sevilmemize güvenemeyiz. Bir de bakmışsın elinde DNA kanıtı var... Külotu falan. Suç işlendikten yıllar sonra spermi tespit edebiliyorlar. Televizyonda izledim.”

“Ne olmuş sperm izi varsa? Bu ne anlama gelir ki? Rızaya dayanan seks tecavüz değildir. O partide herkes sarhoştur. İsteyerek yapmadığını nasıl kanıtlayacak?”

İşte işin karmaşık yanı da buydu. Fakat Shania ona inanmak *istediğinden*, Kevin avantajlıydı. “Sen de ben de onun beyzbolculara ilgi duyduğunu biliyoruz. Her maça gelir, sürekli oyuncularla takılırdı. İnsanlar onun cinsel açıdan bu kadar agresif olamayacak kadar utangaç olduğunu söyleyebilir ama o akşam *hepimizle* yatmak istedi.”

“Pek çok insan biraz alkol alana kadar utangaçtır,” dedi Shania. “Peki külotunu neden saklasın?”

“Zafer hatırası olarak. Başka ne için olabilir ki? Veya...” Sırf onun ilgisini perçinlemek için yapmacık bir havayla duraksadı.

“Ne?” Ne oldu?”

“Birileri onu Cody’nin ölümünden sorumlu tutmaya çalışırsa diye.”

İşte olmuştu. En sonunda bombayı patlatmıştı. Shania’nın beti benzi atınca, beklediği şok tepkisini aldı.

“Cody’den duyduğum son sözcükler, onun iyi olduğundan emin olmak için geri döneceğiydi.”

Shania, “Neden iyi olmasın ki?” diye sordu.

“Biz... bilirsin, takılırken madenin farklı bir tarafındaydık. Cody onun çıkışı bulabileceğinden emin olamadı. Üstelik arabası da yoktu. Sophia’yla gelmişti ama Sophia eve başkasıyla dönmüştü.”

“Yani Cody montunu almak için dönmedi mi? Cody *onun* için geri dönmeseydi hâlâ yaşıyor muydu yani?”

Kevin ellerini ceplerine koyarak sonraki sözlerine uygun vurguyu yapabilmek için sesini alçalttı. “Geri dönerken bir şeyi yoktu.”

Shania onun kolunu tuttu. “Ama o bir kazaydı, değil mi?”

“Kim bilir? Belki Addy sinirlendi, yaptığı şeyden pişman oldu ve onu suçlamaya çalıştı. Veya Cody onunla tekrar yatmak istedi, Addy reddetti ve bu bir kavgaya yol açtı...”

“Of, hayır!” Shania yüzünü buruşturdu. “Ben varken onu niye istesin ki?”

Kevin ellerini havaya kaldırdı. “Belki de tam tersi oldu. Sadece Addy o madenden çıkarken Cody’nin çıkamamış olması biraz tuhaf. Hep onun... Cody’nin ölümüyle bir ilişkisi olup olmadığını sorgulamışımdır. Ve varsa da bu suçlamayla

yüzleşmesi durumunda külotunu saklamış olabilir. Böylece her şeyi çarpıtıp kendini kurban gibi gösterebilir.”

Shania içki dükkânının beton duvarına yaslandı. “Bu affedilemez bir şey...”

“Kim bilir, belki bir taşla kafasına vurdu ve onu molozun altına gömdü. Bundan daha tuhaf şeyler duyuyoruz.”

Shania, “Noah nasıl bir insanla muhtap olduğunu görmeli,” diye fısıldadı.

Bu sözcüklerdeki kararlı ton, Kevin’a fazla ileri gittiğini hissettirdi. Shania’nın çenesini açmasına izin veremezdi. “Ona söylesen bile inanmaz. Ayrıca sen konuşursan karım partiden gittikten sonra biriyle beraber olduğumu öğrenir. Beni asla affetmez.”

“Ama o zaman evli değildiniz ki.”

“Önemli değil. Yine de aldatma sayılır. Cody ve sen de evli değildiniz; onun öldürüldüğü gece seni aldattığını herkesin bilmesini ister misin?”

Kevin onun geri adım atacağına emindi. Shania daima Cody Rackham’ın sevgilisi olmakla övünmüştü. Cody’nin bir başkasıyla yattığı ortaya çıkarsa, onu hiç önemsemediği düşünülürdü. Shania hâlâ sempati toplamak için kullandığı o “trajik şekilde sonlanmış kusursuz aşk” imajını kaybedecekti.

“Hayır, kimsenin bilmesini istemiyorum,” dedi. “Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Addy buna önyak olmasaydı yapmazdı.”

“Hepimiz sırasıyla onunla yattık. Sadece seksti. Hiçbir anlamı yoktu.”

Shania, “*Sadece seks mi?*” diye parladı. “Ben bacaklarımı başkası için açsaydım Cody bundan hoşlanmazdı ama.”

Kevin onun kıskançlığıyla başa çıkmaya çalıştığını biliyordu fakat böyle başa sarması onu boğmak istemesine neden oluyordu. Addy kasabaya geri döndüğünden beri çok fazla baskı altındaydı. Shania onun uğruna bu tür duygulara teslim olmamalıydı. “Cody yokken *böyle bir şeyi* nasıl kafana takabilirsin ki?”

Shania ona şaşkın şaşkın baktı. “O benim hayatımın aşkıydı! Üstelik Noah’nın ikiziydi. Cody’nin öldürülmesi Addy’nin suçuysa Noah’yla beraber mutlu yarınlara koşmalarını istemiyorum tabii ki.”

Kevin bunun nedenini biliyordu. Cody öldükten sonra Shania defalarca kez Noah’ya yaklaşmaya çalışmış fakat eli boş dönmüştü. Noah ona dönüp bakmamıştı bile. “Noah çok geçmeden onu bırakıp kendi hayatına döner. İstedığın son şey, onu taraf seçmeye zorlamak olmalı.”

Shania somurtuk ifadesiyle bir çocuğu andırıyordu. “Mezuniyet akşamı olanları öğrense onu seçmezdi.”

“Ama öğrenemez! Ona söyleyebiliriz ama o orada değildi ki; ayrıca böyle bir şey olursa Addy de kendi savunmasını yapacaktır. Güven bana, ağzını kapalı tutmalısın.”

Shania bezgin bir homurdanmayla arkasını dönüp basamakları inmeye başladı fakat bir süre sonra tekrar ona döndü. “Addy benim hayatımı mahvetmişken tam da istediği şeyi elde etmesi haksızlık.”

Kevin kararlı bir tonla, “İlişkileri uzun sürmeyecek,” dedi.

“Göreceksin.” Başını eğip onun gözlerine baktı. “O halde... benimlesin, değil mi?”

Shania cevap vermedi.”

“Shania?”

Shania öfkeli olmaktan ziyade hüzünlü bir ifadeyle, “Seninleyim,” dedi. “Ama sırf Addy’nin herkese Cody’nin ailesine gönderdiği mektupta yazanların doğru olduğunu söylemesini istemediğim için. Bu herkesi çok üzer.”

Kevin, “Aynen öyle,” dedikten sonra hızlı adımlarla arabasına ilerledi. Karısı sofrayı kurmadan önce evde olmalıydı. Fakat tam geri geri çıkarken, birinin geçip gittiğini gördü.

Onlar konuşurken birileri yakınlarda, belki ara sokakta onları mı dinlemişti? Eğer öyleyse, söylenenleri duymuşlar mıydı?

Kalbi deli gibi çarpan Kevin frene basıp etrafı kolaçan etmek için arabadan indi. Bir şey, belki bir kadın paltosu görmüştü. Buna karşın etrafta kimseyi bulamadı.

Emin olmak için, “Orada kim var” diye seslendi.

Cevap alamayınca tatmin oldu ve arabasına geri döndü. Herhalde aklı ona oyun oynuyordu. Şu sıralar epey parano-yaklaşmıştı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Addy Anne Yemeği'nde o günün kazancını deftere işliyordu ki, biri kapiya vurdu. Restoran kapalı olduğundan ve tüm çalışanlar gittiğinden, kapıyı kilitlemişti. Perşembe günü Kevin'in yaptığı gibi, onu korkutan birinin içeri girip onu hazırlıksız yakalamasını istemiyordu.

Annesinin döndüğünü umarak (Helen eve yatmaya gittiğini söylemiş olsa da), köşeye bir göz attı ve karşısında Noah'yı buldu. Onu gördüğünde *daima* heyecanlanıyordu. Fakat Noah üzgün görünüyordu.

Noah bir kez daha kapıyı vurduktan sonra, Addy'nin onu görmüş olduğunu fark etti.

"Geliyorum," diye seslendi.

Noah elleri belinde onu beklerken, Addy anahtarları çıkarıp kilidi açtı.

"Ne oldu?" diye sordu fakat Noah yanından geçip içeri girdi.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Addy güçlükle yutkundu. "Sakladığı şeyler düşünülürse, ona bu konuda söz veremezdi. "Hangi konuda?"

"Kardeşimle yattın mı?"

Addy onun böyle bir şey yaptığına inanmadığını görebiliyordu. Noah ondan bunu onaylamasını bekliyordu. Bunu sanki inanılmaz saçma bir şeymiş gibi sormuştu.

Fakat... Cody'yle *gerçekten* "yatmıştı." Noah'nın anladığı anlamda olmasa da, madendeki o gece her şeyi değiştirmişti ve sonsuza dek aralarında bir engel olarak kalacaktı.

Ona söylemek istedi. Kendini suçlamaktan, hüsrandan, pişmanlıktan bıymıştı. Artık sonuçları ne olursa olsun, gerçeği daha fazla gizleyemeyecekmiş gibi hissediyordu. Whiskey Creek'e döndüğünden beri art arda bir sürü şey, onu hem gerçekten hem de sembolik olarak o madene geri itmişti; öyle ki, tecavüz ve Cody'nin ölümü sanki dün olmuş gibi hissediyordu.

Fakat sadece kendisini düşünemezdi. Şu noktada söyleyeceklerinin kendisinden çok Noah'yı üzeceğinden korkuyordu. Böylece, on beş yıl önce mezuniyet partisinde yüklendiği yükünü taşımaya devam etmeye çalışacaktı.

Ne var ki, onu ikna edecek sözcükleri bir türlü söyleyemiyordu. Bunun yerine yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Noah ona yaklaştı. "Addy, neyin var?"

Addy onun endişesini dağıtacak bir şey düşünmeye çalışırken, Darlene gözleri parıl parıl, yüzü kıpkırmızı halde içeri girdi. Heyecanlı görünmesi Addy'yi şaşırttı.

Darlene, “Senin kamyonetin olduğunu anlamıştım, Noah,” dedi.

Noah dikkatini dağıtmak istemiyordu. Gözlerini ondan ayırmadan, “Addy’yle bir şey konuşuyoruz,” dedi. “Bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

“Tabii. Ama benim söylediklerimi duyduktan sonra konuşacak daha fazla şeyiniz olacağına bahse girerim.”

Adelaide onun ne demeye çalıştığını bilmiyordu fakat tavırlarındaki soğukluk, birazdan korkunç bir şey olacağını hissettiriyordu.

“Benimle mi konuşmak istiyordun?” diye sordu Noah.

Darlene gülümseyerek, “Evet,” dedi.

Noah ona dönüp, “Ne oldu?” derken, sesinden sabırsızlığı hissediliyordu.

“Az önce Kevin Colbert ile Shania Carpenter’ı içki mağazasının arkasında konuşurken duydum.”

Kevin Colbert ismini duyan Addy başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Onu durdurmak için beyhude bir çabayla elini kaldırdı fakat Darlene ona ters bir bakış atmakla yetindi.

Noah, “Ee?” diye sordu.

Addy, “Darlene, yapma,” dedi fakat hiçbir işe yaramadı. Darlene tereddüt bile etmedi.

“Addy’nin mezuniyet akşamı beyzbol takımının yarısıyla yattığını ve kardeşinin madenden sağ çıkamamasından onun sorumlu olduğunu konuşuyorlardı.”

Noah kaşlarını çattı. “Sen neden bahsediyorsun? Cody montunu almaya döndüğünde göçüğün altında kaldı. Bu her an herkesin başına gelebilirdi. Maden güvenli bir yer değildi.”

“Montunu falan almıyordu, Noah. Senin şimdiki sevgilinle yatıyordu. Sağ kalan da senin sevgilin oldu. Belki de kardeşin ona bir sevgilisi olduğunu söylemeye çalıştı.”

Noah afallamış halde Addy’ye döndü. “Bu *doğru* mu?”

Addy ona “Hayır” demek, madende o kadar uzun süre kalmadığını söylemek istiyordu. Bunu kim çürütebilirdi ki? Kevin, Tom ve diğerleri geçmişin kapılarını kilitli tutmak için onun kadar hevesliydi. Fakat Noah’nın ona Cody’yle beraber olup olmadığını sormasına neden olan başka bir şey daha olmuştu. Bu Darlene’in anlattıklarını, merak uyandıracak kadar güvenilirlik katıyordu. Ve Addy, artık öyle bir noktaya gelmişti ki, kendini bunu reddetmeye zorlayamıyordu.

“Onunlaydım,” dedi.

Darlene de Noah gibi afallamıştı fakat Noah’nın bakışları hâlâ Addy’nin üzerindeydi.

Addy’nin yanaklarından taze gözyaşları süzüldü. “Özür dilerim.”

Noah bütün gece tek başına oturdu. Zihninde dolanan düşünceleri kovmak istese de, uyuması imkânsızdı. Üstünü değiştirip yatak odasına bile gitmemişti. Darlene’i restorandan kovduktan sonra Addy’yi dinlemişti. Ardından ailesinin

evine gidip her şeyi bir de onların ağzından dinlemişti. Daha sonra Kevin, Tom, Derek ve Stephen'ın söyleyeceklerini dinlemişti. Her birini yataklarından çıkarmış, sırasıyla hikâyelerini dinleyip karşılaştırma yapmıştı.

Gelgelelim, Addy'nin anlattıkları diğerlerinden çok farklıydı. Addy mezuniyet akşamı Cody ve arkadaşları tarafından toplu tecavüze uğradığını iddia ediyordu. Anlattığına göre Cody geri döndüğünde paniklemiş, ona tekrar zarar verebileceğini düşünmüştü. Cody öyle sarhoştur ki, ayakta bile zor duruyordu fakat buna rağmen Addy'yi madenden çıkarmaya çalışmıştı. Addy'ye onu eve götüreceğini söylese de Addy buna güvenmemiş, emin olamamıştı. İtişip kakışmaya başlamışlardı, derken Addy onu bir taşıyıcı kirişe doğru itmiş, kiriş çökmüştü. Daha sonra Addy zeminin gümürdediğini duymuştu ve toz yüzünden nefes alamıyordu fakat koşmaya başlamış, bir kez bile arkasına bakmamıştı. Kevin ertesi gün Cody'yi bulmuştu.

Fakat Cody'nin ölümü gerçekten böyle gerçekleşmiş olabilir miydi? Kevin, Tom, Stephen ve Derek, tecavüz iddiasını reddediyordu. Annesiyle babası, Cody'nin böyle bir şey yapma ihtimalini akıllarından bile geçirmek istemiyordu. Noah da buna inanmak istemiyordu. Cody'yi ondan daha çok seven biri yoktu. Buna karşın, Adelaide'ın yıllar önce sahaya gelip onu maç için tebrik edişini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Öyle utangaç bir kızın bütün takımla yatmasının nasıl mümkün olabileceğini anlamıyordu. Bazı kızlar on altı yaşında ag-

resif olabiliyordu fakat Addy öyle değildi. Diğerlerinin onu anlatış tarzı, Noah'nın onda gördükleriyle taban tabana zıttı.

Sorun, Addy'nin Cody'yi, Kevin'ı ve diğerlerini yapmakla suçladığı şeyin de Noah'da böyle bir his uyandırmasıydı. Onun kendisine tecavüz ettiğini iddia ettiği insanlar, Noah'nın arkadaşlarıydı. Yıllar boyunca onlarla takılmış, hatta onlarla büyümüştü. Onların birine zarar verebileceğini sanmıyordu.

Buna karşın, Addy'yi o madene sokan biri vardı. Noah bizzat onu orada bulan kişi olarak ne kadar korktuğunu, canının ne kadar yandığını görmüştü. Üstelik, sileceklerine iliştilmiş o notu da bulmuştu: *Noah'dan uzak dur, yoksa o maden senin de mezarın olacak!* Peki ya Kevin'ı onun evinin etrafında dolaşırken bulmasına ne demeliydi?

Noah bu durumu güvenilir biriyle, Cody'yi kendisi kadar iyi tanıyan biriyle, yani Baxter'la konuşabilmeyi dilerdi. Baxter'ın görüşleri ona muhakkak yardımcı olurdu. Fakat belki de Baxter'ın ailesi onu çoktan evlatlıktan reddetmişti ve Baxter onunla bir daha asla konuşmayacaktı.

Şafak sökerken telefonu çaldı. Noah başka bir şeye odaklanmak istemiyordu fakat babasının aradığını görünce cevap verdi. "Bu saatte neyle meşgulsün?" diye sordu.

Babası, "Seni kontrol ediyorum," dedi. "Bizi sert bir gün bekliyor olabilir. Adelaide Davies'in Şef Stacy'yi aradığına eminim."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Stacy iki kez bana ulaşmaya çalıştı."

“Onu geri aramadın mı?”

“Henüz değil.”

“Neden?”

“Önce seninle konuşmak istedim.”

Noah şakaklarını ovuşturdu. Birazdan başının ağrımaya başlayacağını hissedebiliyordu. “Sebep?”

“Elbette olaylar. Bu konuda ne görüşte olduğunu bilmek istiyorum. Bir arada hareket etmeliyiz. Adelaide Davies’in Cody’nin hatırasına leke sürmesine izin veremem.”

“Yalan söylediğini nereden biliyorsun baba?”

“Çünkü Kevin, Tom... hepsi aynı şeyi söylüyor.”

Noah bakışlarını yere indirdi. “Çünkü bunu söylemek için iyi bir sebepleri var! Sence toplu tecavüz itirafı yaparlar mı? Hepsi hapse girebilir.”

“Onlara bir şey olmayacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kız hiçbir şey ispatlayamaz, Noah.”

“İspat.” Noah bu sözcüğü sevmiyordu. Bu sözcük gerçek suça dair hiçbir şey söylemiyordu. Hatta bu sözcük, sorumluluktan kaçmayı çağırıyordu. “Onun ispatlayabileceği şeylerle mi ilgileniyorsun, yoksa meselenin içyüzüyle mi?”

Babası bir an duraksadıktan sonra, “Cody bizim ailemizin bireyiymi, dedi. “Kız onun... böyle alçakça bir şey yaptığına beni yüzde yüz ikna etmenin bir yolunu bulmadığı sürece, Cody’ye olan inancımı koruyacağım. Bir... *fahişenin* ona olan saygımı yok etmesine izin vermeyeceğim.”

Adelaide değil de başkası olsaydı Noah kendisinin de böyle hissedebileceğini biliyordu; önce aile gelirdi. Cody onun kardeşi, ikiziydi. Onun böyle bencilce ve duygusuzca bir şey yapabileceğini bilmek istemezdi.

Fakat Adelaide bir fahişe değildi ve bunu Noah’dan iyi kimse bilemezdi.

Babası, “Eğer Cody’nin yerinde sen olsaydın benden aynı sadakati beklemez miydin?” diye sordu.

Noah alnını imdikledi. “Gitmem gerek.”

“Nereye? Bisiklet mağazasını onda açıyorsun.”

Noah ayağa kalkıp cebinden anahtarlarını çıkardı. “Davis’e gideceğim.”

“Davis’te ne var ki?”

“Emin değilim ama öğreneceğim.”

Babası, “Söylediklerinden bir şey anlaşılmıyor,” dedi fakat Noah ona açıklamak istemedi. Sadece telefonu kapattı ve dişlerini fışalamaya gitti.

Adelaide annesinin kasabada olmasından ötürü minnettarlık duyuyordu. Darlene artık Anne Yemeği’nde çalışmadığından, birinin resoranı idare etmesine yardımcı olması gerekiyordu. Addy bugün çalışacak halde değildi. Dün akşam Noah’ya gerçeği açıklamıştı. Sonra eve dönüp annesi ve büyükannesine de söylemişti ve şef Stacy’yi aramışlardı. şef Stacy gelmek isteyince büyükanne onu geri çevirmişti fakat Addy bu sabah onunla görüşmeye gidecekti.

Onun saldırganlarına dava açmasına yardımcı olmasına pek hevesli değildi. İnsanlar ona inanmazsa her şeyin ne kadar çirkinleşebileceğini biliyordu. Üstelik suçlanan adamları ondan bin kat daha iyi tanırken, neden ona inanacaklardı ki?

Buna karşın, gerçekler ortaya çıktığı için rahatlamıştı. Böylesine korkunç bir sırrı içinde taşımanın ne kadar zor olduğunu fark edememişti. Bundan sonra ne olursa olsun, en azından birilerinin o lanet olasıca partide olanları öğrenmesinden artık endişe duymasına gerek yoktu.

On beş yıl, keşfedilmekten korkmak için fazlasıyla uzun bir süreçti.

Büyükanne kapısında belirip, “Addy,” dedi, “bir fincan kahve içer misin?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Şef Stacy birazdan gelir.”

“Tahmin ettim. Telefonumun alarmı birkaç dakika önce çaldı. Tam duş almaya gidecektim.”

“Sence... Bir avukat bulundurmalı mıyız?”

“Hayır.”

Büyükanne ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Doğrusu bu olabilir.”

“Belki hakkımda şikâyetçi olunacaksa daha sonra bir avukata ihtiyacımız olabilir. Ama hikâyem değişmeyecek büyükanne. Biraz bile. Çünkü ben doğruyu söylüyorum.” Ne olursa olsun, sonuçlarına katlanmaya kararlıydı. Zaten hiçbir şey, bir daha Noah’yla beraber olamayacağını bilmekten daha kötü

olamazdı. Başından beri bir gelecekleri olmayacağını biliyordu fakat o son küçük anlar öyle değerliydi ki... Ve artık öyle anlar asla olmayacaktı.

Büyükanne başını salladı. “Çok üzgünüm tatlım. Sana yaptıkları... korkunç bir şey.”

Addy, “Senin sözünü dinlemeyip dışarı çıkmakla yanlış yaptım,” dedi.

“On altı yaşındaydın! Bunun ne kadar genç bir yaş olduğunun farkında mısın?”

O yaşta bir çocuğun kaldırabileceği bir şey değildi bu. Fakat Addy bundan sağ çıkmıştı.

“Aralarından hangisi Aaron’ın bıçağıyla buraya gelip seni tehdit etti, Addy? Hangisi seni madene götürdü?”

Addy başını iki yana salladı. “Her kimse beyaz bir kamyoneti vardı.”

“Beyaz olduğunu nereden biliyorsun?”

Addy kaçırıldığı akşam olan her şeyi ayrıntısıyla anlattıktan sonra büyükanne, “Bunları Şef Stacy’ye anlatmalıyız,” dedi.

Addy, Noah dün gece restorana girdiğinden beri ilk kez gülümsedi. “Evet, aynen.”

Tsunami öğle ve akşam yemeği servis eden ve on bire kadar açık olan birinci sınıf bir restorandı. Noah Clyde Kingdale’in öğle yemeği trafiğine hazırlanmak için restorana

erken gelmesi gerektiğini tahmin etmişti. Sonuçta o müdürdü. Fakat Addy'nin eski kocası ancak saat on birde ve epey salaş bir kılıkta çıkageldi.

İsim etiketinde Becka yazan resepsiyonist sayesinde Noah içeride bekleyebilmişti. Clyde kasanın yanından geçerken Becka ona işaret edip, "Bu o," demişti fakat müdürü durdurmamış veya onları tanıştırmamıştı. Noah ne sebeple gelmiş olursa olsun, Becka'nın Clyde'ın rahatsız edilmek istemeyeceğini düşündüğü izlenimine kapılmıştı. Clyde'ın ebeveynleri restoranın sahipleri olduğundan, belki de işten kovulma korkusu yoktu ve sadece saatlerini doldurmak için uğruyordu.

Noah onun arkasından yemek alanına kadar gitmişti ki, Clyde en sonunda yalnız olmadığını fark etti.

Noah'nın arkasından geldiğini duyunca başını çevirip, "Bir dakika, *sen* de kimsin?" diye sordu.

"Noah Rackham."

Addy'nin eski kocası şaşkınlık içinde kalakaldı ve iki adam birbirini şöyle bir süzdü. Clyde Noah'nın beklediği kadar uzun boylu değildi fakat epey yakışıklıydı.

"Burada ne işin var?" dedi Clyde. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Noah, "Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, şaka yapmıyorum. Addy'ye seni aradığımı söylemişsin ama benim Whiskey Creek'ten olduğumu nereden anladın bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla hiç tanışmadık."

Clyde sığınacak bir yer arıyormuşçasına mutfağa bakarak içini çekti. İçeriden malzemeler hakkında konuşan birilerinin sesleri geliyordu. Restoran açıktı fakat henüz müşteri yoktu. “İsmini daha önce duymuştum, tamam mı?”

“Nereden?”

Mutfaktan hızla çıkan biri onlara çarpacak gibi olunca Clyde onu kenara çekti. “Tabii ki Addy’den.”

“Bir zamanlar benden hoşlandığı için mi? Bu yıllar önceydi. Biz çıkmadık bile, o yüzden benden çok da fazla bahsetmiş olamaz.”

“Onda ciddi bir izlenim yaratmışsın diyelim. İkizin ise daha da ciddi bir izlenim yaratmış.” Clyde saatine baktı. “Benden bu kadar.”

Addy’nin eski kocası bütün hikâyeyi biliyordu; Noah bunu anlamıştı. Bu da tecavüzü ve sonrasında olanları daha gerçek kılıyordu.

“Sana kardeşimin ölümüne yol açtığını söyledi.”

Clyde’in gözleri büyüdü. Bir şey söyleyecek gibi oldu, başparmağı ve işaret parmağıyla keçi sakalını okşadı, sonra vazgeçti. “Madem biliyorsun, neden buradasın?”

Çünkü bir tür onaya ihtiyacı vardı. İkizinin bir kadına, hele ki on altı yaşında masum bir kıza, hele ki *Addy’ye* bunları yapabileceğini düşünemiyordu. Ve aynı şeklide, Addy’nin Cody’nin hayatına mâl olan o göçüğe yol açtığına da inanmak istemiyordu.

Buna karşın Clyde, Whiskey Creek ve oradaki insanların

ilişkilerinden bihaber biri, besbelli Addy'nin geçmişini ondan çok daha iyi biliyordu.

İkizi öldüğü akşam bir kızın toplu tecavüze uğramasına öneyak olmuştu... "Sanırım bunu anlamakta güçlük çekiyorum. Bana çok ciddi bir hikâye anlattı."

"Eh, sana ne anlattıysa emin ol gerçeği daha fenadır çünkü muhtemelen seni üzmemek için bir şeyleri değiştirmiştir. Bu olay onun terapiye binlerce dolar harcamasına ve evliliğimizin mahvolmasına neden oldu."

Noah elini başına götürdü. "Başka bir şey söylemeni ummuştum."

"Onun yalan söylediğine inanmayı mı tercih edersin?"

Bu iyi bir soruydu fakat iyi bir cevabı yoktu. Noah her türlü kaybedecekti. "Cody yalnızca benim kardeşim değildi..."

"Biliyorum, ikizindi. Onunla neden muhatap oldu sanıyorsun?"

"Beni hatırlattığı için mi?"

"Benim bildiğim kadarıyla evet."

"Tanrım." Noah hâlâ Addy'yi görmek, ona dokunmak istiyordu. Bu şimdi bile değişmemiştir. Addy öyle... iyi ve öyle olgundu ki. Noah bir sürü hayatı mahvedebilecek bir şey hakkında yalan söyleyebileceğine zaten inanmamıştı.

Buna karşın onun tarafında olmak, ailesiyle ve onların destekçileriyle karşı karşıya gelmesi anlamına geliyordu. Üstelik Addy'yle yalnızca birkaç haftadır yakındı.

"Sana Whiskey Creek'e döndükten sonra birinin onu ka-

çırdığını ve madene götürdüğünü söyledi mi? Bıçakla onu tehdit ettiğini?”

Clyde başını iki yana salladı. “O yüzden mi en sonunda gerçeği söylemeye karar verdi?”

Noah dün gece Anne Yemeği’nde onunla konuştuğunda yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu. “Sanırım eve döndüğünden beri olanlardan sonra, sabrı iyice taşıtı.”

Clyde, “Ona yıllar önce bunu açıklaması için yalvardım,” dedi. “Ama beni dinlemedi.”

“Neden?”

“Bir sürü sebep vardı. Ama bunlardan biri, senin ve ailenin ikizinin yaptığı şeyi ve bunun sonucunda olanları öğrenmenizi istememesiydi.”

“Bizim için mi endişeleniyordu?”

“Bir keresinde bana senin hayatı boyunca tüm kalbiyle istediği tek erkek olduğunu söylemişti.” Clyde acı acı gülümsedi. “Bir saniye önce ismini nasıl hatırladığımı sormuştun. Artık biliyorsun.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Noah kasabaya döndüğünde, doğrudan Milly'nin evinin önünden geçip gitmesi gerektiğini düşündü. Addy eski kocasına yalan söylüyor olabilirdi ve kendisi de ailesine sadık olmalıydı. Kevin, Derek ve diğerleri, onun söylediklerini yalanlıyordu. Ebeveynleri de onları tüm kalpleriyle destekliyordu. Noah eve dönüş yolunda bir sürü telefon almıştı, herkesin pozisyonunu biliyordu. Hatta Shania Carpenter bile aramıştı.

Fakat bunun önemi yoktu. Addy'ye inanmamak elinden gelmiyordu, ona yalancı diyerek yaşadığı acılara bir yenisini ekleyemezdi. Artık Addy'nin neden kaçırıldığı geceyle ilgili net konuşamadığını, neden görüşemeyeceklerini söylediğini, neden onunla çıkarken tehdit içerikli notlar aldığını, hatta kafeden çıkarken Kevin Colbert'a neden öyle tepki verdiğini anlıyordu.

Belki de ailesi ondan nefret edecekti ama Noah onun arkasında duracaktı.

Milly kapıyı açtığı anda, ne söyleyeceğini bilemiyormuş

gibi görünüyordu. Her zamanki güleç yüzü şimdi asıktı ve Noah onun ağladığını görebiliyordu.

“Addy iyi mi?” diye sordu.

“Şef Stacy az önce gitti. Olayı bütün ayrıntısıyla anlatmak... onu çok hırpaladı. Onları dinlemek de çok zordu.”

Noah o sırada gelmediği için şükretti. Eğer onu dinleseydi, saldırıyı başlatan Cody olsa da, Kevin ve diğerlerine bir şeyler yapmaktan korkardı.

“Onu görebilir miyim?”

“Seni arada bırakmak istemiyor, Noah. Benden eğer uğrarsan kendi dünyana bakmanı söylememi istedi. İyi ve mutlu olmanı diliyor.”

Büyükanne kapıyı kapatacakken Noah onu durdurdu. “İyi deneme ama almayayım, sağ ol,” dedi ve Milly’nin yürütecisinin yanından geçip içeri giriverdi. “Addy?”

Helen yatak odasından çıktı. “Az önce ona uyku hapi verdim,” dedi. “Biraz dinlendikten sonra toparlar.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim ama ben bir yere gitmiyorum.” Noah onun da etrafından dolanarak Addy’nin odasına girmeyi başardı.

Addy onun içeri girdiğini duyunca başını kaldırıp baktı. “Noah, biri kamyonetini görmeden önce gitmelisin.”

Noah cevap vermedi. Onu yana kaydırarak yatakta kendine yer açtı. Daha öğleden sonra bile olmamasına karşın, yatağa girdi, kollarını ona doladı ve onu kendine çekti.

“Uykuya dal, Addy,” diye mırıldandı. “Uyandığında her şeyi hallederiz.”

“Addy? Şef Stacy tekrar seninle konuşmak istiyor.”

Noah uykuya dalmıştı. Milly’nin Adelaide’ı uyandırmaya çalıştığını duyunca başını kaldırıp baktı. “En sonunda uyudu. Onunla daha sonra konuşamaz mı?”

“Onu uyandırmamı istedi. Futbol takımının koçu ile kasaba halkının saygın isimlerinin bir toplu tecavüz vakasına bulaşmış olabilecekleri söylentisinin bütün kasabaya yayılmaya başladığını söyledi. Herkes tedirgin halde. Mümkün olduğunca kısa sürede bu işin içyüzünü öğrenmek istiyor, yani senin iş birliğine ihtiyacı var.”

“*Bulaşmış olabilecekleri mi?*” Helen Milly’nin arkasında, kapıda belirdi. “Ona o piçlerin *zaten bulaştıklarını* söyle. Benim bebeğim öyle bir konuda yalan söylemez.”

Polis şefinin sözcük seçimleri Noah’yı da endişelendirmişti. Stacy Addy’ye inanmıyor muydu? İnanmıyorsa, bunun babasının baskısıyla bir ilgisi olabilir miydi? Sonuçta Brent belediye başkanıydı...

Babasının Addy’nin aleyhine uğraş vermesi düşüncesi bile Noah’yı öfkeliendiriyordu.

Addy ayılmaya başlamıştı fakat sesi hâlâ uykuluydu. “Restoranda kim var?” diye sordu.

Helen, “Rahat ol,” dedi, “Her şey yolunda. Şimdi oraya dönüyorum. Sadece sana bakmaya geldim.”

Adelaide, “Ben iyiyim,” diye direktse de, Noah onun için endişeleniyordu. Babası zorlu bir düşman olabilirdi.

Milly hem yürütecini tutmaktan hem de telefonunu taşımaktan ötürü yorulmuş halde, biraz daha yaklaştı. “Tatlım, Şef Stacy seni tecavüz etmekle suçladığın adamlardan hiçbirinin beyaz bir cipi olmadığını söylüyor; Stephen dışında. Onunkinde de hasar yok. Stephen zaten bizzat kendi gözle rinle bunu gördüğünü söylemiş.”

“Eğer onlardan birinin öyle bir cipi yoksa belki bir arkadaşlarına veya komşularına aittir. Whiskey Creek’te biri ön paneli hasarlı beyaz bir araç kullanıyor, orası kesin.”

Noah babasının Range Rover’ını hatırlayarak kaskatı kesildi. O da beyazdı ve tam da Addy’nin söylediği gibi hasarlıydı.

Fakat eski beyzbol takımından arkadaşlarının hiçbirisi o arabaya ulaşamazdı ki.

“Bu beyaz araç meselesi nedir?” diye sordu.

Addy cenin pozisyonunu aldı. “Boş ver.”

“Boş veremem. Seni kaçıran kişinin beyaz bir kamyonet veya cip sürdüğünü nereden biliyorsun? Gözlerin bağlı değil miydi?”

“Bağlıydı ama normal bir arabaya binmediğimi hissettim. Üstelik Lovett Gelinlik ile çim makineleri satan dükkânın arasındaki duvara çarptık. Stacy gidip baksın. Üstünde beyaz boya var.

Milly hâlâ hatta bekleyen Stacy’ye bu mesajı ilettili. Bir dakika sonra telefonu eliyle kapatarak, “Şef Stacy seni kaçıran kişinin başka bir şeye çarpmış olabileceğini, o duvardaki izin de başka bir arabaya ait olabileceğini söylüyor,” dedi.

“Hayır.” Addy son derece kararlıydı. “Garaj yolundan çıkmalı bir dakika bile olmamıştı. Sürtünme sesini hatırlayabili-

yorum. Ben direksiyonu kavradığımda panikleyip bana vurdu." Sonrasında feci halde şişen gözüne dokundu.

Milly bunları da Şef Stacy'ye söyledi. Fakat Noah artık dinlemeyi bırakmıştı. Akli ailesinin garajında gördüğü manzaraya takılıp kalmıştı. Babası gerçekten de bir ağaca mı çarpmıştı? Brent Addy'nin canını yakacak bir şey yapmazdı... tabii o partide olanlardan onun sorumlu olduğuna bütün kalbiyle inanmadığı sürece.

Noah içinde uğursuz bir duyguyla yataktan çıktı. "Birkaç işim var," dedi.

Adelaide onun kolunu kavradı. "Noah?"

Noah yüzüne düşen saçları geriye yatırdı. "Ne?"

"Geri dönme."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çok geç değil. Birbirimizi ne zamandır görüyoruz? İki haftadır mı? Bana bir borcun yok."

Helen muhtemelen restorana geri dönmek üzere evden ayrılmıştı; Milly de Şef Stacy'yle konuşuyordu. "Sahip olduğumuz şeyin mücadele etmeye değdiğini düşünmüyor musun?"

Addy onun gözlerine bakamıyordu. "Bence bu aileni parçalayabilecek bir şeyin başlangıcı. Bundan mesul olmak istemiyorum. Üstelik... biz bunu nasıl aşarız? "Duraksadı. "Bir başkasıyla tanışırsın."

Fakat mesele de buydu ya. Noah bir başkasını *istemiyor*du. Hiç istememişti.

Joe'nun kızı Josephine'in ona Anne Yemeği'nde bir eş bulmakla ilgili söylediklerini hatırladı: *Birine âşık olman ve ona sonsuza kadar âşık olacağını kanıtlaman gerekir.*

“Benim için sıradan bir kadın değilsin,” dedi.

Babasının resepsiyonisti onu belediye binasında görünce rahatlamış gibi görünüyordu. Telefona, “Noah burada,” dedi.

Babası hemen yanına gelerek onu ofisine geçirdi. Ağır ahşap kapıyı kapatır kapatmaz, “Neden telefona cevap vermiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü telefonumu kapattım.”

“Şef Stacy bütün gün Adelaide’ın evinde olduğunu söyledi. Kamyonetini görmüş.”

“Zaten bir şey saklamıyorum.”

“Onunla görüşmeni istemiyorum, Noah. Cody’nin hakkında bunları iddia edebiliyorsa, zamanı gelince seni neyle suçlayacağını tahmin edemeyiz.”

Noah babasının onu etkilemeye çalışmasını abes ve gülünç buldu. Addy ona zarar gelmemesi için onu itmeye, onu korumaya çalışıyordu. Bir tek o kendisini abartıyla savunmuyor, ondan destek beklemiyordu. “Annem Cody öldükten sonra imzasız bir mektup aldığınızı söyledi. Artık ondan konuşsan iyi olur.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun.”

Babası, sorgulanmaktan hoşlanmadığını belli eden otoriter bir ifade takındı. “İçinde önemli bir şey yazmıyordu; en azından gerçekler yazmıyordu.”

“Partiyle mi ilgiliydi? Neler olduğunu bilen ve seni uyar-

maya çalışan birinin elinden mi çıkmıştı?” Yenilerde vefat etmiş biricik oğullarının düşündükleri kadar saygın olmaya-bileceği korkusu haricinde başka ne “acı verici” olabilirdi ki?

“Öyle olsa ne olur?” dedi babası. “Mektup imzasızdı, o yüzden artık hiçbir önemi yok. Kim bilir, belki de Adelaide’den gelmiştir.”

Noah ağzı açık, babasına bakakaldı. “Bunu etraflica düşündün mü baba?”

“O kasabaya geldiğinden beri başka hiçbir şey düşünmüyorum. Emin olabilirsiniz.”

“O zaman belki şunun cevabını verebilirsin: Adelaide neden Cody veya bir başkasını boş yere suçlasın? Hele ki bunca zaman geçmişken. Bundan ne kazanacak ki? Sen gerçekten onun tecavüze uğramadığına inanıyor musun?”

Babası pencereye döndü. “Ne olduysa oldu, artık üstünden on beş yıl geçti.”

Noah ona yaklaştı. “Ee?”

Babası başını çevirip ona ters ters baktı. “Cody öldü, Noah! Onun itibarını paramparça etmek bir işe yaramaz. Addy’nin işine de yaramaz.”

“Peki ya diğerleri? Onlar ölmedi sonuçta.”

“Olabilir ama büyüyüp adam oldular, kasaba halkının saygın üyeleri oldular. Onları on beş yıl önce yaptıkları, yapmış olabilecekleri bir şey yüzünden hapse atmak kimsenin bir işine yaramaz. İkisinin karıları var. Üçünün çocukları var. Sevenlerinin hiçbir suçu yok. Kendisinin bile Cody ile arkadaşlarının sadece on sekizindeyken ve zil zurna sarhoşken

yaptığını söylediği bir şeyin bedelini masumların ödediğini görmeyi gerçekten istiyor musun?”

“Yani ona inanıyor musun?”

“Varsayıma dayalı konuşuyorum.”

Babasının izlediği mantık, Noah’nın bir sonraki sorusunu sormaya korkmasına neden oluyordu. “Range Rover’la gerçekten bir ağaca mı çarptın baba?”

Babası hışımla ona döndü. “Şimdi de *benden* mi şüpheleniyorsun?”

“Addy’yi kaçıran adam beyaz bir cip sürüyormuş.”

“Sence bunun farkında değil miyim? Sence Şef Stacy benimle irtibat halinde değil mi? Ben belediye başkanıyım!”

“Peki onu sen kaçırmadıysan kim kaçırdı?”

Babası yüzünü buruşturdu. “Önemi yok.”

“Bunu yapmadığını söylüyorsun ama yapana biliyorsun, öyle mi?”

“Söyledim ya, önemi yok!”

Babasının sabrı tükenmişti fakat Noah devam etti. *Önemi yok* ile yetinmeyecekti. “Şef Stacy Milly’yi arayıp, Addy’nin suçladığı adamlardan Stephen haricinde hiçbirinin beyaz cip kullanmadığını ve onun aracının da hasarlı olmadığını söyledi.”

“Şef Stacy araştırarak, hiçbir şey bulamayacak ve işin ucunu bırakacak. Bunu çoktan konuştuk. Bu herkes için en iyisi.”

“Ne?” Noah önündeki sandalyeyi iterek ona yaklaştı. “Sen ve Şef Stacy bunun sorumlularını koruyacaksınız, öyle mi? Addy’ye inanıyorsun! Az önce adaletin nasıl işlemesi gerektiğine karar verdin!”

“Bunun yerine Koç Colbert ile Tom Gibby’nin ailelerinden koparılmasını mı istersin?”

“Bunu hiç istemem! Ama gerçeği eğip bükemezsin. Cezayı sen kesemezsin. Bir türlü hatırlamadığın tek kişi Addy. Kurban o. Bizim anlayışımızı ve desteğimizi hak eden o.”

“Onun bir şeyi yok. Kendin onunla yattın ya. Yeterince toparlandığını biliyorsun.”

Babasının ilişkilerinden böyle küstahça bahsetmesi Noah’yı deliye çevirdi. Babası her şeyin seksten ibaret olduğunu düşünmek istiyordu. “Onunla yattım baba. Daha doğrusu onunla *seviştim*. Bu yüzden ona yaptıklarının Addy’yi nasıl derinden etkilediğini biliyorum. Bunun üstünü örtbas etmeye hakları yok. Senin de öyle. Buna izin vermeyeceğim.”

Babası, “Beni durdurmak için ne yapacaksın?” diye sordu.

“Ne gerekiyorsa,” dedi Noah.

Noah, neredeyse hafta boyunca Addy’nin başından ayrılmadı. Ya Milly’nin evindeydi ya da Addy’yi kendi evine götürdü. Addy, Noah’nın yanında olmazsa insanlardan şiddetli tepki almasından korktuğunu biliyordu. O yüzden işe gitmemiştir. Whiskey Creek’te yaşayan pek çok kişi, ona “düzgün adamların itibarlarını beş paralık etmeye çalıştığı” ve kaybettikleri altın çocuğun hatırasını lekelediği için kızgındı. Cody’yi böylesine korkunç bir şeyle suçlayabilmesine inanamıyorlardı; mutlaka Koç Colbert, Tom ve diğerleri hakkında da yalan söylüyordu.

Addy Tom'un cesaretini toplayıp doğrulan söyleyebileceğini düşünüyordu. O akşam maçtan sonra evine gelip özür dilerken öyle pişmandı, öyle büyük bir suçluluk yaşıyordu ki... fakat Şef Stacy'ye bakılırsa, o da diğerklerinden farklı konuşmuyordu.

Noah da o hafta işe gitmedi. Kendisi Kevin, Stephen, Derek veya Tom ile hasarlı beyaz bir araç arasındaki bağlantıyı bulmaya çalışırken, bisiklet mağazasını çalışanlarına bıraktı. Babasının olayla düşünmek istemediğı kadar bağlantısı olabileceğinden korkuyor, aksini kanıtlamayı tüm kalbiyle diliyordu. Addy de aynısını ümit ediyordu. Noah bundan bahsetmese de, ikiziyle ilgili iyi hislerinin dönüşüme uğramasının onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Noah, sanki Cody'nin yasını bir kez daha tutuyordu ve bu kez onun olumlu imajına bile tutunamıyordu. Noah babasının bu işi örtbas etmek için tüm yolları deneteceğini düşünmek istemiyordu. Addy, durum buysa onun babasını affetmeyi nasıl başaracağını bilemiyordu. Buna karşın, şansları pek yaver gitmiyordu. Noah Kevin, Tom veya Derek'le beyaz bir cip arasında bir bağlantı bulamıyordu. Ve Stephen da Chevy'sini hep garajında tutuyordu.

Perşembe sabahı Noah teknisyeninin sorun yaşadığı bir bisikletin tamirine yardımcı olmak için mağazaya gidince, Addy de Anne Yemeğı'nin menüsünü yenilemeye başlama-ya karar verdi. Artık büyükanneye restoranı satmasını teklif etmeyi planlamıyor olsa da (diğerk gelişmeler düşünüldüğünde bunun ona fazla gelmesinden çekiniyordu) hâlâ çe-

şitli yenilikler yapmak istiyordu. Muhasebeyi güncelleyerek, yemekler pişirerek, temizlik yaparak, yeni tarifler deneyerek kendini oyalıyordu fakat artık eve kapalı kalmaktan ötürü çıldıracak gibiydi. Normal bir hayat yaşamak için Davis'e geri dönmekten korkuyordu. Fakat annesinin burada ne kadar kalacağından emin olamıyordu. Helen geceleri telefonda kocasıyla konuşmaya başlamıştı. Addy sohbetlerinden duyduklarına bakılırsa, büyük ihtimalle barışacakları sonucuna varmışlardı. Fakat bunu yapsalar da ilişkileri uzun soluklu olamazdı. Sürekli kavga edip duruyorlardı.

Bir de Noah vardı tabii. Addy onu bırakmak istemiyordu. Son günlerde iyice yakınlaşmışlardı. Onu ne kadar çok sevdiğini söylememek için kendini zor tutuyordu. Bunu söylerdi fakat onun ilişkileri konusunda fikrini değiştirme özgürlüğü olmasını istiyordu...

Kapı zili çaldığında menünün ilk versiyonunu yeni tamamlamıştı. Kapıyı açmasının doğru olmayabileceğini düşünerek pencereye gitti fakat yalnızca kaslı bir kol ve kot pantolon görebildi. "Kim o?" diye seslendi.

"Dylan Amos."

Aaron'ın ağabeyi. Addy kapıyı hemen açtı. "Dylan, nasılsın?"

"İyiyim. İyi haberlerim var."

Addy şaşkınlıkla, "Öyle mi?" dedi.

Dylan sırtıttı. "Sen ve Noah için. O burada mı?"

"Mağazada."

"Mağazaya baktım ama onu göremedim."

"Muhtemelen atölyededir."

“O zaman dönüşte uğrayıp onunla da konuşurum. Ama aradığınız aracın Başkan Rackham’a ait olmadığını sana söylemek istedim.”

Addy kapının pervazına tutundu. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü aradığım şeyi en sonunda buldum.” Ona Sacramento adresli A-1 Oto Tamir’den gelen bir siparişin belgesini uzattı.

“Bu nedir?”

“Bu Stephen Selby’nin seni madene götürürken duvara çarptığı Chevy’sini tamir ettirdiği yer.”

“Onu buraya götürdüğünü nereden biliyorsun?”

“Arayıp söylediler.” Dylan muzip bir gülümseme takındı. “Kuzey California’daki bütün oto tamircileri arıyordum. Bazıları benimle uğraşmak istemediğinden, bir tecavüz vakasını araştıran bir dedektif olduğumu söyledim, onlar da öncekinden daha büyük bir hevesle bana yardım etti.”

Addy gülmeden edemedi. “Umarım dedektif taklidi yaptığın için başın belaya girmez.”

“Başım belaya girse de buna değer.”

Addy Cheyenne’in bu konuda böyle fedakârca düşündüğünü sanmıyordu. Kocasına öyle âşıktı ki mutlaka onu korumak isterdi. Fakat Dylan kesinlikle özgür bir ruhtu ve kendi kararlarını kendi almayı seviyordu. Güçlükle, “Demek... Stephen’miş...” dedi.

Dylan, “Küçük piç kurusu,” diye mırıldandı. “O olduğunu biliyordum zaten.”

“Sadece onun beyaz aracı olduğu için makul.”

. “Ama diğerkleri başka bir araç kullanmış da olabilirdi. O olduğunu hissetmemin nedeni, saydığın dört isim arasında bir tek onun Aaron’la takılmış olmasıydı.”

“Aaron’ın bıçağını öyle aldı demek!”

Dylan çenesini kasti ve Stephen’ı bizzat kendisi cezalandırmak istiyormuş gibi bir ifade takındı. Başını salladı.

“Onun iyi bir adam olmadığını biliyordum,” dedi Addy. “Ama zaten bence hiçbir öyle değil.”

“Onların itibarını zedelemesine izin vermeyeceğiz.”

Biz. Addy kasabayı ikiye böldüğünü bilse de, bunu duy-mak hoşuna gitmişti. “Ama Şef Stacy onu ve diğerklerini sor-gulamayacaksa bizim yapacağımız herhangi bir şeyin fayda-sı olur mu?”

“Mutlaka olur. Birazdan gazeteden Ed’i arayacağım. Ona baskı yaparsak Stacy olayı araştırmak zorunda kalır.”

“Onu zorlamaya çalışmanızdan memnun olmayacak.”

Dylan, “Çalışmaktan fazlasını yapacağım,” dedi. “Şef Sta-cy kafayı benimle bozdu. Bana kalırsa bu benim için müt-hiş bir fırsat.” Sonra göz kırparak, “Milly’ye sevgilerimi ilet,” diye ekledi.

Callie’nin döndüğünü duyan Baxter günlerdir ilk kez ra-hatladığını hissetti. Callie havalimanına iner inmez onu ara-mış, yolda olduğunu söylemişti. Kasabaya vardığında Levi’yi çiftliğe bırakmış olmalıydı çünkü Bax kapıyı açtığında onu yalnız buldu.

Callie hiç selamlaşmadan, "On sekiz günlüğüne gidiyorum ve kızılca kıyamet kopuyor," dedi.

Baxter dikkati kendisinden kaydırmak için "Eminim son haberleri duymuşsundur," dedi.

Callie ona sarılıp içeri girdi. "Cody ve arkadaşlarının mezuniyet gecesi partisinde işledikleri suçu mu? Duydum, evet."

"İnanıyor musun?"

"Sen inanmıyor musun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Noah Adelaide Davies'in tarafını tutuyor."

"Duydum. Ama bu haber patlak verdiğinde onunla görüştüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Hâlâ görüşüyorlar. Noah ortada kalakaldı. Zavalı adam. Ama..."

"Ama?"

Callie, "Böylece sorunu olan tek kişinin sen olmadığını anlamış bulunuyoruz," dedi. Ardından oturma odasına göz gezdirdi. "Tanrım, şuraya bak..."

Baxter dağınıklığa bakarak omzunu silkti. Daha önce evi hiç bu halde olmamıştı. Fakat artık onu temizleyecek kadar sahiplenmiyordu.

Callie, "Evi asla bu şekilde satamazsın," dedi.

"Sadece bunu mu söyleyeceksin? Sarhoş olup içinde bir nebze eşcinsel dürtü bulunmayan en iyi arkadaşımı öptüm. Ardından içinde bulunduğum durumun gerçekliğinin altından daha fazla kalkamadığım için tam bir şişe uyku hapı aldım. Ebeveynlerim eşcinsel olduğumu öğrendi ve babam o

gün bugündür benimle konuşmuyor. Ve sen evimin satılmayacağından mı endişe ediyorsun?”

Bax en sonunda Callie’yi şaşırtan bir şey söylemişti. Bax onun başını eğmesinden bunu anladı. “Annenle babana kim söylemiş?”

“Annemin söylediğine göre Noah geçen hafta onlara uğramış.”

“Vay canına, adamı durdurana aşk olsun.”

“Sürekli yeni dostlar kazanıyor.”

Bax Callie’nin Noah’ya kızacağını sanmıştı. Kendisi ona kıızıyordu. Ne var ki Callie sadece dudak bükerek bir süre onu süzdü ve ardından, “Doğrusunu yapmış, Bax,” dedi.

“Ne?”

“Beni duydun.”

Bax, “Saçmalama!” diye bağırsa da, Callie’nin yaklaşımını ilginç buldu ve dürüstçe konuşma fırsatını değerlendirdi. Eve, Ted, Cheyenne... hepsi pazartesi günü hastaneden çıktığından beri ona el bebek gül bebek bakıyordu. Anlaşılan en ufak bir tersliğin onu tekrar uçurumun kenarına götürmesinden korkuyorlardı. Bax bundan nefret ediyordu.

Callie, “Saçmaladığım yok,” dedi. “Eminim bu kararı kolay almamıştır.”

“Sence benim çıkarımı mı düşünüyordu?”

“Onu tanıdığım için öyle olduğunu biliyorum. Kimliğini benimsemelisin. Sen bunu yapınca, herkes senin yolunu takip edecek.” Callie etrafı toparlamaya girişti.

Bax, “Temizlik yapma!” diye haykırdı.

“Olmaz, kusura bakma. Bir şey yapmak beni iyi hissettiriyor.”

Bax Noah’nın evinde defalarca kez bunu yaptığını hatırlayarak içten içe gülümsedi. “Eh ama beni iğrenç hissettiriyor.”

“Sen zaten iğrenç hissediyorsun.”

Callie haklı olduğundan ona karşı çıkmadı. Sadece koltuğa oturdu.

Callie onun izlediğini görünce, “Yardım edebilirsin,” dedi.

“Görünüşe bakılırsa harika iş çıkartıyorsun.”

Callie durup kolarını önünde kavuşturunca, Bax onun aklından geçen asıl düşünceyi birazdan duyacağını anladı.

“Bax,” dedi Callie. “Böyle devam edemezsin.”

“Bu kadar mı? Başka bir şey söylemeyecek misin?”

“Bu kadar.”

“Ne yapmalıyım, Cal?”

“Tek bir seçeneğin var. Hayatını düzene sokmak.”

Bax ilk kez onun sesinde öfke duydu ve tüylerinin diken diken olmasına hâkim olamadı. “Söylemesi kolay.”

“Hayır, söylemesi kolay değil. Geçen yaz yaşadıklarımın sonra, hayatın her anının ne kadar değerli olması gerektiğini biliyorum. Sen kendi hayatını bir kenara atasın diye hayatım için savaşımadım ben. Karanlık ancak ona izin verirsен üstüne çöker. Ayağa kalk ve sevdiğin insanlarla, sevdiğin şeylerle yeniden temasa geç.”

“Noah’ya değer veriyorum.” Bax en yakın arkadaşını, onunla iyi oldukları zamanları özlüyordu. Rackham’ların yaşadıklarını duymak, Noah’nın bunu nasıl karşıladığını merak etmek, son günlerde Bax’i çok zorlamıştı.

· Callie'nin dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"O zaman ara onu."

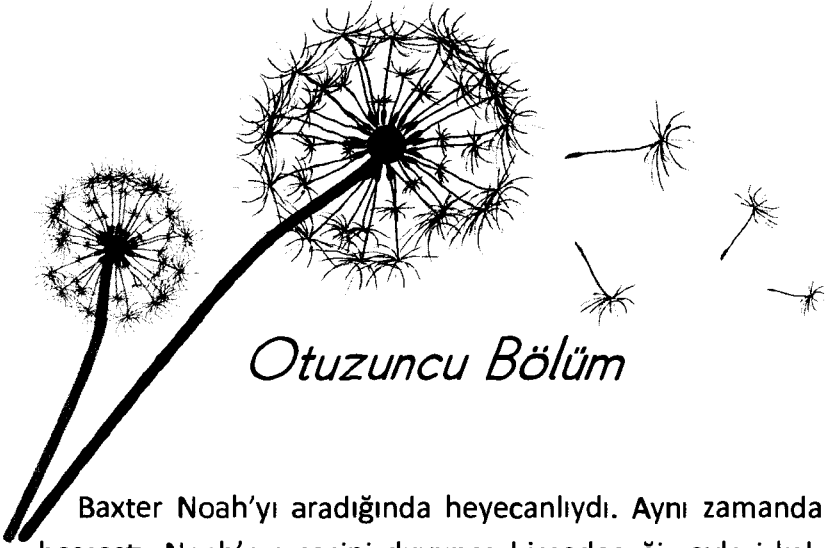
"Yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin." Callie onun telefonunu getirip tezgâhın üstüne koydu. Bax arkadaşlarından, müşterilerinden bir sürü cevapsız arama almıştı. Aynı zamanda bir sürü mesaj da.

Callie, "Senden haber almayı iple çekiyor," dedi. "Seninle sevişmek istememesi sana değer vermediği anlamına gelmez. Onunla ilişkini yeniden inşa et. İkinizin de istediği türden bir ilişki olsun."

Bax, telefonundaki "Favoriler" alanına baktı. "Peki babam?"

"Onun aşması gereken birtakım şeyler, dilemesi gereken özürler var. Ama sonunda yelkenleri suya indirecek."

Otuzuncu Bölüm

Baxter Noah'yı aradığında heyecanlıydı. Aynı zamanda hassastı, Noah'nın sesini duyunca hissedeceği şeyleri kaldıramamaktan çekiniyordu. Fakat ondan uzak durmak da zordu. Onların arkadaş grubu ilkokuldan beri birlikteydi ve son birkaç haftada yaşanan olaylar herkesi üzmüştü; sanki bir arı kovani düşmüştü ve birdenbire bir kaos oluşmuştu...

"Bax gerçekten sen misin?"

Noah'nın mutluluğu karşısında gülümsemeden edemedi. "Evet, benim. İyi misin?"

"Berbat bir hafta geçirdim ama seninkinden iyidir."

Baxter evine bakınırken, onu uzun zamandır ilk kez gerçekten gördüğünü hissetti. "İkimizin de daha güzel günleri oldu."

"Üzgünüm," dedi Noah. "Eminim bunu artık biliyorsundur ama annenle babana söyleyen bendim. Amacım sana zarar vermek değildi. Umarım bunu biliyorsundur."

Callie gözlerini Bax'e dikmişti. Bax endişelenmesine gerek olmadığını belirtmek için elini salladı. "Biliyorum," dedi.

“Belki de artık gerçeği açıklamanın zamanı gelmişti. Belki de böylesi daha iyi oldu. Herhalde ben cesaretimi toplayamazdım. Babama söylediğinde yüzünün aldığı ifade...” Bax bunu hayal edince yüzünü buruşturdu. “... Herhalde çok fenaydı.”

“Annen daha olumlu yaklaştı gibi.”

Baxter onun babası hakkında yorum yapmamasının, tahminini haklı çıkardığını düşündü. “Annem birkaç kez beni görmeye geldi.”

“Baban gelmedi ama öyle mi?”

“Henüz değil.”

“Çok kötü hissediyorum, Bax. Gerçekten.”

Baxter başını koltuğa yasladı. Bu görüşmenin zor olacağını sanmıştı fakat hayatının böylesine büyük bir kısmını oluşturan biriyle konuşmanın verdiği sıcaklık, hiçbir huzursuzluğa yer bırakmamıştı. Sadece Noah’yı öpmemiş olmayı dilerdi. Bu kadar ileri gittiği için utanıyordu. “Sorun değil. Bu da geçer.”

“Hepimizin ödünü kopardın. Bir daha öyle bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

Baxter intihar girişiminden bahsetmek istemiyordu. Bunu neden yaptığını bile söyleyemiyordu. Sadece ümitsizce buradan bir çıkış yolu bulmayı istiyordu. “Hayır, yapmayacağım.” Şu noktada fazla söz vermek istemiyordu fakat arkadaşlarını *bir nebze de olsa* telkin etmeliydi. Basitçe, “Bana faydalı olacak... bazı değişiklikler yapacağım,” dedi.

“Terapiye gitmek gibi mi?”

“Ve kim olduğumu ve kim olmak istediğimi çözene kadar Whiskey Creek’ten gitmek gibi.”

“Seni özleyeceğiz.”

“O kadar uzakta olmayacağım.” Bax yine de Noah’nın ne demeye çalıştığını biliyordu. Çoktan aralarına bir mesafe peyda olmuştu bile. “Ve yaşılanıyoruz. Değişim engellenemez.”

“Bu değişimin kötü bir şey olması gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Doğru.” Baxter bu konuyu bir an evvel halledip kapatmak için, “Kulübedeki davranışım için sana bir özür borçluyum,” dedi.

“Unut gitsin. Bunu konuşmamıza gerek yok. Seni oraya götürdüğüm için budala gibi hissediyorum.”

Baxter o konuyu arkalarında bıraktığı için rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Peki... ailenle işler nasıl?”

Noah, “Benimkilerle ilişkim, senin ailenle ilişkin ne kadar iyiye o kadar iyi,” diyerek hüzünlü bir kahkaha attı.

Baxter, yanına oturup kolunu onun omzuna atan Callie’ye gülümsedi ve başını onun omzuna yasladı. “Cody’nin gerçekten Adelaide’a tecavüz ettiğine inanıyor musun, Noah?”

Uzun bir duraksama oldu “Bunu istemiyorum ama...”

“İnanıyorsun.”

“Evet. Sen inanmıyor musun?”

“Benim hatırladığım o çocuk... onun bunu yaptığına inanmıyorum. Shania’ya sahipti, bütün dünya avucunun içindeydi.”

“Belki de sorun buydu. Her şeye hakkı olduğunu düşünüyordu.”

“Bunu görebiliyordum. Sence ailen bir gün Addy’ye inacak mı?”

“Bence zaten inanıyorlar. Sadece bununla yüzleşmek istemiyorlar. Ama ona yalancı gibi davranmalarına izin veremeyeceğim.”

“Bu kadına gerçekten değer verdiğin belli oluyor.”

Noah, “O bambaşka,” diye itiraf etti. “Yarın kafeye geliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Seni görmeyi çok istiyorum.”

“Henüz hazır olduğuma emin değilim.”

Callie bu cevap üstüne başını kaldırıp somurttu fakat Baxter söylediğinin arkasındaymış gibi, kararlı bir ifade takındı.

Noah, “Biz senin arkadaşlarınız, Bax,” dedi. “Senin *en iyi* arkadaşlarınız. Eşcinsel olman umurumuzda değil. Sadece iyi olmanı istiyoruz.”

“Bunun için minnettarım ama... seni unutmak kolay olmayacak.” Baxter bunun uyarı bir cümle, malum öpücüğün dalgasını geçen bir espri olmasını istemişti. Duruma gülmeyi başarırlarsa aralarında her şeyin daha rahat olabileceğini düşünmüştü. Fakat henüz yara çok tazeydi.

Noah, “Doğru insanı bulacaksın, Bax,” dedi. “O kişi ben değilim ama... seni arkadaşım olarak kaybetmek istemiyorum.”

Baxter bir şey söylemedi.

Noah, “Çok ciddiym,” diye vurguladı. “Yarın gelecek misin?”

“İstemesem de Callie’nin evde oturmama izin vereceğini sanmıyorum.”

Callie, “Aynen öyle!” dedi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Noah ertesi sabah kafeye giderken beraberinde Addy'yi de götürmek istiyordu. Addy tereddütlüydü çünkü Noah'nın arkadaşlarının ona nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Sonuçta onlar bir zamanlar Cody'nin de arkadaşlarıydı. Onun bir toplu tecavüze karıştığına inanıyorlar mıydı? Yoksa Kevin, Tom, Derek ve Stephen'ın Shania ve Rackham'ların da desteğiyle herkese söylediği şeylere mi inanıyorlardı? Çünkü Whiskey Creek böyle bir yerdi... Herkes birbirine çok bağlı, birbirine fazlasıyla yakındı. Önyargısız bakacak birini bulmak güçtü.

Addy Noah'yla beraber içeri girdiğinde, Kara Altın Kafe'ye ayak basmadan önce biraz beklese daha iyi olacağını düşünüyordu fakat Kyle, Cheyenne, Dylan, Eve, Riley, Brandon, Olivia, Ted, Callie ve daha önce tanışmadığı bir adam (anlaşılan Callie'nin balayında olduğu kocasıydı) çoktan yerlerini almıştı. Hepsi ayağa kalkıp ona sarıldı.

Eve, "Başından geçenler için çok üzgünüm," dedi.

Olivia, "Keşke on beş yıl önce daha yakın olsaydık da yanında olabilseydim," dedi. "Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Dylan ona diğerlerinden daha sıkı sarıldı. Kulağına, "Her şey yoluna girecek," dedi. Daha sonra da Stephen'ın cipiyle ilgili öğrendiklerini herkesle paylaştı. Her biri sorumluları adalet önüne çıkarmadığı için Şef Stacy'ye çok öfkелendi.

Baxter içeri girdiğinde ise bütün grup onu gördüğüne çok sevindi fakat bir nebze de olsa huzursuzlardı. Addy onların grup içinde problem çıkmasına alışkın olmadığını hissetti.

Neyse ki bu anın Noah için önemli olduğu bildiklerinden, Baxter yaklaşırken yerlerinden kalkmayarak onu karşılayan kişinin Noah olmasına izin verdiler.

Noah, "Selam, geldiğine çok sevindim," diyerek ona sarıldı.

Baxter da onlara katılınca, herkes geçen zor günleri bir kenara bırakacak kadar mutluydu; öyle ki Addy de bir süreliğine kendi sorunlarını unuttu. Ancak Noah onu eve bıraktığında, kafede yaşadığı mutluluğun ve umudun kaybolduğunu hissetti.

Ve Noah'nın annesinin gelmesiyle beraber, her şey tekrar dağıldı...

Noah birkaç saat sonra Milly'nin evine döndüğünde, Adelaide'ın arabasını evin önünde göremeyince şaşırdı. Addy Noah'nın evi haricinde bir yere gitmediğinden, arabası bütün hafta garaj yolunda durmuştu.

Noah, kapıyı açan Milly'ye, "O nerede?" diye sordu.

Milly yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "ok zgnm, Noah. Valizlerini toplayıp gitti."

"Neden?"

"nk bunun sen, ailen ve Whiskey Creek'teki herkes için en iyisi olacağını düşünüyor."

"Ama... Öyle değil."

Milly hüzünle, "yle değil mi?" diye sordu.

Noah ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ailesinin yaptıklarından memnun değildi fakat Addy'nin doğruyu söylediğine

bütün kalbiyle inanıyordu. "Peki ya restoran?" diye sordu. "O... yeni menüler hazırlıyordu..."

"O sırada annesinin Salt Lake'e döneceğini sanıyordu. Helen boşanıyor. En azından bir süreliğine burada kalacak. Addy annesinin sorumluluk almasının... her gün yapacak bir şeyi olmasının ona iyi geleceğini düşünüyor."

Fakat Helen'e güvenilir miydi? Noah'nın görebildiği kadarıyla Helen gençlik yıllarıyla karşılaştırılınca biraz daha olgunlaşmış gibiydi ama birdenbire kocasıyla barışmaya karar vermesi işten bile değildi... sonuçta ilişkileri bir ayrı bir barışık sürüyordu. Hem ya bir başkasıyla tanışırsa ne olacaktı?

"Buna ne sebep oldu?" diye sordu. "Onu bıraktığımda her şey yolundaydı."

Milly bir şey söyleyemezmiş gibi dudağını büktü. Noah onun elini tutana kadar yumuşamadı. "Ona âşığım, Milly," dedi Noah. "Bizim birlikte olmamız gerek. Bana yardım etmelisin. Neden gitti?"

Milly en sonunda, "Annen buraya geldi," diye itiraf etti.

"*Annem mi?* Ne söyledi?"

"Sadece iki oğlum var" dedi. "Zaten birini benden aldın. Diğerini de alacak kadar taş kalpli misin?"

Noah içini çekerek elini saçlarından geçirdi. "Aman Tanrım."

Milly, "Addy'nin burada karşılaştığı amansız nefretle baş edebileceğini sanmıyorum, Noah," dedi. "O yüzden onu durdurmak içimden gelmedi." Ardından kapıyı kapattı.

Addy nereye gittiğinden emin değildi. Whiskey Creek'ten

uzakta olduğu sürece bunu umursamıyordu. Kevin, Tom, Derek ve Stephen, arkadaşlarının da yardımıyla istediklerini başarmıştı. Başka türlü olmasını isterdi. Noah onun her şeyiydi. Fakat annesi doğruları görmesini sağlamıştı; Şef Stacy pes etmeden araştırmayı sürdürse ve o dört adamı parmaklıklar ardına koysa bile, bunun yarattığı öfke uzun süre dinmeyecekti. Kevin'ın karısına veya ebeveynlerine markette ya da Anne Yemeği'nde rastlayacaktı. Çocuklarını etrafta görecekti. Aynı şey diğerlerinin aileleri için de geçerliydi. Bayan Rackham'ın söylediği gibi, hayatı masum insanlar için böylesine zorlaştırmaya hakkı yoktu. Eğer Noah onu seviyorsa, onu yaşadığı yerde görmeye gelirdi.

Buna karşın Addy Bayan Rackham'ın durumun böyle olduğuna inandığını sanmıyordu. Noah'nın daha önce hiç uzun soluklu bir ilişkisi olmamıştı. Evi ve işyeri Whiskey Creek'teydi. Aynı şekilde arkadaşları da. Bayan Rackham, Addy'nin gitmesini sağlarsa ailesini yeniden bir araya getirebileceğini düşünüyordu.

Belki de bunu gerçekten yapabilirdi. Addy Noah'yla daha çok kısa bir süredir beraber olduğundan, ondan büyük fedakârlıklar bekleyemezdi. Bir daire ve iş aramaya başlayacaktı. Fakat bu kez, Los Angeles'a veya daha uzak bir yere gidecekti. Ona geçmişî hatırlatmayacak taze bir başlangıç yapmaya ihtiyacı vardı.

Telefonu çaldı. Arayan Noah'ydı. Fakat Addy telefonunu kapadı. Şu anda onunla konuşacak durumda değildi.

Noah ailesinin evine ulaştığında, annesinin arabasını garaj yolunda buldu. Besbelli evdeydi. Güzel... Çünkü ona, aynı şekilde babasına da edecek bir çift lafı vardı.

O hışımla eve girdiğinde, akşam yemeği yiyorlardı.

“Ne cüretle!” diye haykırdı.

Annesi şaşkınlık içinde geriye sıçradı fakat sonra ağzını sildi, peçetesini kenara koydu ve açıklamaya çalıştı. “Noah, Addy’ye karşı dürüst olmaya çalıştığımı anlamam gerek. Ağızımdan doğru olmayan tek bir şey bile çıkmadı. Hepsi onun aklında bulundurması gereken şeylerdi.”

“Bu işe bulaşmakla, kontrol etmeye çalışmakla hata ettiniz. En başından hatalıydınız. Cody mezuniyet gecesi kokain almıştı. Bunu biliyor muydunuz? Aylardır uyuşturucu kullanıyordu. Size söylemedim. Yapamadım. Bunun ona ihanet etmek olacağını düşündüm. Ama seçimim geri tepti ve bu yüzden onun Addy’ye yaptıklarından ben de sorumluyum. Çünkü o kendisinde olsaydı muhtemelen o tecavüz olayı hiç olmayacaktı. Bu davranışı için mazeret değil ama yine de bunu açıklamadığım için içim içimi yiyor...”

“Doğruyu söyleyip söylemediği belli olmayan bir kadını korumanı gerektirmez.”

“İnanmıyormuş gibi yapmayı kesin. Cody ve arkadaşları benim şu an âşık olduğum kadına tecavüz etti. Bununla yaşamak bizim için yeterince zor. Ama... şunu söyleyeyim, hiçbir şey benim için onsuz yaşamaktan daha korkunç değil.”

Babası ayağa kalkarken masaya çarparak az kalsın şarap kadehlerini deviriyordu. “Noah, artık uyan. Kadınlar hayatına girip çıkıyor. Addy yalnızca birkaç haftadır buradaydı. Biraz zaman ver. Duygularının yoğunluğu biraz dinsin. Ondan sonra nasıl hissettiğine bak.”

Noah hiddetle babasına döndü. “Belki mesele sadakate gelince çok başarılı olduğum söylenemez baba. Ama bu kızın hayatımı değiştirmeyeceğini nereden biliyorsun? Onunla beraber olduğumdan beri hissettiklerimi daha önce hiç hissetmedim. Ölmüş kardeşimin çarpık imajını korumak için benim mutluluğumu mahvetmeyi gerçekten istiyor musun? Yaptıklarından bir nebze bile utanmayan, kurbanlarına karşı bir parça bile şefkat duymayan o adamları, onu istenmeyen kişi ilan eden o adamları korumak için mi bütün bunlar? Gerçeklerin ve adaletin yanında olmayı istemez misin?”

Babası peçetesini bir köşeye fırlattı. “Gerçeğin ne olduğunu bilsem bunu isterdim!”

“Gerçeğin ne olduğunu *biliyorsun*. Sadece gerçeği söylemenin fedakârlık gerektirmesi işine gelmiyor.”

Noah evden çıkıp kamyonetine yürümeye başlamıştı ki, babası peşinden geldi. “Noah!”

Noah dönüp bakmadan aracına binip motoru çalıştırdığında babası camına vuruyordu.

“Bana bir dakika verir misin? Bence bunu duymak isteyeceksin.”

Babasının yüz ifadesi, Noah’nın camı indirmesini sağladı. “Ne var?”

“Sen kazandın,” dedi babası.

“Bu ne demek?”

“On beş yıl önce bize o mektubu kimin yolladığını biliyorum. Ofisime gel. Sana göstermek istiyorum.”

Addy, arabasının durup durup şimdi bozulduğuna inanamıyordu... Yol kenarında kalakalmıştı ve hava kararmaya başlamıştı bile. Bir çekici çağırması gerekti. Fakat bildiği tek çekici hizmetini Joe DeMarco veriyordu ve o da Whiskey Creek'teydi. Geri dönerse, bir daha gitme kararlılığını gösterebileceğinden şüpheliydi. Şimdiden Noah'yı öyle çok özlemişti ki, zor dayanıyordu.

Kendine, “Zaten onu sevdiğim için gidiyorum,” diye hatırlattı ve en yakın çekici hizmetini aramasını sağlayan cep telefonu uygulamasını açtı. Uzak olsa da Jackson'dakini arayacaktı ki, telefonuna mesaj geldi.

Geri dön.

Bu Noah'ydı. Addy onun telefonlarına çıkmamıştı. Aynı zamanda mesajlarına da dönmemişti fakat bu diğerlerinden çok daha kısa ve vurucuydu. Diğerleri genelde sorulardan oluşuyordu: *Nereye gidiyorsun? Neden gidiyorsun? Ne oldu?*

Cevap olarak, *Bensiz daha iyi olacaksın*, yazdı.

Sensiz olmak istemiyorum. Seni seviyorum.

Addy telefonuna baktı. Noah'nın başka bir kadına bunları söylemediğine emindi.

Nereden biliyorsun?

Çünkü beraber olmamızı sağlayacaksa evimi ve mağazamı satacağım.

Addy gözlerine dolan yaşların arasından gülümsedi. Seni Whiskey Creek'ten koparmak beni çok suçlu hissettirir.

Sen burada benimle mutlu olmayacaksan ben de burada olmak istemiyorum.

Seni aileden ayıramam. Bunu biliyorsun.

Sen gittikten sonra her şey değişti.

Nasıl değişebilir? Ben gideli daha birkaç saat oldu.

Tom itiraf etti.

Addy bu üç sözcüğü okuyunca kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Tom'dan ümidi keseli çok olmuştu. Özür dilemesi ve diğer her şeyin içten olmadığını düşünmüştü.

Sana mı itiraf etti?

İki gün önce Şef Stacy'ye. Stacy olayın üstünü kapatmış ama babam aradan çekilmeye ve Stacy'nin bu vakayı diğerleri gibi takip etmesine ikna oldu.

Babanın fikrini değiştiren neydi?

İki şey. Olay olduktan hemen sonra Tom ona bir mektup bırakmış.

İkincisi?

Ona sensiz yaşamak istemediğimi söyledim.

Addy bu sözcükleri okuyunca yüzü aydınlandı. Derken telefonunu çaldı.

Noah, "Ee, eve dönüyor musun?" diye sordu.

Addy, "Korkarım ki gelip beni alman gerekecek," dedi. "Ve Joe da çekiciyi getirsin."

“Araban mı bozuldu?”

“Aynen.”

Addy ona nerede olduğunu söyledi.

Noah, “Burada, Whiskey Creek’te mutlu olabilecek misin?” diye sordu. “Yoksa evimi satılığa çıkarayım mı?”

Helen artık dönse de, Addy büyükanneyi yalnız bırakmak istemiyordu. Ailesiyle olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordu. Büyükanenin fazla ömrü kalmamıştı ve Addy annesiyle de hiç yakın bir ilişki kurmamıştı. Belki onunla beraber Anne Yemeği’ni daha da güzel bir restoran yapmak için çalışırlarsa ilişkileri de düzelirdi. Ve Noah Whiskey Creek’te mutluydu. Bunu kaç kez söylemişti. “Bir yolunu buluruz, Noah.”

“Artık kimsenin sana bir tepki vereceğini sanmıyorum. Tom artık itiraf etti. Ona ve diğerlerine olacıklardan artık sen mesul değilsin. Şef Stacy araştırmasını yapacak, suçlamayı hazırlayacak ve savcı da onları yargılayacak. Ondan sonra kaderleri jürinin elinde olacak.”

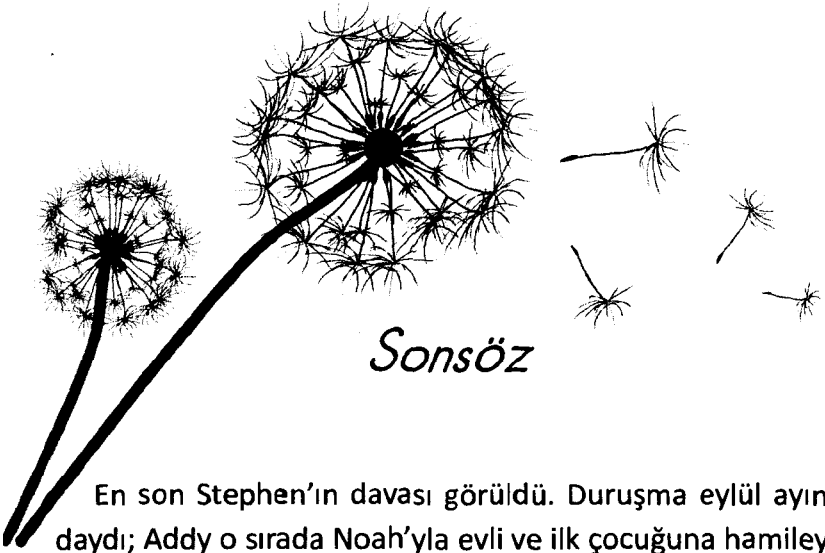
“Ben bir özür ve şartlı tahliyeden de tatmin olurum.”

“Gerçekten mi? Fazla affedicisin.”

“Ben intikam peşinde değilim,” dedi Addy. “Sana sahip olduğum sürece başka bir şey umurumda değil.”

Noah yumuşacık bir sesle cevap verdi. “Bana zaten sahipsin.”

Addy sevginin insanı güçsüzleştirdiğini düşündüğünü hatırladı. Nedense artık böyle hissetmiyordu.

Sonsöz

En son Stephen'ın davası görüldü. Duruşma eylül ayındaydı; Addy o sırada Noah'yla evli ve ilk çocuğuna hamileydi. On altı yaşında yaşadığı şeyleri dördüncü kez hatırlamak istemiyordu. O akşam hakkında ifade vermek hiçbir zaman kolay değildi. Fakat son on bir aydır öyle mutluydu ki, şu anda olduğu kadın ile o sıralar olduğu kız arasına duygusal bir mesafe koymayı başarabiliyordu. Böylece ifadesini nispeten kolayca verdi fakat sonrasında hâkime diğer üç duruşmada söylediğini tekrarladı: bir şekilde saldırganları affetmeyi başarmıştı ve sert bir ceza almalarını dilemiyordu. Bir gün daha yüce bir güç tarafından yargılanacaklarına inanıyordu ve her şeyi Tanrı'ya havale etmekten memnundu; çünkü ancak Tanrı onların mahkemede ondan özür dilerken samimi olup olmadıklarını bilebilirdi.

Buna karşın, affetmesi Stephen'ın duruşmasında aynı etkiyi yaratmadı. Stephen onu kaçırp madene götürmemiş olsaydı, o da dört yüz saatlik kamu hizmeti cezasıyla kurtulabilirdi. Bunun yerine iki yıl hapis cezasıyla cezalandırıldı.

Her şey sona erdiğinde, Kevin Colbert işini kaybetti ve Audrey onu terk etti. Evini satıp başka bir yerde hayata baştan başlamak istiyordu. Tom da işinden kovuldu. Fakat Kyle'ın güneş enerjisi santralinde Stephen'ın eski işini devraldı ve karısı belki de Tom dördü içindeki tek vicdanlı adam olduğu için onu terk etmedi. Derek her zamanki halinde devam etti fakat hayatı pek de iç açıcı gitmedi. Addy onun şimdi hayatını düzene sokmak için bir fırsatı olduğunu düşünmüştü fakat bunu yapacağını sanmıyordu. Araştırma sırasında, Stephen onu kaçıırken üstündeki eşofmanda yazan www.SkintightEntertainment.com adresinin Derek'le bir bağlantısı olmadığı ortaya çıktı. Stephen o eşofman üstünü Addy'nin muhakkak internete girip o adrese bakacağını, on beş yıl önce yaşadığı acı düşünülürse, bunun onu korkutacağını bilerek giymişti. Fakat bütün bu sürecin belki en iyi yanı, duruşmaların Noah'nın ailesini derinden etkilediğini, gitgide daha anlayışlı olduklarını görmek oldu. Bazen Addy onların kendisini en sonunda benimsemesinin bebekle ilgili olduğunu düşünüyordu. Fakat bazen annesinin, Noah'nın üstüne titrediğini, onu öptüğünü gördüğünde veya odanın bir köşesinden onları izlerken, içtenlikle gülümsediğini görüyordu.

Stephen yargılandığı gün Addy'ye, "Seni gerçekten seviyor," dedi.

"Ben de onu gerçekten seviyorum," diye cevapladı Addy.

"Görebiliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Geçen yıl yaptıklarım çok yanlıştı."

Addy onun elini kavradı. "Önemli değil."

“Kevin, Tom ve diğerlerine böyle şefkatli yaklaştığını görmek beni çok duygulandırdı.”

“Şefkatli mi?” Addy o kadar uzun boylu olduğunu düşünmüyordu.

“Onları affetmiş olman, beni de *gerçekten* affettiğine inanmama neden oluyor.”

Bunu söylediğinde gözleri dolduğundan, Addy onun içten davrandığını biliyordu. “Geçmişî arkamızda bırakacağız.”

“Emin misin?”

Addy artık büyümeye başlayan göbeğine dokundu. “İple çekecek bir sürü şeyimiz varken, neden olumsuz hislere takılıp kalalım ki?”

